

命恩愛星智
英朋友貴神孚
清恕和平安
美花福月

tony parsons

soția mea favorită

Cât de departe ți-ai duce familia
pentru o viață mai bună?

月平神星

*O poveste de dragoste tristă
și totodată amuzantă.*

SPECTATOR

命恩愛星智
英朋友貴神孚
清恕和平安
美花福月

Tony Parsons

Soția mea favorită

Traducere de Anca Ilie

Cât de departe ți-ai duce familia
pentru o viață mai bună?

0 poveste de dragoste tristă
și totodată amuzantă.

Spectator

Editura Rao
2011

TONY PARSONS

My Favourite Wife

Pentru Yuriko, soția mea favorită

„Știi, am iubit-o.
A fost dragoste la prima vedere,
la ultimă vedere, la orice
vedere.”

Lolita

Un bărbat cu două case își pierde mințile.
Un bărbat cu două femei își pierde sufletul.

Proverb chinezesc

PARTEA ÎNTÂI Fii tu Făt-Frumos

1

Bill probabil că adormise o clipă, pentru că limuzina dădu într-un hârtop, îl trezi și dintr-odată iată-i în Shanghai. Turnurile din Pudong spintecau noaptea. Se frecă la ochi și se întoarse să se uite la soția și la fiica sa aflate pe bancheta din spate.

Holly, fetița lor de trei ani, dormea cu capul în poala mamei, iar cârlionții blonzi de păr îi căzuseră pe față, fiind îmbrăcată ca o prințesă din poveștile lui Disney. Nu știa bine care.

— Nu se simte confortabil în chestia aia, șopti el. Holly fusese trează sau doar ațipise pe toată durata zborului.

Becca, soția lui, scoase coronița de pe capul copilei.

— E bine, spuse ea.

— Străinii sunt foarte dornici să vadă asta, îi informă șoferul, pe care îl chema Tiger. El arată linia orizontului la Pudong: Acum cincisprezece ani - totul mlaștină.

Tiger era cu puțin trecut de douăzeci de ani și purta o uniformă cu trei dungi aurii pe manșete. Tânărul dădu din cap cu mândrie.

— Șef nou - totul nou.

Bill aprobă din cap politicos. Însă nu noutatea Shanghaiului îl copleșea. Ci imensitatea locului. Traversau un râu cu mult mai mare decât se așteptase și în depărtare vedea strălucirea aurie a Bundului, clădirile coloniale din orașul de dinainte de război, cu fata la zgârie-norii uriași din Pudong. Shanghaiul din trecut, față în față cu Shanghaiul viitorului.

Mașina ieși de pe pod și cobori o rampă, prinzând viteză pe măsură ce traficul se subția. Trei bărbați, murdari și negri, cu hainele zdrențuite, aplecați pe o bicicletă veche fără lumini, urcau încetișor rampa spre traficul aglomerat. Unul dintre ei se chinuia pe ghidon, altul era aplecat pe spate pe șa, iar al treilea stătea drept în spatele bicicletei și pedala. Se cutremurară vizibil când mașina trecu pe lângă ei în viteză. Apoi dispărură.

Nici Becca, nici șoferul nu păreau să-i fi văzut, iar lui Bill îi trecu prin minte că poale nu fusese decât o închipuire de-a lui, provocată de epuizare și emoție. Trei oameni în zdrențe pe o bicicletă veche, mișcându-se prea încet pe banda de viteză și mergând într-o direcție cu totul greșită.

— Tăticule? Fiica lui se trezea de undeva, din faldurile rochiei de bal.

Becca o trase mai aproape.

— Mami e aici, zise ea.

Holly căscă, o fetiță de trei ani cu răbdarea prea mult pusă la încercare.

Lovi cu un picior scaunul din fața ei.

— Am nevoie de voi amândoi, spuse copilul.

Bill le conduse în apartament și cu toții rămaseră cu gura căscată la vederea splendorii, ca niște turiști într-o cameră luxoasă de hotel.

Bill se gândea la terasa lor în stil victorian de la Londra, cu scările întunecate cu bovindoul șubred și subsolul umed, cu mirosul vechi de sute de ani. Aici nu era nimic vechi sau stricat. Răsuci cheia și pășiră într-un nou secol.

Îi așteptau cadouri. Un buchet de crini albi în celofan. Șampanie într-o frapieră cu gheață topită. Cel mai mare coș cu fructe din lume.

Pentru Bill Holden și familia lui - bun venit în Shanghai -

din partea tuturor colegilor de la Butterfield, Hunt and West.

Ridică sticla și se uită la eticheta lucioasă.

„Dom Perignon, se gândi el. Dom Perignon în China.”

Bill merse la ușa dormitorului matrimonial și o urmări pe Becca îmbrăcând-o în pijama pe fetița adormită.

Deja sforăia.

— Frumoasa adormită, zâmbi el.

— Este Belle, îl corectă Becca Din *Frumoasa și Bestia*. Știi tu, așa ca noi.

— Ești prea dură cu tine, Bec.

Becca o îmbrăcase pe Holly în pijama.

— Poate să doarmă cu noi în noaptea asta, șopti ea. Ca nu cumva să se trezească și să nu știe unde se află.

El aprobă dând din cap și veni lângă pat să-și sărute fiica de noapte bună. Un val de tandrețe îl năpădi atunci când buzele lui atinseră obrazul fetiței. Apoi o lăsă pe Becca, iar el pomi să exploreze apartamentul. Era epuizat de oboseală, dar foarte fericit, aprindea și stingea luminile, se juca cu telecomanda unui televizor mare cu plasmă, deschidea și închidea dulapurile, nu-i venea să creadă ce spațios e locul, se simțea un om norocos. Chiar așa, plin de lăzile pe care le trimiseseră înainte de la Londra, apartamentul era impresionant. Apartamentul 31, bloc B, Paradise Mansions, Hongqiao Road, Gubei New Area, Shanghai, Republica Populară Chineză. Era altfel decât oricare loc în care locuise acasă.

Dacă aveau să rămână până la sfârșitul contractului de doi ani, atunci li se promisese că vor urca o treaptă mai sus pe scara proprietății imobiliare în Shanghai, la o casă pentru expatriați, cu propriul teren de golf, saună și piscină. Dar lui Bill îi plăcea aici. Ce putea să fie mai bine de-atât? Se gândi

la tatăl lui și se întrebă ce-ar fi zis el despre locul ăsta. Bătrânul ar înnebuni.

Valizele puteau să aștepte până mâine ca să fie despachetate. Luă sticla la bucătărie și se apucă să scotocească prin dulapuri până găsi două pahare. Când reveni în casă, Becca era la fereastră.

— Trebuie să vezi asta, zise ea.

Bill îi dădu soției sale un pahar și se uită zece etaje mai jos, în curtea interioară de dedesubt. Paradise Mansions era format din patru blocuri cu apartamente, care împrejmuiu o curte centrală. În mijlocul acesteia se afla o fântână arteziană cu o mamă și un copil sculptați în piatră, iar luminile străluceau la suprafața apei.

Curtea era ticsită de mașini nou-nouțe, cu motoarele torcând. BMW-uri, Audi, Mercedesuri, un Porsche Boxter vechi și două Porsche tip 911. La volanul lor sau pe lângă portierele deschise se aflau chinezi spilcuiți. Parcă erau de pe altă lume față de cei trei de pe bicicletă. Portarul se mișca de la o mașină la alta, gesticulând și încercând să recâștige controlul. Nimeni nu-l lua în seamă.

— Pentru că e sâmbătă seara, spuse Bill, sorbindu-și șampania.

— Nu e asta, zise Becca. Noroc! Ciocniră paharele și apoi ea făcu semn cu capul spre fereastră. Privește!

Așa că privi și văzu tinere care începeau să iasă de la Paradise Mansions. Toate erau îmbrăcate în rochii de seară și, ca femelele dintr-un documentar despre ritualuri de împerechere, fiecare dintre ele se alătura câte unui bărbat din cei care așteptau la mașini. Nu se sărutară cu ei.

Una dintre ele îl zări pe Bill. O tânără înaltă cu o floare în păr. „Orhidee, se gândi el. Poate orhidee.”

Ieși din blocul de vizavi și se îndreptă spre una din mașinile Porsche. Ea ridică fața spre fereastra lor, iar Becca îi făcu semn cu mâna, dar tânăra nu-i răspunse. Își strecură trupul lung și subțire pe locul din dreapta, luptându-se să-și facă loc pentru picioare în rochia strâmtă. Bărbatul de la volan se întoarse spre ea și-i spuse ceva. Era mai bătrân cu vreo zece ani. Fata închise portiera, iar mașina se puse în mișcare.

Bill și Becca se uitară unul la altul și izbucniră în râs.

— Ce este locul acesta? zâmbi ea, scuturând din cap. Oare locul ăsta este... ce *este* locul acesta?

Însă el nu avea nici cea mai vagă idee.

Așa că-și savuraseră șampania urmărind cum frumoasele fete din Paradise Mansions se întâlneau cu bărbații din mașinile de fițe, și când își terminaseră paharele erau extrem de nedumeriți.

Făcură un duș împreună, săpunindu-se unul pe altul cu o familiaritate tandră și apoi se băgară în pat

cu Holly între ei. Își zâmbiră unul altuia peste fața copilei.

Bill dormi până la prima geană de lumină, apoi se trezi brusc. Se gândi la lucrurile care nu-l lăseau să doarmă. Ceasul său biologic tânjea după ora Londrei. Luni dimineață la ora 8, șoferul - Tiger - îl va duce la birourile din Pudong ale firmei Butterfield, Hunt and West, iar el își va începe noua slujbă. Era curios să știe unde se aflau și cum va arăta noua lor viață la lumina zilei. Cum ar fi putut să doarmă oare cu capul atât de plin? Bill se ridică din pat în cea mai mare liniște, se îmbracă și se strecură afară din apartament.

Curtea interioară în care bărbații în mașini le așteptaseră mai devreme pe fete era pustie, cu excepția lui Tiger. Acesta dormea cu tălpile goale pe bordul limuzinei, cu picioarele de o parte și de alta a volanului. Sări în sus când Bill trecu pe lângă el.

— Unde mergem, șefu'? întrebă el, în timp ce se încălța.

— E duminică, spuse Bill. Nu îți dau liber duminica?

Tiger se uită nedumerit la el. Și apoi izbucni din nou:

— Unde mergem, șefu'?

— Mă plimb pe jos, zise Bill. Și nu-mi mai spune șefu'.

Ziua liberă poate că nu însemna nimic pentru Tiger, însă pe străzile din Gubei New Area semănau aproape cu duminica dimineața acasă, adică nimeni nu se vedea prin preajmă, în afară de cei care își fac alergarea de dimineață și de cei care își scot câinii dimineața la plimbare, în rest, întregul cartier era tăcut și liniștit. Era început de iunie, iar căldura începea deja să se simtă.

Bill pomi să se plimbe pe jos. Era nerăbdător să vadă ceea ce numea el *adevărata China*, China care n-avea nimic de-a face cu televizoare cu plasmă și Dom Perignon. Adevărata China era undeva în apropiere. Trebuia să fie. Erau blocuri de apartamente cât vedea cu ochii, într-un amestec amețitor de stiluri, dar din loc în loc apăreau și pete de verdeață și statui de mărimi exagerate. Șiruri de restaurante - întâlneai unul italian, unul thailandez, orice numai chinezești, nu - un supermarket Carrefour și vreo două școli internaționale, inclusiv cea la care avea să meargă Holly luni dimineață. Părculețe. Un cartier drăguț. Gubei era mai verde și mai curat decât peticul gri în care plutea pericolul crimelor din Londra, pe care îl lăsaseră în urmă. Familia lui putea să trăiască aici. Soția și fiica lui puteau să fie fericite aici. Simți satisfacție amestecată cu ușurare.

Se uită la ceas și văzu că avea timp să exploreze până când se trezeau Becca și Holly. Așa că o pomi pe jos spre soare răsare și, lăsând în urmă Gubei New

Area, străzile începură repede să se umple. Femei care vindeau fructe lovite se uitau parcă prin el de pe cealaltă parte a străzii. Cineva se ciocni de el. Altcineva scuipa chiar la picioarele lui. Bărbați în costume soioase din două piese, pline de pete, lucrau pe un șantier. Într-o zi de duminică. Iar pe străzi mișunau o mulțime de oameni. Dintr-odată erau oameni peste tot.

Se opri, încercând să-și tragă sufletul. Șoselele erau largi și mașinile treceau în viteză, claxonând, ignorând culoarea roșie a semaforului, pietonii și restul traficului. Bill văzu o fată cochetă cu ochelari de soare, cu părul ridicat, la volanul unui Buick Excelle argintiu. Existau o puzderie de taxiuri VW Santana. Un camion murdar de noroi, plin cu tot felul de lucruri și cu oameni, la grămadă. Și mai multe camioane, multe de tot, cu încărcăturile lor ciudate de carton sau conuri portocalii de semnalizare a traficului sau porci, sau și mai multe mașini, atât de noi, încât mai străluceau încă de ceara din showroom.

Pe măsură ce soarele se ridica, iar Bill continua să se îndrepte spre est, orașul devenea tot mai zgomotos, ceea ce-l făcea să se simtă și mai departe de casă. O femeie pe scuter se urcă pe trotuar și-l rată la mustață, claxonând furioasă. Mai treceau pe lângă el și hoarde de bicicliști cu vizete negre uriașe pe față. Își dădu brusc seama de diferența de fus

orar, deveni conștient de oboseala care urmează după un zbor lung, de transpirația epuizării. Dar continuă să meargă. Voia să afle ceva despre locul acesta.

Mergea pe alei unde bărbați slăbănogi se bărbierau din boluri metalice patinate și bebeluși grași erau hrăniți și unde hardughii cu acoperișuri de țigla roșie erau aproape acoperite de rufe puse la uscat și de antene satelit. Apoi dintr-odată blocurile cu acoperiș de țiglă roșie făcură loc noilor turnuri strălucitoare și mall-urilor.

În față la Prada, bărbați cu pielea înnegrită de soare și de mizerie încercară să-i vândă ceasuri Rolex false și DVD-uri cu ultimul film al lui Tom Cruise. Femei tinere se ascundeau de soare sub umbrele. Fotomodele occidentale în pielea goală făceau reclamă la produse de albit pielea pe niște panouri uriașe.

Și, în timp ce mergea mai departe, Bill simți deodată ceva ce nu mai simțise niciodată până atunci în viața lui, și anume imensa masă a umanității. Toți acei oameni din lume, toate acele vieți. Era ca și cum ar fi crezut cu adevărat în existența lor pentru prima oară. Shanghaiul nu-i lăsa alternativă.

Bill făcu semn cu mâna unuia dintre taxiurile Santana, nerăbdător să vadă Bundul, dar șoferul nu înțelese nici un cuvânt în engleza și-l lăsă lângă râu, bucuros să scape de el. Ajunse lângă un debarcader

cu un feribot, nu un feribot de agrement, ci un fel de mijloc de transport public local.

Bill întinsese cea mai mică bancnotă pe care o avea, primi rest niște yuani murdari și se alătură mulțimii care aștepta să traverseze pe cealaltă parte. Încercă să-și dea seama unde începea coada, dar observă că nu începea de nicăieri.

Și, în vreme ce feribotul se înțesa cu lume și apoi continua să se umple și mai mult, până când Bill se simți strivit din toate părțile, iar el se lupta cu sentimentul că vasul era supraîncărcat, văzu că aici, în sfârșit, era adevărata China.

Numerele.

Totul stătea în numere.

Știa că numerele erau motivul pentru care trebuia să înceapă noua slujba de luni dimineată, motivul pentru care viitorul familiei sale avea să fie decis în acest oraș, și motivul pentru care toate problemele financiare din trecut aveau să ia sfârșit în curând. Ele umpleau visele oamenilor de afaceri din Sydney până în San Francisco - un miliard de clienți, un miliard de noi capitaliști, piața de un miliard.

Se chinui să-și miște brațele și se uită la ceas, întrebându-se dacă putea să ajungă înapoi acasă la fetele lui înainte ca ele să se trezească.

Feribotul se puse în mișcare.

În acea după-amiază făcură turul turistic.

Toți trei se alăturară cozilor și luară liftul către vârful Turnului TV Oriental Pearl, de unde priviră în jos la bărcile de pe râul Huangpu și văzură că orașul părea fără sfârșit.

Pe cealaltă parte a turnului, se uitară în jos către un parc plin de mirese, sute de mirese, toate în alb, care arătau ca un cârd de lebede, așa cum înconjuraseră lacurile toate, hrănind niște crape multicolori, numiți *koi*.

Bill își ridică fetița ca să poată vedea.

— Măine te așteaptă noua școală, șopti el.

Holly nu zise nimic, cu ochii mari la vederea tuturor acelor mirese.

— O să-ți faci mulți prieteni, spuse Becca, prinzând una dintre gleznelor lui Holly și scuturând-o încurajator.

Holly se gândi la asta, mușcându-și buza de jos.

— O să fiu foarte ocupată, zise ea.

Cu toate că străinii puteau deseori fi văzuți în Shanghai acum, Bill, Becca și Holly erau singurii nechinezi în vârful Turnului TV Oriental Pearl în acea după-amiază, iar oamenii se holbau la ei.

Copilul și femeia erau atât de blonzi, pielea lor atât de palidă, iar ochii atât de albaștri, că semănau cu cerul. Un bărbat care-și ținea în brațe fetița, iar ea îi cuprinsese gâtul cu brațele, în vreme ce femeia îl ținea de umeri pe bărbat.

Asta se observa la ei - acele gesturi de afecțiune copilărească, micuța familie strâns unită în noul lor cămin, ca și cum nici unul n-ar putea exista fără acel contact fizic sau unul fără altul.

Toată lumea știa că occidentalilor nu le pasă de familie ca și chinezilor, mai ales occidentalilor din Shanghai. Însă acest bărbat, femeie și copil păreau cu totul altfel.

2

Bill plecă înainte să se trezească Becca.

Lăsând-o pe Holly să mai doarmă, Becca își făcu de lucru pe mutește prin apartament, pe lângă cutiile împachetate. Se vedea că cineva făcuse duș, se simțea miros de after-shave, o cravată fusese luată în calcul pentru a fi purtată, dar apoi abandonată pe spătarul unui scaun. Și-l imagină pe Bill la biroul lui, în prima zi de la noul loc de muncă, trudind din greu, cu fața încruntată de seriozitate, și simți un fior, sentimentul că o iei de la început.

Înhață la întâmplare o cutie și-o deschise. Era plină de lucruri pentru bebeluș. Un scaun înalt roz din trei piese. O cădită. O saltea de pătuț. Pături asortate, sterilizatoare și iepuri de pluș. Toate lucrurile vechi ale lui Holly. Le păstrase și le trimisese în cealaltă parte de lume, nu din motive sentimentale. Becca le păstrase pentru următorul

copil. Căsnicia lor, de-acum veche de șapte ani, se afla în punctul în care nici unul din ei nu se îndoia că va veni încă un copil.

Becca se întoarce în dormitor și o privi pe Holly dormind. Apoi trase cearșafurile și o ținu pe fiica ei de picioare până când aceasta începu să se miște. Holly se întinse, mormăi și încercă să se întoarcă în lumea viselor.

— Hai, hai, trezește-te, micuța mea, o îndemnă Becca. Se ridică și ascultă respirația chinuită a fiicei sale, o respirație grea, cu hârâit, mai mult decât sforăit, provocată de astmul lui Holly. Haide, draga mea, trebuie să mergi la școală.

Până când apăru Holly, Becca își făcu de lucru prin bucătăria cea nouă, pregătind micul dejun. Holly veni și se așeză la masă căscând.

— Sunt puțin îngrijorată, spuse ea, cu lingura ridicată spre gură. Becca atinse obrazul fetei, dându-i o șuviță cârlionțată de păr după ureche.

— De ce ești îngrijorată, draga mea? întrebă Becca.

— Sunt puțin îngrijorată în privința morților, declară Holly solemn, iar colțurile gurii i se arcuiră în jos.

Becca se așeză pe scaun.

— În privința morților?

Copila dădu din cap.

— Mă tem că nu se mai fac bine.

Becca oftă, bătând darabana cu degetele pe masă.

— Nu-ți face griji în privința morților, spuse ea. Mai bine fă-ți griji pentru cerealele tale Coco Pops.

După micul dejun, Becca pregăti aparatul de respirat. Deja devenise rutină. Aparatul avea un loc special pentru gură, pentru a-i fi mai ușor lui Holly să inhaleze medicamentele, iar ochii ei mari se zăreau deasupra acestui locaș.

Cu puțin înainte de ora nouă, Becca și Holly mergeau de mână la Gubei International School. Acolo păreau a fi copii de toate naționalitățile. Se iscă un moment stânjenitor, când veni vremea să plece, iar Holly se agăță de cureaua de la blugii mamei. Dar atunci își făcu apariția o fetiță mică de înălțime, grăsuță, din Coreea sau, poate, din Japonia, și o luă pe Holly de mână și o conduse în clasa ei, unde profesoara australiană făcea prezența, și atunci Becca fu cea căreia i-ar fi plăcut să rămână.

Toți ceilalți părinți se grăbeau să plece. Unii erau îmbrăcați pentru birou, alții pentru sala de sport, dar toți se purtau ca și cum aveau ceva foarte important de făcut. O femeie zâmbea lângă ea, împingând un copil de un an și ceva într-un cărucior. Era mama fetiței care o luase pe Holly de mână.

— Prima zi, spuse ea, cu accent american. E greu, nu-i așa?

Becca dădu din cap aprobator.

— Știi cum e. Bărbia tremură. Te lupți cu lacrimile. Încerci să fii curajoasă. Se uită la femeia cu care vorbea. Și acum vorbesc doar despre mine.

Femeia râse și-i întinse mâna Beccăi.

— Kyoko Smith, se prezentă ea, iar Becca îi scutură mâna.

Kyoko spuse că fusese avocată în Yokohama, dar nu mai practica acum, și că era măritată cu un avocat din New York. Se aflau în Shanghai de aproape doi ani. Becca spuse că ea era jurnalistă, în momentul acesta fiind în concediu, și că era măritată tot cu un avocat, pe care îl chema Bill. Ei se aflau în Shanghai de două zile.

— Vrei să bem o cafea împreună într-o zi? o întrebă Kyoko pe Becca. Poate mâine? Acum trebuie să fug.

— Oh, și eu. Și eu trebuie să fug.

— Ei bine, ăsta e Shanghaiul, zâmbi Kyoko Smith. Tot timpul, toată lumea trebuie să fugă.

În timp ce se întorcea la Paradise Mansions, îl sună pe Bill pe telefonul mobil.

— A vrut să rămână?

Era cineva cu el. Becca putea să-și dea seama.

La fel, putea să-și dea seama că el se gândea la Holly în prima ei zi la școală.

— Oh, a fost foarte bine, spuse ea mult mai convinsă decât se simțea de fapt.

— O să fie bine, Bec, o asigură el, știind cât de greu îi venise ei să-și lase fiica acolo. O să fie bine pentru ea să stea cu copii de vârsta ei. Trebuie să-i dăm drumul mai devreme sau mai târziu, nu-i așa?

Tăcerea se așternea între ei, iar Becca nu făcu nici o încercare s-o umple. Se lupta cu lacrimile care îi veneau brusc, supărată pe ea însăși pentru că se simțea ca o casnică isterică.

— Încearcă să nu-ți faci prea multe griji, adăugă el. Ascultă, ne vedem mai târziu, bine?

Becca tot nu zise nimic. Se gândea, întrebându-se dacă nu cumva cel mai bun lucru pentru Holly era să stea cu ea, doar s-o țină aproape, să cântărească toate lucrurile.

— Succes acolo, Bill, zise în cele din urmă, lăsându-l să se întoarcă la treabă.

Nu suporta să se întoarcă la apartament și la toate acele cutii nedespachetate. Nu încă. Așa că luă un taxi până la Xintiandi, noua zonă despre care se tot vorbea în ghidurile turistice, locul pe care abia aștepta să-l viziteze, unde se spunea că poți vedea și cea mai veche, și cea mai nouă parte din oraș. Apartamentul putea să aștepte.

Deodată, o adiere de vânt, o adiere ușoară și călduță, încărcată cu aromele ciudate de flori de copaci, de lemn parfumat, se simte venind dinspre noaptea nemișcată - primul suspin al Orientului pe

fața mea. Asta nu pot să uit niciodată. A fost ceva impalpabil și intangibil, ca o vrajă, ca o promisiune șoptită de misterioasă încântare.

Becca sorbi un latte pe un taburet lângă fereastră și-și citi volumul broșat din Joseph Conrad. Asta căuta ea în Xintiandi. Primul suspin al Orientului pe fața ei.

De cealaltă parte a străzii, departe de cafenele și restaurante, ea găsi locul pe care îl căuta.

Muzeul micuț și modest de pe Huangpi Lu era locul unde se ținuse prima întâlnire a Partidului Comunist Chinez. Ea plăti 3 yuani ca să intre, o sumă atât de mică încât nici nu putu s-o calculeze în lire sterline. Locul era pustiu. Singurul vizitator în afară de ea era o studentă serioasă cu ochelari cu lentile groase care lua notițe lângă un tablou cu niște spioni care complotau să-i alunge pe străini și să elibereze masele populare. Toți ochii erau ațintiți pe trăsăturile de ceară ale tânărului Mao.

Becca traversă încăperea către un mic televizor pe care rula un film de propagandă despre China înainte de revoluție. Filmul avea imaginea granulată, era foarte vechi și ținea doar câteva minute, dar Becca îl privi stupefiată.

Fețele înfometate ale unor copii morți de mult o urmăreau. Nu văzuse niciodată atâta sărăcie și mizerie și, în vreme ce imaginile se estompau în spatele unei perdele de lacrimi, Becca trebui să-și

întoarcă privirea într-o parte, spunându-și întruna că trebuia să fie tare, că era doar din cauza zborului cu avionul, a diferenței de fus orar și a primei zile de școală a lui Holly.

Shanghai fusese ideea Beccăi.

Bill ar fi fost fericit să rămână la Londra, să-și construiască o viață împreună, să muncească din greu și să-și vadă fiica crescând. Dar viața la Londra o dezamăgise într-un fel în care nu-l dezamăgise pe el. Becca era pregătită să încerce ceva nou. Ea văzuse Shanghaiul ca pe o modalitate de a scăpa de vechea lor viață și din lupta lor constantă pentru bani. Shanghai era locul în care puteau să schimbe totul.

Se căsătoriseră de tineri, amândoi aveau 24 de ani, și fuseseră primii din micul lor grup care se așezaseră la casa lor. Nu regretaseră niciodată.

Becca își urmărise prietenii celibatari agățându-se plini de speranțe de câte cineva pe care abia îl cunoscuseră într-un bar, club sau sală de sport, și sfârșind nefericiți, sau plictisiți, sau prinși la mijloc, sau cu inima frântă, și se simțise bucuroasă să nu mai aibă parte de toate astea.

Căsnicia li se păruse ceva foarte natural. Discutaseră despre asta. Dacă găsești persoana potrivită și amândoi sunteți siguri de asta, atunci nu se poate să fiți prea tineri, nu? Și chiar la 24 de ani,

amândoi se simțeau deja bătrâni pentru dansul trist de la sala de sport, bar sau club.

Despre unele lucruri nu mai fusese nevoie să discute, întotdeauna luaseră de bun că aveau să lucreze amândoi. Holly se născuse imediat după cea de-a treia aniversare a căsniciei lor, iar asta nu schimbaseră cu nimic lucrurile. Pentru că nu se puteau schimba. Bill era avocat corporatist la o firmă din City, Becca jurnalist financiar la un ziar din Canary Wharf, iar ipoteca pentru căsuța lor din cel mai verde colț din nordul Londrei le cerea ca amândoi să aducă venituri. În fiecare dimineață Bill o ducea pe Holly la grădiniță, și în fiecare după-amiază Becca o lua.

Și într-o bună zi, totul se schimbaseră.

Holly abia împlinise trei ani și se afla de câteva ore la grădiniță când, deodată, se chinuia să respire.

„E doar o răceală”, fusese de părere una dintre îngrijitoare, chiar și atunci când copilul începuse de suspine cu disperare și frustrare. „Doar o răceală mai urâtă.”

Când Becca se dusese s-o ia acasă, tocmai voiau s-o trimită pe Holly la cel mai apropiat spital de urgență. Iar când ajunsese Bill la spital, doctorul pusese deja diagnosticul de astm. Holly nu s-a mai întors niciodată la grădiniță, iar Becca nu s-a mai întors niciodată la ziar.

„Nici un străin nu va avea vreodată grijă de ea așa cum o să am eu”, decretase Becca, înecându-se de

lacrimi și de furie, iar el o liniștise, o înțelesese și îi spusese că avea dreptate și că nimic nu era mai important decât Holly.

De astmul lui Holly se ocupa un pediatru din Great Ormond Street. El îi prescriesese tablete masticabile care chiar îi plăceau fetei, precum și aparatul de respirat. Ea era curajoasă și avea o fire bună, nu se plângea niciodată, iar Becca și Bill încercau să nu-și pună întrebarea pe care și-o puneau toți părinții de copii bolnavi - „De ce ea?” Existau copii mult mai bolnavi decât Holly. Îi vedeau de fiecare data când mergeau în Great Ormond Street.

Însă noaptea, în timp ce Holly dormea, uneori scoțând acel sunet straniu din fundul gâtului, pe care acum îl recunoșteau ca simptom al astmului, Bill și Becca își deschideau computerele, scriau cereri pentru diverse împrumuturi online, se gândeau la reipotecări și se întrebau cât vor mai putea să rămână în casa lor.

Se gândeau să se mute într-un cartier mai ieftin, mai întunecat, câțiva kilometri mai la est. Sau să rămână în cartier, dar să-și vândă casa și să stea cu chirie o vreme, sau să se mute în suburbii. Și toate variantele îi deprimeau.

Holly era bine și, desigur, asta era cel mai important, dar dintr-odată ajunseseră să se lupte ca să supraviețuiască. Își iubeau casa. Asta era o

problemă. Și aveau nevoie de casa lor. Asta era altă problemă. Uneori, partenerii seniori de la el de la firmă îi invitau la cină în casele lor magnifice, toți milionarii aceia bătrâni cu soțiile lor fermecătoare, cu ochi de vulturi, și atunci când îi invitai la rândul tău, ai fi vrut să vină într-un cartier unde să nu fie amenințați cu cuțitul pentru sticla de Margaux pe care o aduceau cu ei.

— Unul dintre partenerii seniori de la tine de la birou a sărbătorit cea de-a cincizecea aniversare a soției sale la Sandy Lane, zise Becca. Când o sa vină la noi, nu putem să deschidem un bax de șase sticle de bere în sufrageria care este și dormitor.

— Nu o să fie nevoie niciodată sa deschidem un bax de șase sticle de bere în nici un dormitor, spuse Bill, cu o notă de resentiment în voce.

Ea își puse brațele în jurul gâtului său.

— Știi ce vreau să spun, dragul meu.

Bill știa ce voia să spună.

Unii dintre avocații tineri de la firmă deja locuiau în apartamente mari sau în căsuțe mici în Notting Hill, Kensington sau Islington, finanțați de părinți indulgenți care rămăseseră împreună sau de părinți divorțați care se simțeau vinovați. Bill și Becca se descurcau prin forțe proprii. Nimeni nu le dădea nimic. Apoi deodată apăruse o cale de a pune capăt tuturor grijilor financiare. „Viața ți se poate schimba într-o clipă, își dădu seama Becca. Ani de-a rândul te

gândești că știi cum arată viitorul și apoi, într-o zi, arată cu totul altfel.”

La masă, la cina anuală de la firma lui Bill, Becca stătuse lângă un bărbat și, după aceea, nimic nu mai fusese la fel ca înainte.

În fiecare an, în luna ianuarie, firma Butterfield, Hunt and West închiria unul din acele hangare uriașe fără aer dintr-un hotel elegant dintre Park Lane și, de la birourile firmei, toata lumea zbura să aniverseze ziua lui Robbie Bums. Cinci sute de avocați cu cravate negre sau în kilt și însoțiți de soțiile lor - sau, mai rar, de soții lor.

Bill se trezi așezat între nevestele a doi parteneri seniori de la New York, care se cunoșteau și discutau vesele peste el. Becca era la masa de alături și zâmbea în timp ce-și dădea ochii peste cap și-i spunea din buze lui Bill: „Omoară-mă acum!” Apoi văzu că doi bărbați se așezară de o parte și de alta a ei. Bărbații din Shanghai.

Unul dintre ei era un australian mare, înalt, îmbrăcat în kilt - Shane Gale, se recomandase el. Arăta ca și cum practicase surf cu zece, cincisprezece ani în urmă. Șef la Departamentul de Litigii din Shanghai, adăugase el. Se vedea că Shane consumase cam multă șampanie, însă felul în care evita contactul vizual o făcu pe Becca să creadă că poate

problema lui reală nu era faptul că se îmbătase, ci timiditatea.

De cealaltă parte stătea un englez înalt, slab, pe nume Hugh Devlin, partener senior la biroul din Shanghai. Îi trecu prin minte că era amuzant faptul că titlurile lor îi făceau limba să se împleticească, abia abținându-se să nu se recomande „Becca Holden - casnică, gospodină și fost jurnalist financiar”.

Cum Shane se dedicase vinului de Burgundia și începuse tăcut să se înroșească precum racul, Devlin preluă frâiele conversației.

Ea îi zâmbi lui Bill, tânărul și chipeșul ei soț în smoching, încadrat de nevestele americane care vorbeau peste el, iar Devlin îi zâmbi și el. Auzise atâtea lucruri bune despre Bill, zise el. Numai lucruri bune. Un adevărat specialist, adăugă Devlin, Bill pontă mai multe ore decât oricine în biroul din Londra doi ani la rând. Devotat familiei.

— Da, zise Becca. Țsta e bărbatul meu.

Dar - vru Devlin să știe - de ce-și pierde soțul tău vremea prin Londra? Dacă într-adevăr este ambițios, atunci de ce nu vine să-și încerce norocul în economia cu cea mai rapidă dezvoltare de pe planetă? A fost New Yorkul în secolul douăzeci, Londra în secolul nouăsprezece. Și acum este Shanghai, afirmă Devlin. Dacă reușești acolo...

El îi citi îndoiala pe față. Să se mute în Lumea a Treia? Londra era și-așa destul de dură pentru ea.

— Pe bune, spuse el. Vorbesc serios. Taxe mai mici, salarii mai mari. Acolo o să ajungă partener mult mai repede decât aici.

Și atunci îi câștigă atenția Beccăi. Partener - era ceea ce visau tinerii avocați - și soțiile lor. Să scapi de viața de salariat și să te înfrupti din profiturile firmei. Atunci când ești partener, nu mai lucrezi pentru firmă. Atunci *ești* firma.

Devlin vorbea despre o viață de splendoare colonială despre care Becca își imaginase că dispăruse cu mulți ani în urmă. Ar putea avea o casă cu menajeră, bucătăreasă, bonă și șofer - aceste lucruri erau ieftine acolo. Aceste lucruri erau *normale*. Iar Devlin parcă scotea la iveală ceva ce Becca ținuse ascuns, chiar și față de Bill - și anume faptul că viața ei la Londra o dezamăgise, că era profund nemulțumită de soarta lor, că mica lor familie trebuia să se lupte să supraviețuiască, când de fapt meritau mult mai mult...

Însă nu puteau să facă asta *pe bune*, nu-i așa? Cu siguranță Shanghaiul era un loc pentru oameni necăsătoriți, sugerase Becca. Pentru un bărbat fără legături de familie?

Nu, spuse Devlin, nicidecum - Shanghaiul de fapt era chiar cel mai potrivit loc pentru un bărbat cu familie. Un bărbat cu stabilitate, cu ambiție, cu persoane dragi pentru care să muncească. Shanghaiul avea mult prea multe lucruri care puteau

să distragă un bărbat singur. Prea multe *distracții*. Mai târziu, toți aveau să ajungă experți în distracțiile din Shanghai.

Și Devlin era un om de familie - și el îi arăta Beccăi o fotografie din portofel cu o femeie frumoasă de vârstă mijlocie și trei băieți zâmbitori. Devlin sublinie că îi *plăcea* chiar ca oamenii lui să aibă familii. Asta însemna că aveau pentru ce să investească în viitor.

Becca se întoarse spre Shane, care ascultase o parte din această tiradă cu rânjetul pe buze, și-l întrebă cum îi plăcea soției lui Shanghaiul. Dar Shane îi spuse că nu era însurat, și cu toți izbucniră în râs.

Intrară în încăperea cimpoierii. Cântau *Flower of Scotland*. Iar atunci când cina începu să se spargă, iar Bill veni la masa lor, Becca auzi invitația din partea lui Devlin să ia micul dejun împreună ca să discute despre viitor, adică discursul tipic al unui „vânător de capete“.

Dar Bill își luă soția de mână, fericit să fie din nou alături de ea, iar omul din Shanghai îi surprinse pe amândoi.

— Îmi place că ești căsătorit, îi mărturisi el lui Bill.

Becca o luă pe Holly de la școală la ora 12 fix. Putea să rămână acolo până la ora 15, însă Becca se temea că fiicei sale i-ar fi fost dor de ea.

— A fost foarte bine, nu i-a fost dor de mami deloc, o asigură profesoara australiană, aruncându-i Beccăi o privire ageră care spunea: „Cui îi e dor de cineva aici?”

Se ținură de mână pe drumul înapoi spre casă pe străzile liniștite ale Gubeiului și, în timp ce Holly se juca cu prințesele ei Disney, Becca începu să despacheteze.

— Unde s-a plecat tati? întrebă Holly.

— Unde a plecat tati, o corectă Becca.

— Exact asta mă întrebam și eu, spuse Holly, mirată de coincidența uluitoare.

Becca desfăcu o cutie. Costume. Costume bleumarin pentru un avocat tânăr și puternic.

— Tăticul tău s-a dus la muncă, draga mea.

Holly lovi capul de plastic al lui Făt-Frumos de palma ei.

— Trebuie să vorbesc cu el.

— Poți să vorbești cu el mai târziu, îi spuse Becca, însă se întreba dacă Bill avea să se întoarcă de la serviciu înainte ca fiica lor să meargă la culcare. Știa că el avea să facă tot posibilul. Mai știa că era foarte puțin probabil.

Când Becca își luă o pauză ca să savureze o ceașcă de ceai englezesc, se duse la fereastră, dar curtea era goală. Nu era nici urmă de tinerele pe care le văzuseră sâmbătă seara.

Era începutul după-amiezii, iar fetele de la Paradise Mansions dormeau încă.

3

Firma ocupa trei etaje într-un zgârie-nori din Pudong atât de nou încât se mai simțea mirosul de vopsea Bill stătea cu spatele la fereastră, dincolo de care în ceața dimineții de vară se întindea cartierul financiar.

Îi aminteau de turnurile ascuțite din oțel și sticlă neagră ale lui Tolkien, unul dintre ele construit să semene cu o pagodă cu o sută de etaje, un altul cu un ecran care acoperea toată partea laterală, iar pe acel ecran o față zâmbitoare făcea reclamă la o rețea de telefonie mobilă. Deasupra tuturor străluceau ca niște adevărați stăpâni ai teritoriului macaralele uriașe.

Pe biroul lui Bill se aflau stivuite proiecte de contracte și o fotografie cu ramă argintie cu familia lui - el, soția și Holly pe o plajă din Caraibe, Bill ținând-o în brațe pe fetița care avea atunci doi ani, iar Becca arătând atât de bine că rămâneai cu gura căscată, într-un costum de baie portocaliu. Toți trei zâmbeau oarecum timid la străinul căruia îi dăduseră camera foto ca să le facă o poză. Era în vacanța de dinainte ca Becca să renunțe la slujbă și banii să devină o problemă. Când dădea cu ochii de

fotografie în timpul lucrului, Bill se trezea întotdeauna zâmbind.

Întocmea documentele tranzacției pentru un nou proiect de dezvoltare imobiliară la marginea orașului. Se numea Green Acres. Când era gata, aici aveau să se mute proaspăt îmbogățiții din Shanghai. Butterfield, Hunt and West îi reprezentau pe investitorii germani de la compania DeutscherMonde. Bill observase deja că firma lucra foarte mult pentru DeutscherMonde. Ridică privirea când Shane apăru în pragul ușii.

— Germanii ăștia, zise Bill, au o limită fixă?

Shane scutură din cap, iar Bill păru foarte impresionat. Clienții adesea presau firmele de avocatură pentru o limită fixă taxelor pentru orice afacere, știut fiind faptul că, dacă erau facturați la oră, atunci taxele legale erau potențial fără limite.

— Cerul este limita, spuse Shane. Limita este cerul. De aceea e atât de important. Australianul cel mare intră în încăpere și răsfoi câteva hârtii de pe biroul lui Bill. Locul ăsta o să fie minunat, amice. O sută de milionari pe un kilometru jumătate pătrat. Grădini pe modelul celei de la Versailles. Piscine, saune, adăposturi - toate pornind chiar de la piscinele, saunele și adăposturile pe care le aveau la Versailles. Pază înarmată 24 de ore din 24 pentru cei care pur și simplu s-au obișnuit să folosească toaletele dinăuntru. O să fie o chestie minunată.

Bill se lăsă pe spate pe scaun. Avea planurile de construcție într-o mână și harta locului în cealaltă. Centrul de dezvoltare urma să fie construit pe un loc unde acum se aflau doar câmpuri și un sătuc.

— Se pare că va fi construit pe fermele oamenilor, constată el, dându-i haita lui Shane. Bill arată cu degetul în dosar. Deci, cine deține terenul?

Shane puse harta înapoi pe biroul lui Bill.

— Poporul, spuse el.

Bill se uită la hartă și apoi în sus la Shane.

— Deci oamenii din acest sat - Yangdong - fermierii - ei îl dețin?

— Nu fermierii, explică Shane. *Poporul*, în China, toate terenurile sunt deținute colectiv. Fiecare familie din sat a închiriat pe termen lung proprietatea. Clienții noștri cumpără terenul de la guvernul local.

— Ce se va întâmpla cu fermierii? întrebă Bill.

— Primesc un pachet compensatoriu, spuse Shane, și apucă să-și ia la revedere de la purceii lor. Clienții noștri construiesc case de două milioane de dolari americani pentru oameni destul de bogați ca să-și permită asta - și sunt destui. Locurile astea de pe hartă au fost vândute toate. Și într-un an o să fie palate acolo unde până acum erau ferme de porci. Și toată lumea o să fie fericită.

În ușa își făcu apariția un bărbat cu părul grizonant.

Era poate cu zece ani mai în vârstă decât Bill, probabil în jur de patruzeci de ani.

Bill îl observase prin birouri pentru că părea mai în vârstă decât toți.

— Shane? zise omul. Avea în voce un accent din nordul Angliei. Te caută domnul Devlin.

— Mulțumesc, Mitch, zise Shane. Mă duc la el, colega. Shane nu schiță nici un gest să-l prezinte pe nou-venit lui Bill. Așa că își zâmbiră unul altuia ciudat preț de o clipă și apoi omul plecă.

— Cine e tipul? întrebă Bill.

— Pete Mitchell, spuse Shane. Sau Mitch Nebunul, cum îi spunem noi.

— Dar de ce e nebun? vru să știe Bill. I-ar fi fost greu sa-și imagineze pe cineva mai liniștit, mai șters.¹

Shane aruncă o privire spre ușa deschisă.

— A trecut de patruzeci de ani și nu a fost făcut partener. Tu n-ai fi nebun?

Bill pufni.

— Firma n-are o politică de fie „în sus“, fie „afară“?

Politica de fie „în sus“ fie „afară“ era modalitatea prin care o firmă de avocatură se menținea suplă și flămândă, o mașină de făcut bani care nu țâra uscături după ea. Dacă-ți lipsea lucrul de care aveai

¹ Joc de cuvinte posibil datorita faptului că în limba engleza același cuvânt *people* desemnează „poporul“, ca un tot unitar, și „oamenii“, luați fiecare în parte, (n.tr.)

nevoie ca să fii făcut partener, atunci erai terminat. Firma n-avea să te târască după ea până la pensie. Te mișcai în sus, adică promovai - sau erai dat afară.

— Desigur, zise Shane. Majoritatea - cred că 85% - dintre avocații noștri asociați au ajuns parteneri. Cei care n-au ajuns sunt ca fetele acelea care sunt lăsate deoparte. Știi tu - avocați de genul Bridget Jones, ca o fată nemăritată care privește schimbarea fără Hugh Grant lângă ea.

Bill se scutură de parcă ar fi fost cuprins de un fior rece.

— Atunci ce cauți aici? întrebă el. Mitch Nebunul, vreau să spun.

— Mitch Nebunul a lucrat în biroul din Hong Kong, dar n-a putut să țină pasul după preluare. Ani de zile, tipii de la Hong Kong are făcut rapid bani, dar situația a devenit mult mai grea când au plecat britanicii. Mitch a fost trimis aici, atunci când Shanghaiul era o opțiune ușoară. Shane oftă. Trist, nu-i așa colega? În vârstă de patruzeci de ani și încă lucrează pe salariu de sclav. Și nu putem s-o ducem așa la infinit, nu? Cel puțin, nu în stilul nostru de lucru. Anii avocatului sunt ca anii câinelui - se scurg mai rapid decât anii omenesci. Shane luă fotografia de pe biroul lui Bill. Dar de la tine se așteaptă lucruri mari, spuse el, dând din cap cu gravitate. Studie în liniște mica familie, apoi puse la loc fotografia pe birou. Ești un tip norocos, Bill.

— Da, recunosc Bill, îndreptând rama argintie.
Sunt norocos.

Mercedesul ieși din tunel spre Bund.

Faimoasa șosea o cotea undeva, în fața lor, pe lângă un grup de vechi clădiri coloniale solide, construite din marmură și granit, cu arhitectura Imperiului.

— Occidentul s-a terminat, spuse Devlin, uitându-se la Bundul care curgea pe alături. Viitorul aparține chinezilor. Deja îl dețin. Se întoarse spre Bill. Crezi asta?

Bill zâmbi, ridică din umeri, nu voia să-l contrazică pe șeful lui, dar nici nu era sigur că dorea să acorde viitorul oricui.

— Nu știu, spuse el.

— Ei bine, să crezi asta! h zise Devlin. Ei muncesc mai mult ca noi. Rezistă în niște condiții care pe noi ne-ar face să chemăm un avocat al drepturilor omului sau poliția... Ei ne fac pe noi - cei din vest, lumea civilizată, oameni de secol douăzeci - să părem leneși, molatici, răsfățații zilei de ieri. N-am văzut nimic încă, crede-mă pe cuvânt.

Erau patru în mașină, cu Tiger la volan, care își scosese uniforma de soldat și purta un costum de afaceri. Bill stătea pe bancheta din spate, flancat de Devlin și de o avocată pe nume Nancy Dang, una dintre angajatele de naționalitate chineză ale

biroului de avocatură. Ea își ținea servieta deschisă pe genunchi, cercetând niște dosare și nu vorbise deloc de când începuse călătoria.

Shane stătea în față, cu telefonul subțire ca o napolitană în mâna mare, cărnoasă, vorbind calm într-o chineză fluentă. Cuvintele nu aveau sunetul lătrat al dialectului cantonez sau graseiatul rural, de ținut vestic, al dialectului mandarin, așa că Bill ghici că așa trebuie să sune dialectul șanhaiez.

— Ce se întâmplă atunci când chinezii pot să facă *tot* ce face un occidental? întrebă Devlin, zâmbindu-i lui Bill. Nu numai jucării, haine și decorațiuni mititele de Crăciun, ci și computere, mașini, telecomunicații - când vor putea să facă toate acestea la o zecime din costul foitei noastre de muncă, leneșe și îmbuibate?

— Vreți să-i luăm noi pe nemți sau ne întâlnim cu ei la restaurant? întrebă Shane peste umăr.

— Ii luăm de la hotelul lor, răspuse Devlin. Nu vreau ca nemții noștri să se rătăcească. Se uită la Bill. Chinezii sunt *uniți*, spuse Devlin, cu ochii sclipind. Asta nu întâlnești nicăieri altundeva. Sunt *uniți*. Posedă o viziune națională unitară care lipsește Occidentului de la, oh, de la cel de-al Doilea Război Mondial încoace. De aceea o să câștige.

Shane le spunea nemților la telefon că avea să se întâlnească cu ei în holul hotelului peste zece minute.

— Îmi plac chinezii, zise Devlin simplu, lăsându-se pe spate, îi admir. Ei cred că mâine va fi o zi mai

bună. Iar dacă e să crezi în ceva, orice, atunci asta nu e o chestie prea rea de crezut.

Bill privea Bundul și spuse că era de acord cu el.

Cerșetorii îi văzură venind.

La început, lui Bill i se păru că fiecare dintre ei purta în brațe un bebeluș uriaș, ca și cum să cerșești fără un copil mărișor în brațe era interzis de vreun statut local, dar atunci își dădu seama ca la coada gloatei erau și bătrâni împleticindu-se, mâini mizerabile întinse și copii singuri, sălbatici, care se strecurau și se aruncau printre femeile cu copii în brațe.

Dar Bill nu observase bătrânii și copiii mari. El observase doar pruncii ținuți pe brațe de mamele lor.

Pentru că toți păreau de aceeași vârstă cu Holly.

Shane înjură. El nu dorise să meargă pe jos până la restaurant. Îi sfătuiseră pe cei doi nemți că era mai bine să ia Mercedesul și un taxi, dar ei insistaseră. Ei doriseră să se plimbe pe Bund și acum uite ce se întâmplase. Cerșetorii erau toți grămadă pe ei, cu zâmbetele lor știrbe, lingușitoare, cu mirosul fetid al hainelor și trupurilor lor, toate chipurile ale mirate ale copiilor purtați în brațe.

Shane înghionti unul, strigându-le ceva în șanhaieză, în timp ce Nancy se ruga de ei, iar Devlin le dădea instrucțiuni germanilor vădit terifiați. Doar

Bill nu făcea nimic, șocat de o lume în care copii de aceeași vârstă cu Holly cerșeau pe stradă.

Băgă mâna în buzunar după portofel și numaidecât realizează greșeala. Voise să dea niște bani femeilor cu copii, dar erau multe, prea multe, și dintr-odată fii copleșit, monedele și bancnotele îi scăpară printre degete, iar femeile cu copii erau călcate în picioare de copiii mai mari. Alte mâini goale se ridicară în fața ochilor lui Bill.

Unul dintre puștii mai mari - un mărunțel cu față de nevăstuică, cu capul tuns și ochi de moșneag - îl apucă pe Bill de haină și pur și simplu nu-i mai dădu drumul. Copilul se agăța de el, în timp ce Bill încerca să-și croiască drum spre marginea gloatei, spre clădirea unde îl așteptau colegii lui și nemții. Un portar în uniformă îl desprinse pe copil de haina lui Bill.

— Mai bine ai grijă de banii tăi pe-aici, colega, îl sfătui Shane.

— Nu toți conduc un BMW și își fac cumpărăturile la Cartier. Mai sunt încă un miliard și ceva de ticăloși d-ăștia mici care se șterg la fund cu palma.

— Și ce, în Occident nimeni nu este lăsat în urma? izbucni Devlin. Apoi zâmbi. Aici există mai multă disponibilitate de a avansa decât oriunde în lume.

Bill era rușinat, șocat. Nemții îl țintuiau cu privirile. Unul dintre ei era chel și în costum de afaceri, iar celalalt avea părul lung grizonat și o geacă de piele de adolescent relax. Dar amândoi aveau o atitudine de afaceriști și puteau chiar să fie frați. Murmurau ceva unul către altul pe limba lor.

Bill își șterse transpirația de pe față. În timp ce urcau cu liftul în restaurant, Nancy îi dădu un șervețel ca să-și șteargă dâra de murdărie pe care tânărul cerșetor o lăsase pe haina lui. El îi mulțumi, cu fața roșie ca focul, și încercă să o curețe, dar văzu că nu se ducea.

Amprenta perfect neagră a unei palme de copil.

Bill nu înțelegea.

Clienții lor, Deutscher Monde, investeau miliarde de yuani în proiectul Yangdong. Compania deja finalizase un proiect identic de dezvoltare imobiliară în suburbiile Beijingului. Și totuși, în timp ce nemții se așezau cu avocații lor scumpi la masă față în față cu oficialitățile guvernamentale locale din Yangdong - cinci indivizi cu costume ieftine, piele fleșcăită și dinți stricați, însoțiți de propriul avocat, un bărbat uscățiv de vreo șazeci de ani, cu un smoc de păr vopsit negru, și un vlăjgan care arăta ca un fel de bodyguard —, părea că germanii erau solicitanții, cei mai disperați să facă înțelegerea, cerșetorii de la banchet.

Felurile de mâncare veneau și plecau. Nemții își sorbeau apa minerală. Chinezii fumau țigări tari și beau cu lăcomie băuturi răcoritoare. Conversația trecea de la engleză la șanhaieză, în mare parte concentrându-se asupra reușitei proiectului Green Acres și a modului în care acesta va îmbogăți comunitatea.

Cel mai în vârstă dintre reprezentanții autorităților locale vorbi cel mai puțin. Cu pungi la ochi, cu buza de sus lungă și fața de broască, lui Bill i se păru că arată ca un Mao în miniatură, îl numeau „președintele Sun“. El fuma tot timpul, chiar și atunci când bețișoarele de lemn din mâna liberă luau ceva de mâncare. Sun nu avu contact vizual direct și totuși reuși să lase impresia că era ușor nemulțumit de tot ce se întâmpla, inclusiv de proiect de mâncare, de alegerea restaurantului, de prezența atât de multor diavoli străini și, posibil, de viață.

Doar Bill își închisese telefonul, iar prânzul fu presărat de sonerii cunoscute. Tema muzicală din *Mission Impossible*, primele acorduri din *Brown Sugar*, sonerii adaptate după Beethoven, Oasis și Faye Wang. Shane își împinse farfuria la o parte și-și puse laptopul pe masă.

— Ce ții pe chestia asta? îl întrebă Bill.

— Adevărul, colega, îi spuse Shane. Crudul adevăr.

Președintele Sun chemă chelnerul și-i dădu instrucțiuni. Chelnerul plecă și veni cu lista de vinuri. Sun comandă o sticlă, iar Shane zâmbi lingușitor și murmură complimente în șanhaieză pentru această alegere excepțională.

Toată lumea rămase fără grai, privind ritualul chelnerului care se întoarse cu sticla de Burgundia și o prezentă președintelui Sun care - după un moment tensionat - dădu din cap a vagă aprobare.

Chelnerul scoase dopul și turnă delicat o gură de vin roșu în paharul gol al președintelui Sun. Fața lui de broască tresări de suspiciune și miroși licoarea, o gustă și - după încă un moment tensionat de tăcere - dădu din cap aprobator.

Chelnerul umplu pe jumătate paharul președintelui Sun cu vin de Burgundia.

Apoi, acesta îl umplu cu Sprite din cutia din fața lui, luă o înghițitură lungă și expiră cu plăcere.

Bill se uită pe rând la Shane, Devlin, Nancy și la cei doi nemți.

Dar aceștia nici măcar nu clipiră.

Sâmbătă după-amiaza ajunse acasă într-un apartament gol.

Lăsă teancul de dosare pe care le adusese pe masă, își smulse haina de pe el, apoi cravata de la gât și citi biletul pe care Becca îl lipise pe frigider. Plecase cu Holly la mașinuțe în Fuxing Park. El le

promisese că le va însoți, dacă ajungea la timp. Dar sâmbăta era zi de lucru la Butterfield, Hunt and West.

Bill își petrecuse după-amiaza trecând în revistă documentele cu Shane și Nancy. Contractul dintre nemți și oficialitățile din Yangdong era în chineză și întocmit în conformitate cu legile chineze, dar înțelegerea era structurată astfel încât toate drepturile comerciale importante erau offshore, cu documente în engleză și guvernate de legislația din Hong Kong.

— Face ca înțelegerea să fie mai ușor de aplicat, explicase Nancy.

— Atunci când cineva fură toți banii, adăugase Shane.

Bill luă o sticlă de Evian din frigider și traversă camera spre fereastră. Curtea era goală, cu excepția unui Porsche 911, argintiu. Arăta ca un rechin așteptându-și prada pe fundul oceanului. „Un 911, se gândi Bill, căscând în timp ce se întindea pe canapea. Un 911 în China...”

Se trezi cu fața fiicei sale aproape de a sa și-i simți mirosul dulce al respirației, când aceasta râse cu încântare. Ținea în fiecare pumn mititel câte o păpușică din plastic viu colorată. Un prinț într-o mână și o prințesă în cealaltă.

— Fii tu prințul, îl rugă Holly. Haide, haide - fii tu prințul, tatii.

El închise ochii. Nu se simțise niciodată atât de obosit. Când îi deschise, Holly era tot acolo, oferindu-i una dintre păpușile micuțe. Se întinse, oftă și închise ochii.

— Mai târziu, draga mea, o auzi pe Becca spunând din bucătărie. Tati a muncit foarte mult azi pentru noi.

Bill se simți ușurat auzind pașii micuți îndepărtându-se. Când deschise ochii, o văzu pe fiica lui îngenunchind în colțul îndepărtat al camerei, jucându-se liniștită de una singură, și fu cuprins de remușcări.

— Holly? zise și se ridică.

— Da? răspunse ea, cu seriozitatea aceea timidă care mereu îl mișca.

Se ridică în capul oaselor pe canapea și își trecu mâinile prin păr.

— Ce vrei să fac eu?

Holly se uită în sus la el cu fața ei perfectă.

— Haide, zise ea, avansând spre el cu păpușelele în mână. Îi împinse o bucată de plastic în față. Un omuleț fără zâmbet cu coroană aurie și pantaloni prea strâmți. Haide, tati - îl rugă fiica lui. Haide, tati - fii tu Făt-Frumos!

El își dădu toată silința.

Îi plăcea să o privească pe soția lui îmbrăcându-se. Mai ales îi plăcea în momente ca acesta - când ea se îmbrăca să iasă în oraș la o seară specială, iar el știa că în curând femeii și bărbații aveau să întoarcă admirativ capetele ca să se uite la ea în orice încăpere avea să intre, dar acum, pe jumătate îmbrăcată și pregătindu-se pentru seară, felul în care arăta ea îi aparținea doar lui.

Privindu-i chipul în timp ce-și dădea cu ruj, şuvița blondă de păr care îi căzuse pe față când se aplecase spre oglindă, curbele cunoscute ale trupului ei, rochia deosebită care aștepta pe pat. Îi plăcea totul. Putea să privească asta la nesfârșit.

— La cine te uiți? îl întrebă ea, zâmbindu-i în oglindă.

— Mă uit la tine.

Erau în camera lui. Acum avea propria cameră, cel de-al doilea dormitor, ca să poată veni acasă târziu de la serviciu și să poată pleca devreme dimineața fără să le deranjeze pe Becca și pe Holly, care dormeau împreună în dormitorul principal. Aranjamentele de dormit pentru prima noapte deveniseră aranjamentele de dormit pentru fiecare noapte.

În multe feluri, asta era o pacoste. Îi lipsea apropierea fizică de Becca, îi era dor s-o simtă în

momentul când se trezea. Îi era dor să poată să se întindă și s-o atingă la miezul nopții, îi era dor de sunetul respirației ei când dormea și îi era dor de căldura trupului ei lângă al lui. Și totuși, în anumite privințe, faptul că dormeau separat făcea ca prezența ei fizică să fie mai mult o amenințare, ca și cum jucau un fel de joc, o intimitate rațională, prefăcându-se că sunt străini. Și poate că asta era o parte din excitarea pe care o simțea el acum. Nu o vedea în fiecare zi pe soția lui îmbrăcându-se.

Odată fardată, se ridică, îmbrăcată doar în desuuri și încălțată în pantofi cu toc. Cicatricea de la operația de cezariană îl impresiona, așa cum se întâmpla mereu, deși nu știa prea bine de ce.

O privi strecurându-se în rochie și eticheta ieși la spate. Koh Samui, scria pe ea, iar el se gândi la micul magazin din Covent Garden și la cât de mult îi plăcea ei și cum zăboveau amândoi acolo în după-amiezile de sâmbătă, înainte să se nască Holly. Îi închise fermoarul la spate și vârî eticheta dedesubt cu degetele pricepute ale bărbatului însurat.

— Cum arăt? întrebă ea, iar el îi răspunse că arăta minunat și apoi încercă să o sărute pe gură, dar ea se trase râzând, protejându-și machiajul, și râse și el. Se simțea de parcă n-ar fi avut voie niciodată să o sărute atunci când își dorea mai mult.

Era prima lor seară în oraș de când veniseră în Shanghai, sau cel puțin prima lor seară în oraș fără

Holly. Prima lor seară doar cu adulții, cum îi spuneau ei. Se aflau la Paradise Mansions de trei săptămâni și trecuseră efectele decalajului de fus orar, terminaseră și de despachetat, dar nu le venise s-o lase pe Holly. Nici acum n-ar fi făcut-o, dar Bill nu putea să refuze la infinit invitațiile la cină din partea lui Hugh Devlin, iar Becca trebui să recunoască că *amah*, chinezoaica mai în vârstă pe nume Doris, care își crescuse propriii nepoți, era cel puțin la fel de încredere ca șirul de bone est-europene sau filipineze care stătuseră cu copilul când locuiau la Londra.

Holly dormea, cu mâinile și picioarele rășchirate, iar Doris ședea lângă pat, uitându-se la ea. Bătrâna *amah* zâmbi asigurător, când Bill și Becca se strecurară înăuntru. Ei rămaseră în picioare lângă pat, ezitând să plece.

Bill privi chipul frumos al fiicei sale, iar asta îl făcu să se gândească la scaunul cel înalt care se afla într-un colț al dormitorului lui și la cel de-al doilea copil, despre care vorbiseră că îl vor concepe de îndată ce se vor instala. Amândoi voiau mai mulți copii. Dar Bill își iubea fiica atât de mult, încât o parte secretă din el simțea că un alt copil avea cumva să reprezinte o trădare față de Holly.

El înțelese de ce oamenii aveau mai mult de un copil. Mai presus de toate, atunci când ai un singur copil, aproape că-l iubești prea mult. Ești uneori

paralizat de dragoste. Asta nu era bine, frica permanentă. Nu așa trebuia să fie. Dar cu un al doilea copil, cum puteai oare să petreci la fel de mult timp ca și cu primul? El simțea deja că nu petrece suficient timp cu fiica lui.

Dacă avea să găsească loc în viața și în inima lui, în weekendurile lui, pentru un al doilea copil, atunci asta avea să însemne și mai puțin pentru Holly. Sau nu funcționau lucrurile așa? Oare îl iubeai pe primul în același fel și la fel de mult, dar descopereai o nouă rezervă de dragoste pentru cel de-al doilea copil? Oare inima continua să se dilate?

Da, așa trebuia să fie, se gândi Bill, lăsându-și fiica iubită cu *amah*.

Inima pur și simplu devine mai mare.

Nu îl iubești pe primul mai puțin. Inima poate oricând să găsească loc pentru cei pe care îi iubește.

Un Mini Cooper roșu cu un steag chinezesc pictat pe capotă bloca ieșirea din curte.

Tiger se aplecă peste claxon, în timp ce George, portarul, se întreținea cu șoferul mașinuței Mini. Câteva femei erau adunate în jurul automobilului, oferind instrucțiuni șoferului. George trebui să-și croiască drum printre ele. Când ajunse, își apropie fața de geam.

— Bună ziua, doamnă, bună ziua, șefii', le spuse el Beccăi și lui Bill, înainte să arunce un potop de cuvinte în șanhaieză către Tiger.

— Chei blocate, traduse Tiger, uitându-se la Bill în oglinda retrovizoare. Chei blocate în mașină.

Becca tresări când Tiger puse mâna pe claxon și o lăsă acolo.

— Bill? zise ea, așa că Bill ieși din mașină și se duse la Mini. George îl urmă. Femeile din jurul mașinii îl priviră cum se îndrepta spre ele. De la fereastră, sâmbătă seara, păreau că sunt surori, dar de-aproape nu puteau să fie mai diferite.

— Scuzați-mă, spuse Bill, iar mica mulțime se dădu fără comentarii la o parte. Se aplecă pe fereastra mașinuței Mini cu steagul chinezesc pe capotă. Fata înaltă cu orhideea în păr se afla pe scaunul șoferului, cu picioarele ei lungi peste tot, încercând disperată să învârtă cheile în contact.

— Of, Doamne, exclamă ea. Of, Doamne!

— Mașina stricat, îl informă George peste umărul lui Bill. Mașină nouă și deja stricat.

Bill oftă, scuturând din cap, și se uita de la cutia de viteze la fața fetei. Era cu câțiva ani buni mai tânără decât el. Pe la vreo douăzeci și cinci de ani, se gândi el. Dar era greu de spus exact. Putea să aibă orice vârstă.

— Domnișoară? Trebuie să puneți cutia de viteze pe *parcare*, îi spuse Bill răbdător. N-o să puteți

să scoateți cheile din contact până când nu o puneți pe parcare. Așa este din fabricație, pentru ca mașina să nu poată merge singură și să omoare pe cineva.

Ea îi aruncă o privire fioroasă. Un picior îi ieși prin crăpătura rochiei, o *qipao*, pe care el pe-atunci o numea cheongsam. Pielea îi era aproape ca laptele de albă. „De ce se spune că sunt galbeni? De unde vine mitul acesta? Este mai palidă decât mine.“ Nu văzuse niciodată o piele atât de albă. Era ca alabastrul.

— Îmi permiteți? spuse ea, privindu-l precum nevasta unui bogătaș care pune la punct un comis-voiajor insistent. Soțul meu va soluționa problema.

Bill se holbă la ea, pe moment năucit de formalitatea englezei folosite. Se îmbrăca precum Suzie Wong, dar vorbea ca o membră a Women's Institute.

— Nu, nu mă supăr, spuse el. Bine. Se întoarse spre George.

— A băgat mașina în viteza pentru „condus” și trebuie s-o bage în „parcare” ca să-i permită să scoată cheia din contact.

George părea nedumerit.

— Așa sunt făcute mașinile, explică Bill, nu la fel de calm.

George se gândi la asta și, începând să priceapă încet, dădu din capul lui rotund.

— Ahhh, spuse George. Instrument foarte deștept pentru siguranță.

— Soțul meu va ajunge aici curând, insistă fata cea înaltă, luptându-se în continuare disperată cu cheia.

Bill se uită la ea, nu spuse nimic și după ce dădu din cap în semn de salut spre femeile adunate în jurul mașinii, se întoarce la limuzină. Tiger se aplecă pe claxon din nou, folosirea aceea promiscuă a claxonului despre care Bill își dăduse seama deja că era endemică în China. Se încruntă, scutură capul și Tiger se opri.

Bill se așeză lângă Becca. Îi vedea ceafa fetei și orhideea albă pe care și-o prinsese. George se aplecase în Mini, dându-i instrucțiuni atente, ca și cum ar fi fost foarte complicat. Floarea se mișca în timp ce ea dădea din cap.

— Care e problema? întrebă Becca.

— A băgat într-o viteză greșită, îi explică Bill soției sale. N-o să facă nimic în felul ăsta.

Stăteau ținându-se de mână pe terasa clubului privat, iar orașul îi înconjura cu toți banii, misterul și semeția lui. Era sălbatic. Nu se compara cu nimic din ce văzuseră până atunci.

Se uitau la acoperișurile de pe Bund și văzură râul cel atotputernic strălucind de la puzderia neanelor reflectate în el, barjele, invizibile acum, anunțându-și prezența prin zgomotul pe care-l scoteau, în timp ce alunecau în întuneric, și

acoperișurile strălucitoare ale cartierului Pudong de mai departe.

La lumina zilei, Shanghaiul era torid, crud, supraaglomerat, dar pe timpul nopții lui Bill orașul i se părea minunat, de o frumusețe incontestabilă, noaptea arăta așa cum îl văzuse el prima oară, când traversase podul de la aeroport, încă amețit de zborul cu avionul.

O strânse pe Becca de mână, iar ea îi zâmbi.

Devlin ieși pe balcon și rămase lângă ei, cu băutura în mână, dând din cap la vederea priveliștii.

— N-a existat niciodată un oraș ca acesta, spuse el încet, iar Becca se gândi că parcă ar fi vorbit doar pentru sine, dar la fel de bine și pentru ei.

Becca se gândi că Devlin era ca un bătrân constructor de imperii, avea acea pasiune nebună în el. Și-l putea imagina la o fermă de la Ngong Hills în Africa, sau asudând în arșița din Satipur, sau transportat pe un palanchin pe vârful Victoria. Dar, desigur, nu mai rămăsese nici un imperiu pentru el.

— Niciodată, zise el. În toată istoria omenirii. Se uită la ea și zâmbi, și avea un șarm special, iar ea nu putea să facă nimic altceva decât să-i împărtășească uimirea. El își umplu plămâni cu aerul gros al nopții din Shanghai. Să trăiești în locul acesta, în momentul acesta - vă spun eu, generațiile următoare ne vor invidia.

Becca îi zâmbi. Cel mai mult îi plăcea la Devlin faptul că vorbea despre chinezi cu afecțiune. Ea crescuse pe drumuri, tatăl ei fusese reporter la Reuters și, până se întorseseră în cele din urmă în Anglia, când ea avea treisprezece ani, își petrecuse cea mai mare parte a copilăriei între Johannesburg, Frankfurt și Melbourne. Becca știa că reacția englezilor față de țara în care mergeau ei era de obicei un fel de dispreț amuzat. Dar Devlin nu era așa. El îi iubea pe chinezi, iar felul cum privea în noapte și vorbea despre economia Chinei, care deja era mai mare decât a Marii Britanii, despre felul cum avea să devină chiar mai puternică decât a Germaniei în 2010, mai puternică decât a Americii în 2020, părea plin de respect, nu de resentimente, ca și cum asta era doar ceea ce meritau chinezii. Era ceva minunat în legătură cu el, se gândea Becca, simțind că propriile vieți aveau să fie mai bune și să continue să devină și mai bune doar dacă stăteau destul de aproape de Hugh Devlin. El o făcea să simtă că asta era o mișcare inspirată pentru familia lor și că în anii următori li se vor îndeplini visele.

Și mai era un motiv pentru care Becca îl simpatiza pe Devlin - el nu-și dădea aere, n-o trata de sus la fel ca partenerii seniori de la biroul din Londra. Ca pe o nevastă și nimic altceva decât nevastă. Ca pe o mamă și nimic înainte sau după ce era mamă. „Casnică, cum ar spune ei, cea mai grea

slujbă din lumea asta nenorocită”, iar ea știa că nu credeau nici o clipă ce spuneau și simțea batjocura ascunsă.

Cu Devlin, nu simțea că trebuia să-și amintească meritele sau statutul de fostă femeie de carieră, fostă jurnalistă la un ziar financiar, și știa că Devlin își dădea seama că tânărul de viitor Bill Holden nu ar fi aici fără ajutorul ei.

O femeie blondă și slăbuță de vreo patruzeci de ani se apropie de balcon împleticindu-se, cu un pahar într-o mână și o țigară în cealaltă. Arăta de parcă ar fi trebuit s-o dea pe apă minerală Perrier încă de-acum o oră. Era femeia pe care Becca o văzuse prima oară la Londra în portofelul lui Devlin. Tess Devlin întinse mâna, iar Becca i-o scutură.

— Vreau ca soțul tău să-mi dea un copil până nu este prea târziu, îi spuse ea Beccăi.

— Bine, replică Becca. Poate să-și termine băutura mai întâi?

— Oh, veniți înăuntru, porumbeilor, zise doamna Devlin, sărutându-l pe Bill pe amândoi obraji și luându-i pe cei doi de braț. Ii aruncă o privire fulgerătoare soțului ei, adăugând: Este prea cald aici.

Doamna Devlin îi permise lui Bill să rămână cu soțul ei, dar nu-i dădu drumul Beccăi până când nu o așeză pe scaunul de lângă ea. Era o masă pentru douăsprezece persoane, toți avocați la firmă și câteva

soții, cu toate că doar puțini dintre ei păreau să fie celibatari sau, cel puțin, neimplicați într-o relație.

Becca putea să ghicească identitatea unora dintre ei după ceea ce-i povestise Bill despre ei. Asiatica pe care o vedea dând instrucțiuni chelnerilor în șanhaieză trebuia să fie Nancy Deng. Englezul obosit care stătea singur și privea în gol trebuia să fie „Nebunul” de Mitch, care părea că n-avea s-o mai ducă mult la firma asta. Îl mai recunosc și pe Shane, iar el îi zâmbi rostindu-i numele. Ea se simți mișcată că-și amintise cum o cheamă, în timp ce el ridica paharul de Tsing-Tao în pumnul lui mare.

— Unde v-au cazat, dragă? întreba doamna Devlin, în vreme ce un amestec de graiuri zumzăia pe deasupra holurilor aburinde cu supă de rechin.

— Gubei New Area, spuse Becca, zâmbindu-i peste masă lui Mitch Nebunul, când privirile li se întâlneau din întâmplare. El păru foarte încurcat de acest gest de căldură umană.

— Gubei? zâmbi doamna Devlin aprobator, iar Becca își dădu seama că femeia fusese o frumusețe la vremea ei. Și mai era încă, dacă treceai peste stratul gros de fard, peste farmecul profesional și peste efectele băuturii. Minunat, nu-i așa? Dar școli bune. Noi am stat în Gubei în prunii doi ani când am ajuns aici. În fața doamnei Devlin apăru un pahar cu băutură, iar ea se întoarse supărată spre chelneriță.

Am spus că vreau Amaretto *fără* gheață. Țsta e Amaretto *cu* gheață. Americanii și nemții poate că beau Amaretto cu gheață, dar eu, a naibii să fiu, nu sunt nici americană, nici nemțoaică. Sunt englezoaică. Și nouă nu ne place să avem fiecare băutură atât de plină cu gheață încât să nu-i mai simțim gustul. Ia chestia asta și adu-mi ce am cerut. Doamna Devlin se întoarse apoi spre Becca și zâmbi din nou. Și cum este? V-ați aranjat deja?

Fără să scoată o vorbă, Becca se uită după tânăra care se îndepărta cu paharul de Amaretto ofensator. Apoi se uită din nou la Tess Devlin și își alese cu grijă cuvintele.

— Este altfel. Mă așteptam - nici măcar nu știu la ce mă așteptam. Temple și ceainării, cred. Conrad și Kipling. Aveam aceste imagini romantice despre Shanghai. Cred că le mai am încă. Gustul Orientului suflându-mi în față... e o prostie, de fapt.

Doamna Devlin o mângâie pe mână, ca și cum ar fi asigurat-o că nu era deloc o prostie.

— Am trăit în străinătate de când eram mică, explică Becca. Iubesc Londra, dar Anglia nu prea este acasă pentru mine, nu așa cum este pentru Bill. Așa că nu pot să fiu unul dintre acei englezi stabiliți în altă parte care încearcă să-și recreeze patria, spuse Becca. Știi tu, cei care comandă mâncăruri tradiționale online, cumpără ultima comedie pe DVD și simt obsedați de rezultatele campionatului intern

de fotbal. Ea ridică lingura mare și albă de supă și se uită lung la ea. Avem un apartament frumos, o *amah* minunată, iar lui Holly îi place la școală.

Doamna Devlin își dădu la o parte supa de rechin și-și aprinse o țigară.

— Iar banii sunt buni, nu-i așa? spuse ea, zâmbind ușor, iar fumul începu să-i iasă pe nări. Iar taxele sunt 40% în Anglia și doar 16% în Hong Kong, unde suntem noi.

— Banii sunt foarte buni, într-adevăr, recunosc Becca, dornică să arate că era sensibilă la realitățile lumii celor care muncesc.

Uneori, i se părea că trebuie să-i țină pe Kipling și pe Conrad pentru sine.

Becca nu putea să-i mărturisească acestei femei pe care abia o cunoscuse - acestei femei puternice, volatile, sigure pe ea - adevărata problemă. Și adevărata problemă era că nu-și mai vedea soțul la fel de mult cum îl vedea la Londra, sau atât de mult cum i-ar fi plăcut, sau atât de mult cât ar fi avut nevoie. Îi era dor de el și nici măcar nu putea să-i spună lui Bill, pentru că asta ar însemna doar și mai multă presiune asupra lui și, în fond, ce-ar putea să facă el mai mult în legătură cu asta? Așa că Becca afișă un zâmbet larg, ea, soția mai tânără din același joc.

— Cred că e nevoie doar de puțin timp de adaptare, adăugă ea.

— Nu este un oraș cu oportunități egale, spuse doamna Devlin gânditoare. Sorbi din țigară, scoase apoi fumul pe gură, cu ochii verzi mijiți în ceața de Marlboro. Este foarte diferit pentru femei și pentru bărbați. O să vezi asta. Poate că ai văzut deja.

Becca se gândi la fetele de la Paradise Mansions, care ieșeau să se urce în mașini și se întrebă dacă și doamna Devlin le văzuse.

Tess Devlin se aplecă aproape de Becca. Mirosea a Amaretto, a țigări și a Giorgio Armani.

— Știu că uneori e greu, dar ia lucrurile așa cum sunt, o îndemnă ea. După câțiva ani aici o să vă îmbogățiți pentru toată viața.

O băutură fu așezată în fața doamnei Devlin. Amaretto fără gheața. Fără măcar să se uite la chelneriță - și luând ceea ce-și dorise de la bun început ca pe nimic altceva decât dreptul ei, se gândi Becca - ținea ușor paharul în palmă, verificându-i temperatura și aruncându-i chelneriței o privire crâncenă care spunea - „Oh, da, cunosc trucul ăla vechi în care pur și simplu pescuiești gheața din pahar și nu-mi aduci o altă băutură proaspătă. Apoi își sorbi încet băutura, băutura cu-adevărat proaspătă, aruncându-i Beccăi o privire conspirativă care sugera: „Nu mă pot păcăli!” Chelneriță dispăru.

— Oh, da, Gubei New Area este un loc minunat, rosti visătoare doamna Devlin. Dragul Gubei! Abia dacă-ți dai seama că ești în China.

Ceva nu era în regulă cu toaleta. Bill simți asta în clipa în care intră. Părea că e goală, dar de ce erau o găleată și un mop într-un colț? Și ce se auzea? Ce se întâmpla acolo?

Se apropie cu grijă, cu privirea spre rândul scurt de cabine. Și asta era ciudat, pentru că ușile erau toate întredeschise. Dar, cu siguranță, auzea pe cineva. Poate că încerca să nască.

Atunci Bill îl văzu. Bătrânul om de serviciu, cu pantalonii ponosiți și chiloții soioși în jurul gleznelor, stătea pe veceu cu ușa larg deschisă, gema, mormăia și se screamea ca și cum n-ar fi existat destulă fibre în lume care să-l ajute să-și golească intestinele.

Se afla în cea mai îndepărtată cabină față de intrare și poate asta era singura lui concesie față de buna-cuviință. Pentru că nu schiță nici un gest de jenă când îl zări pe Bill.

De fapt, Bill se gândi că omul se uitase la el de parcă abia se dăduse jos dintr-un zbor al British Airways de la Heathrow, pe când bărbatul acela se afla acolo de mii de ani.

5

Bill stătea în picioare la fereastră și se uita în curte, în timp ce aștepta să apară Tiger. Un BMW

mare negru, cu un bărbat mai în vârstă la volan, staționa cu motorul pornit. O tânără cu ochelari ieși din blocul de vizavi și merse zâmbind spre mașină și spre bărbat, care nu putea fi decât tatăl ei. „O recunosc, se gândi Bill. Bibliotecara. Deci nu suntem singurii. Mai sunt și alți oameni obișnuiți aici.”

— Tati, tati - vocea fiicei sale, imperativă îi solicita atenția. Știi pe ce planetă suntem, tati?

Bill observase că mașina Porsche argintie venea să o ia pe fata înaltă miercurea și vinerea seara. Stătea acolo în multe după-amiezi de duminică. Mai venea și în alte vizite sporadice în timpul săptămânii, când o aducea înapoi la Paradise Mansions dimineața devreme sau o lua la ore ciudate.

„Soțul ei, se gândi el. Da, vezi să nu!”

Bill se întreba ce scuze oferea bărbatul acesta soției sale. Poate că nu-i spunea nimic. Poate că nu avea nevoie de scuze. Poate că așa funcționau lucrurile aici.

— Tati? - îl trăgea de mânecă acum.

El se uită în jos spre Holly și zâmbi, mângâindu-i fața.

— Știi pe ce planetă suntem noi, tati?

Ridica în sus o combinație complicată de sfori, bile, carton și lână ca s-o cerceteze el. Doris, *amah*, stătea în spatele ei, zâmbind mândră.

— Făcut la școală, spuse *amah*. Foarte deștept. Foarte geniu.

Bill se uită cu atenție la bilele și la sforile atârinate.

— Reprezintă planetele, explică Holly.

— Este foarte frumos, îngeraș, zise Bill, studiind obiectul mai îndeaproape. Cu degetele ei ca niște bețișoare de chibrituri, fetița lui ținea un dop de șampanie. Un fir de lână albastră ieșea din dop și trecea printr-o farfurie de hârtie pictată în negru și pe care fuseseră lipite apoi niște stelute aurii. Sub farfurie, care reprezenta cerul nopții sau, poate, spațiul infinit, presupuse Bill, fiind de lână cobora și ținea o colecție de bile de mărimi diferite, pictate, care se învârteau în jurul unui soare de carton portocaliu.

Un degețel arătă înspre o minge galbenă cu un inel mov înjur.

— Acesta este Saturn, tati, spuse Holly încrezătoare. Apoi atinse mingea cea mai mică. Acesta este Pluto, cea mai îndepărtată planetă de soare. O minge mai mare, roșie. Marte, desigur. Ridică ochii albaștri strălucitori spre tatăl ei. Am vrut să folosesc carton galben pentru soare, dar... hmmm... am folosit portocaliu.

— Personal, cred că portocaliu este chiar mai bine, zise Bill. Dar asta este doar părerea mea.

— Și acesta suntem noi, spuse Holly, atingând cu degetul o minge albastră cu verde. Acesta este Pământul. Aici suntem noi... și ghici ce, tati?

— Ce, draga mea?

Oare el știa așa de multe lucruri despre planete atunci când avea patru ani? Nu credea asta. De fapt, nu știa atât de multe lucruri despre planete nici acum, la treizeci și unu de ani.

— Cele mai strălucitoare stele pe care le vezi sunt deja moarte, spuse ea sigură pe sine. Noi vedem imaginea lor, și arată frumoase și drăguțe, dar ele au murit cu mult timp în urmă.

Cele mai strălucitoare stele sunt deja moarte? Oare era posibil ca acest lucru să fie adevărat? Nu știa dacă trebuia s-o corecteze sau nu.

Ea știa mult mai multe decât el.

— Este doar ceva ce am învățat, explică Holly.

Amah o conduse să se spele pe dinți înainte de a pleca la școală, iar Bill o auzi pe Becca vorbind cu tatăl ei la telefon în dormitor. Se uită la ceas. Ora micului dejun în Shanghai însemna că era în jur de miezul nopții acasă.

Becca îl suna pe tatăl ei aproape în fiecare zi. Bill simți un ghimpe de vinovăție pentru că încă nu-și sunase propriul tată de când sosiseră.

Poate că o să-i dea bătrânului un telefon, își propuse, dar alungă imediat această idee. N-ar avea despre ce să discute. Sau vor ajunge la una dintre nenumăratele lor dispute în jurul a nimic, vor închide telefonul nervoși și asta ar fi chiar și mai rău.

Era altfel atunci când mai trăia mama lui. Atunci erau o adevărată familie. Dar nu mai era așa de cincisprezece ani. Bill și tatăl lui încercaseră din răspuțeri, dar amândoi știau că orice încercare părea sortită eșecului. Doi bărbați nu puteau forma o familie. Nu era destul, nu exista un centru, o inimă, și erau prea multe asperități. Prea mult testosteron, prea mulți mușchi. Deopotrivă totul și nimic devenea motiv de ceartă, și apoi Bill plecase de-acasă la universitate, muncind în vacanțe și la sfârșit de săptămână pentru că trebuia, era singurul mod în care putea să se întrețină, și pentru că nu voia să meargă acasă. Era trist până la disperare să recunoască asta.

„Adu-l pe bătrân aici, se gândi Bill, în timp ce jos, în curte, apăruse limuzina, iar Tiger trase în spatele Porsche-ului argintiu. Da, adu-l aici pe bătrân câteva săptămâni. Arată-i împrejurimile. Lasă-l să petreacă un timp cu nepoata lui, pe care o iubește atât de tare. Asta va funcționa.”

Sentimentul că în ceea ce-l privește viața de familie se terminase pentru totdeauna nu dispăruse decât când o cunoscuse pe Becca, cinci ani mai târziu. Becca fusese cea care îl făcuse să creadă că el poate să aparțină unei alte familii. Se îndrăgostise de ea din seara în care o întâlnise și a fost ca și cum ar fi luat totul de la început.

Bill se întoarse când Holly și *amah* intrară în cameră. Fiica lui ținea încă în mână universul făcut acasă, iar el zâmbi, lăsându-se în genunchi ca să admire mai bine structura complexă.

„Asta înseamnă dragostea, se gândi el, în timp ce din curte se auzea motorul unui Porsche 911 care pleca.

O șansă de a o lua de la capăt.”

Vreme de cinci ani, între vârsta de unsprezece și șaisprezece ani, Becca și Alice Greene fuseseră cele mai bune prietene.

Era genul acela de prietenie din copilărie, închisă, delirantă, care se izolează de toți și de toate, un timp al secretelor împărtășite și al răzvrătirilor energice - într-o noapte, Alice îi făcuse găuri în urechi Beccăi cu un ac încălzit la o lumânare umplând-o de sânge, întâmplare de care râseră în anii următori. Dar era genul de prietenie mereu puțin dezechilibrată.

Amândouă erau interne la o școală din Buckinghamshire, o clădire gotică cenușie înconjurată de dealuri înverzite, ca o scenă din povești. La începutul prieteniei lor, se îmbrăcau la fel, se tundeau la fel și amândouă doreau să devină jurnaliste. Firește că le plăcea la nebunie când colegii sau profesorii le spuneau că arată ca niște gemene. Și totuși, nu erau gemene.

Tatăl Beccăi își câștiga o existență decentă la Reuters, însă ea nu ar fi putut urma această școală dacă nu ar fi avut bursă, în timp ce familia lui Alice definea un lanț de restaurante pe Boat Quay, în Singapore, iar Alice avea acea încredere ușuratică pe care o au cei care cresc cu bani pe care nu i-au câștigat ei înșiși.

Generozitatea era unilaterală - Becca se bucura de vacanțe în Bali, cu Alice și părinții ei, de cumpărături în Hong Kong cu cărțile de credit ale lui Alice, de zboruri la clasa întâi la Singapore în timpul lungilor vacanțe de vară. Singy, cum îi spunea Alice, iar înainte de doisprezece ani, și Becca îi spunea tot Singy. „Vii la Singy, Bec?” Așa că atunci când Becca a aflat că Alice lucrează ca jurnalist freelance la Shanghai, fu cea mai bună veste din lume.

Alice sosi chiar înainte de ora de culcare a lui Holly și, când cele două femei se îmbrățișară, cincisprezece ani dispărură.

Îi făcură baie lui Holly împreună, copila sporovăind foarte amuzată cu această admiratoare străină, căci Alice nu contenea să se minuneze cât de drăgălașă și de frumoasă era Holly, iar Becca nu putea decât să se simtă fericită la gândul că poate restabilise puțin balanța în prietenia lor. Acum avea un copil, un soț și o casă, și părea că Alice nu mai era cea care deținea majoritatea acțiunilor în viața bună.

Când Holly adormi, Becca scoase o sticlă de vin alb din frigider și o aduse la fereastră unde stătea Alice.

— Nu mai scrii? Întrebă Alice pe un ton firesc, iar Becca simți cum cuvintele ating o coardă sensibilă.

— Nu. Am grijă de Holly, în cea mai mare parte a timpului.

Începu să-i povestească istoria atacului de astm al lui Holly de la Londra, iar Alice dădu din cap aprobator și păru îngrijorată, dar Becca schimbă vorba și turnă vin. Suna ca o scuză și nu era. Era un motiv.

— În orice caz, sunt destule de făcut aici, spuse ea. „De ce Dumnezeuului să mă scuz că am renunțat la serviciu?” Ce te-a adus în Shanghai, Al? Credeam că ești în Hong Kong sau Singy.

Alice făcu o grimasă, iar Becca zâmbi. Vedeau fantoma celei care fusese Alice la unsprezece, doisprezece, treisprezece ani. Răsfățată, generoasă, ușor de iubit.

— Știi cum e cu jurnaliștii care acoperă o anumită zonă, spuse Alice. Ciocniră paharele și își zâmbiră. Noroc! Trebuie să urmărim povestea. Alice oftă. Iar povestea pe care o vor toți zilele astea este visul chinezesc. Știi tu - *felul în care China ne remodelează lumea. Trei miliarde de noi capitaliști. Marea goană după aur din China.* Alice se uită afară pe fereastră. Ei, toate programele de știri din vest vor

să raporteze miracolul. Alice scutură din cap. Dar nu este totul doar lapte și miere pe Bund.

— Ce vrei să spui? Becca sorbi din paharul de vin și presimți că urma ceva neplăcut Chiar voia ca amândouă să se simtă bine în seara asta. Doar să se îmbete puțin și să discute ore în șir, să simtă că nu s-a schimbat nimic.

— Vreau să spun că principalul motiv pentru care economia continuă să crească este acela că idioții străini vor să investească aici, explică Alice, iar Becca își aminti cât de intolerantă putea să fie prietena ei cu lenea și prostia. Multe fete de la ele de la școală erau îngrozite de ea. Nici un director executiv din Occident nu vrea să fie cel care a ratat China, continuă Alice. Dar cum poate să fie un miracol economic, atâta vreme cât cinci sute de milioane de chinezi trăiesc cu mai puțin de un dolar pe zi? Până la mijlocul secolului, China va avea o economie mai prosperă decât Statele Unite. Și știi ceva? Tot o să aibă cinci sute de milioane de oameni care se întrețin cu mai puțin de un dolar pe zi. E o porcărie. Toată treaba asta. Alice sorbi din vin. Bun vin, zise ea.

— Dar mulți dintre ei lasă sărăcia în urma, nu-i așa? interveni Becca. Vreau să spun, asta afirmă mereu șeful lui Bill.

— Unii dintre ei, recunosc Alice. Un milion sau așa ceva. Dar chinezii merită o bogăție adevărată -

apă curată, nu zgârie-nori, lege, nu mită, știri necenzurate, nu pornografie broadband -, au nevoie de educație, democrație, presă liberă - nu de propagandă, genți Prada și blocaje de trafic cu Audi-uri produse local.

— Credeam că e cam ca în Hong Kong, recunosc Becca. Sau ca în acel Hong Kong pe care îl știam noi. Știi tu - excursii de-o zi în insule, weekenduri pe vaporul cuiva, prânzuri duminicale la Aberdeen.

Alice râse.

— Faci ca totul să sune idilic.

— Ei bine, așa era, nu-i așa? spuse Becca sfidător.

— Dar nu este Hong Kong, replică Alice, iar zâmbetul îi dispăru de pe față. Shanghai a fost întotdeauna pământ chinezesc. Poți să uiți toate chestiile alea gen Paris-al-Orientului. Englezii nu au făcut niciodată Shanghaiul să fie al lor, așa cum au făcut cu Hong Kongul.

— În orice caz, zise Becca, temându-se că fusese prea sentimentală și că Alice o să creadă că semăna cu o casnică bătrână care visează la zile mai bune. Sunt sigură că o să ne fie bine. Mai vrei un pahar de vin? o întrebă pe vechea ei prietenă.

Amândouă se uitau în jos, în curtea interioară. Mașini lucioase așteptau, cu motorul pornit. Traficul era mai rar decât în weekend, dar tot puteai vedea

un șir de tinere care se urcau în mașini foarte noi, cu bărbați mai în vârstă la volan.

— Este foarte incitant, spuse Becca veselă, dorind să înveselească atmosfera. Era foarte fericită că-și vedea prietena și voia să se simtă bine amândouă, ca în vremurile bune. Cred că ne-am mutat într-un fel de bordel.

— Nu e un bordel, zâmbi Alice, iar Becca văzu că era bucuroasă că avea ocazia să-și arate cunoștințele despre obiceiurile locului și să fie din nou vioara întâi. Becca, Paradise Mansions este un *niaolong* - o colivie. Sunt multe de acest fel în Gubei. Poate chiar și mai multe în Hongqiao. Fetele sunt numite *jinseniao* - canari.

Becca făcu ochii albaștri mari de tot.

— Deci este adevărat, nu-i așa? Fetele astea sunt., prostituate?

Alice scutură din cap cu înțelegere.

— Nu - ele se culcă doar cu un singur bărbat. Totul este destul de moral, într-un fel oarecum ciudat.

Becca nu încetă să se uite în jos, la curtea interioară.

— Înțeleg, zise ea. Toate sunt un fel de amante ale unor bărbați bogați.

— Nici măcar nu sunt propriu-zis amante, explică Alice. E mai aproape de noțiunea de a doua soție. Am scris un articol amplu despre asta. Aceste

femei se îndrăgostesc. Au copii. Spală multe rufe, dacă bărbatul e din alt oraș. Nu e o profesie strălucitoare, Bec. Ele au o viață normală, de casă, așteptând ca bărbatul să-și părăsească soția numărul unu. Lucru care, invariabil, nu se întâmplă - cu toate ca presupun că uneori se mai întâmplă. Poate fi o existență destul de haotică. Statutul se poate schimba foarte rapid. Tipul se plictisește. Sau soția lui află. Sau canarul este prins că se distrează cu altcineva. Sau el ia prea multe pastile de Viagra și moare în timpul actului.

Becca aproape se înecă cu Chablis.

— Nu râde, vacă fără inimă, se mai întâmplă, spuse Alice. Femeile astea sunt concubine modeme. Bărbatul adesea este din afara orașului - din Hong Kong, din Singy, din Taiwan. Mulți chinezi care locuiesc în străinătate. O instalează pe femeie într-un apartament de aici, stau cu ea atunci când vin în Shanghai. Alice făcu un semn cu mâna spre curtea interioară. Cu toate că tipii ăștia arată toți a fi localnici. Nici un chinez din Hong Kong nu se îmbracă atât de prost. Dar gândește-te. Bărbatul nu mai trebuie să caute companie prin baruri, iar femeia - care invariabil a crescut într-o sărăcie inimaginabilă - câștigă securitate. Pentru ea însăși și pentru familie. Cel puțin, atâta timp cât durează relația, ceea ce poate însemna ani de zile.

— Un mariaj de conveniență, conchise Becca.

— Mai degrabă o relație plină de semnificație, undeva între sex și economie, spuse Alice.

— Cred că asta se întâmplă peste tot, spuse Becca, încercând să pară materialistă, încercând să nu pară alarmată. Cumva, prostituția ar fi fost mai ușor de înțeles.

— Femeile astea pot să câștige câteva mii de yuani pe lună având o slujbă normală, dacă au noroc, zise Alice. Sau pot să locuiască în același bloc cu tine și cu Bill. Asta înseamnă să folosească ceea ce au ca să câștige ceea ce vor. Foarte pragmatic. Foarte chinezesc. Și orașul ăsta este plin de ele.

Zumzăind printre mașinile mari, apăru Mini Cooperul. „Desigur, se gândi Becca. Fata înaltă care a băgat greșit în viteză.”

— Aici sunt bani, am înțeles, zise Alice. Dar Shanghaiul este o oglindă care distorsionează imaginea. Mergi la țară. Jumătate din copiii de acolo n-au văzut cum arată o școală în interior.

Din monitorul copilului se auzi plânset, iar Becca o lăsă pe Alice la fereastră și merse să vadă ce se întâmplă. Poate că încercă prea mult să reînvie vechea lor prietenie. Poate că ar trebui să se bucure de propria companie puțin mai mult, se gândi Becca, luând-o în brațe pe Holly pe jumătate adormită. Și de compania fetiței ei în orele dintre școală și culcare, și de compania soțului ei duminica și uneori parțial și

sâmbăta. Oamenii căsătoriți n-ar trebui să aibă nevoia asta disperată de prieteni, reflectă Becca.

Dar când Holly se liniște, Becca se întoarce în living și o găsi pe Alice zâmbind, ca și cum ceva îi revenise în memorie.

— Hei, Bec, spuse ea. Îți amintești când ți-am găurit urechile?

Nu puteau să practice avocatura în China.

Asta era festa care li se juca avocaților occidentali în Shanghai, iar lui Shane îi plăcea să menționeze lucrul ăsta ori de câte ori ceasul se apropia de miezul nopții, iar luminile se stingeau peste Pudong, și-și sorbeau cafeaua rece la birourile care gemeau de hârțoage de rezolvat.

Pe cărțile lor de vizită scria „Avocat străin”, pentru că era altceva pentru străini. Dacă erai avocat străin și lucrai pentru o firmă străină din Shanghai, Republica Populară Chineză te reducea la rolul de reprezentant legal și te ținea la locul tău. Nici măcar un avocat chinez, ca Nancy Deng, nu putea să practice dreptul Republicii Populare Chineze la o firmă străină și era cunoscută ca fiind un „Avocat RPC, nepracticant”. Butterfield, Hunt and West trebuia să aibă toate contractele chinezești ștampilate și semnate de un avocat local.

Dar în ciuda faptului că nu era un avocat adevărat în ochii RPC, în majoritatea nopților

interminabila birocrație din China îl ținea pe Bill la birou până când era prea obosit ca să mai vadă bine și prea plin de cafeină ca să se bucure de somn.

— Pentru unii care nu pot să practice avocatura aici, spuse Shane, suntem cu siguranță ocupați ca niște albine. El căscă, sc întinse și se așeză pe biroul lui Bill, strivind un maldăr de dosare pe care era scris Departamentul de Teritoriu și Resurse. Suficient pentru o singură noapte, amice. Mai mult decât suficient. Hai să bem o bere.

O bere suna bine. Bill știa că Becca și Holly se culcaseră de câteva ore. Acum, că el dormea în cel de-al doilea dormitor ca să nu le deranjeze când ajungea târziu și când pleca devreme la serviciu, nu mai conta când ajungea acasă. Puțină relaxare era exact ceea ce avea nevoie.

— Am să-ți spun cum funcționează aici, strigă Shane, ridicând vocea peste un cântec pe care Bill nu-l recunoștea, ceva despre - *why do you have to make things so complicated?*² Am să-ți spun ce numim noi regulile Kai Tak, bine?

— Ce sunt alea?

— Regulile Kai Tak. Fii atent. Regulile Kai Tak sunt foarte importante.

Se aflau într-un local numit Suzy Two.

² „De ce trebuie să fie lucrurile așa de complicate?” - în limba engleză, în original (n.tr.)

— Toată lumea vine la Suzy Two, spuse Shane.

Era un local prea zgomotos, cu mult fum, aglomerat peste limită. Deși într-un colț se afla un ring de dans, oamenii dansau peste tot, inclusiv pe baruri.

Tineri chinezi cu părul vopsit blond și tinere cu blugi, tricouri și occidentali cu tricouri polo sau în costume de serviciu cu cravatele cu nodul slăbit și chinezoaice în fuste scurte și *qipao* sau blugi pe care scria Juicy la spate. Foarte mulți.

O femeie se agăță de mâneca lui Bill. Părea înfometată. Tastă niște numere pe telefonul mobil și îi arată. Scria - „1000“.

— O mie de yuani, spuse Shane, luându-l pe Bill de cealaltă mânecă. Asta înseamnă cam șaptezeci de lire sterline.

— Dar opt sute e OK, spuse femeia. Apoi clipi, amețită de fum și de oboseală.

Bill se holba la telefon, încercând să înțeleagă.

— Cauți o prietenă permanentă? îl întrebă ea.

Bill își trăsese fața mai aproape de a ei, doar ca să audă ce spune. Acum se dădu înapoi.

— Sunt însurat Femeie!

Zise la rândul ei:

— Da, dar cauți o prietenă permanentă?

— Nu, mulțumesc, zise Bill, conștient că sunase de parcă tocmai refuzase al doilea sandvici cu castravete la petrecerea de ceai a vicarului.

Shane îi puse o sticlă de Tsing Tao în mână.

— Cunoști Kai Tak? întrebă australianul. Nu? Kai Tak era vechiul aeroport din Hong Kong. Pe partea Kowloon. Soția ta a zis că a fost în Hong Kong când era copil. Și-ar aduce aminte, înainte de tine, colega. Mâna liberă a lui Shane, cea în care nu ținea un Tsing Tao, făcu un semn ca un avion care aterizează greșit. Este locul acela în care aterizezi printre blocuri cu rufe la balcoane și adesea ajungi cu pantalonii cuiva în jurul gâtului. Uneori chiar ai tăi. Făcu cu ochiul, ciocnind sticla cu Bill. Și asta e ideea.

Femeia cu telefonul mobil spuse ceva în chineză, punându-și brațul în jurul umerilor lui Bill, un act mai mult de apropiere decât de dorință.

— Ești frumos, îi zise Shane lui Bill.

— Cine spune asta? întrebă Bill. Tu sau ea?

— Ea, explică Shane. Pentru mine ești doar un pic drăguț. Femeia se întoarse spre Bill și spuse ceva, cu ochii pe jumătate închiși.

— Te iubește, traduse Shane.

Bill se holbă la ea.

— Dar abia ne-am cunoscut, replică el.

— Nu contează, spuse femeia în engleză, aplecându-se asupra lui. Am probleme financiare.

Shane râse, spuse ceva în șanhaieză și ea se întoarse și plecă strâmbându-se. Apoi Shane se întoarse rapid spre Bill.

— N-o voiai, nu-i așa?

Bill rămase holbându-se la el. Reuși doar să scuture ușor din cap.

Shane se aplecă spre el. Era ceva important. Era crucial.

— Regulile Kai Tak înseamnă să nu discutăm niciodată despre ce se întâmplă atunci când avem o aventură, bine? - continuă el. Regulile Kai Tak înseamnă *omerta*. Înseamnă să îți legi limba. Shane puse un deget în dreptul inimii lui Bill. Regulile Kai Tak înseamnă să-ți ții gura, colega. Nu discuți despre asta cu soția, prietena sau personalul căsătorit de la birou. Indiferent la ce ajungem, nu i te confesezi lui Devlin, nu sari la Mitch Nebunul. Este prima regulă de la Fight Club. Nu discuți despre Fight Club - ai înțeles? Ce se întâmplă în tur rămâne în tur.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești, spuse Bill. Dar bănuia. Deja începea să aibă un sâmbure de înțelegere.

Era altfel aici.

Pe ring se dezlănțui dansul. Bancnote începură să cadă din cer. Se uitară în sus și îl văzură pe unul dintre clienții lor germani - nu rockerul bătrân, ci celălalt, Jurgen, cel care arăta mai conservator - rânjind prosteste din cabina DJ-ului. Arunca bani cu amândouă mâinile, făcând un gest papal de fiecare dată când dădea drumul unor bancnote chinezești, ca și cum binecuvânta mulțimea.

— Toate astea o să se termine cu lacrimi, prezise Shane, în timp ce dansatorii se băteau ca să ajungă la bani, dar care pluteau spre podea înainte de a fi înhățați de chinezoaicele cu picioare lungi în *qipao* și de oamenii de afaceri occidentali transpirați.

Două femei își încolăciră brațele în jurul taliei lui Bill, râzând, suspinând și zâmbind, de parcă ar fi fost Brad Pitt în noaptea lui liberă. Shane le făcu un semn ușor din cap și ele își îndreptară atenția asupra unui francez chelios, care stătea într-o rână la bar. Avea în jur de șaiszeci și cinci de ani și îl luaseră drept George Clooney. Bill se uita la ce se petrecea la Suzy Two cu o mirare greu de stăpânit.

— Asta se întâmplă în fiecare seară?

Shane dădu din cap.

— Și unii zic că viața de noapte a Shanghaiului arată doar cât de puțini oameni din orașul ăsta chiar au treabă serioasă dimineața devreme, spuse el. Apoi sorbi din Tsing Tao. Poate că au dreptate.

O femeie cu ochi sălbatici, cu o geantă Louis Vuitton dansa pe masă, mișcându-și încet șoldurile înguste, uitându-se în oglinda de pe perete, pierdută în ea însăși. O altă femeie, cu corp de dansatoare, cu picioarele și brațele lungi, și carnea tare, fără grăsime, era pe ring, râzând în timp ce se unduia în jurul unor oameni de afaceri care dădeau frenetic din picioare în ritmul unei melodii rock veche de vreo treizeci de ani.

Bill era sigur că le mai văzuse pe amândouă la Paradise Mansions în mulțimea de femei de toate formele și mărimile care se adunaseră în jurul Miniului roșu. Și, dacă se gândea mai bine, și femeia cu telefonul i se părea cunoscută. Dar era greu de spus cine căuta să încheie o afacere și cine doar ieșise în oraș.

— Toate femeile astea sunt prostituate? întrebă Bill.

Shane se gândi la asta.

— Este prostituție cu caracteristici chinezești, spuse el, uitându-se în sus la Jurgen, neamțul din cabina DJ-ului. Toți banii dispăruseră, dar Jurgen tot stătea acolo în picioare cu rânjetul ăla prostesc pe față, de parcă ar fi demonstrat ceva. Uite unde merge profitul lui Jurgen pe ultimul trimestru fiscal, spuse Shane: La cur. Dădu din cap spre fetele care râdeau la bar și mângâiau capul chel al francezului, chicotind. Le știu pe astea două. Sunt profesoare. De matematică și de chineză. Doar fac roit de niște bani în plus pentru gențile lor Louis Vuitton. Prostituate? E cam dur termenul, colega. Cam brutal. Unele dintre ele sunt aici doar ca să danseze, să treacă noaptea asta mai ușor. Sunt la fel de inocente ca tine și ca mine. Mă rog - ca tine, de fapt. Fetele de la Paradise Mansions se păstrează pentru bărbatul potrivit - chiar dacă acesta este căsătorit cu altcineva. Celelalte vor doar să simtă gustul miracolului economic pe

care l-au văzut la TV și pe care nu-l pot atinge doar din amărâtul de salariu de profesor, care este, oh, doar cu puțin mai mult decât nimic.

Apoi Shane sorbi din Tsing Tao gânditor.

— Iar autoritățile pur și simplu tolerează toate astea, nu-i așa? spuse Bill.

Știa că părea o mironosiță. Știa că tonul nu era potrivit. Îi plăcea de Shane. Voia să înțeleagă. Dar lumea era întoarsă cu susul în jos. Sexul comercial nu era de înțeles aici, la nivel moral. Era o opțiune de carieră sau o slujbă cu jumătate de normă, sau ceva ce face un profesor atunci când ar trebui de fapt să fie acasă, să corecteze temele elevilor.

— Deloc, spuse Shane. Când aud de asta, autoritățile sunt șocate - șocate! Să vedem - acum doi ani, eram în Julu Lu. Anul trecut am fost toți în Mao Ming Nan Lu. Acum suntem în - unde suntem acum? A, da - Tong Ren Lu. Anul viitor vom fi în altă parte. Mereu și mereu, autoritățile își încordează mușchii și ne mută pe o altă stradă din cartier. Asta e China.

O femeie slăbănoagă în jur de treizeci și cinci de ani dansa de una singură între Bill și Shane, cu brațele ridicate deasupra capului, cu un zâmbet lipit pe față. Era cu vreo zece ani mai în vârstă decât oricare femeie de aici, dar într-o formă mai bună. Era dansatoarea. Fusese o frumusețe, realiză Bill, dar timpul și dezamăgirea îi estompaseră frumusețea. Nu te-ar fi deranjat să îmbătrânești alături de o

femeie care arată așa, cu condiția să o fi întâlnit destul de devreme. Pentru că el nu se putea abține să creadă că un bărbat sau mai mulți bărbați de mult trecuți se bucuraseră de tot ce avusese ea mai bun, iar el se gândi că asta ora groaznic de crezut despre oricine. Dar nu se putea abține. Ea îi zâmbea în față.

— Asta nu dansează, i se adresă Shane femeii. Te rog să nu întrebi, pentru că refuzul te poate jigni.

— Eu predau, spuse ea. Eu dau lecții. Avea un ușor accent francez. *Preedau*, spuse ea. *Daaau lecții*.

De fapt, vorbea engleza cu accent franțuzesc. Cum se întâmplase asta? Shane spuse ceva în chineză, iar ea se strâmbă și plecă să danseze în altă parte, dându-i un ghiont ușor lui Bill. El se uită după ea, cu un ușor regret. Shane râse.

— Uit-o, dacă ai de gând să pleci singur de aici, îl sfătui el. Găsești aici de toate, colega. Aia este o dansatoare pe bani, care te dansează toată noaptea, dar asta e tot. Ea dansează cu bărbați pentru bani și apoi pleacă acasă singură. O dansatoare din buric, o dansatoare pe bani în secolul douăzeci și unu! Ciudat, dar adevărat. Apoi sunt cele două, zise, și făcu un gest cu mâna spre cele două profesoare. Shanghaiul este complet lipsit de reguli în acest sens. Nu e ca în alte părți din Asia. Nu e ca la Manila. Nu e ca la Bangkok. Nu e ca la Tokyo. Femeile de aici nu lucrează la bar. Sunt jucătoare profesioniste ca tine și ca mine. Lucrează pentru ele însele. Cum a spus

marele Deng Xiao-Ping - „E glorios să te îmbogățești”. Dar să nu crezi că sunt promiscue. Nu e așa. E greu pentru ele, asta este - nu este greu pentru unii ca noi. În China nu este greu pentru tine și pentru mine, colega. Nu asculta văicărelile foștilor expatriați - majoritatea englezoi, colega - nu te supăra.

— Nu mă supăr, spuse Bill, sorbindu-și berea. Poate că ar trebui să se întoarcă. Poate că ar fi trebuit să se ducă direct acasă.

Costumul începea să-i miroasă a fum de țigară.

— China este un loc unde se poate trăi ușor, pentru că *totul este pe o bază financiară clară*, spuse Shane. E complicat doar dacă alegi să fie așa.

Apoi femeia cu telefonul mobil își făcu din nou apariția, agățându-se de mâneca lui Bill, mângâindu-l ușor și, când acesta se întoarse spre ea, văzu gestul acela atât de specific șanhaiez pentru prima oară - degetul mare și arătătorul frecate unul de altul, urmate de palma deschisă.

„Dă-mi bani, domnule.”

Avea să mai vadă gestul de o mie de ori până să părăsească orașul. Poate că aveau patru mii de ani de civilizație în spate, dar nu prea foloseau „te rog” și „mulțumesc”.

În mâna liberă, femeia ținea poza unui băiețel care nu zâmbea. Era cam de-o vârstă cu Holly.

Bill scotoci în portofel și îi dădu o bancnotă de 50 de yuani.

Ea se holbă la ea o clipă, apoi se răsuci și dispăru cu un gest de dispreț.

— Nu iau bancnote de 50, râse Shane, punându-i un braț în jurul umerilor. Plata minimă este de 100, chiar dacă ești doar drăguț.

— Cum dracu' poate fi o plată minimă pentru a fi drăguț? întrebă Bill.

— Pentru că mottoul lor este „N-ai nimic mai mare?” explică Shane. Îi dădu apoi o palmă pe spate lui Bill. Se simțea fericit că Bill era aici. Bill avea senzația că, în duda faptului că trăia pe un munte de frumusețe, colegul lui era singur. O să te prinzi tu de lucrurile astea, spuse Shane. Și atunci o să afli că te găsești în cel mai apropiat loc de paradis.

— Da, spuse Bill sec. Sărăcia este un mare afrodisiac.

Se uita la femeia cu poza băiatului și cu telefonul mobil, care era ignorată de un grup de turiști tineri.

— Așa este, încuviință fericit Shane. Și nu uita - regulile Kai Tak.

— Nu-ți face griji pentru mine, îl asigură Bill, dintr-odată iritat de presupunerile lui Shane și de toată intimitatea asta a marelui australian. Pot să-mi țin gura. Dar am o soție și un copil acasă.

Shane pufni uluit de-a dreptul.

— Dar ce-are a face asta cu restul?

Bill se uită la dansatoarea slăbănoagă. Ea îi făcu semn cu mâna. Era prea în vârstă ca să se mai afle

aici, se gândi el. Dar în cazul ăsta, toți de aici aveau vârsta nepotrivită. Prea tineri, prea bătrâni. Își mută privirea în altă parte.

— Deci n-am de gând să-mi fac de cap, spuse el, fără să-i pese cum suna asta.

Dar Shane tocmai studia strălucirea aurie din berea Tsing Tao și nu spuse nimic.

Și atunci, Jurgen le ceru să-l ia și pe el cu taxiul, pentru că își aruncase toți banii, nenorocitul, iar Bill se uită la ceas și Shane comandă încă un rând, „doar încă unul, haide, Bill, tu nu ești ca toți ceilalți puțoi“, iar Bill fu de acord cu asta, el nu era la fel ca toți ceilalți, onaniștii ăia răsfățați de la școli private, și apoi dintr-odată se făcu trei dimineța, iar ei luau absolut ultima băutură înainte de culcare, „trebuie să bei și o ultimă băutură, colega“, într-o cârciumă pe care o știa Shane și unde o trupă filipineză cânta cântece de Pink și Avril Lavigne, iar o fată îi arăta lui Bill o poză cu fiica ei, și Bill scotea și el din portofel o poză cu Holly, și îi dădea o bancnotă de 100 de yuani, și apoi îi mai dădea una, și încă una, și îi ura noroc și îi spunea că este o mamă minunată, iar Shane cânta *Complicated* cu accentul lui de Melbourne:

— *Why'd you have to go and make things so complicated?*

Și apoi se înghesuia cu Bill pe o bancă de piele roșie dintr-un separeu și spunea:

— Dar sunt atât de multe, Bill, atât de multe femei în lume - cum poți oare s-o alegi pe cea specială, cum poți măcar să știi asta? chiar înainte ca profesoarele să-și facă apariția după ce-și băuseră mințile și strigând cu voce tare că mai vor Mojitos, și se așezară în ce mai rămăsese din acea noapte, cu Shane făcut sandvici între ele, râzând fericite, ca și cum ar fi fost cel mai inocent lucru din lume.

Apoi Bill se trezi singur-singurel pe șoselele străjuite de copaci ale Concesiunii Franceze în lumina albă lăptoasă care precede zorii în Shanghai, incapabil să găsească un taxi în orașul în care se spune că găsești întotdeauna un taxi, iar un vânzător ambulant solitar își începea ziua de lucru, întinzându-și cele câteva pachete de țigarete pe trotuar, când în capătul îndepărtat al străzii Bill zări un hotel micuț cu un singur taxi parcat și cu șoferul adormit la volan.

Bill se opri ca să lase să treacă o mașină de tractat autoturisme, iar în spatele ei văzu un Mini Cooper roșu și, cu toate că partea din față arăta ca un acordeon, cu motorul ieșit în afară și parbrizul făcut praf, iar roțile din față nu mai erau decât bucăți de metal și cauciuc, totuși reuși să distingă acoperișul neatins cu steagul Republicii Populare Chineze, cu roșu și galben strălucind în lumina noii zile.

De obicei, nu-și bătea capul cu prânzul.

Singura scuză pentru prânz era ca să însoțească clienții.

Altfel, nu exista nici o nevoie reală de a-și părăsi biroul.

O *amah* bătrână împingea un cărucior cu roțile prin birou, echivalentul din Shanghai al doamnei cu ceaiul, și vindea sandviciuri și tăieței, cafea și *cha verde*.

Însă lui Bill îi plăcea să iasă din clădire la mijlocul zilei chiar și numai pentru cincisprezece minute, doar ca să se dezmoștească puțin după ce stătuse nemișcat prea mult timp și să respire aer care nu era răcit de aparatul de aer condiționat.

Era o cafenea aproape de clădirea lor și la prânz se îndrepta într-acolo, inhalând aerul umed, mirosind râul, când deodată o mână îl apucă de cravată.

— Ai ieșit la masă? spuse Becca, trăgându-l în pragul unei uși. Își lipi gura de fața lui, un sărut care îl nimeri pe buze și pe obraz.

— Masă? se miră el, de parcă nu auzise niciodată despre asta.

Ea îl sărută din nou, de data asta direct pe gură.

— Mă gândeam să-mi iau un sandvici.

— Oh, râse ea, strângându-l lângă ea și simțind răspunsul lui instant, care îi plăcu. Asta nu este prea bine pentru un băiat în creștere ca tine. Lasă-mă să-ți prezint specialitățile zilei.

Ea îl trase și mai mult în cadrul acelei uși, sărutându-l apăsător, cu degetele în părul lui. Era rece și întuneric. El se uită împrejur, vag conștient că se aflau la intrarea într-un bloc care avea să fie demolat ca să facă loc și mai multor clădiri de birouri. Bărbați în cămăși albe și cravate închise la culoare treceau cu serviete și cești de cafele în mână, aruncându-le câte o privire. Bill o răsuci astfel încât ea să stea spre perete, iar el cu spatele spre stradă.

— Ești nebună, zise și se uită la ea, atât de aproape că îi simțea respirația. Mi-a fost dor de tine, spuse el și o strânse în brațe cât putu de tare.

Trecuseră trei zile de la cina cu firma din Bund și nu se mai văzuseră de-atunci. Prea multe nopți, când ajunsese acasă după ce Becca și Holly se culcaseră deja și prea multe dimineți când se strecurase repede din casă înainte ca ele să se trezească.

— Ne cunoaștem de undeva? întrebă Becca, punându-și mâinile pe brațele lui, strângându-l, în timp ce-și ținea ochii pe jumătate închiși și zâmbea.

El o trase aproape și o sărută, ținând-o strâns, de parcă n-avea să-i mai dea drumul niciodată.

— Oh, zise ea și simți cât de dor îi fusese de el. Acum îmi amintesc de tine.

Și el își amintea de ea.

Shane se uită la Bill cu ochii mijiți, chinuit de o mahmureală cumplită.

— Cum arăt, colega?

Erau în drum spre casă pe undeva prin Green Acres, în Yangdong, stăteau lângă o fântână arteziană în formă de cap de dragon, care nu mai funcționa. Pe drum, Tiger oprise de vreo trei ori mașina pentru ca Shane să poată să se împleticească până la niște tufișuri prăfuite.

— Arăți mai bine, spuse Bill. Începe să-ți revină culoarea în obraji.

Shane expiră.

— Asta e bine.

— Dar culoarea e verde, preciza Bill.

— Asta nu e bine, recunosc Shane. Chestia nașpa când o faci în trei este că una dintre ele ajunge întotdeauna să se uite pe fereastră. Și asta te scoate din circuit, colega.

Se luminează puțin, iar fața lui cărnoasă căpătă o nuanță mai deschisă de verde.

— Dar lucrul bun la chestia în trei este că, chiar dacă unul iese din joc, atunci tot mai ai cu cine să faci sex.

Bill se întorsese la birou ca să afle că Devlin trimitea o echipă la Yangdong. Președintele Sun convocase o conferință de presă, iar clienții lor de la

DeutscherMonde erau nervoși. Cine știe ce-ar fi putut să spună dacă vinul de Burgundia cu Sprite începea să-și facă de cap? Bill se uită la Nancy Deng. Aceasta tocmai intra pe ușa principală cu unul dintre nemți, cel cu părul lung și geacă de piele, Wolfgang, cel care arăta ca un mecanic care câștigase la loterie.

— Iată-l, zise Nancy.

Shane și Bill se ridicară în picioare când președintele Sun intră în încăpere, flancat de o delegație guvernamentală locală și de vreo doisprezece ziariști.

La distanță discretă, Bill, Shane și Nancy Deng îi urmau împreună cu neamțul lor nerăbdător, în timp ce Sun conducea grupul de presă prin încăperile strălucitoare, apoi pe scări în jos, pe sub candelabre de cristal și în jurul bazinului de înot olimpic, vorbind tot timpul în șanhaieză. Bodyguardul lui, Ho, bărbatul acela slab, nu se îndepărta deloc de el.

La acel prânz, președintele îi lăsase lui Bill impresia că era genul acela de om care ajunge în vârf ținându-și gura închisă, iar atunci când o deschide, este obișnuit să fie ascultat, chiar și fără un translator.

Jurnaliștii erau toți chinezi, cu excepția a două occidentale care lucrau în Shanghai. Una era o americană slăbănoagă încălțată în pantofi Jimmy Choo, iar cealaltă era Alice Greene.

Ea îi zâmbi lui Bill, pe care nu-l mai văzuse din ziua nunții, iar el îi răspunse la salut dând din cap.

Din experiența lui, jurnaliștii erau rareori o veste bună pentru avocați.

Părăseau clădirea. Președintele Sun îi conducea, iar lui Bill i se păru că era ca și când, ieșind dintr-un hotel din Las Vegas, ar fi pășit undeva pe suprafața lunii.

Cât vedeai cu ochii, peisajul era sumbra, plin de noroi de la șantierul de construcții și de la ploaia de vară. Fermele fuseseră de mult rase cu buldozerul, iar câmpurile goale unde aveau să fie ridicate noile case fuseseră deja delimitate cu niște sfori pe jos, direct pe pământ, parcelând viitorul. O polițistă stătea la intrarea în clădire, o tânără de la Biroul de Securitate Publică cu urma unei mușcături pe cale de a se estompa pe gât Bill observă că era securitate peste tot, deși Bill nu putea spune cu certitudine unde se terminau gardienii privați și unde începea BSP.

În aer plutea o atmosferă belicoasă. Înăuntrul gardului care îngrădea dezvoltarea imobiliară se afla un șir lung, ordonat, de camioane pline ochi cu stegulețe roșii fluturând pe capotă. Bărbați cu căști de protecție de un galben orbitor se mișcau printre excavatoare portocalii, care scurtau pământul cu farurile strălucind în ceață. Peste tot se vedeau băltoace uleioase, lucind în culorile curcubeului, iar

în partea îndepărtată a îngrăditurii de sârmă, ca o armată învinsă pe un câmp de luptă, stăteau și se uitau victimele colaterale - fermierii și familiile lor.

Gazonul nu fusese încă plantat, în fața clădirii, iar femeia cu pantofi Jimmy Choo alunecă pe spate, când tocurile îi intrară în noroi. Bill o prinse, iar ea îi aruncă un zâmbet profesional.

— Sunt de la *Shanghai Chic*, zise ea, ținându-se de el să nu cadă. Tu de unde ești? Nu-i hilar? Facem un articol!

În partea îndepărtată a îngrăditurii, câțiva oameni de ordine plictisiți încercau să-i îndepărteze pe țărani. Dar aceștia nu voiau să plece și începură să se certe cu gărzile. Apoi izbucni scandalul, genul acela de scenă isterică de pe străzile din Shanghai. Dacă apăsai pe nervul greșit, toți oamenii ăștia deveneau niște fiare.

Văzu cum un băiat de vreo doisprezece ani cu fața murdară se dădu înapoi de la gard și luă ceva de jos. Cândări în mână obiectul - o cărămidă spartă, pierdută de constructori - și apoi o azvârli cu forță în direcția palatului care apăruse pe pământul lor. Cărămida căzu departe, însă toți își îndreptară atenția spre porțile de fier în care aceasta se lovi.

Fură lătrate niște ordine, iar țăranii o luară la goană peste câmp, cu gardieni pe urmele lor. Bill văzu că Ho plecase de lângă președintele Sun și se apropiase de ei.

— Hilar! exclamă ziarista de la *Shanghai Chic*. Nu-i hilar?

Băiatul care aruncase cărămida se opri lângă o grămadă de cărămizi noi și începu să le azvârle în urmăritori. I se alătură un bătrân, unul dintre acei chinezi ciudați fără nici un gram de grăsime pe corp, iar Ho și gardienii se ascunseră în spatele unui buldozer, în vreme ce cărămizile se abătură asupra lor ca o ploaie. Apoi începură să arunce cărămizile înapoi.

Bill scutură din cap.

— E ca o bătălie medievală, observă el.

— China chiar este o țară medievală, spuse Shane. O țară medievală cu televizor. Se uită la delegația de presă. Ar trebui să oprim chestia asta, colega. Nu dă bine, în fața ziaristilor. Chiar și a jurnaliștilor chinezi.

— Mă ocup eu de asta, spuse Bill. Tu ia-l pe Tiger. Și se îndreptă spre grupul de presă. Doamnelor și domnilor, dacă doriți să vă retrageți, președintele Sun vă va răspunde la întrebări.

Dar nu-l asculta nimeni. Se uitau cu toții la gărzile care îi vânau pe bătrân și pe băiat prin noroaie. Bătrânul se mișca încet, iar când căzu, gărzile fură imediat călare pe el, ridicându-l de mâini. Băiatul se oprise, neștiind dacă să alerge sau să lupte, iar apoi îl prinseră și pe el. În timp ce Ho lătra

instrucțiuni, gărzile începură să-i împingă înapoi spre showroom.

— Bună, Bill, zâmbi Alice. Ai venit să te îmbogățești în China?

Bill îi zâmbi la rândul lui.

— Așa mă gândeam, spuse el, uitându-se la gardieni.

Îl luau pe băiat și pe bătrân la BSP. Cel puțin, asta crezu că vor face. Că o să-i dea pe mâna legii. Polițiștii se apropiată de la porți ca să-i întâmpine.

— Știi cine o să se îmbogățească aici? întrebă Alice. Chinezii. Oricum, câțiva dintre ei. Președintele Sun, bunăoară. Și alți câțiva dintre ăștia de aici. Te simți împăcat știind asta, Bill?

El se uită la ea și nu zise nimic. Alice își ținea încă în mână carnetul de notițe. Poate că fusese la nunta lui și poate că fusese cea mai bună prietenă din copilărie a soției lui, dar parcă tot aducea neazuri. Bill se îndreptă spre porți. Alice îl urmă.

— Ești un om inteligent, spuse ea. Și sunt doar curioasă să știu ce crezi că se întâmplă aici. *Neoficial*.

— Și tu ce crezi că se întâmplă? întrebă el, fără să se oprească. *On the record*.

Alice ridică din umeri.

— Mie mi se pare că seamănă cu o deposedare de pământ. Noii îmbogățiți își primesc casele. Politicienii locali își primesc partea. Iar țăranii sunt păcăliți.

El se opri și se uită fix la ea.

— Crezi că oamenii aceștia vor fi jefuiți? Asta crezi că o să se întâmple? Am văzut pachetele lor compensatorii.

Ea îi râse în nas.

— Doar gândește-te, spuse Alice.

Toți ajunseră la porți în același timp. Ho și gardienii îi predau pe bătrân și pe băiat celor de la Biroul de Securitate Publică. Bătrânul părea resemnat de soartă, dar copilul arăta îngrozit.

— Până la jumătatea anilor nouăzeci, tot pământul din China a fost deținut de popor, spuse Alice. Și apoi, dintr-odată, n-a mai fost într-o bună zi, te trezești că pământul pe care familia ta l-a lucrat de multe generații ajunge în posesia unora pe care nici măcar nu-i cunoști. Și care vor să pleci.

— Acești oameni vor primi pachete compensatorii generoase, insistă Bill, uitându-se cum unul dintre gardieni îl bătea pe bătrân.

Nu era bine. Nu trebuiau să facă asta.

— Oh, nu te îmbăta cu apă rece, Bill. Amândoi știm că banii o să ajungă la oficialitățile locale. Amicul tău, președintele Sun, o să se asigure că fermierilor le este bine, Bill?

El o ignoră. Gărzile discutau cu cei de la Biroul de Securitate Publică, țintuindu-i de mâini pe bătrân și pe băiat. Se consultau ce să facă cu ei. Bill ezită,

neștiind dacă era sau nu cazul să-și bage nasul în chestia asta.

— Fiecare străin care lucrează în China trebuie să învețe tactica struțului, spuse Alice. Știi ce este tactica struțului, Bill? Este atunci când ignori ce se întâmplă în fața ochilor tăi.

Ho se simți brusc plictisit de atâta pălăvrăgeală și-i trase un pumn în față băiatului. Copilul se dădu înapoi și Bill îl văzu cazând în noroi. O clipă, lui Bill nu-i veni să creadă ceea ce văzuse. Apoi se năpusti asupra lui Ho, împingându-l pe bărbatul mai robust decât el fără să-l poată clinti din loc, îi strigă în față, îi spuse să-l lase în pace pe băiat, să lase poliția să se ocupe de asta.

Bill îl ajută pe copil să se ridice, tremurând de șoc și de furie, și își dădu seama că trebuia să-l ajute să se țină pe picioare, pentru că lovitura îl lăsase fără suflare. Sângele i se prelingea pe obraz și pe buze din nasul spart Bill căută în buzunare ceva cu care să-l șteargă și nu găsi nimic. Doi oameni de la BSP îl luară pe băiat de brațe și-l ușurară de povară pe Bill.

— Asta este intolerabil, spuse Bill, chiar dacă știa că indivizii nu înțelegeau nici un cuvânt. Vocea îi tremura de emoție. Compania mea nu va fi părtașă la toate astea, înțelegeți?

Gărzile îi târără pe băiat și pe bătrân de acolo. Ho chicoti și arătă spre Bill cu real amuzament. Gărzile se holbau la el cu fețe lipsite de expresie. Bill ridică

privirea și o zări pe Alice Green oferindu-i o batistă de hârtie.

Pentru sângele de pe mâini.

Pe drumul de întoarcere spre Shanghai, Tiger de-abia reuși să evite un Ferrari albastru care venea din față pe contrasens. În timp ce șoferul se chinuia să țină direcția, Bill zări în cealaltă limuzină o fată și un băiat râzând în spatele ochelarilor de soare.

— Uită-te la ăsta, spuse Shane, punând mâna pe umărul lui Tiger, în timp ce Ferrariul se pierdu într-un nor de praf și de fum. Sunt cam cincizeci de milioane ca el care acum conduc mașini, iar anul trecut mergeau pe biciclete.

Tiger ambală motorul, încercând să se strecoare cu mașina peste o groapă din drum. O familie de țărani cu pielea arsă de soare îi urmări cu privirea.

— Foarte josnici, spuse Tiger. Oameni foarte josnici.

Nancy ridică privirea.

— Eu sunt din Yangdong, zise ea în engleză, dar Tiger bâjbâia pe la butoanele de reglat temperatura și nu dădu nici un semn că ar fi auzit-o.

Bill se uită la Nancy și se chinui să-și aducă aminte ce citise în dosarul ei. Studiase la două dintre cele mai importante colegii din țară - Facultatea de Drept de la Universitatea Tsinghua, apoi Facultatea de Științe Politice din Beijing. Ca să poți să primești

această educație, ca să devii avocat după ce ai crescut în acest peisaj sumbru - asta îi spunea că Alice Green nu avea dreptate și că ingeniozitatea chinezească, munca asiduă și inteligența vor triumfa în cele din urmă în fața cruzimii, corupției și prostiei chinezești.

Așa i se părea lui.

Dar nu prea îi venea să creadă.

Întorși la firmă, Devlin veni în biroul lui.

— Ești bine? îl întrebă el pe Bill.

— Sunt bine, răspuse Bill.

— Am auzit ce s-a întâmplat. Despre băiat și bătrânul acela. Scutură din cap. Ce treabă urâtă!

— Da.

— Dar nu putem să devenim sentimentali în legătură cu asta, spuse Devlin. Bill ridică privirea spre el, iar Devlin îi puse mâna pe braț. Vorbesc serios. Acum e mai bine ca niciodată. Știi asta, nu-i așa? Și o să fie și mai bine. Va veni schimbarea. Datorită unor oameni ca *noi*.

Se uitau la privesă de-afară. Lumini roșii pe vârfulurile zgârie-norilor păreau că le fac cu ochiul, ca-ntr-o fraternitate secretă, luminilor roșii de la camerele CCTV din biroul lui Bill.

— Știi ce mi-a plăcut la tine? îl întrebă Devlin pe Bill. Când ne-am cunoscut?

— Soția mea, spuse Bill, iar Devlin râse. Asta le place tuturor la mine.

— Ce mi-a plăcut cel mai mult la tine este faptul că ești avocat, nu tehnic, spuse Devlin. Avocații rezolvă probleme. Avocații pot să gândească. Cei tehnici în schimb - mămica și tăticul lor au vrut ca ei să devină avocați, așa că asta fac vreme de patruzeci de ani. Tehnicienii cunosc o serie de legi, de când și-au făcut calificarea. Dar nu simt asta până-n măduva oaselor. Nu sunt adevărați avocați. Sunt tehnicieni. Dar tu ești avocat. Tu percepi legea ca pe un lubrifian social, nu ca pe un club. Însă tu vii dintr-un loc unde legea este folosită ca să apere drepturile și locuiești într-un loc în care, prin esență, oamenii nu au drepturi. Nu am făcut nimic greșit aici, știi asta, nu-i așa?

— Dar sătenii aceia, spuse el. Băiatul ăla...

— O să aibă grijă de familia lui, insistă Devlin. Uite ce e, Bill, trebuie să alegi ce vrei să vezi aici. Știi care este prețul Chinei?

— Desigur.

Prețul Chinei, mai mult chiar decât numărul, era cheia. Atunci când producătorii străini se uitau la prețurile oferite de furnizorii lor, cereau prețul Chinei - care întotdeauna era cel mai scăzut dintre toate.

— Înseamnă că poți să muți orice fel de operațiuni în China și poți să le scoți mult mai ieftin.

Devlin dădu din cap.

— *Adevăratul* preț al Chinei, spuse Devlin, *adevăratul* preț al Chinei constă în compromisurile pe care trebuie să le facem ca să lucrăm aici. Uită toate chestiile alea despre civilizațiile antice. Uită toată propaganda despre patru mii de ani de istorie. Țara asta este încă în creștere. Iar unele boli e bine să le faci când ești copil.

Stăteau unul lângă altul la fereastră privind apusul de soare și, în întunericul tot mai dens, păru că tot Pudongul se luminează dintr-odată, iar cei doi bărbați rămaseră cu privirile ațintite la luminile care străluceau în fața lor ca o răsplată a unui învingător.

Se pregătea să meargă acasă.

La Yangdong își murdărise pantofii și costumul și simțea o nevoie urgentă de a se târî în pat lângă Becca și de a o ține așa ui brațe. Sau ar putea ea să vină în patul lui și atunci n-ar mai trebui să-și facă griji că ar trezi-o pe Holly și ar putea să facă mai nimic decât doar să se giugiulească.

Însă Jurgen și Wolfgang se aflau în biroul lui Shane când pleca Bill, în mod evident agitați, exprimându-și unul altuia îngrijorarea într-un potop de cuvinte în germană și într-o engleză stricată față de avocatul lor. Shane ieși din birou și-l luă pe Bill deoparte.

— Au ajuns la *lederhosen* într-o clipă, oftă Shane. Sunt îngrijorați în legătură cu ce ar putea să scrie

ziariștii după ziua de azi. Hai să le cumpărăm ceva de băut și să calmăm spiritele, colega. Să le spunem că vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

— Chiar trebuie să merg acasă, se scuză Bill. Nu mai apuc să-mi văd soția. Nu mai apuc să-mi văd copilul.

— Un singur pahar, spuse Shane. Sunt și nemții tăi, colega.

— Bine, încuviință Bill. Doar un singur pahar.

Era un bar irlandez pe strada Tongren Lu, numit BB's - Bejeebers-Bejaybers - proprietatea unui suedez gras, fără nici o picătură de sânge irlandez în vine.

BB's era mereu aglomerat pentru că aici puteai găsi fotbal englezesc cu comentatori cantonezi la Star TV, bere Guinness la halbă și muzică live interpretată de o formație din Manila.

— Îi vezi prin toată Asia, spuse Shane, care-și revenise din mahmureală și era gata pentru încă o noapte în oraș. Formațiile acestea filipineze au soliști care chiar știu să cânte și instrumentiști buni. Poate că în Occident ar fi înregistrat ceva până acum sau cel puțin ar apărea în vreun show TV cu talente artistice. Aici cântă într-un bar doar pentru unii ca noi. Puse jos halba de Guinness și mai ceru una. Vezi asta tot timpul.

Bill se holba la el. Pentru că nu îl puteai vedea întotdeauna pe Shane uitându-se la o femeie așa cum

se uita acum la o solistă filipineză minionă care se aplecase spre clăpar cântând o versiune perfectă a piesei *We Ve Only Just Begun*³ a formației Carpenters, își strânsese la spate părul negru și lung până la mijloc, negru ca tăciunele, dar înspicat cu șuvițe blonde, iar atunci când zâmbea, parcă lumina fiecare colț de la Beejeebers-Beejaybers. Un pic mai departe la bar, Wolfgang și Jurgen își sorbeau Guinnessurile și se zgâiau la ea, uitând cu totul de presă.

— Cine este? întrebă Bill.

— Rosalita, spuse Shane cu tandrețe. Rosalita și Roxas Boulevard Boys.

— O cunoști? întrebă Bill.

Shane arăta ca și cum s-ar fi gândit mult la ea, apoi se uită la el.

— Te văd pe tine cu soția ta, spuse el, luându-l pe Bill prin surprindere. Te văd cu Bece a. V-am văzut împreună la acea cină. Și te invidiez, Bill. Își întoarse privirea înapoi spre scenă. Nu pot să o țin așa la infinit, nu-i așa? Cu viața asta pe care o duc.

Rosalita cânta o piesă mai veselă acum. Își scutură părul, îi scânteiau dinții luminoși și își legăna fundul mititel. O pată de culoarea lămâii se vedea deasupra beteliei pantalonilor ei, care erau la fel de strâmți ca un costum de scafandru.

Nemții își linsură buzele.

³ în traducere „Abia am început” (n.tr.)

— Are un tatuaj, îi mărturisi Shane, uitându-se la Bill curios să-i vadă reacția.

Bill ridică din umeri.

— Mă rog, o mulțime de femei au tatuaje în ziua de azi.

— Da, dar tatuajul ei e cuvântul „Tom“.

Bill se gândi puțin.

— Cine este Tom?

— Un nenorocit, spuse Shane și un nor îi întunecă puțin privirea. Ea spune că Tom e un nenorocit.

Roxas Boulevard Boys trecură din nou pe latură romantică - cântecul *Penny Lover* al lui Lionel Ritchie -, iar Rosalita se aplecă în față, cu o melancolie chinuitoare, cu părul căzut peste față. Shane oftă. Și apoi, peste acordurile lente ale muzicii, auzi zarvă iscată de niște bărbați care se luaseră de o femeie. Se întoarse să se uite.

Cinci bărbați, băieți albi în costume, o înconjuraseră pe ea, fata înaltă pe care o văzuse cu orhideea în păr, dar fără floare acum, și toți erau pe ringul de dans de la BB's.

Ea părea ca în transă, dansa singură pe o muzică doar de ea auzită, cu ochii închiși și brațele ridicate deasupra capului, iar mâinile lor o pipăiau peste tot. Fata cea înaltă, cu o zgârietură pe obraz, de parcă fusese lovită de fulger.

— Vino, dragă, spunea unul dintre ei, trăgând de nasturii pantalonilor ei. Arată-ne ce ai aici.

Altul era în spatele ei. Era tânăr, dar deja gras. Cu mâinile pe fesele ei, pe sânii ei, își sugea buza de jos și mima că o poseda pe la spate, spre marele amuzament al prietenilor lui.

Se apropiară și mai mult de ea, deja amenințători, unul dintre ei își descheie fermoarul de la pantaloni, apoi fermoarul de la pantalonii fetei, un altul îi ridică bluza până când aproape i se văzu sutienul negru. Tânăra nu observa sau era mult prea pierdută ca să-i pese. Apoi dintr-odată Bill își făcu loc printre ei, gonindu-l pe grasul din spatele ei, și apoi se interpuse între fată și cel în costum, care își ridicase fermoarul de la pantaloni, iar expresia lor se schimbă din plăcere în uimire și apoi în furie oarbă.

În timp ce Bill o luă pe fata înaltă de braț și o conduse jos de pe ringul de dans, unul dintre ei îi trase un pumn în ceafă, îl nimeri chiar la baza craniului, se întoarse și primi altul în ureche. Trase și el câțiva pumni, dar erau cu toții grămadă peste el, împingându-se unii pe alții ca să apuce care mai de care să-l pocnească.

Dar atunci apăru Shane, cu pumnii puternici agitați în aer, și apoi și Wolfgang și Jurgen cu niște lovituri surpriză de karate, și apoi li se alăturară și proprietarul suedez și un băiat din Belfast care lucra

în spatele barului, așezându-se între Bill și fată, pe de o parte, și cei cinci bețivi în costume. O adevărată busculadă se iscă pentru cinci secunde și apoi totul se stinse la fel de rapid cum începuse, iar cei în costume alergau spre spatele barului BB's, aruncând sau rostogolind scaune pe drumul de retragere.

Bill o apucă de mână pe fata înaltă, în timp ce Shane îi scoase din club și îi urcă într-un taxi Santana.

— Pleacă, spuse el. Taxiul pomi în trombă, iar ea tot nu deschisese ochii. El văzu că zgârietura de pe obrazul ei era o rană vie și proaspătă.

— Ei ți-au făcut asta? întrebă el. Semnul de pe fața ta. Ticăloșii ăia ți l-au făcut?

Ea se aplecă, atingându-și fața cu mâna. Apoi se rezemă din nou, luptându-se cu senzația de râu. Bill își dădu seama că nu mai văzuse niciodată până atunci pe cineva atât de beat și de deznădăjduit.

— Airbagul, spuse ea. Airbagul de la mașină.

Apoi trebuiră să se oprească pe marginea drumului ca să poată voma. Se aplecă înainte peste ușa deschisă, icnind în gol, pentru că nu mai era nimic de dat afară. Șoferul se uita la Bill prin oglinda retrovizoare cu un dispreț abia ascuns.

„Ai dracului occidentali, părea să spună privirea lui. Distrug fetele noastre frumoase.”

— Nu pot să nu dau afară, zise ea când porniră din nou. Te rog, scuză-mă. Dau afară tot timpul.

Engleza ei era aproape perfectă. Prea corect învățată într-o sală de clasă, probabil. Prea dureros de formală. Dar folosea aproape totul corect, așa cum își dădu el seama, și chiar atunci când greșea ceva, nu era greu s-o înțeleagă. Oare „a da afară” nu era mai corect decât „a voma”?⁴ Era o îmbunătățire a originalului.

— Ai avut un accident, spuse Bill. Ce s-a întâmplat?

Ea expiră aerul, tremurând cu durere.

— Soțul meu e foarte supărat pe mine, explică ea. Foarte supărat pe mine că i-am stricat mașina cea nouă.

El își dădu haina jos și o puse în jurul umerilor ei firavi. Ea se cuibări în haină, încercând să se ascundă de lume, iar el o mângâie ușor, așa cum ar fi făcut cu Holly ca s-o liniștească după un vis urât. Iar apoi ea adormi. Sprijinită de el. O mângâie din nou.

Se uita la ea adormită în haina lui și văzu că avea urma de palmă pe haină.

„N-o să mai iasă la spălat”, se gândi el.

Era apartamentul unei fete singure.

Acel apartament, se gândi Bill în timp ce o ducea în brațe înăuntru, îi vorbea despre o viață trăită în

⁴ Joc de cuvinte în limba engleză în original între *throwing out* și *throwing up*, adică „a voma”, pe seama particulei *out* versus *up* din verb. (n.tr.)

singurătate. Un bol de fructe cu o singură banană înnegrită. O revistă deschisă la pagina cu programul TV, cu emisiunile ei preferate încercuite cu roșu. O carte de cuvinte încrucișate, deschisă la un careu pe jumătate rezolvat. Nu părea genul de fată care rezolvă cuvinte încrucișate. Dar apoi se gândi: „Mă rog, ce știi tu despre ea?”

Apartamentul era imaculat decorat, dar cu mult mai mic decât cel în care locuia el. Găsi singurul dormitor și o întinse pe pat peste cuvertură, încă îmbrăcată cu haina lui. „în filme, se gândi el, în filme aș fi dezbrăcat-o și aș fi băgat-o în pat, iar a doua zi ea nu și-ar mai aminti nimic.” Dar nu putea să facă nimic altceva decât să o lase adormită pe pat și să stingă lumina în drum spre ieșire. Vocea ei îl ajunse din urmă, tocmai când închidea ușa în urma lui.

— Nu are pe nimeni altcineva decât pe soția lui și pe mine, șopti ea, fără să se miște în întuneric. Sunt sigură de asta.

— Pare o partidă bună, spuse Bill cu un dispreț care îl surprinse și pe el și ieși din apartament cât de încet putu.

Becca își dădu seama că ceva nu era în regulă. Și asta imediat. Nu era genul de plâns cu care era obișnuită - plânsul unui copil care a avut un vis urât sau căruia îi era prea frig sau prea cald, sau care avea nevoie de un pahar cu apă sau de un pic de afecțiune.

Plânsul lui Holly veni prin interfon în timp ce Becca moțăia în fața televizorului la BBC World, iar ea își dădu seama imediat că era ceva în neregulă cu respirația fetei.

Era rău. Foarte rău. Iar Holly era înspăimântată.

Becca rămase extrem de calmă și conștientă în timp ce instala aparatul de respirat și puse masca pe fața lui Holly.

— Adânc... adânc... adânc, o îndemnă Becca, mimând cu o mână inhalarea, în timp ce încerca disperată cu cealaltă mână să-l prindă pe Bill la telefon. Bine, puiule. Foarte bine.

Nici un răspuns.

Aparatul își făcu treaba ameliorând criza de astm, dar nu era suficient. Becca nu o văzuse niciodată atât de rău de-atunci, de la prima ei criza de astm. Respirația lui Holly era superficială și o sperie de moarte pe Becca. Le sperie de moarte pe amândouă. Avea nevoie de un doctor.

Avea nevoie de un spital. Acum!

„Nici un număr de telefon, se gândi Becca furioasă. Nu am nici un număr!”

N-avea nici cea mai vagă idee la ce număr trebuia să sune pentru salvare. Cum putuse să fie atât de proasta? Cum putuse să fie atât de sigura ca nimic rău nu se va întâmpla?

Becca o înfășură rapid pe Holly în halatul ei de casă, înșfăcă haina și cheile ei și forma din nou numărul lui Bill.

Și iar, și iar, și iar.

Nici un răspuns.

Atunci Becca ieși din apartament cu Holly în brațe, fetița era surprinzător de grea, și încerca să rămână cât se poate de calmă când ieși afara în noapte în căutarea unui taxi.

Văzu unul chiar când ieși din Paradise Mansions, un Santana roșu vechi, dar nu opri, iar ea strigă nervoasa în urma lui.

Holly începu să plângă, iar Becca o strânse în brațe și o legănă, în timp ce scruta străzile goale în căutarea unui alt taxi. Îl sună din nou pe Bill, dar tot nu îl prinse și apoi nu mai încerca, îi era clar că trebuia să se descurce singură.

7

Ceva nu era în regulă acasă la el.

Ar fi trebuit să fie liniște și întuneric și amândouă să doarmă, doar cu o mică lumină de veghe în bucătărie. Dar toate luminile erau aprinse. Televizorul era pornit, iar la BBC World se auzea muzica de generic. Ușa de la dormitorul mare era larg deschisă.

Iar ele dispăruseră.

Patul gol. Cuvertura pe podea. Luminile aprinse.
Iar Becca și Holly nu erau de găsit.

Zbură prin apartament, deschise toate ușile, le strigă, iar panica se transforma deja în rău fizic pe care îl simțea în gât și chiar în stomac.

Le striga, deși deja știa că nu sunt acolo. Țipa numele lor ca să acopere cu strigătul lui afurisita de melodie obsedantă de la BBC World. Nu înțelegea ce se întâmpla. N-avea nici un sens. Le voia înapoi. Se uită la ceas și apoi îl acoperi cu mâna. Era atât de târziu! Îi venea să vomite.

— *Becca!*

Merse până la masă și ridică muștiucul de la aparatul de respirat al fiicei sale.

Telefonul începu să-i sune.

La asta se pricepea ea. Asta știa ea să facă. Știa să aibă grijă de copilul ei. Știa să facă asta. Și atâta vreme cât știa să facă asta, restul lumii nu mai conta.

Holly stătea în fund în pat într-o rezervă privată de la International Family Hospital and Clinic la Xian Xia Lu, în timp ce era examinată de un doctor tânăr cu figură de indian și accent de Liverpool.

— Ai auzit de un bărbat care se numea Beethoven? o întrebă doctorul Khan pe Holly, în timp ce îi palpa coastele cu degetele.

— Nu, răspunse Holly circumspect.

— Beethoven avea astm, zâmbi doctorul.

Becca râse și-i dădură lacrimile. Devlin stătea lângă ea și-i puse o mână pe umăr. Ea i-o atinse, răsuflând ușurată. Holly avea să fie bine.

— Dar de Charles Dickens, de Augustus Caesar și de John F. Kennedy ai auzit? o chestiona doctorul Khan pe Holly. Ai auzit de vreunul dintre ei?

— N-am auzit de nimeni, spuse Holly, cu ochii larg deschiși la mama ei, ca să o liniștească. Becca îi zâmbea acum. De ce plângi, mami?

— Pentru că sunt fericită, iubito. Tu mă faci fericită. De asta plâng.

— E un motiv cam ciudat să plângi. Oamenii mari nu plâng.

— Ei bine, continuă doctorul Khan. Toți acei oameni au avut astm. O mângâie pe cap. Cei mai buni oameni au astm. Apoi se întoarse spre Becca. O să fie bine!

Becca dădu din cap, plină de recunoștință.

— Mulțumesc! Mulțumesc!

— Tu ești doctor? îl întreba Holly.

— Sunt ceea ce se numește medic specialist, explică el. E un nume la modă pentru un doctor. El se așeză pe pat, ținând-o pe Holly de mână în timp ce vorbea cu Becca. A avut o reacție care ar fi putut fi provocată de aproape orice. Dacă nu are prin preajmă fum de țigară, atunci poluarea aerului e posibil să fie cauza. Shanghai este mai bun decât alte orașe din China, dar rămâne tot un oraș din China.

Avem aici una dintre cele mai severe poluări din cauza mașinilor. Apoi mai sunt toate aceste fabrici și centrale electrice din suburbiile din nord, în Baoshan.

— Slava Domnului ca au început să țină chestia asta sub control! interveni Devlin. Cu zece ani în urmă nu vedeai Pudongul de la Puxi.⁵

— Astmul nu se vindecă, spuse doctorul. Dar e o afecțiune pe care o putem ține sub control. Doctorul se ridică. Însă, desigur, știți deja asta.

Beccăi îi plăcea foarte mult acest spital. Dincolo de ușile de sticlă, cartierul Changning era la fel de mohorât și de sărăcăcios ca oricare altul în Shanghai, însă International Family Hospital and Clinic arăta mai nou, mai curat și mai modern decât orice văzuse ea chiar și acasă, la Londra.

— Toți băieții mei au trecut pe aici la un moment dat, spuse Devlin, ca și cum i-ar fi citit gândurile și încercând să mențină o stare de spirit optimistă. Cei doi mai mici chiar s-au născut aici. Și cred că am avut—să mă gândesc—două brațe fracturate, un testicul necoborât și o glandă tiroidă hiperactivă. Se uită spre doctorul Khan, dar Becca știa că aceste cuvinte erau menite să o liniștească pe ea. Și asta și făceau.

⁵ Pudong este cartierul Shanghaiului aflat pe malul de est al râului Huangpu, opus cartierului Puxi, aflat pe malul de vest. (n.tr.)

Îi făcea bine să știe că această oază de occidentalism și doctorii vorbitori de limbă engleză în uniforme albastre curate erau disponibili 24 de ore.

Spre deosebire de soțul ei.

Devlin și doctorul Khan plecaseră deja când ajunse Bill. Holly dormea. Becca era și ea aproape adormită. Bill stătea lac de transpirație în pragul ușii.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat? întrebă el, intrând în rezervă. Este bine?

Becca se mișcă pe scaun.

— S-a trezit chinându-se să respire, explică ea, iar glasul îi suna mecanic și lipsit de vlagă. Voia să-i povestească, chiar voia, dar totul părea atât de departe în timp, iar acum totul era bine, iar ea chiar se simțea obosită. Dar el voia mai mult. Voia să știe totul.

— Am încercat să te sun, spuse ea. Își mută privirea de la fiică la soț și nu-și putu ascunde resentimentele din priviri. De multe ori. N-ai răspuns. Nici măcar nu am putut să-ți las un mesaj vocal.

— Îmi pare rău, șopti el, coborând în genunchi în fața ei. Îi sărută mâinile, o sărută pe obraji, o luă în brațe. Era ca și cum ar fi luat în brațe o statuie.

— N-am știut ce să fac, continuă ea. Nu aveam nici un număr de telefon. Știi - numărul de urgențe. Este 999, așa-i?

— O să facem rost de toate numerele, o asigură el, scuturând din cap. O să fac eu rost de toate numerele de telefon de care avem nevoie.

— Nici măcar n-am găsit un taxi. Atunci am sunat-o pe Tess Devlin. A fost nemaipomenită. Apoi a început să se întâmple ceva. Atunci am început să primesc ajutor. Devlin a venit cu Tiger și ne-au adus aici. Pe Holly și pe mine. Iar doctorul Khan - el a fost...

Bill se ridicase în picioare, uitându-se la fața lui Holly și preț de o clipă Becca se întrebă dacă o mai asculta.

— Unde ai fost? îl întrebă ea foarte calmă.

— Am fost să beau ceva cu Shane, spuse el și momentul nu a fost bine ales. Știa cum suna asta. Nemții se speriaseră. Au avut loc niște incidente. La Green Acres în Yangdong. El dădu din cap. Securitatea și-a pierdut controlul. Au lovit un copil. A trebuit să-i opresc, Bec.

— Isuse, spuse Becca, întorcând capul. Oh, Isuse Hristoase, Bill! Acum se uita din nou la el. Fiica ta este dusă de urgență la spital și tu ești într-un *bar*?

Bill se uită la ea neajutorat și se simți inutil. Își dorea atât de multe lucruri de la lumea aceasta. Era o listă întreagă. Dar mai mult decât orice, își dorea ca soția și fiica lui să fie fericite, în siguranță și mândre

de el. Și le dezamăgise pentru că ieșise să bea ceva cu niște clienți și fusese implicat într-o încăierare pentru o fată pe care nu o cunoștea. Și asta, în timp ce familia lui avea nevoie de el, în timp ce ar fi trebuit să fie tot timpul cu ele.

Poate ar fi trebuit să explice mai bine. Dorise să vină acasă. Chiar așa era. Dar era vorba de serviciu. Voia ca ea să înțeleagă. Voia să priceapă exact cum stăteau lucrurile. Cu siguranță ea știa că nu era nimic mai important pentru el decât ea și Holly. Voia să-i spună toate astea.

Dar nu putea să-i spună nimic despre acea fată.

Devlin îl rugase pe Tiger să-i aștepte. În timp ce mergeau cu mașina înapoi spre Gubei, Becca o ținea pe Holly pe genunchi, iar copila dormea în brațele ei. Bill îi mângâia părul.

— E bine, spuse el. Este foarte bine...

Becca explodează. Nu-și mai putea stăpâni furia.

— Ce știi tu despre asta, Bill? Nu ești niciodată prin preajmă. Cum îndrăznești? Nu este bine. Nu e bine la școală pentru că a început la mijlocul trimestrului și ceilalți copii au deja prieteni, așa că ea se joacă singură.

Și îi aruncă totul în față acum, chiar și lucruri pe care intenționase să nu i le spună, nevrând să-l îngrijoreze, pentru că și-așa era tensionat, și-așa avea destule pe cap la serviciu.

— Știai asta? Sigur că nu știai. Și nu respiră bine pentru că aerul de aici este murdar. În regulă? Așa că nu-mi spune tu mie că este bine, pentru că nu știi absolut nimic despre asta.

Se uitau afară la autostrada suspendată Ya'an Freeway. Luminile orașului păreau să strălucească undeva departe, jos, sub ei.

— Îmi pare rău, Bec, spuse el. O să fie mai bine. Eu am să fac să fie mai bine.

Becca izbucni în lacrimi. Asta era un lucru bun la el. Mereu întindea mâna spre ea. Mereu era așa atunci când se certau. Li n-ar fi permis să meargă la culcare supărată și jignită. El încerca mereu să îmbunătățească situația. Și nici măcar nu spuse ce ar fi putut să spună, ceea ce oricare alt bărbat în locul lui ar fi spus - „A fost ideea ta să venim aici“. Însă viața aceasta nu era ceea ce așteptase ea.

— Voiam să vedem formația de jazz de la Peace Hotel, spuse ea, aproape râzând, încât suna atât de absurd. Și voiam să cumpărăm postere de propagandă și insigne cu Mao în piața de vechituri Dongtai Lu. Toate locurile astea despre care am citit, toate aceste locuri minunate în care se spune că trebuie să mergi.

El o luă în brațe.

— Și tânjeam după „noi“, continuă ea, cuibărind-o mai bine pe Holly pe genunchi. Voiam să bem cocktailuri în hoteluri unde în anii treizeci puteai

primi opium la room-service. Vreau să te susțin, Bill. Și vreau să fiu un bun tovarăș. Și nu vreau să mă vait. Dar de ce nu se întâmplă așa?

— Vom face toate lucrurile astea, spuse el, mângâind-o pe față, fața aceea pe care o iubea așa de mult, hotărât să o vadă din nou fericită.

— Dar *când*?

— Începând de mâine, Bec, dădu el din cap, iar ea zâmbi, pentru că știa că vorbea serios.

Nefericirea și singurătatea ei și toată panica din noaptea asta erau lucruri de care s-ar fi ocupat cu încăpățânarea care îl făcuse să realizeze orice-și propunea. „Soțul meu, se gândi ea. Cel care rezolvă problemele în mod profesionist.”

Nu înțelesese niciodată de ce oamenii erau sentimentali atunci când se gândeau la tinerețe. A fi tânăr însemna a fi sărac. A fi tânăr însemna o trudă îndelungată și dificilă. A fi tânăr însemna să faci meserii care scoteau untul din tine.

Tinerețea era supraestimată. Sau poate i se părea doar lui. Pentru că în adolescența lui și după aceea, pe la douăzeci și ceva de ani, Bill avusese parte de opt ani de zile când se simțise ca și cum ar fi fost singurul tânăr din lume care nu era tânăr deloc.

În weekenduri și în vacanțe, muncise din greu în timpul celor doi ani de Level A, celor patru ani la UCL, celor șase luni de examene finale pentru

intrarea în barou și a celor doi ani de internship la Butterfield, Hunt and West.

Peste opt ani de așezat marfa în rafturi, cărat roabe de ciment, tras de halbe de bere și livrat acasă orice de la pizza (pe scuter) la bețivi de sâmbătă seara (într-un mini-taxi) și lăzi de vin (într-o dubiță albă de la Majestic Wine Warehouse).

Cea mai proastă slujbă fusese într-un pub de pe Fulham Road numit Rat and Trumpet. Nu-i rupea spatele precum căratul cărămizilor pe un șantier de construcții, nici nu era la fel de periculos precum livrarea de pizza într-o zonă rău famată după miezul nopții și nici nu-i spăla creierul precum așezatul mărfii în galantare la miezul nopții în lumina puternică de neoane din vreun supermarket.

Însă Rat and Trumpet fusese cea mai proastă slujbă pentru că acolo veneau tineri de vârsta lui care nici măcar nu observau ce privilegiu li se oferise pe tavă. Aveau un aer cu care luau totul de-a gata, pe care Bill Holden nu l-ar fi avut niciodată, băieții aceia cu blugii tăiați și pulovere în culori pastelate și priviri de Hugh Grant, fetele acelea cu picioare neastâmpărate și șuvițe blonde și hohote de râs, pline de banii lui tăticu.

Se intersectase cu tipul acesta de oameni și la universitate, dar acolo nu ei erau grupul dominant, cel puțin nu la UCL, unde vocile lor erau acoperite de

alte accente din alte orașe și alte tipuri de viață. Însă aceasta era lumea lor, iar Bill doar le servea băutura.

Puști ale căror mame și tați nu se îmbolnăveau niciodată, nici nu se despărțeau, nu divorțau și nu mureau. Cel puțin, așa îi percepea el. Toți arătau de parcă nu li se întâmplase și nici n-avea să li se întâmple niciodată nimic rău.

Se uitau fix prin el sau își lătrau comenzile din partea cea mai îndepărtată a barului, iar el nu se sfia să-i urască pe fiecare dintre nenorociții dracului.

Rat and Trumpet nu avea angajat nici un bodyguard, așa că uneori Bill trebuia să arunce pe câte unul afară. Proprietarul îi mai strecura câte cinci lire în plus la sfârșitul serii pentru fiecare neisprăvit care făcea scandal și pe care Bill trebuia să-l escorteze în Fulham Road - îi ziceau „bonificație”.

Banii în plus erau foarte apreciați. Însă Bill - în vârstă de 22 de ani și furios pe soartă - ar fi făcut cu dragă inimă treaba asta gratis. „Hilar”, spuneau ei mereu. La fel ca ziarista de la *Shanghai Chic*. Totul era *hilar*. Era atât de al dracului de hilar, că-ți venea să vomiti.

Într-o seară, un idiot își exersa lovitura rapidă de bowling prin local cu Scotch eggs,⁶ gălbenuș și crutoane de pâine. Clienții din separeu. „Cum ți s-a

⁶ Ouă fierte tari învelite în carne tocată și prăjite în ulei; arată în final ca o gălușcă mai mare. (n.tr.)

părut? Hilar, dragă!” Aruncătorul de ouă era un flăcău numai mușchi, cu un pulover de cașmir roz și blugi Levi’s. Uneori, indivizii ăștia erau masivi. Făcuseră ceva sporturi pe la școlile la care îi trimiseseră mămicile și tăticii lor.

Era o fată cu el - una dintre acele fete, se gândi Bill, una dintre acele blonde de Fulham Broadway - care încerca să-l facă să se oprească. Tipa arăta pe jumătate umană. Bill îi dădu ceva credit pentru că părea supărată. Pentru că nu i se părea totul de-a dreptul *hilar*. Atunci fusese prima oară când o văzuse pe Becca.

Bill îi ceruse politicos jucătorului de bowling cu ouă să plece. El îi răspunse să dispară naibii și să-i aducă o halbă de Fosters. Așa că Bill repetă cererea mai puțin politicos. Același răspuns. Du-te naibii și o halbă de Fosters. Așa că Bill îl apucase de braț fără să stea pe gânduri și o pornise cu el spre ușă. Munca pe șantierele de construcții îl întărise fizic. Nu conta cât sport făcuseră ei la școlile lor private, pur și simplu nu se putea compara cu munca fizică.

„Un flăcău plin de mușchi, dar moale pe dinăuntru”, se gândea Bill. Îi dădu un brânci la ușă - un pic mai tare decât ar fi fost strict necesar - de fapt, mult mai tare decât ar fi fost strict necesar -, iar rapidul jucător de bowling cu ouă se împiedică și căzu în șanț.

La mesele de afară, lumea se prăpădea de răs.

— Într-o zi, ai să aduci băuturi copiilor mei, îi spuse el lui Bill, ridicându-se roșu la față.

— Abia aștept, zise Bill. Erau cam de aceeași vârstă, se gândi el. Bill putea să pună pariu că mama lui nu murise încă.

— Iar tu vei fi un boșorog fără dinți, cu un mucii atârânănd de bărbie, cu o viață de rahat și tot ai să servești unii ca mine!

Bill râse și se uită la fata blondă.

— Sper ca urmașii tăi să le semene mamei lor, îi ură el, întorcându-se pe călcâie.

Nu se aștepta s-o mai vadă niciodată.

Însă Becca se întoarse să-și ceară scuze în numele prietenului ei și se oferi să plătească pentru mâncare și toată mizeria, și ajunse tocmai la timp ca să vadă că proprietarul îl concediază pe Bill, căci nu-i plăcuse faptul că el folosise mai multă forță decât ar fi fost necesar ca să-l arunce în stradă pe rapidul aruncător de ouă, acuzându-l că nu era acolo ca să-i supere pe clienții care plăteau, era acolo ca să oprească scandalul, nu ca să-l înceapă, iar Bill spunea că nu poate să-l concedieze, pentru că el își dă dracului demisia, bine?

Becca îl urmă afară și-i spuse:

— Nu pleca.

Iar Bill ripostă:

— Trei lire sterline pe oră ca să fiu insultat de cretini? De ce nu?

Dar nu asta dorise ea să spună.

Îi ceru din nou scuze și spuse că prietenul ei e un tip de treabă, pe bune, așa era, iar Bill fu un pic nedumerit, pentru că pe prietenul ei chiar așa îl chema, Guy,⁷ iar ei râseră pe seama acestui lucru, iar asta era bine, pentru că ea avea o față atât de frumoasă atunci când râdea, iar apoi ea mai zise că Bill n-ar trebui să creadă că erau cu toții niște idioți, iar Bill îi spuse să nu-și facă griji în legătură cu asta, că pe el nu îl deranja să-i răsfețe pe bogătașii fără maniere, trebuie și ei să bea undeva, iar ea răspunse că nu era cazul ei, iar el n-o cunoștea deloc, se enervă acum, iar el îi zise: „Ei bine, demonstrează - dă-mi numărul tău de telefon și poate am să te sun cândva”, pentru că pur și simplu nu-i mai păsa absolut deloc și se săturase să nu aibă și el o prietenă care să arate ca ea și se săturase să fie singur și să simtă că nu avusese niciodată ocazia să se bucure de tinerețea lui.

Așa că ea li scrise numărul de telefon în palmă și, când ajunse în camera lui închiriată de la periferia orașului, se simți foarte deznădăjduit pentru că cele opt cifre aproape se șterseseră.

Dar reținuse totuși numărul. Exact.

⁷ Joc de cuvinte în limba engleză în original, între substantivul comun „guy” - tip, ins, individ, și substantivul propriu Guy. (n.tr.)

Și așa o cunoscuse pe Bece a, iar ea era prima din acel loc, prima și singura, care nu privise prin el și nici nu se uitase la el ca la un gunoi, iar el avea s-o iubească întotdeauna pentru asta.

Și câteodată se speria. Pentru că nici nu-și putea imagina viața fără ea. Pentru că se întreba ce s-ar fi întâmplat cu el dacă n-ar fi întâlnit-o pe Becca. Se întreba: „Ce-ar fi fost atunci? Cine m-ar fi iubit?”

Se plimbau toți trei de mână printr-o galerie plină cu vechi maestri.

Era *Femeia care plânge* a lui Picasso, *Noapte înstelată* a lui Van Gogh, *Păsările de noapte* a lui Edward Hopper. Mai erau dansatoarele lui Degas, nuferii și căpițele de fân ale lui Monet, merele și munții lui Cezanne. Erau îndrăgostiții din ilustrațiile comice ale lui Lichtenstein, steagurile lui Jasper John și Marilyn-ele, Elvișii și conservele de supă ale lui Warhol. Peste tot erau expuse pânze și pe multe dintre ele vopseaua era încă udă.

— Hai să facem unu-doi-trei, ceru Holly, fericită că are câte un părinte în fiecare mână, așa că Bill și Becca începură: „Unu-doi-trei!” și o ridicară în sus, legănând-o, pe fiica lor între ei, iar piciorușele ei subțiri zburară în timp ce treceau pe lângă fetele lui Gauguin, o reproducere după *Cina cea de taină* și Menta Lisa de-o parte și de alta.

— Unu-doi-trei! cântau ei, iar Holly râdea fericită în timp ce treceau pe lângă piscinele lui Hockney, culorile aruncate ale lui Jackson Pollock și bărcile cu vâsle ale lui Matisse.

Se opriră la capătul unui culoar, unde o fată de mai puțin de douăzeci de ani picta vreo șase floarea-soarelui deodată. Lucra repede, aruncându-și doar privirea din când în când spre o *Istorie a artei modeme* jerpelită.

— Arată absolut ca poza din carte, constată Holly.

— Arată exact ca poza din carte, o corectă Becca.

— E chiar așa, tati? întrebă Holly.

Tânăra artistă zâmbi și le spuse:

— Totul este fals cu excepția mamei tale. O veche zicală din Shanghai.

Becca făcu o comandă de patru floarea-soarelui pentru acasă, alături de *Noaptea înstelată* și *Secerătorul* pe care le cumpăraseră deja. Râse veselă, cum nu mai râsese de mult timp. Vincent van Gogh avea să umple pereții casei lor.

Luară un taxi până la Bund, pe care Bill învățase să-l numească Waitan, „deasupra mării”, și în sfârșit văzură formația de jazz din barul de la hotelul Peace.

Cei șase muzicieni erau trecuți de optzeci de ani, aceeași trupă de chinezi obsedați de swing care cântau și atunci când armata japoneză intrase în Shanghai acum o viață și, în timp ce chelnerița se

miră de părul lui Holly, iar Bill și Becca sorbiră spuma câte unei beri Tsing Tao, formația cântă *String of Peals a* lui Glenn Miller, făcând-o preț de câteva minute pe Becca să aibă impresia că lumea veche nu fusese niciodată distrusă.

A doua zi Bill se întoarse devreme de la serviciu și i se alătură fiicei sale la fereastră. Devlin îl trimisese acasă. Voia ca familia lui Bill să fie fericită. Voia ca ei să rămână acolo.

— Asta este preferata mea, spuse Holly, arătând o pisicuță pe jumătate moartă de foame care patrula perimetrul fântâniei arteziene. Asta e cea mai bună.

Nu erau permise animalele de companie la Paradise Mansions, dar de la fereastra ei, Holly vedea pisicile vagaboande ce bântuiau curtea - creaturi costelive, care se ascundeau în umbra straturilor de flori sau se scăldau delicat în bălțile de apă create de statuia cu mama și copilul din fântână sau rodeau la oase pe care le scosese din șirurile de tomberoane uriașe de pe o alee din spatele clădirii principale.

Bill râse.

— Și de ce îți place asta cel mai mult?

Holly se gândi puțin și spuse:

— Pentru că este cea mai mică.

— Viei să-i dam de mâncare, draga mea?

Lui Holly îi sclipiră ochii.

— O hrănim? Se poate, tati?

Holly Țopăia de nerăbdare în timp ce Bill scoase o cutie de lapte din frigider și o farfurie din dulap. Becca, din dormitor, pregătindu-se pentru ieșirea în oraș, mormăi ceva în legătură cu puricii, dar Bill și Holly ieșiră din apartament înainte ca ea să apuce să-i oprească.

Jos, în curte, se uitară de la o distanță respectabilă, în timp ce puiul de pisică lipăi laptele semidegresat din farfurie și apoi se ascunse într-un strat de flori unde se contopi cu mizeria. Bill și Holly se apropiară. Pisicuță îi îngădui lui Holly să o mângâie pe spate. Atunci Bill își dădu dintr-odată seama că nu erau singuri.

Fata înaltă stătea acolo și se uita la ei. Îi zâmbea lui Holly cu jacheta lui Bill în mână. O dusese la curățat și era încă în husa de nailon pe care scria Da Zhong American Laundry. Văzu că nu reușiseră să scoată amprenta palmei copilului.

— *Tse-tse*, zise ea, cu haina în mână. Mulțumesc mult.

— *Bu ke-qi*, răspunse el.

— Asta înseamnă „cu plăcere”, îi spuse Holly, și amândoi râseră cu fata cea înaltă, iar fata cea înaltă mângâie părul lui Holly.

— Corect, spuse ea, o ador! și asta fu prima oară când el îi auzi propriu-zis engleza și accentul ciudat pe care îl punea pe unele cuvinte, ca și alegerea de neînțeles pe care o făcea la nivelul vocabularului. „O

ador". Suna cumva, altfel. Și totuși, nu era greșit. Nu putea spune că era greșit.

Semnul de pe fața ei arăta mai bine la lumina zilei, mai puțin roșu. Sau poate că doar era pregătit pentru asta acum. Și acum vedea că era de la un airbag. Că nu era făcut de o mână de om. Dar chiar și cu acel semn pe față era ceva deosebit la ea, se gândi Bill.

— O zi bună în Shanghai, ciripi ea, iar el se chinui să spună ceva despre seara precedentă, ceva potrivit, dar nu găsi nimic, și nici nu mai conta, pentru că în acel moment Porsche-ul argintiu trase în curte, iar ea îi mai zâmbi o dată înainte s-o pornească spre locul unde o aștepta mașina cu motorul puternic încă pornit, gata s-o ducă spre viața ei.

Seara în oraș fusese amuzantă, deși îi plăcea mai mult în retrospectivă decât îi plăcuse la momentul respectiv.

Alice o scosese la un bar de pe Bund, o cinsti cu câteva pahare incredibil de tari de Mojito, iar Becca își petrecuse seara cu telefonul mobil în mână, în eventualitatea în care ar fi fost vreo problemă cu Holly. Dar Bill nu sunase și dormeau amândoi când ajunse ea acasă. Becca se mișcă încet prin apartament, verificându-și familia, și liberă în sfârșit să se bucure de seară, acum că știa că totul era în regulă.

Holly se afla în mijlocul patului de dimensiuni regale și din cauza asta părea și mai mititică. Respira normal. Iar Bill era în al doilea dormitor. Cu picioarele ieșindu-i din patul de o singură persoană. Părea comic de mare pentru el. Becca își scoase hainele. El căscă și încercă să se ridice în capul oaselor, în timp ce ea se strecură alături de el. Apoi îi puse o mână liniștitoare pe piept și îl sărută pe obraz.

— Holly a fost în regulă? întrebă Becca.

— Da, mormăi Bill somnoros. A fost foarte bine. Cât e ceasul?

Apoi îi simți mâinile pe el. Îi spuse pe nume. Nu mai mult de-o șoaptă. Gura ei o atinse pe a lui. La rândul ei, li simți mâinile mângâind-o pe spate, apoi de-a lungul coapselor. Sărutări moi în întuneric.

— Bill?

— Ce?

— Nu face dragoste cu mine. Nu în noaptea asta. Pur și simplu, trage-mi-o, bine? Poți să faci asta, da? Putu să facă asta.

8

Tatăl lui Bill veni la poarta de sosiri de la Pudong, iar fata lui aspră, bătrână, se luminează la vederea nepoatei sale.

— Bunicule Will, țipă Holly, țășnind din brațele lui Bill și alergând la el.

Picasso, îl numise Becca când îl întâlnise prima oară. Exact așa arăta Picasso. Chel, cu umerii lați, cu privirea care te pătrundea și niciodată nu se uita dincolo de tine. Bill nu știa nimic despre Picasso. El credea că tatăl lui arăta ca un taur. Bătrân și puternic. Un taur bătrân și puternic.

Avea o valiză în mână - singura valiză pe care știa Bill că o avea, tatăl lui era foarte monogam atunci când era vorba de bagaje, iar sub brațul liber avea un ursuleț de pluș nepotrivit de mare.

— Tată, spuse Bill, au cărucioare cu roțile, să știi. Iar bătrânul îi răspunse:

— Arăt eu ca unul care are nevoie de așa ceva?

Așa că aproape că avură un incident înainte ca măcar să-și spună bună ziua, ceea ce ar fi fost un record chiar și pentru ei.

— Te rog să te porți frumos, îi șopti Becca, în timp ce Tiger îi conducea la mașină, iar bătrânul asculta cu răbdare unul dintre monologurile fără sens ale lui Holly despre un personaj pe care îl numea „a treia mea prințesă preferată”. Bill nu-și amintea să fi avut atâta răbdare atunci când fusese el mic. Pesemne că într-adevăr totul se schimbă atunci când ai nepoți.

Tatăl Beccăi fusese primul planificat să vină în vizită la ei, însă un murmur cardiac și nesfârșite

analize îl ținuseră prizonier la Londra. Se simțea mai mult decât slăbit. Pentru cineva care își petrecuse viața pe drumuri ca reporter la Reuters, Bill era de părere că tatăl Beccăi era foarte reținut când venea vorba de a se îndepărta de casă. Dar tatăl lui Bill era tare ca piatra. Clipi ca să scape de efectul unui zbor de zece ore de parcă abia se trezise din somnul de după-amiază.

— Deci, ce vrei să faci? îl întrebă Becca, în timp ce se îndreptau cu mașina spre Gubei.

Bundul trecea prin fața geamurilor. Însă bătrânul nu-și lua ochii de la nepoata lui. Bill simțea că nu se putea uita la ea fără să zâmbească.

— Păi, zise el, vreau să văd Marele Zid, desigur.

Bill și Becca se priviră unul pe altul.

— Țsta e la Beijing, tată, spuse Bill. Marele Zid chinezesc se află aproape de Beijing.

Becca părea îngrijorată.

— Putem să mergem cu avionul acolo în weekend, îi spuse ea lui Bill. Dacă te poți învoi de la serviciu sâmbătă...

Bill scutură din cap nerăbdător. „Ticălosul bătrân!” Probabil că nici măcar nu se uitase într-un ghid.

— Altceva, tată.

— Dar Orașul Interzis? Pare interesant.

— Este foarte interesant, admise Bill. Dar Orașul Interzis este chiar în mijlocul Beijingului.

Bătrânul se uită la el.

— Nu vreau să vă fac necazuri. Dacă e prea complicat...

— Oh, nu, nu este prea complicat, spuse Becca voioasă.

— Bunicule, bunicule, strigă Holly, dezamăgită că nu mai era centrul atenției bunicului. Lovi spatele scaunului din fața ei, iar Becca o rugă să nu mai facă asta.

— Nu e prea complicat, dacă asta este ceea ce vrei să vezi, tată, spuse Bill, cu nerăbdarea exasperată pe care el o știa deja prea bine. Dar e ca și cum ai vrea să vezi Tumul Londrei când ești la Paris. Simți mâna soției sale odihnindu-se împăciuitoare pe umărul său și nu mai adăugă nimic altceva.

A doua zi dimineață se trezireă toți devreme. În timp ce Holly se juca cu bunicul ei, Becca îl luă pe Bill deoparte.

— Bucură-te de situația asta cât poți de mult, îl îndemnă, spuse ea, iar Bill crezu că Becca se gândea la propriul tată. Nu o să fie pe-aici totdeauna.

— Nu, spuse Bill, și îl privi pe tatăl lui făcând flotări într-o mână pe covor cu nepoata în spate. Holly chicotea de plăcere. Mâna puternică de constructor a bătrânului presa covorul proaspăt curățat din apartamentul companiei. Doar pare că este pentru totdeauna.

Holly își pierde echilibrul, dar și-l recăpăta apucând ce mai rămăsese din părul bunicului ei. Râseră amândoi. Holly se ținu bine până când bătrânul schimbă mâna și continuă flotările.

Bill făcu o mișcare spre ei, dar Becca îl opri.

— Lasă-i, îl sfătui ea.

— Dar este *periculos*, spuse Bill.

Soția lui scutură din cap, iar el plecă la serviciu înainte să înceapă vreo ceartă.

Becca făcea ceai și pâine prăjită, când tatăl lui Bill veni în bucătărie cu Holly în brațe.

— Domnia Sa a plecat la muncă? se interesă el, așezând copilul pe podea. Ea se cățără în scaunul ei special.

Becca zâmbi și dădu din cap.

— Vă distrați așa de bine amândoi acolo, că n-a vrut să vă deranjeze.

— Bill începe devreme, observă el, punându-și trei lingurițe de zahăr în ceai.

— Trebuie să muncească să facă bani, explică Holly, repetând replica bine cunoscută. Luă o gură din sucul ei și jumătate din el nu-i intră în gură.

— Dimineți matinale și seri târzii, spuse Becca, ștergând cu un șervețel de bucătărie sucul de pe fața fetiței. Apoi se așeză la loc pe scaunul ei și zâmbi bucuroasă de scena cu totul neobișnuită în care trei persoane iau micul dejun. Ce drăguț, râse ea.

— Zile lungi, observă bătrânul, în vreme ce Becca unse cu unt o felie de pâine prăjită, o tăie în patru triunghiuri pe care le puse pe o farfurie cu Mica Sirenă.

— Păi, fie muncește mult la birou, fie iese în oraș cu clienții, explică ea, așezând farfuria în fața lui Holly.

— Deci da - sunt zile foarte lungi. Bătrânul pufni dezaprobat. Ar trebui s-o lase puțin mai moale. Genul ăsta de viață nu se termină niciodată.

Becca simți nevoia să ia partea soțului ei.

— Își dorește o viață bună pentru noi, spuse ea, ungând din nou cu unt pâine prăjită pentru toată lumea. Asta e tot. De asta am venit aici. Luă un șervețel și șterse un fir de grăsime care se prelingea pe bărbia fiicei sale. Asta vrea toată lumea, nu-i așa?

Bătrânul își mestecă felia de pâine prăjită.

— Așa cred, trebuie el să aprobe. Cred că Bill a socotit tot timpul că sunt doar un conservator învechit. Părea aproape timid. Că n-ar fi trebuit să mă mulțumesc cu casa noastră mică. Cu slujba mea meschină. Cu viața mea minusculă.

Becca îi puse o mână pe braț.

— Sunt sigură că n-a crezut niciodată asta, îl liniști ea.

— Oh, ba da, insistă bătrânul, ambalându-se. Și încă mai crede asta. Se uită disprețuitor, cu o felie de pâine la jumătatea distanței spre gură. Dar asta e

diferența dintre mine și Domnia Sa, Bec. El vrea totul. Iar eu am vrut doar atât cât mi-a trebuit.

— Dar a fost ideea mea, spuse ea. Să venim aici. Eu l-am împins. Iar el ar face orice i-aș cere. Pentru că mă iubește. Acum era rândul ei să pară stânjenită. Simți că se înroșește la față. Pentru că ne iubește *pe noi*, corectă ea. Și o să facă lucrurile să meargă, adăugă ea, coborând puțin tonul. Așa va face. Este la fel ca tine - profită de orice situație se ivește.

— Nu și-a murdărit mâinile niciodată în viața lui, spuse bătrânul, dar cu un zâmbet ce inspira compasiune.

Iar Becca văzu cât de mândru era tatăl de fiul lui, cu toate că, probabil, era singura persoană din lume care vedea asta.

La început, Shane o luă drept o arsură. Dar era un fel de semn din naștere, o pată maronie pe pielea ei de un cafeniu mai închis, un semn din naștere de mărimea unei oglinzi de buzunar, pe care n-o putea ascunde niciodată cu totul, oricât de mult se chinuia și oricât de atent își potrivea coada peste pată.

Rosalita avea o cascadă de păr negru ca abanosul pe care îl purta legat la spate într-o coadă de cal aruncată pe un umăr. Când se afla pe scenă la Beejeebers-Beejaybers, își verifica uneori coada parcă să se asigure că încă se afla la locul ei.

Shane o văzuse cântând de destule ori ca să știe că făcea asta ca să-și ascundă semnul de pe gât și ceva legat de acesta, precum și felul în care încerca în van să-l ascundă, îl impresionau pe Shane, copleșindu-l de tandrețe. Acest sentiment nu-i provoca propriu-zis plăcere, ci doar un fel de extaz emoționat.

Rosalita și formația ei, Roxas Boulevard Boys, își terminaseră grupajul de cântece cu un *Bad Moon Rising*, iar ea cobori de pe scenă, zâmbind cu chipul strălucind de transpirație. Shane urmări cu o umilință hipnotizată cum filipineza minionă se alătură unui grup de oameni de afaceri portughezi, mica ei siluetă fiind înconjurată de oameni înalți în costume, ciocnind paharele și râzând. Din când în când se uita la bar și-i arunca lui Shane un zâmbet alb ca zăpada. El se răsuci cu spatele.

O femeie stătea puțin mai departe la bar și arăta de parcă tocmai coborâse din autobuz. Se uita agitată prin Beejeebers-Beejaybers, ținând strâns geanta ei Gucci contrafăcută, de parcă cineva de aici s-ar fi obosit să i-o fure.

Avea în față un suc de fructe neatins. Shane se uită cu un ochi expert la ea. „Își caută norocul în orașul mare și râu, se gândi Shane. Ah, dar nu asta facem cu toții, colega?” se gândi el, predându-se propriei dispoziții.

Așa că îi cumpără un suc de fructe. Și apoi încă un suc de fructe. Și cu toate că nu prea reușea să-i înțeleagă dialectul din Fujian, aveau destule *putonghua* în comun - adică limbă comună, însemnând mandarină - pentru ca Shane să înțeleagă că fata tocmai ajunsese în oraș venind din Fuzhou, era cazată aproape de BB's și ea credea că prietenosul Shane era un potențial amant.

„Asta o să-i arate ceva Rosalitei, se gândi el. O să-i arăt eu ei, colega." Dar când se uită spre ea, Rosalita părăsea clubul în compania unui om de afaceri portughez care o urma cu mâna pe fundul ei rotund filipinez.

Așa că atunci Shane se îmbătă crișă cu Tsing Tao, în timp ce tăcuta lui însoțitoare dădea pe gât suc de merișor după suc de merișor, iar când Shane începu să cânte cântece pe care le auzise cu multe ore în urmă și se termină și tot sucul de merișor de la Beejebbers-Beejaybers, se hotărî să plece. Shane era atât de beat încât era cât pe ce să-și uite laptopul pe scaunul de la bar, ceea ce ar fi fost un dezastru major pentru companie, însă și-l puse la subsuoară și merseră la locuința ei, unde ea insistă ca el să se descalțe la ușă și să nu facă zgomot până ajunseră în cămăruța ei mică.

Shane făcu întocmai și, când rămaseră singuri, iar el se întinse pe patul ei incredibil de mic, de o singură persoană, privind-o cum se dezbracă, se

gândi: „Nu trebuie să ții prea mult la ele. Dacă ții prea mult, pur și simplu te trezești cu un șut în fund. Problema e că totul doare mult mai tare atunci când ții la cineva”.

Dimineața, în timp ce femeia din Fuzhou dormea încă, puternic sedată de cele două injecții de la Dr. Love, Shane se dădu jos din pat în pielea goală și se duse la bucătărie, căscând cu gura până la urechi și scărpinându-și scrotul. Apoi se opri ca trăsnet. Și la fel și familia de chinezi care-și luau micul dejun la masa din bucătărie. Înghețară cu respirația tăiată, cu ochii căprui măriți de groază și nevenindu-le să creadă, cu lingurile pline de orez expandat și fulgi de porumb la jumătatea drumului spre gură.

Toată familia era acolo. Bărbatul de vârstă mijlocie cu ochelari, deja îmbrăcat în cămașă și cu cravată la gât, pregătindu-se să plece la birou. Soția lui, casnica planturoasă nefericită, cu părul făcut permanent și cu acele șosetuțe caraghioase atât de des întâlnite în Shanghai, care le acopereau doar gleznele. Și cei doi copii ai lor - un băiat cu părul ciopârțit scurt, de vreo unsprezece ani, și o fată cu părul lung, pe la cincisprezece ani, cu mâinile la gură și cu ochii cât cepele la Shane.

Și în timp ce Shane își acoperi sexul cu o cutie de iu de portocale, iar mama îi acoperi fetei privirea cu un pachet de Cheerios, australianul înțelese două lucruri de o claritate orbitoare.

Femeia din Fuzhou era o *amah* care nu-și cunoștea clar termenii angajării.

Și că venise vremea ca el să se așeze la casa lui.

Bătrânul nici măcar nu voia să vadă ceva. Acesta era adevărul. Bill stătea la fereastră, uitându-se la el cum fumează o țigară răsucită în curtea de la Paradise Mansions și își dădu seama că tatăl lui putea să trăiască fericit fără să vadă vreodată Marele Zid sau Orașul Interzis, sau tot ce se găsește în Shanghai, atâta vreme cât poate să petreacă ceva timp cu nepoata lui.

În timp ce bătrânul își fuma țigara, Holly se cățara și se zbenguia în jurul fântânii cu mama și copilul cu pisica ei vagaboandă preferată. O mașină intră în curte, iar bătrânul se apropie protector de Holly, gesticulând cu țigara, cu toate că mașina nu reprezenta un pericol.

— Se iubesc așa de tare unul pe altul, spuse Bece a, strângându-l de braț pe Bill, ca și cum vizita era un mare succes.

Bill dădu din cap aprobator și-l văzu pe tatăl lui cum o ridică pe fetiță și o ține sus, deasupra capului. „Mâinile astea ale lui, se gândi Bill. Aceste mâini de constructor. Mâinile tatălui meu.”

Asta fusese marea descoperire atunci când Bill era mic, marea înțelepciune parentală - diferența

dintre cei care muncesc cu mâinile și cei care muncesc cu mintea.

— Mâinile se strică mai repede decât mintea, îi spunea întruna lui Bill. De asta sunt importante examenele tale. Ca să nu trebuiască să muncești niciodată cu mâinile.

„Cât de săraci eram“, se gândi Bill. Lumea lui de adult era populată cu bătrâni care arătau ca niște specii diferite față de tatăl lui. Îi văzuse în firme de avocatură din Londra, pe plajele din Caraibe și în restaurantele din Shanghai.

Bătrâni cu cămăși descheiate la gât, bronzăți de la soare pe plaje sau pârtii de schi, cu soții încă relativ tinere. Mama lui Bill fusese frumoasă, dar nu și-o amintea să fi avut vreodată acea calitate a tinereții înghețate pe care o vezi la oamenii cu bani. Iar tatăl lui Bill nu arătase niciodată ca acei bătrâni cu cămășile descheiate la gât. Aceia aveau acea privire moale, răsfățată, a unora care nu făcuseră niciodată muncă fizică, care nu lucraseră niciodată cu mâinile.

Așa că Bill trebuise să studieze mult la școală. Trebuise să navigheze printre examene. Trebuise să fie un student eminent - și era foarte grav dacă aluneca vreodată pe-alături. Totul pentru ca într-o bună zi să poată să lucreze cu mintea, nu cu mâinile, și să se bucure de o viață ușoară, de o viață blândă,

de o viață mai bună. Viața pe care tatăl lui n-o dusesese niciodată.

„Oh, tată, se gândi Bill cu tristețe, uitându-se la bătrânul care-și răsucea altă țigară. Ce dracu' știi tu despre viața bună?”

Nu că Bill Holden ar fi spus vreodată „dracu'” de față cu tatăl său.

Rosalita ieși de la BB's din aerul duhnind de bere, transpirație și fum și simți imediat mirosul de flori. Miros de trandafiri, zeci și zeci de trandafiri, în aerul nopții.

Formația plecase înaintea ei, în timp ce ea își lua rămas-bun de la proprietar, lovindu-se peste fund, doar ca să se amuze, se pricepea la asta, iar acum muzicienii stăteau în fața microbuzului, cu ușa din spate deschisă și pregătit de plecare, cu instrumentele în mâini, rânjind la ea.

Și în timp ce formația rânjea spre Rosalita, ea se uită în jos, unde pantofii ei cu tocuri cui de zece centimetri călcau pe... trandafiri, pe o alee presărată cu trandafiri care ducea de la ușa clubului, pe lângă dubița formației, până la o limuzină mare - o limuzină inutil, ridicol, de lungă - cu ușa din spate deschisă, unde Shane stătea pe banchetă, iar o găleată cu șampanie la gheață se odihnea între picioarele lui mari și ciolănoase.

Fără nici un avertisment, un bărbat începu să cânte în umbră. Rosalita sări în spate alarmată.

Era *O Sole Mio*, interpretată de un tânăr inginer italian gras pe care Shane îl descoperise cântând baladele lui Elvis Presley la barul karaoke Funky Fox de pe strada Tong Ren Lu. Tânărul inginer cânta cu o mână la inimă, pledând parcă sinceritatea celui care îl angajase pentru o oră.

Băieții de la Roxas Boulevard rânjeau și chicoteau la vederea scenei și Rosalita râse și ea, cu toate că se vedea că era flatată. Shane zâmbi rușinat și-și întoarse repede privirea de la cântăreața mititică la băieții din formație.

Toboșarul latră mânios ceva în tagalog, iar Rosalita îi lătra și ea ceva mânioasă, iar pentru o clipă, ar fi putut pomi în orice direcție.

Alegerea era a ei - să meargă la dubiță sau la bărbatul din limuzină.

Și atunci Rosalita păși pe trandafirii romantici, ca și cum n-ar fi stat nici o clipă la îndoială, tocurile înalte tocănind pe petalele de sub picioarele ei, cu zâmbetul alb ca zăpada în lumina lunii.

— Lasă-mă să te ajut, spuse Bill.

Îngenunche în fața fiicei sale și-i legase cataramele argintii la role. Holly își ridică piciorul în față ca o prințesă care probează un condur de cleștar, înălțându-și privirea către larma asurzitoare

a patinoarului. Tatăl lui Bill îi zâmbea, ținându-se de balustradă pentru echilibru, cu o pereche de role preistorice deja în picioare.

— Avem culoar liber, rosti bătrânul și se lansă în șirul de adolescenți chinezi care patinau. Cu brațele ridicate, se chinuia să-și țină echilibrul, îl controla, și apoi patina într-o poziție surprinzătoare, făcându-le cu mâna fiului și nepoatei.

„Role în China”, se gândi Bill, în timp ce zgomotul metalic de roți pe podeaua de lemn îi răsună în spate. Cine ar fi crezut că orașul ar putea să aibă un loc pentru această plăcere veche? Dar acesta era Shanghaiul, unde moduri de a petrece timpul, demodate sau chiar ieșite din uz, încă străluceau în vreun colț ascuns al orașului modern și feroce.

— Lasă-mă pe mine să îl leg pe celălalt, spuse Bill, iar Holly îi oferi piciorul fără rolă.

— De fapt, este chiar dificil pentru o persoană așa de micuță ca mine, spuse ea.

El zâmbi văzându-i expresia serioasă, în timp ce ea se uita la picior nerăbdătoare să ajungă acolo, pe patinoar, cu bunicul ei și cu toți acei copii mari, iar Bill se simți copleșit de dragoste.

Uneori i se părea că Holly era mai mult copilul Beccăi decât al lui. Lupta cu acest sentiment, dar uneori nu se putea abține să nu creadă asta. Când petreceau timpul împreună singuri, mereu simțea că-

și cere partea lui, dreptul lui la fetiță. „Este și copilul meu.”

— Uite-o pe prietena noastră, zise Holly.

Bill ridică privirea și o zări pe JinJin Li râzând în fruntea unui grup de copii. Era pricepută pe role, cu brațele subțiri în lateral, ca o acrobată care merge pe sârmă, la fel de delicate ca niște aripi. Câțiva copii o urmau, băieți și fete, toți în jur de doisprezece ani, și se jucau un fel de joc în care se țineau de persoana din fața lor. JinJin îi conducea. Avea părul prins la spate. N-o văzuse niciodată până atunci râzând așa. Fața i se vedea mai bine cu părul prins așa, se gândi el.

Holly făcu semn cu mâna, iar JinJin îi zări, ochii i se măriră de surpriză și patină spre ei, rupând șirul copiilor din spatele ei. Bill simți că alunecă pe spate și imediat își recăpăta echilibrul.

— Îți place să patinezi? o întrebă JinJin pe Holly. Câțiva dintre copii o urmară, iar râsul le îngheță timid în prezența celor cu pielea roz și nasul mare.

— E prima oară, răspuse Holly.

— O să te descurci, o asigură Bill, uitându-se la bătrânul care se oprise și el. Bill încercă să o plaseze în lumea lui: Tată, ea este JinJin. Vecina noastră.

— Ah, spuse ea, scuturând mâna bătrânului. Ai grijă de tatăl tău. Foarte bine.

Bătrânul îi aruncă un rânjet viclean.

— El să aibă grijă de mine? Aș vrea s-o văd și p-asta! exclamă el.

— Și aceștia sunt copiii mei! spuse JinJin, arătând copiii care stăteau stângaci în spatele ei, încercând să-și stăpânească veselia.

— Ai o mulțime de copii, constată bătrânul.

— De când eram profesoară! preciză JinJin. Era roșie în obraji și fericită. Bill n-o văzuse niciodată atât de fericită, îi aduc aici o dată pe luna. Apoi căută expresia potrivită: Ținem legătura.

Bill fusese luat prin surprindere.

— Ai fost profesoară?

— La școala gimnazială numărul 251 din Shanghai, turui ea de parcă el ar fi vrut să verifice. Apoi ciufuli părul unui băiat gras care stătea lângă ea Băiatul roși furios. Ei bine, spuse ea dându-se înapoi de la mantinelă. Trebuie să patinăm.

— Da zise Bill. Patinați. Distracție plăcută!

Ea înclină din cap politicoasă spre bătrân, în timp ce se îndepărta pe role.

— Încântată să fac cunoștință cu dumneavoastră rosti ea.

Nimeni din lume nu mai vorbea engleza așa cum o făcea ea. Ar fi trebuit să fie evident pentru Bill că fusese profesoară de engleza.

— Și eu la fel, spuse bătrânul.

JinJin li zâmbi lui Holly. Era un fel de zâmbet stângaci, exact opusul unui zâmbet jucăuș, dar lui Bill

îi plăcea. Și atunci își dădu seama că trebuia s-o întrebe ceva.

— Nu-ți plăcea să predai? strigă el, iar JinJin râse veselă.

— Îmi plăcea la nebunie! spuse ea, înainte să dispară.

Și Bill era fericit că nu fusese chiar așa de tâmpit să întrebe ceea ce era evident - „Atunci de ce ai renunțat?” Pentru că deja știa.

— Haide, leneșule, te întrecem, strigă bătrânul, și o luă pe Holly în fața lui, ajutând-o să patineze în timp ce o ținea, și amândoi râdeau peste umăr la vederea lui Bill care se chinuia în spate, cu fața roșie de efort, pierzând teren în urma lor cu fiecare clipă și sigur că, oricât ar încerca, tot nu ar reuși să-i prindă din urmă.

9

— Să înceapă vindecarea! exclamă Bill, bătând din palme.

Bătrânul stătea întins pe spate, îmbrăcat doar cu un tricou și boxeri de înot, ridicându-și capul în timp ce specialistul în acupunctura își pregătea acele. Masa pe care era întins ocupa aproape toată cămăruța, iar Bill se lipi de perete și zâmbi văzând expresia îngrijorată de pe chipul bătrânului.

— Nu sunt prea convins de asta, spuse bătrânul. Icnii, în timp ce acupuncturistul îi introduse primul ac în degetul mare de la picior.

— Relaxează-te, îl sfătui Bill. Chinezii cred în chestia asta de mii de ani.

Acele erau înfipite cu pricepere în călcâiele, coapsele și palmele tatălui său. Părea că acupuncturistul abia dacă pătrundea prin pielea bătrânului.

— Fii atent, zise Bill, neputând să reziste, ei mai cred și că dacă mănânci testicule de tigru devii mai viril.

Bătrânul îl săgeta cu o privire plină de îndoială, iar Bill râse. Acupunctura fusese ideea Beccăi.

Ea observase că tatăl lui Bill avea dureri, văzuse cum organismul acestuia era epuizat după o viață de muncă fizică. Spatele, genunchii, încheieturile mâinilor - văzuse grimasele de durere de pe fața lui atunci când se juca cu Holly, îl văzuse icnind atunci când o ridica deasupra capului sau când se apleca să se joace cu ea pe podea și știa că el avea de gând să suporte durerea tot restul vieții.

Dar Doris, *amah* a lor, se vindecase de artrită reumatoidă cu ajutorul acestui specialist în acupunctura, așa că iată-i aici, într-o cămăruță dintr-un centru medical chinezesc din Vechea Concesiune Franceză, în timp ce Becca și Holly se duseseră la cumpărături în piața Xiangyang, iar Bill chicotea

amuzat când încă un ac era strecurat în ceafa tatălui său și, în cele din urmă, bătrânul țipă.

— Asta a durut, îi spuse el acupuncturistului, iar acesta dădu din cap cu interes academic. Primiseră asigurări de la Doris că acupunctura era o experiență extraordinar de relaxantă, însă lui Bill i se părea la fel de relaxantă ca o extracție dentară.

— Și ați putea să descrieți durerea? întrebă acupuncturistul într-o engleză perfectă.

— Am să încerc, răspunse bătrânul. Am simțit ca și cum cineva tocmai mi-a vârât un ac în cap. Ridică gâtul și se uită la toate acele care i se ridicau pe corp. Sper că o să le și scoateți de-aici.

Specialistul ridică o mână, cerând răbdare.

— Trebuie lăsate treizeci de minute, explică el, răsucind ușor acele.

— Că altfel o să prind postul Radio 2, replică bătrânul.

Bill se rezemă de perete, râzând mai tare acum, apoi acupuncturistul îl lăsă pe bătrân cu acele așezate pe meridianele energetice ale trupului, și în curând Bill îl auzi prin peretele subțire vorbind în chineză cu alt pacient.

Bătrânul stătea perfect întins, cu ochii închiși, cu respirația egală, iar zâmbetul lui Bill dispăru încet contemplând acele ace subțiri înfipite în acel corp dur și-și dori ca într-un oraș plin de falsuri, asta să fie ceva adevărat.

Merseră să vadă miresele.

Nu mai văzuseră miresele din acea primă duminică, atunci le văzuseră în parc, din vârful Turnului Oriental Pearl TV. Acum se aflau în parc, printre mirese și mirii lor. Erau tot felul de mirese. Tinere și bătrâne, grase și frumoase. Gălăgioase și tăcute, cu abdomenul plat sau însărcinate. La fel de diferite ca fulgii de zăpadă, se gândi Bill, și se întrebă cum putea oare cineva să creadă că toți chinezii arată la fel.

Bill și Becca se țineau de mână și le zâmbeau miresele și mirilor și apoi unul altuia, în timp ce în apă era aruncată mâncare multicoloră pentru pești, iar spinările portocalii ale acestora străluceau la suprafață. Tinerii bărbați în costume noi le țineau de braț pe proaspetele lor soții, în timp ce acestea își ridicau trenurile rochiilor de mireasă și hrăneau peștii.

Bătrânul o purta pe Holly în brațe, iar Bill se întreba dacă miresele îl făceau să se gândească la mireasa lui, la mama lui Bill, în timp ce Holly contempla solemnă zecile și zecile de tinere în rochii albe, cu ochii măriți de curiozitate și mirare, părea că fiecare dintre ele era o prințesă Disney în mărime naturală, și fiecare dintre poveștile lor se termina cu „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”.

„A fost o zi bună”, se gândi Becca, dându-se un pas înapoi ca să admire *Floarea-soarelui*. Galbenul și

auriul din tablou îi amintea de plimbarea prin magazinul de artă cu soțul, fiica și socrul ei, Bill și Becca ținând-o de câte o mână pe Holly și jucând un joc pe care îl numeau unu-doi-trei, legănând-o pe fetiță între ei, în timp ce tatăl lui Bill se prefăcea că își acoperă ochii alarmat, iar lumea se uita și zâmbea la mica familie.

Becca știa cum arătau, acea imagine perfectă, iar asta o făcea să se simtă mai bine ca orice în lume. Bunicul îndrăgostit nebunește de familie. Soțul arătos. Soția frumoasă. Și copilul adorabil, chițâind de plăcere când se legăna între ei cu piciorușele în aer. Asta voia, își dădu seama Becca, în timp ce asculta vocile estompate ale lui Bill și ale tatălui său venind dinspre dormitorul de rezervă. Voia să formeze mereu acel tablou perfect.

În timp ce Doris, *amah*, îi așternea lui Bill patul pe canapea, Becca se răsuci făcând un cerc complet, și iată că *Floarea-soarelui* se afla pe fiecare perete al livingului. Avu un moment de îndoială. Oare toate aceste reproduceri după Van Gogh arătau ridicol? Prea artificiale, prea ironice - ca și cum ar încerca să spună: „Uite ce-au făcut în locul ăsta nebunesc! Nu-i așa că e hilar, dragă?”

Nu, hotărî ea, arătau minunat. *Floarea-soarelui*, *Secerătorii* în dormitorul de oaspeți și *Noaptea înstelată* din dormitorul principal o făceau să se

gândească la ziua cate tocmai se termina ca la ceva ce ar putea să păstreze pentru totdeauna.

Erau pachete peste tot pe podea, toate acele cartoane protectoare și lemn subțire în care fuseseră împachetate tablourile. Cu ajutorul lui Doris, Becca le adună pe toate și le îndesă în doi saci mari de gunoi.

— Le duc eu jos, doamnă, spuse *amah*, dar Becca scutură din cap.

— Nu, Doris, nu sunt grele, spuse ea. Nu voia să devină una dintre acele neveste de străini care o tratau ca pe un cal de povară. Ascult-o pe Holly. Dar nu cred că se va trezi.

Cu câte un sac de gunoi în fiecare mână, Becca cobori cu liftul la subsol. O mașină tocmai demara din parcare subterană și o clipă luminile o orbiră, făcând-o să pună mâna streășină la ochi. Apoi mașina plecă și subsolul rămase tăcut, cu excepția zgomotului papucilor moi ai Beccăi care se îndrepta spre lungul șir de tomberoane negre uriașe.

Aruncă înăuntru primul sac și tocmai îl ridicase pe cel de-al doilea când auzi ceva.

Un mieunat încetișor care o făcu să zâmbească.

”Pun pariu că e pisica aceea roșcată, se gândi ea. Cea pe care o urmărește Holly peste tot”

Părea că e aproape, dar nu o vedea.

— Fără lapte în seara asta, pisicuță, spuse Becca cu voce taie, iar glasul ei avu un ecou ciudat în subsol.

Ridică al doilea sac și se pregătea să-l arunce înăuntru într-un tomberon, când auzi din nou sunetul.

Și îngheță.

Merse încet de-a lungul șirului de tomberoane negre uriașe și sunetul păru deodată mai apropiat, iar Becca înghiți greu pentru că acum mieunatul era clar un plâns, un scâncet groaznic și de netăgăduit omenesc, iar ea își dădu seama într-o clipă că nu un animal se afla în acele lăzi de gunoi.

Apoi Becca trase disperată de tomberoanele negre uriașe, scoase sacii și-i sfășie, scotocind printre resturi, cu unghiile rupte și având sânge pe mâini de undeva, un tomberon i se răsturnă peste coapsă, iar ea începu să țipe, dar căută în continuare prin gunoiul din fața ei, în patru labe, cutiile de conserve și resturile de mâncare și sticlele sparte se vărsau peste tot, până când în cele din urmă zări carnea albă și fragilă a bebelușului încă în viață, un picioruș expus, pe care îl apucă cu mâna și nu-i mai dădu drumul.

Apoi luă bebelușul în brațe și Becca își pipăia disperată buzunarele cu mâna și iată-l, slavă Domnului, își luase telefonul mobil cu ea, și numerele erau în memoria telefonului, toate numerele de care ai putea avea nevoie dacă s-ar întâmpla ceva rău. 110 pentru poliție. 119 pentru pompieri. Și 120 pentru salvare.

Formă 120, iar femeia de la capătul celălalt al liniei răspunde imediat cu o întrebare:

— *Wei?*

Iar Becca explică și insistă și repetă rar adresa de la Paradise Mansions, însă femeia de la celălalt capăt al firului repetă:

— *Wei?*

Apoi urmară câteva propoziții într-o mandarină nerăbdătoare, înainte ca femeia să închidă, iar Becca alergă spre casă cu bebelușul în brațe, călcând prin gunoaie, se îndreaptă spre lift și se întreba cum putuse să fie atât de proastă, de ce crezuse că pur și simplu trebuia doar să introducă în memoria telefonului numerele și totul o să fie bine, cum de își închipuise măcar că, în caz că se întâmplă ceva rău, ar putea să sune la numerele de urgență, iar persoana de la celălalt capăt al firului ar putea pur și simplu să vorbească engleză?

Uitase cum era să ții în brațe un nou-născut, uitase mirosul de lapte, uitase de greutatea din brațele ei.

„Este aproape nimic, se gândi Becca. Atât de ușor încât cu greu poți spune că ai ceva în brațe.”

Apoi Bill înghesui niște bani în mâna unui taximetrist și alergară pe holurile de la International Family Hospital and Clinic de la Xian Xia Lu, și asistentele îi înconjură imediat, luându-i bebelușul

din brațe, și atunci Becca îl văzu pe doctorul Sarfraz Khan. Acesta dădu ordine, o întrebă pe Becca când și unde găsisese bebelușul, tot timpul mișcându-se pe acel coridor de spital foarte bine iluminat și apoi lăsându-i pe Becca și pe Bill în urmă, în timp ce el împingea o ușă pe care scria Terapie Intensivă.

O oră mai târziu își făcu din nou apariția. Becca se simțea rău la stomac după cafeaua pe care Bill i-o tot aducea pentru că trebuia să facă ceva. Și rău de la stomac la gândul a ce ar fi putut să se întâmple.

— Este o fetiță foarte sănătoasă, spuse doctorul Khan. Cu toate că asta ți se datorează ție, nu mie.

Becca scutură din cap. Era așa de obosită.

— Simt că te deranjez tot timpul.

Khan râse.

— Nu mă deranjezi. Îmi aduci copii bolnavi de care să am grijă. Asta fac eu.

— Mulțumesc, spuse Becca, cu fața în mâini. Oh, Dumnezeu. Mulțumesc, Sarfraz.

Izbucni în lacrimi.

Iar Bill se uită la soția lui, o mângâie pe braț și se miră: „Sarfraz?”

Se apropia vremea ca bătrânul să se întoarcă acasă.

Lăsând-o pe Becca în pat, Bill și tatăl lui o duseră pe Holly în parc să se plimbe cu bicicleta și avură doar o ceartă minoră legată de momentul potrivit

pentru copil să renunțe la roțile ajutătoare. Când se întoarseră la Paradise Mansions, se auzeau voci în monitorul copilului.

Uitaseră să îl închidă când se întorseseră de la spital, o trimiseseră pe *amah* acasă și se strecuraseră în pat epuizați, cu Holly dormind între ei prin tot acest vacarm. Monitorul trebuie să fi fost pornit toată noaptea, pentru că acum beculețele verzi clipoceau de un murmur indistinct care venea dinspre dormitorul principal. Ca sunetele unor amanți dintr-o altă lume, se gândi Bill. Bătrânul o ținea pe Holly hi brațe. O sărută pe obraz, o puse jos și merse în dormitorul de rezervă.

— Ce face bunicul Will? întrebă Holly.

— Bunicul trebuie să-și facă bagajul, răspunse Bill.

Ea se întoarse spre tatăl ei.

— Este la revedere? spuse ea cu tristețe.

În timp ce *amah* o luă cu ea pe Holly, toată bună dispoziția și veselia dispărând deja, Bill ezită în camera de zi, ascultând murmurul vocii doctorului Khan și al Beccăi fără să înțeleagă nimic. Monitorul nu fusese construit ca să recepteze sunetul vorbelor unui bărbat și ale unei femei.

Se opri o clipă și apoi merse în dormitor. Îmbrăcată în pijamale, Becca stătea în capul oaselor în pat, dar era aproape adormită. Avea o mânăcă ridicată și apăsa un platur pe braț. Doctorul Khan

stătea pe marginea patului. Tocmai îi făcuse o injecție, iar Bill tresări la vederea seringii. Ea îl strigă pe nume, iar Bill se apropie de pat, o luă în brațe și îi sărută fața, strângând-o la piept până când se gândi că poate o doare. Avea ochii umflați, privirea împăienjenită și era clar că făcea un efort să-i țină deschiși.

— I-am făcut soției dumneavoastră o doză mică de diazepam, explică doctorul Khan. O s-o ajute să doarmă.

— Dar nu *pot* să dorm, spuse Becca, închizând ochii. Expiră o dată, de două ori, iar capul i se așează pe pernă. Bill și doctorul Khan rămaseră acolo în picioare, cam preț de un minut. Când se asigurară că adormise, ieșiră din încăpere. O auzeau pe Holly dându-i lui *amah* instrucțiuni pentru un joc de-a prințesele.

— Când o să se trezească, spuse doctorul Khan, aduceți-o pe soția dumneavoastră la spital. Cred că o să se simtă mai bine dacă vede bebelușul.

Bill încuviință din cap.

— De unde a apărut? Dar nu asta dorise să spună.

Ce voia să spună era: „Cum se poate întâmpla așa ceva?”

Doctorul Khan ridică din umeri. Ajunseseră la geam. Deja câteva mașini le așteptau în curte pe fetele de la Paradise Mansions.

— Se fac în jur de 300 000 de avorturi în fiecare an în acest oraș, spuse doctorul Khan. E mai ușor chiar decât să-ți scoți un dinte. Bebelușul acesta... Inspiră și oftă. Nu știi. Poate că așteptau un fiu. Se mai întâmplă. Sau poate că mama a crezut că tatăl o să-și părăsească familia actuală.

Își mută privirea de la mașinile din curte la Bill. Evident că știa totul despre Paradise Mansions și despre alte locuri ca acesta.

— Uneori aceste fete își fac speranțe prea mari, continuă doctorul Khan. Unele fete ajung să creadă că prietenul lor își va părăsi soția. Și apoi - n-o face - incredibil, știi. Zâmbi, dând din cap. Care e probabilitatea ca așa ceva să se întâmple? Asta dacă mama e una dintre fetele din această clădire. Dar presupun că mama este probabil o *dagongmei* săracă - adică ceea ce chinezii numesc „sora care vine de la țară și muncește”. Se uită jos, în curte. Este posibil, dar nu cred că mama locuiește în această clădire. Fetele de aici sunt prea rezistente și prea istețe pentru genul ăsta de mizerie în viața lor. Se uită la Bill. Ele nu duc la termen sarcinile pe care nu le doresc.

Văzură un taxi vechi Santana VW care intră în curte și trase în spatele mașinilor care așteptau, arătând ca o rudă săracă a lor. Alice Greene cobori din taxi. Doctorul Khan spuse că trebuia să se întoarcă la spital, iar Bill îi mulțumi și-i dădu mâna. Îl

conduse la lift și rămase acolo până când ajunse Alice Greene, câteva minute mai târziu.

Bill n-o voia acasă la el. Nu astăzi.

— Pentru Becca, spuse ea, pasându-i pachetul pe care îl adusese. Este ceai Dragon Well de la Hangzhou, spuse ea, aproape cerându-și scuze. Cel mai vestit în China. De la izvorul Longjing.

Bill se uită la pachetul de ceai.

— Știi ce s-a întâmplat? întrebă el.

Ea încuviință din cap.

— M-a sunat Becca. Când v-ați întors azi-dimineață. Nu cred că are prea mulți pe care îi poate suna. Alice părea rușinată, ca și cum cele spuse ar putea fi luate drept o critică.

Bill rămase cu ochii la ceaiul din mână.

— Mulțumesc că ai venit. Serios, apreciez asta. Dar doarme acum. Apoi o privi pe Alice în ochi. O să scrii despre asta? întrebă el.

Alice scutură din cap.

— Oh, nu, spuse ea, iar zâmbetul ei trăda o durere aproape fizică. Un bebeluș abandonat? O fetiță lăsată la gunoi? Nu. Ziarul meu nu vrea așa ceva. Vezi tu, asta nu e o știre.

Ziua următoare, Bill își însoți tatăl la aeroport.

Tiger îi conduse la Pudong și ei se alăturară cozii uriașe de la check-in pentru clasa economică. „Asta e

râu atunci când ești sărac, se gândi Bill. „Îți consumi atâta timp!”

— Tată, pot să te transfer la clasa întâi, spuse el, uitându-se la coada lungă. Deja începuseră să fie mai mulți chinezi decât englezi pe drumul spre Europa. Sau cel puțin, la clasa business.

Bătrânul scutură din capul mare, ca de taur.

— N-are rost, refuză el, așezându-și valiza pe podea și pregătindu-se pentru îndelunga așteptare. Este o risipă. Am de gând să dorm tot drumul până la Heathrow.

Bill făcuse oferta fără nerăbdare, iar bătrânul o refuzase fără resentimente. Asta se întâmpla pentru prima oară.

— Sper că Becca se simte mai bine, spuse tatăl lui, stingher, iar Bill dădu din cap. Ceva se schimbase între ei. Ceva de mult înghețat începuse să se topească.

„Fiica mea“, se gândi Bill. Holly făcuse asta. Și totuși, nu putea nega că atunci când bătrânul se întorsese și îi făcuse cu mâna la poarta de plecări, el se simțise ușurat să-l vadă plecând.

Bill se urcă în pat și o luă pe soția lui în brațe. Ea murmură și se lipi de el, cu toate că era tot adormită, sau drogată, sau ambele.

De cealaltă parte a ușii, o auzea pe Holly ciripind, în timp ce *amah* o dezbrăca pentru baie. Avea să

doarmă în patul lui tati în seara asta, cu tati, pentru că mami nu se simțea bine.

Bill aluneca în somn, când o auzi pe Becca strigându-l pe nume. Se ridică într-un cot. Ea era tot cu ochii închiși.

— Ce este, îngerăș?

— Ți amintești când veneam și te așteptam la birou? Când erai în stagiu? Și puteai să-ți iei doar o oră pauză, așa că mâneam prânzul în locuri unde chelnerii erau rapizi? Ți amintești, Bill?

Își îngropă fața în părul ei, inhala adânc, apoi h sărută gâtul gol și umerii prin pijama.

— Îmi amintesc totul, spuse el. De ce nu mai dormi puțin?

Ea își întoarse capul, iar el o văzu zâmbind în întuneric.

— Acelea au fost vremuri bune, nu-i așa? Aștepta răspunsul lui, iar el o mângâia pe braț, încurajând-o să se mai odihnească.

— Au fost vremuri foarte bune, fii el de acord.

— N-aș mai putea să fac asta acum, nu-i așa?

El rămase tăcut.

Vocea ei era blândă, înțeleghătoare. Îl mângâia ușor cu degetele.

— Acum nu ai același gen de muncă, nu-i așa, Bill?

— Nu, spuse el. Nu mai am același gen de muncă, îngerăș.

Ea rămase tăcută preț de câteva minute. Îi auzea respirația.

— Bill?

— Ce este?

O simțea că-și caută cuvintele. Nu știa cum s-o spună. O auzi trăgând aer în piept în întuneric. De undeva din altă parte a apartamentului, o auzeau pe Holly făcând baie.

— S-ar putea să mă întorc pentru o vreme, spuse ea.

— Să te întorci? exclamă el perplex și incapabil să înțeleagă ce însemna asta. Pentru el. Pentru ei. Pentru mica lor familie.

— Tata nu se simte tune, adăugă ea repede, punând deodată toate cărțile pe masă. Nu e ca tatăl tău. Nu este puternic. Independent E un altfel de bătrân. Îl mângâie pe braț dorindu-și ca el să fie de acord cu asta. Și mai cred că s-ar putea să fie bine pentru mine și pentru Holly să ne întoarcem o vreme, continuă ea, fericită să poată în sfârșit să spună ce-o frământa.

El nu știa ce să răspundă.

— Pentru cât timp vrei să te întorci?

— Nu știu, spuse ea. Până când mă simt mai bine în legătură cu toate astea.

Ceva din felul în care îi tremurau umerii îi dădea de înțeles că Becca era pe punctul de a izbucni în plâns. O strânse tare la piept, parcă prin puterea

strânsorii lui ar fi putut să o facă să schimbe o decizie deja luata.

— Nu-ți cer să pleci și tu, spuse ea. Asta a fost ideea mea. Să venim aici. Chiar cred că Devlin vorbește serios - ai putea să devii partener în câțiva ani. Acasă nu s-ar fi întâmplat atât de rapid.

— Dar ce se întâmplă cu noi?

— Păi, va exista întotdeauna noi. Îl mângâie pe braț. Sigur că va exista.

— Sau ai putea să rămâi, spuse el. Auzea zgomotul apei la baie și pe Holly râzând. Sau ai putea să rămâi și să încercăm să-l avem pe al doilea.

— Ce? Becca părea sincer să nu înțeleagă. Cum putea să nu priceapă? Oare nu se gândise și ea tot timpul la asta? La bebelușul pe care și-l doreau.

— Un frate sau o soră pentru Holly, explică el. Era rândul lui să-și joace cartea, singura carte pe care o avea.

— Nu, zise ea. Nu, nu cred. Cred că cel mai bun lucru este să ne întoarcem pentru o vreme.

— Bebelușul acela va fi în regulă, spuse el, întrebându-se dacă chiar credea asta cu-adevărat. Bebelușul pe care l-ai găsit.

— Dar tot este un loc crud. Tot este un loc dificil. Cât de diferit este de vremurile când vedeai scris „Interzis chinezilor”, „Interzis câinilor” la poarta parcurilor? Cât de diferit este, serios?

— Dumnezeu, Bec, este foarte diferit. Este mai bine decât a fost vreodată. Asta trebuie să ții minte. Este mai bine pentru mai mulți oameni decât a fost vreodată. Și putem avea o viață bună aici. Știi că putem.

— Da, dar cât de multe lucruri trebuie să ignorăm pentru viața noastră bună?

Apoi tăcu, iar el nu mai avu sufletul să se certe cu ea. Luase deja hotărârea. După ce adormi, el se întoarse în camera lui, unde Holly dormea pe tot patul de o singură persoană. *Amah* lăsase o lumină de veghe aprinsă, iar Bill calculă unde ar putea dormi, stinse lumina și se ghemui pe singurul colțisor de pat liber.

Puse cu grijă o mână pe fiica lui, uimit de cât era de mică, abia dacă avea paisprezece kilograme, o prezență fragilă în lume, iar el o ținea cât de aproape putea în întuneric.

Dar somnul nu venea nici aici și nici nu avea să vină, așa că părăsi dormitorul de rezervă și merse la fereastră, uitându-se în curtea goală de la Paradise Mansions.

10

Șoseaua înălțată de la Chengdu Lu trece chiar pe deasupra catedralei catolice Sfântu Petru din Chongqing Nanlu. Când mireasa și mirele ieșiră din

biserică, uralele și ovațiile se amestecară cu zgomotul traficului de deasupra turlor bisericii.

Holly se afla în brațele Beccăi, aruncând confetti, cu ochii abia mișiți, de parcă ea era cea bombardată. Cea mai mare parte cădeau pe Bill. El se uită la soția lui. Arăta frumoasă astăzi. Și nu era singurul care observase asta. Când intraseră în biserică, i se năzărise că bărbații, atât micuții și pedanții filipinezi, cât și masivii și jovialii australieni, se uitau cu toții la soția lui cu ochi avizi. Iar acum lui Bill i se părea că, în ciuda celor peste o mie de nopți petrecute împreună, și el se uita la ea exact la fel.

Totuși, știa că numai el vedea fragilitatea situației, doar el știa că femeia pe care o iubea se lupta să salveze aparențele. „Toți se uită la ea, se gândi el. Dar eu sunt singurul care o vede cu adevărat.”

O privi pe Becca zâmbindu-le lui Shane și Rosalitei, iar asta îl făcu și pe el să zâmbească. Fericitul cuplu era un cumul de contraste. Mirele era tot atât de înalt și de blond pe cât era mireasa lui de micuță și de brunetă. Shane rânjea ca un idiot, roșind sub atâtea priviri, Rosalita râdea și le făcea cu mâna prietenilor ei din mulțime, în sfârșit o vedetă, fericită să fie cireașa de pe tort.

— El primește tinerețe și frumusețe, iar ea primește bunăstare și siguranță, constată doamna Devlin, care apăruse din senin lângă Bill. Aruncă o

mână de confetti. Cel puțin, ăsta-i planul, presupun. Oftă obosită, de parcă văzuse aceeași scenă de multe ori înainte. Ce ar putea să meargă rău?

Cei trei băieți ai familiei Devlin alergau nebunește printre picioarele tuturor, atacându-se cu confetti amestecat cu praf strâns de pe jos. Cel mai mic dintre ei primi în ochi amestecul acesta și începu să plângă.

Holly se uita la ei îngrijorată, iar Bill o ridică în brațe. Nu prea îi păsa ei de băieți. Îl luă pe Bill de urechi. Era noua ei modalitate de a-i atrage atenția. El îi simți respirația dulce pe față.

— Ne întoarcem la Londra pentru o vreme, șopti ea. Dar tu rămâi în casa ta.

El se simți panicat.

— Casa mea este acolo unde ești tu, răspuse Bill tot în șoaptă. Întotdeauna. Oriunde te-ai afla, acolo este casa mea. Bine?

Ea se gândi la asta, uitându-se la tatăl ei cu ochii albaștri solemni ai mamei sale.

— Bine, tati, fii ea de acord, și rămaseră îmbrățișați cât mai statură în picioare acolo, în hainele de nuntă, și larma începuse în jurul lor.

— Trebuie să *facem* ceva cu copiii noștri, îi spunea doamna Devlin Beccăi. Bill își închipui că se referă la un fel de disciplină militară, dar de fapt avea în gând o întâlnire de joacă pentru fiica lor. Lui Holly

Îi plac urșii panda? Întrebă Tess, arătându-și dinții la Holly. Îți plac urșii panda, drăguță?

— Îmi plac vacile, zise Holly.

— Am găsit un loc lângă Piața Renmin cu un urs panda uriaș, continuă doamna Devlin, ridicându-se și ignorând simpatia lui Holly pentru vaci. Un fel de circ chinezesc. Mă rog, genul lor de circ. Iar ursul panda conduce o mașină!

Devlin se strâmbă.

— Chiar *au* un apetit pentru grotesc, murmură el.

Unul dintre fiii lor se izbi de picioarele lui.

Becca zâmbi, dar nu zise nimic.

— Se întorc pentru o vreme, anunță Bill, iar domnul și doamna Devlin primiră vestea și își mutară repede privirea într-o parte, cu zâmbetele înghețate, ca și cum s-ar fi rușinat să se bage într-o căsnicie mai fragilă decât a lor.

La etajul întâi de la Portman Ritz-Carlton, Becca și Holly se așezară la coadă ca să felicite mireasa și mirele.

Bill se duse să caute o toaletă și atunci zări un grup de chinezi îmbrăcați lejer și niște tinere chinezoaice care coborau pe o scară în spirală.

Fetele aveau toate același look, lookul de Shanghai.

În acea vară, asta însemna o fată zveltă și înaltă pe tocuri și pantaloni albi mulați pe corp. Părul lung și drept, până la umeri, de culoarea lui neagră naturală. Mulțumirea de sine de pe chipurile lor era mult mai evidentă decât în alte părți din Asia. Iar moda la Shanghai era fără machiaj, exceptând poate puțin ruj, și bluze cu mâneci scurte sau maiou, pentru a-și arăta brațele lungi și subțiri.

Totul în înfățișarea lor accentua înălțimea, trupul subțire și mlădios ca o trestie. Lookul de Shanghai putea să facă o femeie de înălțime normală să pară de 1,80 metri.

Îi luă câteva clipe până să-și dea seama că una dintre tinere era JinJin Li.

Se opri pe loc hipnotizat, în timp ce grupul trecu pe lângă el de parcă nici n-ar fi existat.

Dacă îl văzuse, nu dăduse nici un semn de recunoaștere.

Iar el se întrebă - cum funcționa? Viața ei necunoscută. Noptile ei inimaginabile. Cum se juca jocul ăsta? Bărbatul - bărbatul acela era acum mult mai aproape decât fusese la Yangdong, iar Bill văzu că avea în jur de patruzeci de ani, bine făcut, dar cu început de chelie, genul de atlet de liceu care aleargă din floare-n floare să-și depună sămânța, de departe prea bătrân pentru ea.

Cum funcționa aranjamentul? Ea primea o anumită sumă de bani direct într-un cont din bancă

în fiecare lună? Așa ceva trebuia să fie. Oare apartamentul era pe numele lui sau al ei? De câte ori pe săptămână se întâlneau? I-o trăgea de fiecare dată? Oare soția lui bănuia ceva?

Și o iubea?

Bill simți o mânie ridicolă împotriva ei și împotriva acestui bărbat. Și la ce se așteptase? Ce ar fi preferat? Ca ea să rămână profesoară la Școala Gimnazială numărul 251 și să cunoască un băiat de treabă care să se însoare cu ea? Da, exact asta ar fi vrut el, exact asta ar fi preferat.

La recepție o formație cânta live și, după melodia de deschidere, Rosalita se urcă pe scenă și cântă *Right Here Waiting For You*, o baladă emoționantă despre dorință și loialitate pe care o îmbunătăți cu multe suspine și priviri piezișe.

— Ah, mireasa care nu roșește, spuse doamna Devlin. În sfârșit în elementul ei.

Becca și Holly merseră pe ringul de dans, în timp ce Bill se duse la coada de la bufet, scăldat în ploaia de lumini și în mirosul de orhidee, gândindu-se la viitorul lui, la cum va fi viața lui fără ele.

Îngheță când Devlin îl aborda cu un zâmbet simpatetic, dar șeful nu zise nimic, doar îl bătui de două ori pe spate înțelegător și își lăsă mâna să se odihnească câteva clipe pe umărul lui Bill.

Apoi Devlin dispăru, înghițit de zgomotul mesenilor și al șampaniei desfăcute, iar Bill se uită după el cu recunoștință.

Bill își dădea seama că Becca n-avea să vadă niciodată lucrurile bune din acest oraș - nici amabilitatea, nici generozitatea acestor oameni.

Soția lui era imună la ceva ce părea să-l prindă tot mai mult pe Bill în strânsoare - splendoarea acestui loc, magia a ceea ce se întâmpla aici.

Viețile tuturor aveau să se îmbunătățească în cele din urmă. Iar el putea să ia parte la asta, putea să contribuie cu ceva și să facă diferența.

Și viața lui avea să se îmbunătățească. N-avea să mai fie ținut în loc așa cum ar fi fost la Londra, unde în final toți voiau să știe ce școală ai urmat și cine era tatăl tău și care îți era accentul real. Tot acel „rahat“ trist și vechi, care se perpetua de secole în Anglia. În Anglia nu conta cât de bine îți făceai treaba.

Lucrul de care se plângea Alice Greene - elita educată care devine stăpână peste o mare masă de mână de lucru ieftină, care face economia să meargă mai departe - majoritatea celor din această sală vedeau asta ca pe un lucru *bun*. Sigur că nu era corect. Dar când au fost vreodată lucrurile corecte în China? Când? se întrebă el.

În timp ce se îndepărta de bufet, își dădu seama că-și luase pe farfurie doar gogoși cu gem și pate de găscă. Nimic altceva. Doar două gogoși cu gem și o

felie de pate de gâscă. O mâncare ridicolă, se gândi el, zâmbind jenat de alegerea sa.

Ezită o clipă și apoi se gândi - dar de ce nu? Chiar așa - de ce nu?

De ce n-ai putea să iei ce vrei?

În dormitorul principal, Bill îi citi lui Holly o poveste până adormi. Apoi închise cartea și rămase acolo o vreme, dându-i la o parte o șuviță de păr care îi căzuse pe față. Fiica lui fusese cea care îl învățase dragostea necondiționată. Ea nu putea face nimic care să-l determine să n-o mai iubească.

Becca făcea bagajele. Era foarte selectivă și atentă să facă să pară că nu pleca de tot. Anumite lucruri erau lăsate în urmă.

„Inclusiv eu, se gândi el, luptându-se cu amărăciunea și sentimentul de pierdere. Și nici măcar n-a fost ideea mea să venim aici.”

— Ce carte e aceea? întrebă ea, cu brațele pline de pulovere împăturite, parcă aparținând unei alte lumi.

Bill se uită la cartea din mâna lui. Nu-și dăduse seama că o ținea încă în mână.

— Farm *Friends*,⁸ spuse el. N-am văzut și filmul? Becca dădu serioasă din cap.

⁸ în traducere, *Prietenii de la fermă*. (n.tr.)

— Asta trebuie dusă înapoi la școală, anunță ea. Nu e a noastră.

— Bine, zise el, deschizând cartea. Îl pun pe Tiger să se repeadă într-o zi la școală cu cartea.

La spatele cărții era o listă de lecturi, un cartonaș de la bibliotecă pe care scria DATA - TITLUL - DATA RETUR-NARII, urmat de o listă cu toate cărțile pe care Holly le alesese personal ca să le ia acasă. Lista îl făcu să zâmbească și își imaginează expresia ei preocupată atunci când făcuse alegerile.

5 iunie - Bunny Cakes

12 iunie - Do Donkeys Dance?

19 iunie - The Treasure Sock

26 iunie - Favourite Rhymes

3 iulie - But No Elephants

10 iulie - There Was An Old Lady

17 iulie - Christmas Can't Wait

24 iulie - Imagine You 're A Princess 31 iulie - Happy and Sad

7 august - Sssh!

14 august - Ballerina Belle

21 august - Peter Pan's Magical Christmas

28 august - Farm Friends⁹

⁹ Titlurile cărților pentru copii, în limba română, ar fi următoarele: Prăjituri pentru iepuraș; Oare măgărușii dansează?; Ciorăpelul cu comori; Rime preferate; Dar nici un elefant; A fost odată o bătrânică; Crăciunul nu mai poate să aștepte; Imaginează-ți că ești o prințesă; Fericit și Trist; Șșst!; Balerina Belle; Crăciunul magic al lui Peter Pan; Prietenii de la fermă. Am preferat să las și titlurile în engleză, în original, pentru savoarea lor. (n.tr.)

O carte despre Crăciun în iulie? Și o alta în august? Această listă avea ceva din natura drăgălașă și amuzantă a fiicei sale.

Strecură lista de lecturi în buzunar și merse lângă Becca la fereastră, care privea tăcută cum ploua în curtea de la Paradise Mansions.

— A adormit ușor? îl întrebă ea.

— Era terminată, spuse el. După două ore de dansat Macarena!

Despre ce ar fi discutat dacă nu ar fi avut-o pe fiica lor?

— Afurisită vreme! constată el, și se simți ridicol să poarte genul ăsta de discuție. Însă subiectul o însufleți pe Becca.

— Cred că ăsta e începutul Anotimpului Ploilor cu Prune,¹⁰ spuse ea. Nu-i așa că sună minunat? *Anotimpul Ploilor cu Prune*. Am citit despre asta înainte să venim aici. Am vrut să văd asta. Mai mult ca orice, de fapt.

Se uitau în curte, iar ea îl luă de mână. Anotimpul Ploilor cu Prune, ploile de vară transformaseră Shanghaiul într-un oraș cețos. Păreau că plutesc printre nori.

— Cât durează? întrebă Bill.

¹⁰ Anotimpul ploios în Asia de Est durează aproximativ de la mijlocul lunii iunie până la sfârșitul lui iulie. Acum se coc prunele, de aici numele plastic de Ploaie a Prunelor și Anotimpul Ploilor cu Prune. (n.tr.)

— Nu știu, răspunse Becca. Apoi îi aruncă acea privire mucalită, cea care spunea - „Mă cunoști doar“. Nu durează pentru totdeauna, dragă.

O luă de mână și merse în dormitorul cel mic, unde făcu dragoste cu soția sa. Trupul ei iubit era fierbinte și familiar, acea familiaritate la care ajungi doar după mulți ani petrecuți împreună și care reprezintă partea bună a cunoașterii unei alte ființe umane, iar ea adormi în brațele lui, până când fiica lor se trezi plângând în orele de dinaintea zorilor.

Atunci Becca se întoarse în dormitorul principal, iar el rămase întins în pat, ascultând cum o liniște pe copilă, având încă în nări mirosul pielii ei și gândindu-se la orașul spre care aveau să zboare soția și fiica lui atât de curând și își aminti : vechea lor viață la Londra, când erau foarte tineri, foarte săraci și foarte fericiți.

Ieși din aeroportul Pudong și privi ceața și ploaia de afară. Tiger claxona dintr-o zonă de parcare interzisă. Bill se grăbi spre limuzina care îl aștepta.

— Încotro, șefu'? întrebă Tiger.

— Acasă, spuse Bill. Doar du-mă acasă.

Mașina se îndrepta spre oraș. Bill se uita absent la peisajul care cândva îl mișcase profund. Nu vedea luminile albastre și roșii pâlpâitoare de pe autostradă. Nu vedea camioanele vechi, încărcate cu animale, mărfuri, gunoi și oameni uzi până în

măduva oaselor. Și nu vedea fetele cu „look“ de Shanghai în BMW-urile lor nou-nouțe.

Nu-l interesa să vadă nimic din toate astea.

În schimb, Bill scoase lista de lecturi a fiicei sale motolită din buzunar, care părea o sursă de uimire cu mult mai mare decât oricare dintre aceste lucruri. Îl făcu să zâmbească. Fata asta. Fata lui. Fata asta mică, stând în poala mamei ei, cu cărțile și creioanele ei, la peste zece kilometri altitudine, oh, trebuie să fie deasupra Mongoliei deja.

— Totul e în regulă, șefu'? întrebă Tiger, puțin îngrijorat acum. Nu puteai să știi niciodată când o să clacheze toți străinii ăștia. Căldura și presiunea, și stresul. Îi ajungea pe toți, în cele din urmă.

— Da, zise Bill, terminând de citit lista de lecturi și luând-o din nou de la început.

Afară, Anotimpul Ploilor cu Prune era în toi și, cu toate că ștergătoarele de parbriz ale lui Tiger își dădeau toată silința, nu puteau să țină pasul cu lacrimile lui Bill Holden.

PARTEA A DOUA Prietena permanentă

11

Chinezii făceau ce voiau. Asta era ciudat. Asta îl surprinsese cu garda jos.

Înainte de a veni aici, citise totul despre violarea drepturilor omului și arestarea disidenților, despre membrii Falun Gong care își dăduseră foc în Piața Tienanmen, dar când Bill se plimba prin Orașul Vechi sâmbăta după-amiaza, când nu mai era de lucru la birou și nu voia să se întoarcă într-un apartament gol, părea că în China trăiau cei mai liberi oameni din lume. Sau poate ceea ce trăiau ei era mai aproape de anarhie decât de libertate.

Femei de vârstă mijlocie mergeau cu motoscuterele pe trotuar. Afacerile se desfășurau direct în stradă și de obicei constau în nimic altceva decât un scaun, o cutie de carton și câteva unelte - proprietarii fie îi bărbiereau pe bărbați, fie își ajutau clienții să probeze ochelari din câteva sute de perechi, fie îi tundeau. Dintr-un coafor cu lumina roz, în care tunsul nu era nici pe departe activitatea principală, două tinere îl măsurau din pragul ușii.

Bill scutură din cap. Una din ele simulă dezamăgirea. Cealaltă se întoarce imediat către următorul trecător. Și, în singurătatea lui, Bill se simți atât de măgulit de cea care se prefăcuse dezamăgită, încât continuă să se uite la ea până se lovi de o mașină parcată pe trotuar.

Când ridică privirea, văzu că era un Mini de culoare roșie, cu steagul chinezesc pictat pe capotă.

JinJin Li ieși din mașină. Avea două moduri în care își putea ține părul, își dădu el seama. Îl purta desfăcut, atunci când se afla în oraș cu bărbatul pe care îl numea soțul ei, sau strâns într-o coadă în restul vieții ei. Astăzi îl avea strâns, iar coada ieșea prin gaura de la spate a unei șepci de baseball pe care scria LA Lakers, iar el își zise că o prefera așa, pentru că astfel îi putea vedea fața.

Era o fată frumoasă, dar cu o piele cu probleme. Mai târziu, când văzu atenția cu care se chinuia ea să-și mențină tenul sub control, când văzu toate loțiunile și poțiuniile, și pilulele, și săpunurile speciale pe care le folosea, ajunse să creadă că pielea cu probleme era o manifestare a tumultului ei interior. Și mai târziu ajunse să nu se mai gândească deloc la asta - era pur și simplu cine era și era mereu frumoasă. Dar în acea zi, în Orașul Vechi, credea că ea părea doar puțin cam prea bătrână pentru un ten atât de problematic.

— Ah, făcu ea, în timp ce închiderea centralizată licări portocalie în spatele ei. Ai venit în Orașul Vechi. Înainte, nici un străin nu îndrăznea să vină în Orașul Vechi. Oh, Doamne! Le era foarte teamă să vină aici.

El o privi trăgându-și cozorocul șepcii cu Lakers peste ochi. Ce știa ea despre Lakers?

— Chiar așa? Întreba el.

Ea dădu din cap, scurt.

— Dar tu? Și ție ți-e frică să vii aici?

— Doar dacă tu conduci.

Ea dădu iar din cap afirmativ.

— Glumă englezească, spuse ea, foarte serioasă. Mă duc la piața Yu Gardens. Apoi îi zâmbi încurajator. Vrei să vii?

— Sigur, zise el, iar ea îl luă de braț și el fu nefiresc de încântat de gestul acesta. Nu mai roșise de ani de zile. Dar știa că nu însemna nimic. Își spuse că poate și ea se simțea singură.

Piața Yu Gardens era plină cu de toate. În construcții de lemn neatinse de timp, suveniruri cu Mao erau puse laolaltă cu jucării Disney contrafăcute și cu ultimele softuri de la Microsoft.

— Pentru fiica ta, zâmbi JinJin, ridicând un costum ciudat de familiar înlăuntrul unui ambalaj de plastic. O fustă galbenă, o bluză albastră cu mâneci bufante cu dungi roșii. Mai era și poza unei fete brunete cu o față glacială, ca o Elizabeth Taylor în tinerețe. Iar Bill se întrebă unde erau cei șapte pitici.

Snow Girl, scria pe ambalaj. Fata-ca-zăpada? Era un fals după prințesa Disney.

El zâmbi, ca și cum ar fi fost impresionat, dar nu voia să cumpere - Holly ar recunoaște o prințesă falsă de la un kilometru -, în timp ce femeia din fața lui, în spatele tejghelei, își desfăcu brațele, arătând că dacă nu venise la piață pentru un costum de „fată-ca-zăpada“, atunci poate ar vrea o pipă de opiu sau o cărțuție roșie, sau un ceas Deng Xiao Ping, sau o haină verde a Armatei de Eliberare a Poporului, sau un poster de propagandă cu eroicii muncitori din fabrici?

Merseră mai departe. O bătrână cu nepotul ei care arăta ca un Buddha gras mergeau de mână, nici unul nu se ținea prea bine pe picioare și amândoi mâncau dovlecei prăjiți de parcă ar fi fost înghețată la comet.

— Uită-te la ăștia doi, spuse Bill, arătând la cei doi care se opriseră și priveau solemn un iepure mecanic prost cioplit în lemn.

JinJin zâmbi.

— Băiețel gras, fu ea de acord. Copil foarte drăguț.

Pentru JinJin, aici era lumea reală. Ceea ce lui i se părea ciudat, ei i se părea normal.

Ieșiră din labirintul bazarului Yu Gardens și chiar acolo, în fața lor, se afla o ceainărie pe un lac.

Un pod de lemn mergea în zigzag până acolo, peste apă.

— Podul celor Nouă Coturi, spuse ea, în timp ce pășeau pe pod. Sub ei, sute de crapi aurii făceau apa să bolborosească. Pentru că spiritele rele nu pot să cotească după curbe.

El se uită la fața ei. Era perfect serioasă. Simți mâna ei într-a lui, mică și rece, și ea îl conduse peste podul cu multe coturi până la ceainăria de pe lac. Pășiră într-o încăpere de lemn, iar Bill ridică privirea și văzu fotografia ultimului președinte american zâmbind larg deasupra unei cești de ceai verde.

— Ceainăria Huxinting, spuse JinJin. Foarte cunoscută. Multe VIP-uri vin aici. Arată fotografia cu fostul președinte american. Și chiar unele foarte mari VIP-uri. Știi?

Dintr-odată își aminti. Sigur că da - ceainăria Huxinting era marele simbol al trecutului orașului, o ocazie de a face fotografii pentru oricine se afla în trecere prin Shanghai și care voia să arate că venise în contact cu adevărata Chină.

De la bun început dorise să vină aici cu Becca, dar nu se știe cum, nu ajunseseră niciodată. JinJin vorbea în mandarină cu o femeie, în timp ce Bill se uita la fotografiile cu președinți și membri ai caselor regale. Dar deși bazarul era plin de oameni, Huxinting era aproape goală.

— O să bem ceai acum, îl informă JinJin, și se așezară unul în fața celuilalt la o masă de lemn dintr-o încăpere îngustă.

JinJin își scoase șapca cu Lakers. În fața lor fură așezate cești de ceai și un ceainic micuț. Trei borcănele de sticlă cu frunze de plante medicinale erau umplute cu apă fiartă. El se întreba cât din acest ritual era autentic istoric și cât era pentru turiști. Dar apoi lăsa deoparte orice gândim, pentru că se simțea bine și îi plăcea să aibă companie și se bucura că în sfârșit ajunsese la ceainăria Huxinting.

Doi tineri japonezi cu părul blond ocupară masa de lângă ei. Bill și JinJin își zâmbiră, apoi el întoarse privirea. Nu știa ce să spună. Simțea că erau zone imense din viața ei pe care nu știa cum să le abordeze. Îl văzu că se uită la o coadă mare din fața unui magazin de cealaltă parte a lacului.

— Nan Xiang, îi spuse JinJin. Colțunași foarte cunoscuți. Vrei?

— Sună bine, răspunse el și își dădu seama că era liber, nu trebuia să meargă nicăieri, nu avea nimic de făcut și nu trebuia să se întâlnească cu nimeni. Apoi JinJin se uită în sus la cineva care stătea lângă el.

— Bill? Tess Devlin îi atinse umărul. Cum te descurci fără ele?

Atunci el îngăimă un răspuns înroșindu-se la față - nu mai roșise de cincisprezece ani și acum roșise

deja de două ori în interval de câteva minute, se gândi el, „foarte bine, Bill“ - și se simțea ca și cum ar fi fost prins cu mâța-n sac. JinJin își sorbi ceaiul și puse ceașca pe masă. Apa era încă fierbinte.

Observă un client taiwanez cu nevasta holbându-se la pozele de pe perete, iar Devlin zâmbi și se apropie de soția sa, se prezentă și dădu mâna cu JinJin Li. „Se pricepe așa de bine, se gândi Bill, cu admirație. Vede cum stau lucrurile și imediat preia controlul. JinJin dădu mâna cu șeful lui Bill ca și cum ar fi fost un obicei la fel de străin ca frecatul nasurilor.

Apoi Tess Devlin își întoarse spre JinJin privirea care parcă voia să spună că le văzuse ea pe toate, iar Bill simți că i se strânge inima când cei doi se așezară la masă cu ei.

Taiwanezii se uitau tâmpi la Bill, cu toate că fuseseră prezentați la birou, și apoi strâmbară din nas când dădură cu ochii de JinJin Li. Bill încercă să-și amintească de ce venise în oraș individul ăsta scund și urât. Ceva neînțelegeri în legătură cu un contract cu un operator de telecomunicații chinez. Soția lui minionă, cu ochelari, care venise pentru cumpărături, începu să-și golească sacoșa, scoțând pe masă niște figurine ciudat pictate. Erau scene decorative de tortură reprezentând bătrâni rași în cap și femei cu mâinile răsucite la spate, iar torționarii lor, cu chipuri mânioase și îmbrăcați în

verde, ținând în sus exemplare din cărțulia roșie, ca și cum acestea erau adevărul și lumina.

— Uite ce au găsit domnul și doamna Wang în piața Dongtai Lu, chicoti Tess. Nu-i așa că e hilar? Suvenire de la revoluția culturală. De ce Dumnezeu s-or face lucruri ca astea?

— Pentru că știu că niște turiști nebuni o să le cumpere, explică Devlin, zâmbind dulce la soția clientului taiwanez.

Tess era gânditoare.

— Oh, da, pentru bani, desigur, spuse ea.

— Mereu așa e motivul.

Doriră să mai comande ceai. Bill se gândi că logic ar fi fost s-o roage pe JinJin să facă asta, însă Tess Devlin alese să discute ea cu chelnerița, încet și rar, într-o engleză poticnită.

— Și de unde ești, dragă? întreba Tess, holbându-se la trăsăturile lui JinJin ca și cum ar cerceta vreo dovadă evidentă. Nu arăți tipic șanhaieză.

— Mama e din Changchun, spuse JinJin. Bill nu auzise niciodată de Changchun. Ea trebuie să-și fi dat seama. Se întoarse spre el, explicativ: Un oraș mare în Dongbei - în nord-est. Lângă granița cu Coreea. Apoi se întoarse din nou spre doamna Devlin. Tata este din Guilin. În sud. Dar eu am crescut în Changchun.

Tess părea încântată.

— Deci tu ești o... cum se spune? *Dongbei ho...*

JinJin zâmbi și dădu din cap.

— *Dongbei ho* - tigru din nord-est...

Taiwanezul plescăi și icni, căci își fripsese limba cu ceai. Soția lui se uita în jur, căscând de plictiseală, până când zări pe perete o poză cu un artist de la Hollywood budist, sorbindu-și ceaiul la Huxinting. Se ridică să-l cerceteze, lovind masa cu fundul și făcând figurinele sculptate cu scene de torturi să se clatine periculos.

— M-am gândit eu, zâmbi Tess. Fața ta - nu e chiar tipic chinezească, chiar, ca să nu mai zic că nu e șanhaieză. Ea strânse ochii, pentru judecata finală: Hmmm - ai ceva manciurian în tine.

JinJin pufni, iar Bill își aminti de prima oară când o întâlнисe, când încercase să-i explice că nu va reuși niciodată să scoată cheia din contact câtă vreme mașina era în viteză.

— Changchun, spuse soțul ei. E greu acolo. S-a făcut totul după economia planificată. E un fel de combinat industrial. Cărbune. Autoturisme. Mașini grele. Totuși, parcă lipsește ziua de salariu. Cum e acolo? îi puse această întrebare lui Bill, ca și cum ar fi trebuit să știe. Șomaj vreo 50%?

Deopotrivă Devlin și soția lui manifestau un fel de interes academic față de JinJin. Bil nu știa dacă trebuie să se simtă ofensat sau nu.

— Sunt mulți oameni, nu slujbă, confirmă JinJin, ridicându-se de la masă. Engleza ei parcă se frângea în condiții de stres. Devenea o limbă spartană, văduvită de pronume personale și de expresiile arhaice pe care el le găsea atât de încântătoare. Văzu că nu marea masă de șomeri din orașul ei natal o preocupa pe ea. *Nu* sunt o manciuriană, o informă ea pe doamna Devlin.

Cele două femei rămaseră cu privirile ațintite una asupra celeilalte.

— Sigur că nu ești, dragă, spuse Tess. Ce prostie din partea mea să cred asta.

— Nevoie la toaletă acum, spuse JinJin, dar calea îi era barată de taiwanez, care stătea tot în picioare, nerevenindu-și din șocul ceaiului fierbinte. JinJin se strecură pe lângă el. El clipi din ochi și-și lipăi buzele rănite. JinJin plecă fără să se uite la Bill.

— Ce fată drăguță, spuse Tess. Unde Dumnezeuului ai găsit-o?

— E o vecină, zise Bill. Doar o vecină de bloc. Hugh Devlin părea deranjat.

— Locuri precum Changchun - ți se rupe inima când te gândești la asta. Își sorbi apoi cu grijă ceaiul de iasomie. Centura ruginită a Chinei, Bill, asta este - ne amintește că nu numai țărani au fost lăsați în urmă. Ci orașe întregi, *regiuni* întregi. Se uita gânditor în propria ceașcă de ceai. Changchun este un oraș de douăzeci de milioane de oameni și sunt al

naibii de disperați. Trebuie să-ți dai seama de asta și să acționezi în consecință. Scuzați-ne. Trebuie să le fac turul de onoare înainte de a-i duce la aeroport.

Îi luă pe taiwanezi să vadă priveliștea de pe acoperișul ceainăriei, iar Bill rămase singur cu Tess Devlin. Ea zâmbi și oftă în liniștea care se lăsase.

— Bill, Bill, Bill, râse ea.

El se forță să-i susțină privirea.

— Ce este?

— Oh, ai grijă, Bill.

El scutură din cap și râse.

— Ți-am spus, este doar o vecină.

— Chiar așa? Aș fi putut să jur că mai aveai puțin și vă țineai de mână. I-am spus lui Devlin: „Dumnezeule, Bill aproape că se ține de mână cu chinezoaica aia...” Cum o cheamă? Știi cum o cheamă, Bill? Nu ne-ai făcut cunoștință, iar mie nu-mi place să întreb. Am trecut de multe ori prin asta cu Shane, desigur. De multe ori.

El inspiră.

— O cheamă JinJin Li.

Tess Devlin păru extrem de amuzată. Bill nu-și dădea seama dacă era cu-adevărat sau nu.

— Și știi câte JinJin Li sunt în Republica Populară Chineză? Cam, oh, cam o sută de milioane.

— Chiar așa? Deja îl enerva la culme. Cine le-a numărat?

Tess dădu din cap. Era serioasă acum.

— Nu trebuie să-ți spun să te gândești la soția și la copilul tău, pentru că știu că așa vei face. Dar gândește-te la tine însuși. Eu sunt foarte norocoasă cu Hugh, știu - nu e genul lui. N-a fost niciodată. E unul dintre pușinii bărbați de aici cărora nu le plac fetele asiatice. Nu știu de ce. Ea dădu din cap, ca și cum ar fi fost un mare mister. Unele sunt chiar drăguțe când sunt tinere.

Bill își încălzi palmele pe ceașca de ceai. Nu mai era așa de fierbinte acum.

Luă o înghițitură.

— Probabil că și ei spun același lucru despre noi, Tess - „Oh, năsoșii ăia cu pielea roz, sunt chiar drăguți când sunt mici“.

— Fără îndoială, spuse ea scurt. Dar ce nu pot să înțeleg niciodată este cum poate un bărbat să se aprindă serios pentru o fată ca asta. Pune-ți întrebarea - chiar vrei să fii cu o micuță doamnă chinezoaică? Despre ce ați putea vorbi? Tot ce încerc să fac este să-ți dau un sfat decent.

— Mulțumesc foarte mult, Tess.

— Pentru binele tău. Pentru binele Beccăi. Pentru binele firmei - ai mare grijă aici!

Bill oftă.

— Am primit lecția asta când am sosit aici. Cum ziceau? „Tari ca piatra, chinezoaicele astea. Scormonesc după aur majoritatea. Ele nu vad în tine

un bărbat - văd o mașina de tocat bani." Dar stau și mă întreb, Tess - noi ce vedem când ne uităm la ele?

Ea râse și îi mai turnă niște ceai.

— Oh, dragă - pari chiar dornic, spuse ea, iar el simți cum îi ia foc fața. Trebuia să termine cu obiceiul ăsta de a roși întruna. O amantă e o idee minunată în teorie, Bill.

— La naiba, dar nu este... însă se opri, scuturând capul. Nu vreau o amantă, Tess, spuse el, și vorbea serios. Nu se potrivea cu ideea lui despre el însuși sau cu ceea ce voia el de la căsnicia lui. Își iubea soția, îi era dor de soția lui și nu voia să fie unul dintre acei bărbați care veneau cu mașinile în curte la Paradise Mansions. Voia să fie mai bun de-atât. Nu voia să creadă că era la fel ca toți ceilalți.

— Bine, zise Tess Devlin, de parcă ajunseseră la un fel de înțelegere. Își cobori vocea o notă. Pentru că nu te îndrăgostești de o fată ca asta, Bill - doar i-o tragi. *Pentru asta e făcută.* Și dacă chiar rămâi fixat pe ea - și văd că ai putea face asta, doar e o manciuriană așa de fierbinte -, atunci o aranjezi într-un apartament micuț și îți găsești scuze și cauți semnul de ieșire. Apoi râse. Chiar nu știi nimic?

— Nu, abia am coborât din cocotier, Tess. Își dădu seama că se juca cu o șapcă galbenă pe care scria LA Lakers. Nu știu nimic.

Soțul ei se întorcea cu taiwanezii. Le luă ceva să coboare scările înguste de lemn.

— Dar nu te lăsa dus de val, doar asta-ți spun, concluziona Tess, înmuind puțin tonul vocii. Chinezoaicele astea, Bill, sunt atât de *practice*. Sunt atât de practice că, dacă le dai voie, îți frâng inima.

Soțul ei rânjea vesel.

— Mai e din ceaiul acela? se interesă el.

Bill se uită la coada la colțunași de la Nan Xiang și o zări pe JinJin Li pășind pe ultima porțiune a podului în zigzag, construit astfel încât spiritele rele să nu poată traversa.

12

Premiile, se gândi Bill. Avocații adoră premiile.

Cel mai bun în asta. Cel mai promițător în aia. Cel mai valoros celalalt. Orice motiv ca să ne batem unul pe altul pe spate.”

Se afla într-o sală mare de bal cu sute de avocați în haine de gală, iar rochiile doamnelor erau niște pete de culoare într-o mare de ținute negre, și stătea la masă între Nancy Deng și Tess Devlin.

Majoritatea celor de la masa firmei lor erau bărbați îmbrăcați identic. De cealaltă parte a lui Tess Devlin se afla Shane. Apoi urma Devlin. Apoi Mitch Nebunul. Și, desigur, cei doi nemți, Wolfgang și Jurgen, cu Rosalita râzând între ei.

„Prea mulți bărbați la masa asta”, se gândi Bill, și-i era dor de Becca, îi simțea absența. Își dădu

seama că, ani de zile, astfel de evenimente i se păruseră suportabile, indiferent cât de mult se prelungeau, pentru că tot ce trebuia să facă era să se uite la chipul ei sau să-și șoptească o glumă, neauziți de nimeni altcineva.

Însă în seara asta avea parte doar de mâncare proastă, chelneri plictisiți și prea multă băutură, pentru că paharele le erau umplute de îndată ce luau o înghițitură din ele, o combinație ciudată de servilism și bătaie de joc. Pe scenă urcau pe rând o succesiune de bărbați în smoching și, din când în când, câte o femeie îmbrăcată în rochie de seară ca să-și ridice o statueta de sticlă reprezentând o pasăre de la o chinezoaică înaltă ca o salcie, cu un zâmbet profesional care nu dispărea niciodată, și de la un bărbat în costum de seară, reprezentant al unuia dintre sponsori.

Apoi veni rândul ultimului premiu al seriei, „Cel mai bun avocat străin al anului“, și când fii anunțat numele lui Shane, Bill țâșni dintr-odată în picioare, ovaționând și bătând din palme mai tare ca oricine.

— Stai jos, strigă cineva din spatele lui. „Un nominalizat dezamăgit“, se gândi Bill, așezându-se la loc. Dar se ridică din nou și bătu din palme și mai tare, în timp ce Shane își făcea loc spre scenă rânjind jenat.

— Mulțumesc, mulțumesc, spuse marele australian, uitându-se la premiul lui. Voi prețui întotdeauna acest, ăăă, porumbel de sticlă.

Sala izbucni în râs.

— Știți, se spune că avocații sunt acei mercenari fără suflet, adăugă el, abia găsindu-și cuvintele. Dar desigur că știm cu toții că nu este așa.

Se mai auziră doar câteva râsete răzlețe, ascunse, camuflate. Shane își îndreptă umerii.

— Îmi amintesc de tânăra aceea frumoasă care avea întâlnire cu un avocat, continuă el, cu gravitate. Ea a zis: „Vă rog, luați cazul meu. Din păcate, nu am bani. Dar am să vă ofer cel mai bun sex oral din lume.”

Și mai multe râsete, dar amestecate cu priviri dezaprobatoare și strigăte de: „Rușine!”

Era o lume conservatoare. Bill se uită la ei. La mesele firmelor concurente, oamenii scuturau din cap dezaprobator, iar zâmbetele dispăreau de pe fețele lor. Shane mersese prea departe. Oameniiăștia nu voiau sex oral la băuturile lor digestive de după cină.

Dar Shane se aplecă peste podium și se bălângăni periculos.

— „Cel mai tare sex oral din lume”, repetă el, cu ochii măriți sfidător, ca și cum fiecare cuvânt din povestea lui era adevărat. Făcu o scurtă pauză

pentru efect, uitându-se la mulțime. Iar avocatul a răspuns: „Și eu cu ce mă aleg la afacerea asta”¹¹?

Îi câștigase din nou. Și toți băteau din palme și aclamau, chiar și firmele concurente care se simțiseră ofensate, iar lui Bill i se păru că asta era ceea ce-l caracteriza pe prietenul său. Faptul că se legăna pe marginea dezastrului și apoi, nu se știe cum, ieșea la liman acoperit de glorie.

Shane se întoarse la masă, unde fu întâmpinat cu bătăi pe spate, strângeri de mână și felicitări, iar Devlin îl trimise pe chelner după șampanie.

Bill se uită la ceas. Se apropia miezul nopții. Asta însemna că, la Londra, Becca o luase pe Holly de la grădiniță. Dacă nu avea azi lecții de balet sau de înot pesemne ajunseseră acasă și putea să stea de vorbă cu amândouă. Își scoase telefonul mobil din buzunarul hainei de seară, dar nu era semnal.

Dineul era pe terminate. Toți ceilalți se ridicaseră să socializeze între ei și să-și întindă picioarele, Bill era singurul care rămăsese la masa firmei, cu toate sticlele de vin și ceștile de cafea goale în fața lui. Apăru un chelner cu o găleată în care se aflau câteva sticle de șampanie la gheață și o puse pe masa abandonată. Shane și Devlin îl văzură pe Bill îndreptându-se spre ieșire.

¹¹ în limba engleză în original, jocul de cuvinte este și mai picant, pentru că „sex oral” conține cuvântul *job* (expresia în original este *blow-job*), care poate însemna și „meserie”, „treabă”, „afacere”. (n.tr.)

— Revin imediat, mormăi el.

Nu-i observă pe cei patru bărbați de la altă masă care se ridicară și îl urmară afară din sala de bal, în holul hotelului. Era cu ochii la telefon, așteptând să apară semnalul, așa că nu-i văzu nici când ieși din hotel în noaptea de "ară. Doar când apăru semnalul și el formă numărul Beccăi ridică privirea și îi văzu în fața lui.

Patru bărbați în haine de seară pe care nu-i recunosc, holbându-se la el ca și cum ar fi trebuit să-i cunoască.

— Alo? spuse Becca, dar Bill nu o auzea, pentru că închisese telefonul dându-și seama imediat că trebuia să stea departe de bărbații aceștia.

Pentru că acum îi recunoscuse. Și-i amintea.

Parcă îi și vedea pe ringul de dans de la Suzy Two, râzând ca niște câștigători la loterie, în timp ce o pipăiau pe JinJin Li.

Bill vru să treacă pe lângă ei, dar unul dintre ei își aruncă țigara și se posta în fața lui.

— Îți dau un sfat, zise el.

Erau toți ca unul, reflectă Bill. Tineri, dar începând să se îngrașe, cu fețele acelea imobile, disprețuitoare, pe care le știa foarte bine. Concetățeni de-ai lui din Anglia.

— Nu mai încerca să ne spui tu nouă ce putem și ce nu putem să facem cu o curvă chinezoaică! spuse

bărbatul și îi trase un pumn în față. Prietenii lui îl aprobară chiuind.

Bill văzuse pumnul venind, dar fu prea șocat ca să se miște. Stătuse acolo ca un idiot, iar lovitura îl nimerise în plin cu o forță care îl dădu câțiva pași înapoi, se lovi de cineva care aștepta la coada de taxiuri și auzi o fată țipând. Apoi fu lovit din nou, simți un obiect dur care îi sparse buza - „poate o verighetă”, se gândi el - și se împiedică de ceva. Se chinui să-și recapete echilibrul și văzu că era unul din cei doi lei chinezești care păzeau intrarea în hotel. Se juri la mâini de leul din piatră, dar rămase în picioare.

Își duse degetele la gură. Simți mirosul de sânge, rânced și metalic. Se întoarse pe jumătate și văzu că trei dintre ei erau în fața lui acum. Cu pumnii strânși, pregătiți să-l atace. Cu buzele strânse pe fețele lor răutăcioase și stupide. Oh, acum îi cunoștea. Cel care îl lovise părea că voia cu tot dinadinsul să-i explice ceva.

— Unde crezi că te afli? La discoteca școlii? Ea ar fi fost fericită să și-o pună cu noi toți pentru 500 de yuani, spuse el. Al dracului turist ignorant!

„Turist” era cel mai jignitor apelativ cu care puteai să numești pe cineva în Shanghai. „Turist” făcea ca „idiotul dracului” să pară ca un compliment.

Un alt pumn, dar Bill își dădu seama că ar putea face un efort să pareze lovitura, așa că aceasta doar îi

juli fruntea. Apoi altul pe care nu-l văzu îi trase una între coaste și-și pierdu respirația și căzu în palme și în genunchi, gemând de șoc și de spaimă, pentru că durerea pe care o simțea într-o parte era de nesuportat. Se întreba cum o să se termine toate astea și dacă aveau de gând să-l omoare.

Apoi, de undeva de departe, auzi vocea lui Shane. Îl striga, îi făcea pe ei ticăloși și le spunea să-l lase în pace. Și la început păru că asta vor face.

Loviturile încetară și, în vreme ce Bill se țâra pe trotuar spre holul hotelului, conștient de oamenii de la coada de taxiuri care se dădeau înapoi din calea lui, de parcă ar fi fost purtătorul vreunei boli noi, i se păru ca un miracol. Dar de fapt nenorociții doar își întorseseră atenția spre prietenul lui.

Își înălță privirea și îl văzu pe Shane înconjurat de cei patru. Bill se ținu de leul de piatră și se ridică în picioare. Shane vorbea urât și înjura, dar unul dintre bărbați se năpusti spre pieptul lui, iar pumnii îl loveau ca niște pistoane, în timp ce ceilalți îl îngenuncheaseră, punându-l la pământ, făcându-l să urle de durere. Se auzeau strigăte în chineză și în engleză. Oamenii ieșeau din hotel ca să privească bătaia.

Bill era din nou pe picioare, ținându-se cu mâna de coaste, în timp ce se apropia împleticindu-se de prietenul său. Ceva îi explodă în ureche ca un flash de lumină roșie și căzu la pământ, aproape comic

după toate cele întâmplate. Văzu fețele a doi dintre ei, întorcându-se de la Shane spre el, unul din ei cu sânge pe cămașă. „Sângele meu“, se gândi Bill.

Ceilalți doi continuau să-l lovească pe Shane. În cap, între picioare, în coaste. El se chirci și bărbații continuau să-l lovească.

Bill era conștient că trebuie să facă ceva. Dar totul se întâmpla prea repede și nenorociții erau prea mulți, iar el nu avea în el furia pe care o avusese atunci când îi văzuse cu JinJin Li și își simțise sângele clocotind de mânie la vederea aceluia trup tânăr, mânjit de mâinile lor. În seara asta, toată furia era la ei.

Cei care îl loveau pe Shane respirau greu, încetinind ritmul. Cravatele li se lărgiseră la gât. Shane se oprise și el din urlat. Era chircit pe jos, fără să se miște. Bill merse spre el, dar cel care vorbise la început îi ieși în cale și-l lovi între picioare, cu pumnii strânși de-o parte și de alta a trupului. Avea pantalonii cu genul acela de dungii lungi de satin care le plac atât de mult avocaților. Faptul că toți purtau cravată neagră făcea scena să pară cumva și mai grotescă și-i făcea pe cei patru să pară o adunătură de pinguini psihopați.

— Îi apărai onoarea, nu-i așa? zise cel care se gândea întruna la JinJin Li. Ce crezi tu, cretin prost ce ești, că nu se fute pentru bani?

Îl lovi pe Bill cu putere în stomac, dar atunci dintr-odată totul se termină pentru că paza hotelului ajunsese pe trotuar, iar cei patru pleacă, fără nici o grabă, dându-și unul altuia salutul de „high five”, de parcă tocmai câștigaseră un meci de baschet, exultând și râzând, și strigând obscenități peste umăr. Cei de la securitatea hotelului se uitară după ei și apoi la Bill și la Shane cu aceeași ostilitate. Shane era așezat în fund acum, dar aplecat peste burtă și gemând cu capul strâns în piept. Vomitase pe cămașa lui de gală.

Bill îl ajută pe Shane să se ridice în picioare și simți toată greutatea prietenului său lăsându-se peste el. Se clătinară până în stradă, unde Tiger se precipită să iasă din mașină și se uita la ei cu groază. Zicea ceva, dar Bill nu mai auzea.

„Da, exact asta cred, se gândea Bill, în timp ce umilința de a fi fost bătut pune stăpânire pe el. Chiar cred asta, porcule!

Cred din tot sufletul că nu și-a pus-o cu nimeni pentru bani.”

Când erau foarte tineri, la începutul relației lor, Becca și Bill discutau la nesfârșit, vorbeau despre ei, despre sentimente, despre viață, despre lume, prieteni, probleme, împlinire, părinți și toate dezamăgirile trecutului.

Și apoi se căsătoriseră și avuseseră un copil și după aceea cel mai mult discutau despre fiica lor.

— Căuta „Y.M.C.A.”, îi spuse Becca la telefon, CD-ul cu „Y.M.C.A.” Cântat de Village People.

— Da, mormăi Bill, rezistând tentației de a spune - știi cine cântă Y.M.C.A. Se gândea oarecum absent la ce porcărie făcuseră nenorociții cu fața lui și zâmbi amintindu-și-o pe Holly pe podea, la nunta lui Shane cu Rosalita, uitându-se la mama ei, în timp ce se cânta, iar ei dansau pe muzica celor de la Village People. Cu brațele ei subțiri aruncate flamboaiant, deschise ca într-un Y, cu degetele atingându-i fruntea ca pentru M, aplecată cu brațele într-o parte, aproape formând un cerc, pentru litera C— asta era partea cea mai amuzantă - și cu mâinile într-un triunghi rapid deasupra capului pentru litera A.

— Este pe „Now That’s What I Call Disco”, spuse el. Iar vocea îi suna ciudat în urechi. Era din cauza buzelor umflate și a ce i-or fi făcut la dinți.

— Dar nu este, insistă Becca. Așa am crezut și eu, dar nu este pe „Now That’s What I Call Disco”. *In the Navy* este acolo. Celălalt hit al lor. Adică al celor de la Village People.

Bill oftă.

— Atunci uită-te pe „Super Dance Party 1999”, sugerează el. Poate este acolo.

— Bine, zise Becca cu îndoială în glas. Dacă Holly voia să danseze un anumit dans, nu le trecea

niciodată prin minte nici unuia dintre ei să facă altceva decât să caute prin toată colecția lor de CD-uri până când găseau ce voia ea. Stai puțin, Bill. Vrea să vorbească cu tine.

Se auzi un foșnet cât îi pasă Becca receptorul fiicei.

— Holly?

Și apoi vocea ei în urechea lui. Dulce și serioasă, infinit mai matură decât se aștepta, decât și-o amintea.

— Alo?

— Holly, tati este la telefon.

— Știu. O pauză. Vreau să te întreb ceva.

— Spune, draga mea.

— Ai avut o seară proastă?

Rămase mut și-și reveni când își zări chipul în oglindă. Era plin de tăieturi și de vânătăi. Arăta înfiorător și se gândea cu groază la ce vor spune cei de la birou.

— Cum adică o seară proastă, îngerăș?

Dar de unde știa ea ce se întâmplase? Cum era posibil ca ea să știe?

— De ce să fi avut o seară proastă?

O pauză lungă. Apoi un oftat, genul acela de oftat pe care doar un copil de patru ani exasperat l-ar putea scoate.

— *Pentru că ai fost singur.*

El râse. Îl făcuse să râdă. Îl făcea să râdă mai mult ca oricine altcineva pe care îl cunoscuse vreodată.

Liniște. Probabil că acum dădea din cap.

— Nu, spuse el în cele din urmă.

Auzea vocea mamei ei în fundal. „Este și copilul meu“, gândi el.

— Pentru că dacă sunt vreodată trist sau mi-e fiică, nu trebuie decât să mă gândesc la tine și atunci imediat mă simt mai bine. Mereu. Îmi amintesc că tu ești fetița mea și asta mă face să mă simt foarte fericit. Clipi din ochi nervos. La celălalt capăt al firului nu se auzea nimic, nici măcar sunetul fâșâit al receptorului trecut la altcineva.

— Holly?

— Trebuie să mă spăl pe dinți. Fără nici o scuză, doar o afirmație. Așa stăteau lucrurile.

— Înainte să pleci...

— Noapte bună, spuse ea repede, și pe el îl copleși un val de panică. Nu era bine.

— Stai, stai - înainte să pleci... Se opri, neștiind ce să-i spună fiicei sale aflate atât de departe. După o clipă de reflecție, adăugă: Doar să îți minte că eu sunt tăticul tău. Și nu voi înceta să te iubesc niciodată. Și orice s-ar întâmpla, oriunde ai fi tu, oriunde aș fi eu, indiferent cât de departe suntem unul de altul, te iubesc acum și te voi iubi mereu și sunt fericit că sunt tăticul tău. Și sunt atât de mândru că ești fiica

mea. Atât de mândru! Să ții minte cum arăt. Să ții minte vocea mea. Bine, Holly?

Nu se auzi nimic.

— Alo?

— Bine, dar acum chiar trebuie să plec.

Din nou semăna cu vocea fetei lui.

— Noapte bună, tati!

— Noapte bună, îngeraș!

13

Măsura cu pași mari podeaua apartamentului său cu șapca de baseball în mâini, uitându-se la luminile de la fereastra ei.

Jalnic, se gândi el. Un alt năsos însurat care a pus ochii pe un talent local, în timp ce soția e plecată - ce clișeu. Oh, ești doar un clișeu. Doar uită-te la tine. Să stai să calculezi cât trebuie să aștepti până să faci următoarea mutare. *Ce faci? Ce crezi că faci?* Nimic, își spuse el, cu șapca în mâini. Nu fac *nimic*. Doar mă gândesc când e cel mai bine să-i înapoiez șepcuța cu Lakers. Și mă simt singur. E în regulă să te simți singur, nu-i așa? Faptul că te simți singur nu încalcă nici unul dintre jurămintele căsniciei, nu-i așa? Este ceva absolut nevinovat, se minți el.

Dar nu se duse la ea. Se simțea prea timid, prea emoționat, prea stupid. Din câte își amintea, toate aceste sentimente îndepărtau mereu o fată.

Așa că sâmbătă seara Bill doar așteaptă și se uită la luminile de la fereastra ei, și, apoi era oricum prea târziu, pentru că sosi Porsche-le argintiu, și la puțin timp după aceea luminile de la fereastra ei se stinseră. Se îndepărtă de la fereastră și merse să se uite în frigider. Nu dori s-o vadă plecând. N-avea de gând să treacă prin asta.

Azvârli cât colo șapca și se întinse pe patul lui de-o persoană, dormitorul principal fiind abandonat acum, și se simți ridicol. Își imaginase că JinJin Li era în aceeași situație, că în majoritatea nopților era singură acasă, cu masa pusă pentru o persoană și că telefonul nu suna. Că îi era dor de cineva. Asta credea el că face ea - stă și-i e dor de cineva. Dar probabil că se înșela. Poate că JinJin Li era foarte bine.

Poate că soția bărbatului era cea care se simțea singură.

Seara următoare se duse la apartamentul ei.

Tot i se părea prea repede, dar dacă trecea weekendul, în restul zilelor avea să stea până târziu la serviciu sau în oraș cu clienții și n-ar mai fi avut ocazia până la sfârșitul următor de săptămână. Probabil că ea își va fi cumpărat o altă șapcă de baseball. Și ce mare scofală, oricum?

Doar înapoia o șapcă amărâtă.

Merse acolo, în blocul de vizavi, luă liftul către etajul ei și apoi se opri la ea la ușă. Își aminti ultima

oară când fusese aici - ea beată și simțindu-se rău, iar el chinându-se s-o țină în picioare în timp ce descuia.

Ăsta ar fi trebuit să fie sfârșitul. Asta ar fi fost destul.

Nu venea nimeni. Slavă Domnului! Auzea muzică înăuntru, dar nu venea nimeni, iar Bill era cât pe ce să plece, să se refugieze în viața lui singuratică, când, deodată, ușa se deschise larg și, iat-o, în toată frumusețea ei. Atunci își dădu seama că pur și simplu nu era adevărat că nu poți citi nimic pe o față asiatică, pentru că pe acei obraji cu pomeți înalți, pe acel chip de *Dongbei ho*, citea surpriză, un pic de plăcere și multă mirare.

Bill nu mai văzuse niciodată o față atât de expresivă, o față pe care se întâmplau atât de multe, care spunea atât de multe. Iar fața ei spunea: „Ce caută năsosul ăsta rozaliu la ușa mea?”

Întinse obiectul galben cu mov, pretextul vizitei sale.

— Ți-ai uitat șapca, spuse el.

O luă de la el. Avea mâinile mici. Mâini extraordinar de mici pentru o femeie atât de înaltă.

— Oh, zise ea. *Tsetse*.

— *Bu ke-qi*, bâigui el. Și apoi se așternu o tăcere stânjenitoare. El se chinui să umple această liniște. Oricum, ce știi despre Lakers?

Ea se gândi puțin.

— NBA. Magic Johnson. Tricouri galbene, spuse ea. Lakers înseamnă baschet. Kobe Bryant. Shaquille O’Neal.

— E mai mult decât știu eu, recunosc eu el. Eu nu știu nimic despre Lakers.

— LA, spuse ea. LA, California.

Chiar îi plăcea de ea. Se simțea ca și cum ea tocmai deschisese ochii și văzuse toată planeta.

— Nu trebuia să pleci, știi.

O umbră de iritare în privirea ei.

— Doamna aceea, spuse ea. Doamna aceea a spus că sunt manciuriană.

El nu știa prea multe despre Manciuria. Cam tot cât știa și despre LA Lakers. Știa că Manciuria făcuse parte din Dongbei, regiunea de nord-est, de unde venea ea, și că fusese colonizată de mongoli, manciurieni și japonezi. Dar cu toate că nu știa multe, știa atât cât să-și dea seama că Tess Devlin dorise să spună ceva.

Fața lui JinJin nu era tipic chinezească. Era ușor să crezi că purta în ea sângele vreunui invadator cu pomeți înalți și ușor de înțeles de ce se ofensase așa de ușor. Era ca și cum i-ai spune cuiva dintr-un kibbutz că arată ca un cazac.

— Cred că a spus că *arăți* un pic a manciuriană, spuse el, încercând să calmeze apele.

Acum chiar o călcăse pe nervi.

— Dar nu sunt manciuriană!

El ridică mâinile, în semn că se preda. Nu mergea prea bine. Dar apoi ea își trânti șapca pe creștetul capului și zâmbi, un zâmbet care rupse cumva vraja înfățișării ei. Era un fel de rânjet bleg, pentru că dinții din față îi ieșeau puțin în afară, iar dentistul din Dongbei fusese cam neglijent, sau poate că părinții ei avuseseră alte griji, bunăoară, să facă rost de mâncare să pună pe masă, dar acel zâmbet era plin de căldură și umor. Iar dacă dinții aceia proeminenți îi știrbeau frumusețea clasică a feței atunci când nu zâmbea, atunci o și înlocuia cu ceva mai bun - sau cel puțin ceva ce lui Bill îi plăcea mai mult.

— Te rog, intră, spuse ea, cu formalitatea scrupulos-politicoasă de care era capabilă, dându-se un pas în spate ca să-l invite în apartament. Și dintr-odată își aminti că era însurat.

Chiar voia să se întâmple asta?

Nu era făcut pentru jocul ăsta. ăsta era adevărul. Toată premeditarea, pretextul, privitul pe geam - când se văzu în fața faptului, când veni timpul să intre în apartamentul ei, pur și simplu nu se simți în stare să treacă prin asta. Vezi tu, își iubea soția.

— Trebuie să plec. Încep devreme mâine-diminează.

Dar ea se hotărâse.

— Te rog, intră, insistă ea. Vreau să-mi guști colțunașii.

Asta era prea mult. Pur și simplu, prea mult.

— Oh, nu, nu pot, n-aș putea, șopti el cu o voce pierită.

— Te rog, spuse ea, iar el fu din nou uimit de tonul ceremonios, ca și cum aici ar fi fost un cod strict al etichetei care trebuia respectat și îi era imposibil să-i reziste. Ca prin ceață, se trezi că intră la ea în apartament și avu nevoie de câteva momente năucitoare ca să-și dea seama că atunci când JinJin Li îi oferea colțunași, chiar la asta se referea.

Mirosul de colțunași prăjiți umplea aerul, iar apartamentul era plin de oameni. Toate erau femei tinere. Cu excepția unui copil, un prunc plăpând, care abia mergea, cu părul tăiat scurt, care se împleticea printre picioarele fetelor de la Paradise Mansions. Avea o gaură la spatele pantalonilor pe unde scotea fundulețul ca să-și facă nevoile mai ușor.

Fetele pregăteau cina, care părea că se compune exclusiv din colțunași, niște pachetele din cocă, umplute cu carne de porc, pește sau legume, și apoi prăjite sau gătite la abur.

Recunosc mare parte din fețe. Femeile astea nu erau străine. Dansatoarea înaltă de la Suzy Two era lângă cuptor, scoțând colțunașii din abur cu o mână și agitând o tigaie în care se prăjeau alți colțunași cu cealaltă mână. Ea îi făcu semn cu mâna.

Femeia care tastase un număr pe telefonul ei mobil și se oferise pe mai nimic se juca pe podea cu băiețelul. Ea arătă la copil și râse. Părea mult mai

fericită decât ultima oară când o văzuse, înconjurată de atâta veselie acum.

Mai era una pe care o recunoscuse, dar nu știa de unde s-o ia, o fată îngrijorător de slabă care spăla vase în chiuvetă. De unde era? Și apoi văzu geanta cu monogramă de lângă și-și dădu seama. Era una dintre profesoarele dependente de Louis Vuitton, care, bănuia el, poate-și găsisese un sponsor de ultima oară de când o văzuse. Se uită la el, dar nu dădu nici un semn că l-ar recunoaște. De ce-ar face-o? Era doar încă un tip de la Suzy Two.

Și mai era cineva - nu era una dintre tinerele pe care și le amintea din bar seara, ci un chip pe care îl văzuse când ducea gunoiul sau când vorbea cu portarul, sau când împingea un coș de cumpărături prin Carrefour, sau când ieșea cu tatăl ei. Cel puțin, el crezuse că era tatăl ei.

Era fata simplă cu ochelari pe care o văzuse plecând cu un bătrân cu BMW și părea din altă lume față de restul fetelor. Acum tricota și asta o făcea să arate mai mult a bibliotecară decât a femeie întreținută. Dar nu era din altă lume față de celelalte. Era din aceeași lume.

— Vecine, spuse JinJin Li, gazda perfectă. Toate sunt vecine. Facem *xiaolong bao*. Colțunași șanhaiezi. Și colțunași *jiaozi* de la Changchun. Ca ravioli. Știi?

Știa.

— Știu.

— Te rog să guști.

JinJin îi găsi un loc între fata cu ochelari și femeia cu copilul mic și îi aduse Tsing Tao rece. Copilul îi întinse o mașinuță metalică, iar BOI o luă.

— Ferrari, rosti el. Foarte drăguță.

Cea cu ochelari se numea Jenny Two, Jenny Doi. Jenny Two? Da, Jenny Two. Cea cu copilul era Sugar, „Zahăr“.

— Cred că ne-am mai întâlnit, începu el, dar nu știa sigur dacă era bine sau nu să menționeze acest lucru. Era sigur că JinJin ar fi putut să-i spună asta. Ce mai faci? o întrebă el pe Sugar și din nefericire ea îi spuse.

— Uneori trebuie să mă izolez de familie, răspunse ea simplu, uitându-se la Bill care se juca acum cu copilul ei. De mama mea și de tatăl meu, și de fiul meu. Nu pot să fiu cu ei. Din cauza muncii mele. Făcu o pauză, inspirând adânc. Asta făceau ele, se gândi Bill. Țineau totul în ele așa de mult timp, încât atunci când în cele din urmă dădeau drumul, venea totul deodată. Aseară era un bărbat la Suzy Two, povesti Sugar. Un australian. Și când am plecat, el voia să meargă la cazinou. Și am zis: „Oh nu, nu cazinou, mergem doar la hotelul tău“. Dar el a vrut cazinou și a pierdut.

Bill dădu din cap. Care ar fi fost probabilitatea să se fi întâmplat asta?

— Apoi azi-dimineață mi-a dat zece dolari americani, zise Sugar și la început Bill crezu că nu auzise bine. Zece dolari? Și a spus: „Ce pot să fac? Am pierdut tot“. Și am fost bună cu el. Îi dădură lacrimile, iar ea clipi des din ochi ca să le gonească. Băiețelul se uita la ea, cu mașinuța metalică în mână. Nu e destul, nu-i așa? întrebă ea.

— Nu, zise Bill încet. Nu e destul.

Ea dădu din cap. Fiul ei îi întindea mașinuța, parcă s-o consoleze.

— Așa că uneori trebuie să mă izolez de familia mea, continuă ea, luând Ferrari-ul zgâriat din mâna copilului.

Jenny Two puse un braț protector în jurul ei, iar Bill întoarse privirea, nevrând să pară un intrus în această durere personală și incapabil să ofere vreun cuvânt de consolare. Zece dolari pentru trupul tău. Sugar era mda săracă, află el. Celelalte aveau toate pe câte cineva. Celelalte aveau câte un sponsor. Și în timp ce lumea în care trăia el ar fi dezaprobat cu siguranță astfel de relații, era mai bine decât să fii plătită cu zece dolari pentru trupul tău.

Se uită la JinJin, iar ea îi zâmbi și el se simți imediat mai bine.

— Începuse să se obișnuiască deja cu asta, rânjetul acela strâmb care îi dezvăluia sufletul într-un fel în care n-ar fi făcut-o niciodată frumusețea

aceea studiată pe care o etala când urca într-un Porsche îmbrăcată în *qipao*.

Se înșelase în legătură cu ea, își dădu el seama, scoțând o carte cu cuvinte încrucișate de undeva din apropiere. Se înșelase în legătură cu toate aceste femei - *jinseniao* din *niaolong* de la Paradise Mansions. Toate aceste păsări drăguțe, acești canari în coliviile lor de aur.

Puteau să aștepte nopți întregi acel telefon. Și când se întorceau după o seară minunată petrecută în Shanghai, de la restaurantele, barurile și cluburile de pe Bund, după toate acestea, ajungând acasă, poate că uneori se simțeau pe locul doi și poate că sufereau toate nedreptățile de a fi amanta unui bărbat însurat, de a merge în pat cu cineva, dar de a se trezi în mod constant singure.

Dar nu se vor simți niciodată singure, așa cum se simțea el. Acesta era orașul lor. Iar fetele de la Paradise Mansions se aveau unele pe altele.

Părea un altfel de bar karaoke decât cele cu care era obișnuit.

Bill îl însoțise pe Shane și pe clienți, toți asiatici, în locuri strălucitoare din vechea Concesiune Franceză, dar barul karaoke care le plăcea fetelor de la Paradise Mansions era format doar din câteva separeuri din lemn ca niște cutiuțe pe o stradă din Gubei, iar firma luminată de la ușă nu era în engleză

și nu existau fete drăguțe angajate să aplaude niște oameni de afaceri taiwanezi de vârstă mijlocie care omorau beți *My Way* în mandarină.

Bill și fetele intrară într-o cămăruță de mărimea dressing-ului soției lui. Comandară suc de fructe pentru toată lumea și Tsing Tao pentru Bill.

Sugar rămăsese acasă - avea o cameră liberă la Jenny Two acasă, pe care o împărțea cu fiul ei -, dar restul se aflau aici și studiau catalogul de cântece în cea mai deplină liniște, ca niște suflete flămânde care se regăsiseră pe neașteptate într-un restaurant de cinci stele.

Răsfoi cartea legată în piele pe care o ținea pe genunchi și nu înțelese nimic din ea. Erau sute de standarde Mandopop și Cantopop, dar nimic - își dădu el seama cu ușurare - care să necesite vocea lui.

Privind-o pe JinJin când luă microfonul și se uita cu mare atenție la un ecran unde o femeie și un bărbat asiatici mergeau mână în mână pe o plajă cu blocuri turn în fundal, Bill înțelese în sfârșit atracția chinezilor pentru karaoke.

Barul de karaoke oferea intimitate într-o țară în care aceasta nu prea se găsea, și libertate de expresie într-o cultură în care dacă te exprimai prea liber puteai să primești un glonț în cap, iar nota de plată pentru glonț era trimisă familiei tale.

JinJin se lansă într-o baladă mandarină lacrimogenă, un cântec care, din câte își dădea el seama, vorbea despre dragostea nemuritoare.

Când se termină cântecul, dansatoarea - Jenny One - sări în sus și încercă să smulgă cu forța microfonul de la JinJin. Ea refuză să i-l dea. Strigară una la alta în șanhaieză. JinJin câștigă, ținu mai departe microfonul și începu, roșie de plăcere, o altă baladă, în timp ce urmărea bila care trecea peste caracterele chinezești, iar o femeie de pe ecranul televizorului se uita pe fereastră. Vocea lui JinJin nu era rea, dar avea tendința să se piardă la notele înalte.

Jenny Two ridică privirea de la lucrul ei de mână.

— Are voce frumoasă, murmură ea, cu ochii aburiți sub ochelari. Și o față frumoasă.

Bill aprobă din cap. Cu siguranță, era de acord în ce privea fața fetei.

— Eu nu am nici una, nici alta, continuă Jenny Two zâmbind fericită. Dar soțul meu mă place oricum. Sunt foarte fericită. Este foarte bătrân. Bill rămase mirat de naivitatea fetei.

— În clădirea de nord, așa e? întrebă el, iar ea aprobă dând din cap, arătându-și dantura proeminentă, nici pe departe drăguță, ci apropiindu-se de un dezastru stomatologic.

Bill parcă vedea BMW-ul negru seria 7 parcat în curte la Paradise Mansions și șoferul grizonant de

peste șaizeci de ani care nu cobora niciodată din mașină. O văzuse pe Jenny Two alergând spre mașină, cu o plăcere inocentă pe chip și crezuse întotdeauna că era un bogătaș care își scotea fiica studenta la cină în oraș pe Bund.

Jenny Two pur și simplu nu se purta ca toate celelalte. Nu avea privirea lor. Dar Bill o simpatiza mult. Avea o fire blândă și părea chiar că îi plăcea chiar rolul de rățușca cea urâtă a grupului. Și când se ridică să probeze lungimea bluzei de lână albastră pe care o tricota, Bill observă că era bine făcută și că era singura care avea forme rotunde. Și era drăguță. Bill înțelegea de ce un *taipan* bătrân ar putea să aibă bucurii la ea.

— Mereu *ieste* așa cu JinJin la karaoke, oftă Jenny One, aruncându-se pe o canapea ruptă.

— Unde ai învățat să vorbești engleză? întrebă el, deși deja cunoștea răspunsul. Răspunsul la aproape orice întrebare de la Paradise Mansions era: „Un bărbat. Am cunoscut un bărbat“.

Sau mai mult decât unul.

— Am luat lecții de limbi străine, răspunse Jenny One. În pat. Cel mai bun loc unde poți învăța limbi străine, nu? Am doi prieteni francezi. Primul - el *ieste* tânăr și sărac și îl iubesc foarte mult. Dar *ieste* tânăr și sărac așa că terminat. Lacrimile îi curgeau pe obraji, estompând franchețea mărturisirii, așa că le șterse cu un șervețel de hârtie. Femeile astea

fierbeau de emoție. Râs și plâns, asta erau ele, își dădu seama Bill, adesea în aceeași propoziție. Al doilea *ie* bogat și însurat și apoi trebuie să plece la Paris.

Bill își dădu seama că apartamentul de la Paradise Mansions trebuie să fi fost un cadou de bun-rămas din partea francezului bogat și însurat. Așa își permitea Jenny One să locuiască acolo și să se întoarcă acasă singură.

— Sunat la mine un an și apoi nu mai sunat. Se uită la Bill cercetătoare. De ce crezi că a încetat sunat?

Bill scutură din cap.

— Nu știu. Presupuse că soția bărbatului trebuie să fi avut legătură cu asta.

Jenny One începu să plângă de-a binelea, iar Bill văzu că fetele de la Paradise Mansions erau tinere obișnuite. În orașele natale, ar fi fost contabile sau profesoare, iubite sau soții. Dar nu în Shanghai. Nu în vremuri ca acestea. Se uită la JinJin, care dădu fără tragere de inimă drumul microfonului și i-l întinse lui Annie.

— O cunoști pe fata aia? întrebă Jenny One. Este Annie - știi?

— Este nouă, explică Jenny Two, iar andrelele ei scoteau un zgomot ușor, în timp ce ea o salută din cap pe Annie. Bărbat din Taiwan.

Annie începu să lălăie îngrozitor.

— Apartament mare în blocul de vest, continuă Jenny Two, cu ochii mari și mai mult măriți de ochelari. Trei dormitoare! Și bărbatul o să stea în Shanghai doi ani! Contract lung!

Când Annie își termină cântecul, veni să li se alătore. Sorbi însetată din sucul de fructe.

— Ai fost la Hawaii? îl întrebă ea pe Bill.

El scutură din cap. Ea păru surprinsă. Credea că orice străin cunoștea Hawaiiul ca pe propriul buzunar.

— Trebuie să mergi, îl sfătui ea. Am locuit acolo cu prietenul meu american. Se gândi o clipă. Patru luni. Vindea locuințe tip timeshare.

Jenny One întoarse capul, ca și cum ar mai li auzit povestea. Dar Jenny Two își puse jos tricotajul.

— Ce s-a întâmplat cu prietenul american? vru ea să știe.

Bill observă că trecuseră pe engleză pentru el și fu impresionat.

— Nu ne-am potrivit, spuse Annie.

JinJin se așeză lângă Bill și zâmbi.

— Acum găsesc ceva pentru tine, spuse ea, ignorând protestele lui, în timp ce căuta prin caietul cu cântece. El își luă băutura, roși, mirându-se de ce numai occidentalii puteau să se rușineze la karaoke. .Pentru că noi credem că e un spectacol, se gândi el. Pentru că noi credem că se așteaptă de la noi să fim buni. Iar karaoke n-are nimic de-a face cu a fi bun.”

JinJin era singura dintre ele care nu-și luase un nume occidental. Era singura care-și păstrase numele chinezesc care îi fusese dat la naștere și, în timp ce o privea căutând un cântec de karaoke pentru el, se întreba ce se spunea despre ea. Era ca și cum ceva din JinJin era de neschimbat și greu de atins. Lui Bill îi plăcea că nu adoptase un nume occidental fals.

JinJin găsi în cele din urmă ceva pentru el, iar ele aplaudară toate în timp ce el se ridica și stătea jenat acolo, în fața televizorului, și fu surprins când ea i se alătură cu un microfon în mână. Poate că dându-i lui locul era doar o scuză pentru ca ea să reia microfonul.

Era un cântec al celor de la Carpenters pe care îl descoperise în cele mai ascunse pagini ale cărții cu cântece, *Yesterday Once More*, o versiune destul de proastă care le făcu pe fetele de la Paradise Mansions să se legene dintr-o parte în alta, cu privirea pierdută în ochii lor căprui. JinJin se năpusti și atacă versiunea „made în China“ a lui Karen Carpenter, iar Bill croncăni și el cât de bine putu.

Când se stinseră și ultimele acorduri, iar fetele aplaudau toate, Bill se întinse și o strânse ușor de o mână pe JinJin.

Ea își trase repede mâna.

Nu avea nimic împotriva să fie aranjată într-un apartament de către un bărbat însurat care venea

când avea el chef, dar nu intenționa să înceapă să se țină de mână într-un bar de karaoke cu un năsos rozaliu. Fetele de la Paradise Mansions aveau și ele demnitatea lor.

Apoi trebui să facă asta singur. N-avu scăpare. Opuse rezistență la început, dar nici nu voia să audă. Nu putu să se eschiveze. Să-ți vină rândul la karaoke în China era la fel de inevitabil ca plata taxelor în China.

— Înțeleg, zise JinJin. Ești prea rușinat ca să câști.

Din nou apărea alegerea ei arbitrară a cuvintelor, care în final păreau mai potrivite decât alegerea evidentă. Era adevărat. Nu se simțea stingherit sau intimidat, li era rușine.

Dar îi găsiră un Elvis clasic și, cu berea Tsing Tao într-o mână și microfonul în cealaltă, făcu tot posibilul să fredoneze versurile pe măsură ce apăreau pe ecran.

Fetele de la Paradise Mansions ovaționară ceea ce luară drept timiditatea lui. Dar nu asta era problema. Problema era că el știa versurile acestui cântec vechi al lui Elvis, le știa foarte bine din acele seri cu Shane și clienții asiatici, din toate celelalte seri când karaoke era obligatoriu.

Și ceea ce era iluminat pe ecran în fața lui nu erau versurile originale, ci doar o versiune chinezească a adevăratelor versuri.

Dar totuși, Bill cântă *She's Not You*, iar JinJin Li îi zâmbea, cântă cât de bine putu, cântă chiar dacă versurile erau greșite.

14

Când ajunse acasă se simțea atât de bine, încât părea o idee foarte inspirată s-o sune pe soția lui. Vocea ei răsună de la aproape zece mii de kilometri.

— Alo?

— Eu sunt.

O pauză, cât timp ea îl cântări după voce.

— Ești beat, Bill? întrebă ea în așa fel încât el nu-și dădu seama dacă era iritată sau amuzată, sau câte puțin din fiecare. Mai mult decât orice, era sunetul vocii unei soții călcate pe nervi. Tocmai o puneam în pat pe Holly, continuă ea, iar el auzi un oftat și fu dintr-odată conștient cât de bine îl cunoștea.

Asta era problema într-o căsnicie, se gândi el. Cei doi ajung să se cunoască prea bine.

— Voiam doar să-ți spun ceva, anunță el. I se păruse atât de important atunci când îi venise ideea în taxiul care îl aducea de la karaoke, pe bancheta din spate, între cele două Jenny, cu JinJin și Annie în față lângă șofer, iar JinJin cedase subit după toate acele ore de cântat despre dragostea care durează veșnic.

Dar acum simțea că importanța a ceea ce voia să spună se pierde, pe măsură ce simțea realitatea vieții lor de la Londra.

— O să-i iau eu melodia *YMCA*, anunță el. Online, cumpărături la un click distanță. Încălzit de ideea de a fi cântat și el în sfârșit și gândindu-se că poate vocea lui nu era așa de rea cum crezuse el întotdeauna, începu să fredoneze vechiul hit al lui Village People. Dar se opri când auzi tăcerea asurzitoare care venea din partea soției lui.

— Și de asta ai sunat? Simțea ca parcă o putea vedea dând din cap a dezaprobare. Cât e ceasul acolo?

Se uită împrejur după un ceas. Ce făcuse cu ceasul?

— E târziu, mărturisi el, somnoros acum. Este cam 4, presupun.

— Este cam 4 sau e 4, Bill? Ei bine, aici e ora de culcare. Și e chiar drăguț că te gândești la Holly când ieși să te îmbeți cu Shane, dar fata a uitat deja de cântecul ăla prostuț. Știi care este preferatul săptămâna asta? Este *Independent Woman* al lui Destiny's Child.

El râse. *Independent Woman* al lui Destiny's Child! Alegerile fiicei sale, lucrurile care îi captau atenția îl amuzau foarte tare și îi plăceau, și îl încântau, și parcă măsurau dragostea lui pentru ea.

— Becca, poți să mi-o dai la telefon un minut?

Liniște. Îi cunoștea numeroasele ei tăceri așa de bine.

— E deja în pat, Bill. Mâine începe o nouă săptămână - ții minte? Dacă ai fi sunat puțin mai devreme...

— E în ordine, spuse el repede. Data viitoare. Totul e în regula? Cu respirația ei?

— E mai bine la Londra, spuse ea.

— Și ce face tatăl tău? Trebuia să o întrebe mai devreme despre tatăl ei. Își dădu seama în acest moment. Iar acum urma cea mai lungă liniște dintre toate.

— S-ar putea să facă o operație, spuse ea, cu vocea uscata, fără expresie. Pauză. Mulțumesc de întrebare, adăuga ea, iar el simți sarcasmul din asta.

— Operație? Groaznic! Ce... vrei să spui un bypass?

— Mai întâi trebuie să-i facă ceva care se numește cateterizare cardiacă, spuse ea, înmuindu-se acum, iar el îi simți lacrimile reținute. Îi bagă o sondă în inimă printr-o venă sau arteră sau așa ceva și îi injectează un reactiv, un fel de vopsea. După aceea se hotărăsc dacă are nevoie de operație.

O auzi înghițind în sec.

— Mi-e atât de frică, Bill!

— Îmi pare atât de rău, Bec, spuse el, și tăcură amândoi, dar nu în sensul rău. Doar continuau acea conexiune prin care amândoi se simțeau bine. Tatăl

tău o să fie bine, Bec, șopti el încet. Știu că o să fie bine.

— Mulțumesc, Bill. Se adună puțin, iar el simți cum îl inundă un val de dragoste față de ea. N-avea cum să-i fie ușor. Uite, trebuie s-o liniștesc pe Holly, spuse ea. O aud că se agită.

Și el o auzea, o auzea pe Holly a lui plângând din ce în ce mai tare, filtrat mai întâi prin monitorul de copii și apoi peste cei aproape zece mii de kilometri. Visase urât.

— Sigur, spuse el. Te iubesc, Bec!

— Și eu te iubesc!

Nu-și spuneau asta prea des. Nu erau unul dintre acele cupluri căsătorite care simțeau nevoia să-și spună asta în fiecare zi. Dar le venea pe buze când realizau ceea ce aveau și se simțeau recunoscători și erau destul de înțelepți ca să mulțumească pentru asta.

Închise telefonul, simțindu-se gol și obosit, ca și cum toată magia nopții fusese creată doar de Tsing Tao, cântece vechi ale lui Elvis și fața lui JinJin. Merse la ultima fereastră din dormitorul principal. Luminile ei erau încă aprinse. JinJin era încă trează.

El hotărî exact în acea clipă că avea să iasă în oraș să cumpere niște cărți din acelea cu cuvinte încrucișate. Își dădea seama cât de mult îi plăceau ei.

Și atunci poate că nu mai conta așa de tare când nu suna telefonul.

Shane nu putea să doarmă. De câte ori era pe punctul de a uita, o durere puternică îl trăgea înapoi și-l forța să rămână treaz.

Cât de încet putu, își schimbă poziția corpului lui mare, iar durerea - care era localizată undeva în cele mai adânci regiuni ale zonei lui genitale - devenea o usturime surdă. Rămase nemișcat câteva minute, îi era frică și să respire ca nu cumva s-o deranjeze din nou. Dar fără rost.

Rosalita expiră exasperată în întuneric. Dintr-o singură mișcare scurtă, se dădu jos din pat, își trase un halat subțire și merse în living. Lăsă ușa deschisă, iar întunericul dormitorului fii spart când ea aprinse o lumină.

Așa era tot timpul de când fusese bătut împreună cu Bill - sau, cum îl numea Rosalita: „Prietenul tău pierde-vară pe care l-a lăsat soția aceea frumoasă”.

Uneori durerea îi mai dispărea, dar niciodată prea mult și niciodată nu-l lăsa pe Shane să doarmă noaptea. Se răsuci pe spate și o simți din nou. Înjură încet, mai speriat decât fusese vreodată în viața lui.

Ceva era în neregulă cu el. Simțea asta.

Ceva era în mare neregulă.

Când se duse în living, Rosalita stătea cu spatele la el, tastând ceva la computer. El își îngropa fața în părul ei brunet, simțindu-i cu mâna umerii prin

țesătura subțire a halatului. Se uită pe geam. Era încă întuneric afară.

— Vino înapoi în pat, spuse el cu vocea aspră, trezit din somn. E prea târziu acum pentru asta.

Mâinile ei cafenii, micuțe, alergau peste taste.

— Dacă nu somn și nici nu facem dragoste, spuse ea rapid, atunci verific e-mail.

Se uită peste umărul ei la ecran și ochii lui epuizați clipiră deodată, nevenindu-i să creadă.

„Dragul meu, cât îmi lipsesc ochii tăi, buzele tale, cocoșelul tău gras...”

Sări de lângă ea, ca și cum ar fi suferit un șoc electric.

— Ce dracului, Rosalita?

— E-mail vechi, prieten vechi, spuse ea, concediindu-l. Doar îl ștergeam.

Shane se uită la ecran, dar mesajul dispăruse. Soția lui se răsuci cu scaunul spre el și se uită la el cu niște ochi ca niște felinare mari căprui. El icni copleșit de încă un puseu de durere.

— Ar trebui să te duci la un doctor, spuse ea mânioasă. Dacă tu bolnav, atunci trebuie să te duci la un doctor.

— Cine era ăsta? vru el să afle. Cine era? Vreau să știu.

Dar ea doar zâmbi rece în sus spre el, iar el se dădu un pas înapoi. Exista o ferocitate în ea, pe care

n-ai fi bănuit-o niciodată atunci când cânta toate acele piese siropoase de dragoste.

— Te rog, trebuie să știi, Rosie. Vocea lui era mai ușoară acum, rugătoare.

— Nu, spuse ea încet. Nu vrei să știi. Chiar nu trebuie să știi.

Ea închise calculatorul și sări din scaun, ca o pisicuță maro sălbatică, mlădioasă, dar micuță și capabilă să-ți scoată ochii. Aplecându-se asupra ei, Shane o urmă supus în dormitor. Ea alunecă din halat, iar el își ținu răsuflarea când ea se strecură goală între cearșafuri și-i întoarse spatele.

Încă o dorea. Cel puțin teoretic. Cel puțin în capul lui. Însă trupul lui nu mai simțise de fapt nevoia de sex de la bătaia aceea de unde începuse toată durerea. Asta îl nedumerise. Shane crezuse că va dori să i-o tragă întotdeauna și deja - atât de curând! - nu-l mai ațâța.

Poate că ar fi fost bine fără durere și fără griji. Poate că durerea și grijile stricau totul.

Așa că Shane stătea întins în pat în întuneric, încercând să nu se miște și-i era dor de viața fizică pe care o cunoscuseră înainte, acea apropiere în toate nuanțele ei, dar și o înțepătură, un dor de ceva ce Shane și soția sa nu avuseseră parte niciodată, ceva ce văzuse în căsnicia prietenului său Bill, ceva care semăna a prietenie.

Dimineața, Bill veni să-l ia.

Mergeau la un brunch cu reprezentantul unei companii de sănătate private din Marea Britanie. Rosalita rămase dormind. Shane sperase că va continua să doarmă. Nu voia ca prietenul său să vadă cât de rău ajunseseră.

— Aceasta va fi următoarea piață în dezvoltare din China, zise Bill, urmărindu-l pe Shane în timp ce se chinuia să se încalțe. Companiile private de sănătate. Noii îmbogățiți o să înnebunească cu chestia asta.

— Sunt mulți bani aici, fu de acord Shane.

Era subiectul preferat al Shanghaiului - următoarea chestie importantă, următoarea chestie care o să înnebunească lumea. Elvețienii se aflau în Shanghai ca să evalueze potențialul unui spital privat în China, genul de servicii oferite comunității de expatriați la International Family Hospital unde o dusesse Becca pe Holly, dar care să servească o clientelă exclusiv chinezească.

— Chinezii sunt o națiune de ipohondri, spuse Shane. Pe Marii Nespălați îi doare în fund și cred că e cancer de colon, își legă șireturile la pantofii marca Church's, iar durerea i se citea pe toată fața.

— Ești în regulă? întrebă Bill când Shane se ridică cu sudoarea curgându-i pe frunte.

— Sunt bine, colega, îl asigură Shane. Își dădu la o parte din ochi un smoc de păr blond și se așeză să-

și tragă sufletul. Deschise laptopul și scoase un disc. Pune tu asta bine, te rog. În seif.

Bill luă discul. Pe etichetă scria SUN.

— În spatele Mona Lisei, îi spuse Shane.

Deasupra plasmei se afla o reproducere perfectă după Mona Lisa. Bill puse cu grijă tabloul pe podea și, după ce Shane îi dictă combinația de șase cifre, răsuci roțița unui seif mic din perete. Ușa grea de metal se deschise cu un bip electronic. Bill puse discul înăuntru și zări pașapoartele, cutiile de bijuterii și niște bani străini.

Și apoi îl văzu.

Pistolul arăta ca o jucărie. Atât de mic și de simplu și părea destul de ieftin. Aproape nepericulos. Cum stătea acolo, înconjurat de cutiile albastre de la Tiffany și bancnotele americane și pașapoartele - unul australian și unul filipinez.

Bill îl luă și-l scoase de țevă, conștient că începuse să-i bată inima tare. Era greu, mult mai greu decât arăta, dar nu chiar la fel de greu ca o pungă de zahăr. Mirosea a ulei. Bill îl așeză în palmă și i-l arătă lui Shane.

— Ce dracu' e ăsta?

— Regulile Kai Tak, zise Shane. Nu uita regulile Kai Tak. Nu spune un cuvânt nimănui. Acuma pune-l la loc.

— Regulile Kai Tak? Nu te dai în bărci cu o fată dintr-un bar. Asta nu e o escapadă care s-a întâmplat

când erai plecat în interes de serviciu. Și cui aș putea să spun? Ce să spun? Că omul nostru, desemnat cel mai bun avocat de litigii, este - cum? - certat cu legea? Așa se spune corect?

— Vorbesc serios, Bill. Pune-l înapoi unde l-ai găsit.

— Vreau să știu ce e asta, Shane.

— În regulă. Shane îl luă de la Bill. Părea surprinzător de priceput la pistoale. Ca și cum știa că n-avea cum să se descarce dintr-odată, se gândi Bill. Este un PSM, adesea numit Makarov, explică Shane. Este rusesc. Un pistol rusesc din seria Walther PP. Știi tu - pistolul lui James Bond. Asta e varianta comunistă ieftină. China e plină de astfel de arme. Din vremea când Stalin a vrut ca Mao să ducă lupta pentru el. Acum cincizeci de ani, în timpul Războiului din Coreea. Când Mao i-a spus lui Stalin că va sacrifica un milion de chinezi într-un război cu America, dar are nevoie de armament pentru asta. Mao voia o industrie de armament, dar Stalin i-a dat doar arme. Ca aceasta. Este mică, ușor de transportat, al dracului de ușor de tras cu ea. Orice idiot o poate folosi.

Bill rămase fără grai. Nu știa de unde să înceapă.

— Dar pentru ce ai nevoie de o armă? O să te dea afară din țară. O să te arunce la închisoare. Ar putea să închidă și firma.

— Nimeni n-o să închidă firma.

Bill se holba la armă, stupefiat.

— Nici nu-mi pot imagina cum ai reușit să cumperi chestia asta. Se uită fix la Shane. Și nici nu vreau să știu.

— Poți să cumperi orice în China, replică Shane. Nu știi asta încă? Iar locul ăsta e plin de arme. Când Mao a înarmat oamenii, în așteptarea unei invazii străine, ce crezi că s-a întâmplat? Crezi că pur și simplu le-au dat înapoi?

— Toate astea o să se întoarcă împotriva ta ca o tonă de cărămizi, spuse Bill. Dacă nu cumva îți sare capul în aer prima dată când apeși pe trăgaci.

Apoi așteaptă o explicație. Dar Shane nu putea să explice. Nici măcar nu încercă. Așeză cu grijă Makarovul înapoi în seiful din perete și încuie ușa.

Bill se uită la el cum pune la loc tabloul cu Mona Lisa, încă în așteptarea unei explicații, dar Shane scutură din cap. Nu-și putea găsi cuvintele. Era dincolo de cuvinte. Faptul că avusese nevoie de armă avea legătură cu faptul că fuseseră bătuți și avea legătură cu frica a ce putea însemna durerea pe care o simțea, precum și cu sentimentul copleșitor că totul în viața lui începea să se zdruncine.

Dar în final, Shane nu putu să-i explice lui Bill de ce avea nevoie de armă în acest oraș.

Știa că era oarecum legat de glumele despre Marea Țară Nespălată, de obiceiul lui de a se îmbăta în fiecare seară, de nevoia de a vedea banii cum se

adună unii peste alții și de dorul de ceva care să însemne dragoste adevărată.

De asta avea o armă de cincizeci de ani în casă.

Avea nevoie de orice l-ar fi putut convinge că locul acesta nu-i va face râu niciodată.

Nu toți clienții voiau să fie duși la Mao Ming Nan Lu.

Nu orice om de afaceri care apela la firma Butterfield, Hunt and West voia să vadă fetele de la Suzy Two. Dar toți voiau să vadă ceea ce credeau ei că este adevăratul Shanghai.

Orașul, în toată modernitatea lui frenetică, încuraja credința că pierdeai cumva mereu adevăratul Shanghai. Pudongul cu zgârie-norii lui, fetele care dansează pe mese la Beejebbers-Beejaybers cu un Guinness în mână, cappuccino la orice - ăsta nu poate fi adevăratul Shanghai, nu-i așa?

Fetele care ieșeau noaptea de la Mao Ming Nan Lu sau care locuiau în apartamentele de la Paradise Mansions nu erau mai puțin cetățeni ai Shanghaiului ca un bărbier pe stradă la Fuyou Lu, iar dragostea pentru Starbucks - și se spune că în Shanghai găsești acum mai multe cafenele decât în Miami - era autentic șanhaieză, o nevoie ieftină de a demonstra lumii dezvoltate că Republica Populară Chineză i-a prins din urmă și chiar se pregătește să-i depășească

și să-i lase undeva departe în urmă, în colbul drumului.

Totul era adevăratul Shanghai, dacă voiai să fie.

Bill se bucură când clientul lor de la compania de sănătate - un mare fan Miles Davis, cu un aer bolnăvicios din Marea Britanie - îi anunță la brunch că el chiar voia să asculte muzica de jazz de la Peace Hotel.

Bill știa că Shane credea în secret că Peace Hotel e o capcană pentru turiști, așa că îl lăsă pe prietenul său, pentru că arăta ca dracu', și oricum lui Bill îi plăcea mereu să soarbă un Tsing Tao și să asculte acele piese de Glenn Miller cântate pentru a mia oară. Stătea acolo și se gândea la Becca și la Holly și cum probabil că acum mergeau de la școală spre casă, în timp ce el urmărea formația de jazz ai cărei membri fuseseră adolescenți când japonezii invadaseră China, iar acum păreau niște pisici bătrâne, la cei peste șaptezeci de ani ai lor, dar tot se mai legănav pe versiunea lor de *In the Mood*, și *String of Pearls*, și *I Love My Wife*.

După ce clientul lor își făcuse plinul și începu să resimtă oboseala după zborul lung și diferența de fus orar, Bill îl trimise pe Tiger să-l conducă la hotel, în timp ce el luă un taxi înapoi spre Paradise Mansions. Intră în casă, fericit că are încă sacoșa cu Book City cu el.

Cărase sacoșa după el ore în șir și îi fusese teamă că o va uita undeva, sub o masă din barul de la Peace Hotel. Conținea o vastă selecție de cuvinte încrucișate. Toate cărțile de cuvinte încrucișate pe care le găsisese în Book City.

Se auzi soneria de la ușa lui, iar el trepida de nerăbdare, așteptându-se să vadă chipul ei de cealaltă parte a ușii. Dar era Jenny One, cu o cutie aburindă împachetată într-un șervețel de pânză alb.

— Supa cu tăieței, spuse ea, de parcă asta ar fi explicat totul. Ai nevoie de supă cu tăieței.

Intră în apartamentul lui și îl cercetă cu ochi de expert.

— Plătește compania, observă ea, căutând un loc unde să așeze supa 'Tu nu tre' să plătești. Merse în bucătărie și scotoci după castroane și linguri.

— Ești foarte drăguță, zise el. Dar de ce am eu nevoie de supă cu tăieței?

— Soția plecată, explică ea.

Știau toate? Și ce credeau ele? Credeau că Becca a plecat pentru totdeauna?

— Doar temporar, murmură Bill, uitându-se la dansatoarea care turna supa în castron.

Supa era bună. Tăieței groși, plină de legume și bucăți gustoase de carne de porc. Ea se uită la el cum înfulecă, refuzând invitația lui de a i se alătura.

— Bună tehnică cu bețișoarele, constată ea, lăsând în jos colțurile gurii în semn de aprobare.

Sacoșa de la Book City îi atrase atenția și-și băgă nasul înăuntru. Ah, se uită la Bill cu o privire de știe-tot. Astea sunt pentru Li JinJin?

Dădu din cap, dar simți cum se înroșește la față.

— Nu, spuse el. Sunt pentru mine. Îmi plac cuvintele încrucișate.

Ea încrucișă brațele, neconvinsă.

— E bună supa?

— Este foarte bună. Mulțumesc, Jenny One.

— Cred că el iubește la ea foarte mult, spuse dând din cap.

Bill continuă să mănânce, cu ochii în supa de tăieței.

— Cred că da. Cred că părăsește soția pentru Li JinJin. Până la urmă.

El nu zise nimic, dar văzu că Jenny One voia ca JinJin Li să aibă un final fericit de poveste, finalul care îi lipsise dansatoarei cu accent francez.

Și Bill mai văzu că, deși fetele de la Paradise Mansions scandalizau și consternau lumea expatriaților în care se mutase el, totuși cu toate aveau vise convenționale - vise de relații care durează, vise de căsătorie, monogamie și copii. În cel mai bun caz, erau femei întreținute, nu era nici o îndoială, dar ce voiau ele cu adevărat fără să aibă nici una dintre ele parte era cineva care să rămână peste noapte.

— O iubești, spuse Jenny One, iar el se simți iritat de folosirea în stil chinezesc a cuvântului. Felul în care îl răsuceau în conversații ca și cum nu însemna nimic sau ca și cum însenina că ai o slăbiciune pentru cineva.

— Îmi iubesc soția, o corectă Bill, cu gândul la cântecul de la Peace Hotel și la Becca și Holly mergând spre casă de la școală. Iată pe cine iubesc.

— Și poate că Li JinJin iubește la tine, continuă Jenny One, ignorându-l.

Era serioasă acum, iar el își dădu seama că acesta era adevăratul motiv al vizitei. N-avea nici o legătură cu supa de tăieței. Trebuia să-i spună ceva, ceva ce el era prea fraier ca să înțeleagă.

— Dar trebuie să se gândească la viitorul ei, spuse Jenny One, și începu să numere motivele în defavoarea lui: căsătorit... străin... nu viitor.

Se ridică să plece. Nu mai era nimic altceva de discutat. Bill îi mulțumi pentru supă, o conduse afară și după ce plecă Jenny One, merse la ultima fereastră din dormitorul matrimonial și se uită jos, în curte. Porsche-ul argintiu era parcat și gol. Bărbatul venise, dar nu ieșeau în oraș în seara asta.

Așa că Bill se uită la luminile din apartamentul ei până când se stinseră și apoi aruncă sacoșa de la Book City în fundul coșului de gunoi.

Și asta făcea parte tot din adevăratul Shanghai.

Puteau să meargă pe jos de la pediaterul lui Holly din Great Portland Street tot drumul până acasă la sora Beccăi în Primrose Hill, iar picioarele lor nu atingeau nimic altceva decât iarbă aproape tot drumul.

Becca cumpără două înghețate lângă lacul din Regent's Park, ultimele înghețate ale verii. Se simțea mirosul de la grădina zoologică din depărtare, iar Londra părea un oraș construit la scară umană, un oraș unde copiii pot să respire.

Ieșiră din Regent's Park, merșeră pe lângă grădina zoologică și străbătură Prince Albert Road, până la Primrose Hill. Erau la ceva distanță de grădina zoologică, când deodată două girafe ridicară capul de nicăieri.

— Uite, mami! strigă Holly. Girafele secrete!

Ăsta era unul dintre secretele familiei lor. Girafele de la grădina zoologică din Londra erau ținute în partea mai îndepărtată a șoselei față de intrare, departe de restul animalelor de la Zoo, și însemna că girafele pot apărea dintr-odată ca printr-o magie, cu capetele ridicate deasupra copacilor, de parcă erau libere să colinde pe străzile din nordul aglomerat al Londrei.

— Le-am văzut și cu tati, nu-i așa? ciripi Holly entuziastă. Îți aduci aminte? Am văzut girafele secrete cu tati.

— Așa este, draga mea, spuse Becca, luând-o pe fetiță de mână în timp ce se uitau în sus la girafe. Le-am văzut cu tati.

15

Seara următoare îl sună bătrânul.

Telefonul suna deja când Bill intră în casă, dărâmat după douăsprezece ore la birou și alte câteva cu niște clienți la Mao Ming Nan Lu. Se simți vlăguit și de ultimul strop de energie când auzi furia din vocea tatălui său. Era prea obosit pentru o ceartă cu bătrânul.

— Trebuie să te întorci acasă, îi spuse bătrânul. Trebuie să fii cu familia ta.

De când îl frământa chestia asta? De zile? Săptămâni? Bill și-l închipui pe tatăl lui punând la cale lucrurile în timp ce-și vedea de rutina zilnică la cumpărături, televizor și ceai. Viața domestică liniștită, sub care bolborosea mereu furia sub fațada emisiunilor TV și a discuțiilor plăcute de la supermarketul local. Tatăl lui avea să fie furios până în ziua când va muri.

— Nu pot să mă întorc, tată, spuse Bill. Am un contract. Și asta este șansa mea. Marea mea șansă să devin partener.

— Nu înțeleg, replică bătrânul, iar Bill știa exact care era problema.

Bătrânul nu înțelegea și nu va înțelege niciodată. Pentru că bătrânul îl exasperase toată viața.

— De ce e așa important să devii partener? Ce înseamnă asta?

Bill trase adânc aer în piept.

— Partenerii nu muncesc pentru firmă, tată. Partenerii *sunt* firma. Partenerii nu sunt angajați cu salariu. Ei împart profiturile firmei.

Bătrânul rumegă informația.

— Dacă sunt profituri, comentă el.

— Ce?

— Dacă simt profituri, repetă bătrânul. Poți să ai parte din profituri dacă sunt profituri. Nu poți să ai o felie dintr-o plăcintă de aer sau o budincă de vânt, nu-i așa? Nu pot să ai un procent din nimic, nu-i așa?

Bill râse cu dezaprobare.

— Tehnic, e adevărat, încuviință el. Dar asta n-o să se întâmple aici. Crede-mă, tată. N-o să se întâmple în Shanghai. Economia a crescut mult aici. Firma are mai mult de muncă decât poate să ducă.

— Nu știu nimic despre asta, spuse bătrânul. Dar presupun că un partener trebuie să împartă și costurile, nu numai profiturile, nu-i așa? Vreau să spun, nu poți să fii tovarăș doar în vremuri bune, nu? Dar, desigur, ce știu eu despre toate astea.

Cât de tehnic trebuia să fie Bill ca să-i demonstreze tatălui său că este un bătrân ticălos prost? Era conștient că-i plesnea capul. Pentru că se

lovea de un perete de cărămidă, se gândea el. Se lovea de îndărătnicia tatălui său.

— Ai dreptate, tată, spuse Bill calm, frecându-și tâmplele. Un partener preia întreaga responsabilitate a companiei juridice. De aceea exista ceea ce se numește o infuzie de capital atunci când devii partener. Trebuie să investești în firmă. Cam 250 000 de lire sterline. Firma te ajută să iei un împrumut.

Urmă un moment de neîncredere și de șoc la celălalt capăt al firului.

— Trebuie să iei un împrumut de un sfert de milion când te faci partener?

Erau mai mulți bani decât văzuse vreodată bătrânul. Erau mai mulți bani decât își putea imagina. El locuia într-o căsuță din suburbii și muncise toată viața ca să-o poată cumpăra. Puteai să cumperi patra case de felul acela cu atâția bani.

— Investești în firmă ca să poți să fii în aceeași barcă cu restul partenerilor, explică Bill. La bine și la greu, la bogăție și la sărăcie.

— Ca într-o căsnicie, spuse bătrânul.

— Da, tată - exact ca într-o căsnicie.

Din nou tăcere. Și apoi, adevăratul motiv al telefonului.

— Vino acasă, spuse bătrânul, cu vocea gătită de emoție. Vino acasă acum. Nu era o sugestie, era un

ordin. Pleacă de-acolo, Bill. Copilul tău are nevoie de tine.

— Holly? Dar ea e bine. Becca mi-a spus că este...

Bătrânul răbufni dintr-odată, iar pentru o clipă Bill crezu că tatăl său chiar îl urăște.

— Crezi că știi totul, nu-i așa? spuse bătrânul. Dar nu știi nimic. Absolut nimic. Holly nici măcar nu stă cu mama ei. Știai asta?

Bill simți un gol în stomac.

— Ce?

— Așa este, Einstein. Așa este, Domnule Știe-Tot Mititica a fost trimisă la sora Beccăi. Ce părere ai despre asta?

Sora Beccăi? Holly stătea cu sora nebună a Beccăi? Sora Beccăi schimba totul o dată la câțiva ani.

Cariere, culoarea părului, bărbatul.

Luptându-se cu panica și cu furia, Bill încheie conversația cu tatăl său cât de repede putu și încercă s-o sune pe Becca. Ocupat.

Probabil că e la spital cu tatăl ei, se gândi el cu amărăciune. Scuza pentru orice.

Găsi agenda de telefon și încercă să sune acasă la sora Beccăi. Era un număr vechi. Îl sună înapoi pe bătrân, dar nu avea decât numărul Beccăi, iar Bill închise fără să se mai deranjeze să-și ia la revedere.

De ce nu avea Bill numărul surorii? Pentru că asta era un alt lucru care se schimba cu o frecvență amețitoare. Numerele ei de telefon. Sora nebună își

schimba mereu numărul de telefon ca să scape de vreun fost iubit nebun și uneori de soțiile lor nebune.

Bill își imaginează fiica locuind cu mătușica Sara cea instabilă emoțional și, pentru prima oară în viață, fu furios pe soția sa.

Ce se întâmpla în viața Sarei în momentul ăsta? Ce căsnicie mai încerca să destrame? Cu ce se mai ocupa săptămâna asta - sex tantric sau dietă organică vegetariană, sau poate lua cocaină? Putea fi orice. Lui Bill nu-i păsa cât de bolnav era tatăl Beccăi, nu-i păsa cât se agravase starea de sănătate a acestuia. Nu exista nici o scuză pentru a o trimite pe Holly de acasă. Cum putuse să facă așa ceva? Undeva, în cealaltă parte a lumii, fiica lui era îngrijită de sora instabilă, promiscuă și nebună a Beccăi.

Și cine o mai fi trăind cu aceasta acum.

Bill dădu cu telefonul de perete, iar acesta se sparse în bucăți cu un clinchet, lovindu-se de o copie a *Florii-soarelui* a lui Vincent van Gogh.

Dimineața găsi strecurat pe sub ușă un bilețel, o bucată din revista „Hello Kitty“, împăturită în patru, pe care scria: „Te rog, sună-mă“, și apoi numele lui JinJin cu caractere englezești și chinezești și un număr de telefon mobil.

Se uită o clipă la bilet și apoi îl mototoli și îl aruncă în coșul de gunoi, alături de cărțile de cuvinte încrucișate. Totul era o porcărie. Obosise de aceste

jocuri adolescente, obosise să fie hrănit cu lucruri pe care nu le ceruse, obosise să urmărească lumina de la fereastra ei.

Începu să se pregătească pentru o nouă săptămână de muncă. Nu putea să sune la Londra încă. Aici era prea devreme, acolo prea târziu. Oricum o luai, momentul nu era potrivit.

Apoi târziu duminică după-amiază, când nu avea nimic altceva de făcut decât să aștepte să înceapă săptămâna de lucru, JinJin îi ciocăni la ușă.

— Știi cum să o folosești?

Avea un Sony Handycam, încă în cutie. Era cel mai recent model al camerei video la fel ca acela pe care îl folosea ca s-o filmeze pe fiica lui crescând.

— Orice idiot știe s-o folosească, îi spuse el.

Ea dădu din cap fericită, cu camera în mână.

El era idiotul pe care îl alesese ea ca să-i arate cum s-o folosească.

Merseră în apartamentul ei și, în timp ce Bill încărca acumulatorii, ea dispăru în dormitor și apărură îmbrăcată cu un *qipao* roșu și mult prea mult machiaj - o chestie hidoasă de albit față, care o făcea să pară o fantomă a ei însăși, cu obrajii de un roșu ca mărul și un luciu de buze care făcea ca gura ei să arate umedă. El scutură din cap, abia recunoscând în ea pe tânăra care nu folosea niciodată alte cosmetice în afară de rimei.

— Ce crezi? îl întreba ea, cu frumusețea ei naturală acum ascunsă sub un strat de pudră și vopsea.

— Foarte drăguț, minți el.

JinJin Li nu-și construisese toate visele în jurul bărbatului în Porsche argintiu. Mai mult ca orice, ea visa să citească știrile de seară la CCTV, televiziunea chineză de stat. Asta i-ar fi rezolvat toate problemele. Să stea solemnă în spatele aceluși birou, cu o poză a unui zgârie-nori din Shanghai pe fundal și să citească un prompter care vorbea despre lucrurile mărețe care se petreceau în China - își dorea asta chiar mai mult decât o casă fericită.

Se foi prin apartament până când găsiră un loc unde s-o poată filma. Amândoi erau emoționați. JinJin pentru că părea să creadă că asta era marea ei șansă de a pătrunde în show business, iar Bill pentru că nu își dădea exact seama cum trebuia să pornească camera video. Trecuse ceva vreme de când folosisese una similară ca să-și filmeze fiica.

Când în sfârșit se aprinse becul roșu, îi făcu semn lui JinJin, iar ea începu să spună ceva despre ea însăși în mandarina literară, în timp ce el se chinuia să mențină camera nemișcată. CCTV căuta prezentatoare tinere, iar JinJin căuta o schimbare de carieră, o altă viață, un mod de a pleca de la Paradise Mansions.

Era un vis emoționant și patetic, se gândi Bill. Îi amintea de ea atunci când refuza să dea drumul microfonului din mână la barul karaoke. I se părea ca o fantezie ciudat de juvenilă, ca și cum exista o parte neglijată a ei care tânjea după atenție, care o făcea să-și dorească s-o observe lumea.

Dar cine era el ca să judece visele cuiva? Simțea la ea un soi de mândrie - de ce să nu citească știrile de seară la televizor? Era mai frumoasă decât fetele pe care le aveau la CCTV.

— Bine, ia-o de la capăt, spuse el, încadrându-i fața perfectă. Dar încearcă să respiri de data asta. Ai voie să respiri.

— Pardon?

Spunea „pardon” atunci când voia să repeți ce-ai spus, iar lui i se părea că o face să pară o membră a Women’s Institute. Nu cunoștea pe nimeni care să spună „pardon”.

— Hai să mai filmăm o dată, propuse el.

Și făcură asta, iar inima lui se frânse pentru că își dădu seama că poate n-o să ajungă să citească știrile de seară la CCTV. Pentru că toată grația, farmecul, umorul, căldura și drăgălășenia păreau s-o părăsească în momentul în care se aprindea becul roșu. Și pentru că era prea emoționată, iar emoțiile nu îi treceau pe măsură ce trăgeau dublă după dublă. Și pentru că pielea ei, ca și ambiția ei de a deveni stea de televiziune, era ciudat de adolescentină - era un

ten tânăr, cu probleme, predispus la erupții și înroșiri bruște.

Emoțiile ei îl făceau și pe el nervos - când îi făcea semn să înceapă, zâmbetul ei - acel zâmbet natural, un pic blegul - îngheța într-un rictus rece, iar ea se împiedica în cuvinte și nu putea să-și controleze tremurii de teamă din voce.

Nu era destul de bună. Țasta era adevărul. Dar poate că se putea perfecționa, putea să scape de frică, să facă ceva cu pielea ei sensibilă. Dintr-un motiv sau altul, voia să aibă încredere în ea.

Apoi se auzi cheia în ușă și intră bărbatul. Deodată era acolo, cu ei. Bărbatul necunoscut din Porsche-le argintiu.

Se uită și el la JinJin și la Bill, la fel de surprins să-i găsească aici. Bill se uita la el, întrebându-se de ce era așa de șocat să descopere că bărbatul avea cheie. Desigur că avea cheie. Acesta era apartamentul lui și deținea totul, până la cele mai mici șuruburi și țevi.

JinJin zbură lângă bărbat și, deși nu îl sărată, râse și îl luă de braț într-un fel posesiv care părea oarecum mai intim decât ar fi fost un sărut.

Se bâlbâi într-o explicație fericită despre ce făceau ei acolo, apoi îi arătă bărbatului un anunț publicitar într-un ziar chinezesc ca să-i demonstreze că nu mințea.

Bill apăsă pe pauză, urmărind-o pe JinJin cum se fâțâia în jurul bărbatului - îl puse să se așeze

confortabil pe canapea, luă camera video de la Bill ca el să analizeze și să-i dea consimțământul, apoi merse să pregătească ceaiul ciripind întruna - iar Bill se chinuia să-și reprime sentimente pe care nu voia și n-avea nici un drept să le simtă.

Era dezamăgit de ea. În acele lungi momente când îl urmărea pe bărbatul care se simțea ca acasă, el se simți profund dezamăgit de ea. Nu voia să simtă asta, dar nu se putea abține.

Ea renunțase să mai predea la școală pentru tipul ăsta? Părăsise copiii aceia care o adora pentru el? Juca rolul canarului de aur pentru cineva atât de banal ca acesta? Acesta era tipul căruia îi oferea ea trupul?

Cei doi bărbați se salutară cu o înclinare scurtă a capului, iar pe fața lui Bill apăru un rânjet disimulat de rușine și de dezgust, încercând să-și alunge imaginea iubitului necunoscut în pat cu JinJin Li, iar ea gemând de plăcere.

Bărbatul avea în jur de patruzeci de ani. Nu era prea tânăr, se gândi Bill. Păr grizonant prematur, dar fără să fie gras, așa cum erau mulți oameni de afaceri de succes chinezi. Era înalt - Bill se întreba de ce îl mira asta. Și se întreba dacă reușise să ascundă faptul că îl disprețuise pe bărbat la prima vedere.

Bărbatul era îmbrăcat smart-casual, ca toți bărbații asiatici influenți. Tricou polo, pantaloni de flanel gri, pantofi atât de lustruiți că îți puteai vedea

fața în ei - aspectul japonez de timp liber pe care îl adoptaseră toți chinezii nou îmbogățiți. Nu vorbea engleză și nu făcu nici un gest să dea mâna cu Bill, dar nu părea nici ostil. Bărbatului pur și simplu nu-i păsa. Bill Holden nu era nimic pentru el. Doar un vecin tâmpit cu piele rozalie și nasul mare, care fusese delegat să facă o treabă domestică.

Nici o amenințare, nici un rival, nici o problemă.

Fără ca măcar să i se fi cerut, JinJin îi oferise clar bărbatului o explicație a ceea ce făceau ei acolo, iar el o acceptase. Nu era mare lucru pentru el. Prezența fără însemnătate a lui Bill în apartamentul lui JinJin nu avea nici un fel de impact asupra vieții lui sau a planurilor pentru seara asta.

Iar Bill se gândea ce-ar fi crezut Becca dacă ar fi intrat și l-ar fi surprins cu un Sony Handycam nou-nouț îndreptat spre fața lui JinJin Li.

Soția lui ar fi văzut prin el.

La asta se gândea. Se întreba dacă toate căsniciile din lume deveneau din ce în ce mai puțin legate de bărbat și de femeie și din ce în ce mai mult legate de copilul lor, sau asta se întâmpla doar în căsnicia lui.

După-amiază, Becca îl sună la serviciu.

Chiar în mijlocul unei ședințe de criză, o ședință convocată pentru că în Marea Britanie presa aflate despre numărul tot mai mare al accidentelor

industriale în fabricile din China, bărbații și femeile care-și pierdeau ochii, brațele, picioarele și chiar viața în ateliere pentru ca Occidentul să aibă telefoane, adidași și chiloți ieftini. Investitorii străini în China deveneau dintr-odată conștienți de dimensiunea etică a shopping-ului, iar la firmă se știa că asta nu putea să însemne decât rău pentru afacere. Trebuia făcut ceva.

Dar când Bill văzu numărul Beccăi pe telefon, se ridică de la masa de ședință, cu toți de față, Devlin, Shane, Nancy și Mitch Nebunul, fără să-i pese de ce credeau. Nici o ședință nu era mai importantă decât fiica lui.

— Îmi pare rău, trebuie să răspund, zise el și ieși din sala de conferințe și apoi merse mai departe, ca să nu fie auzit.

— Bill?

Părea tristă, foarte tristă, iar el se simți brusc năpădit de un val din vechea dragoste, dragostea originală, sentimentul care fusese acolo de la început. Cu un singur cuvânt îi putea citi starea de spirit. Ea îi rostise doar numele, iar el simțise, știuse cu deplină certitudine - că era legat de tatăl ei.

— Tatăl tău, spuse el. Ce s-a întâmplat, Bec?

Dar nu era tatăl ei. Se înșelase.

— Tata e bine, spuse Becca, pe un ton atât de rece că Bill se simți prost. S-a dus la spital pentru

analize, dar l-au lăsat să vină acasă până când văd cardiologii rezultatele.

Atunci nu e nici o scuză, se gândi Bill. Nu e nici o scuză.

— Atunci ce se întâmplă cu Holly?

Becca râse și asta îl înfurie.

— E bine. A crescut. Îi e dor de tine, Bill. Îi e dor de tatăl ei. Îi e dor să te joci cu ea, s-o arunci în sus. Eu nu pot să fac asta. Nu așa cum faci tu.

Uitase de aruncatul în sus. Cum putuse să uite asta? Fiica lui își petrecea brațele în jurul gâtului lui, iar el îi dădea drumul și ea țipa și aluneca, iar degetele ei începeau să alunece și ea începea să cadă, și atunci - chiar în momentul în care ea își dădea drumul de la gâtul lui - el o prindea și o legăna, și o arunca peste umăr, și apoi în jos, și apoi în brațe, cu ochii la câțiva centimetri de ochii lui.

— Am vorbit cu tata, zise el, sperând dintr-odată că nu era adevărat și că, poate, bătrânul doar înțelesese lucrurile anapoda, nenorocitul, că poate Holly fusese dusă la sora nebună doar o noapte, când tatăl Beccăi fusese la analize. Bătrânul mi-a spus că Holly stă la sora ta. Mereu i se păruse nenatural să-i spună pe nume, ca și cum nimic nu i se potrivea mai bine decât *sora nebună*. La Sara, adăugă el.

— Da, așa este, recunosc Becca, înseninându-se, ca și cum asta nu era altceva decât o veste bună. Iar

Sara este cu tipul ăsta nou și el se poartă foarte bine cu copiii Sarei și cu Holly.

Un tip? Un ticălos de *individ*?

Era și mai rău.

Era cu mult mai rău decât își imaginase Bill vreodată. Era așa de rău, că abia putea să-și țină în frâu sentimentele.

— Mă întorc acasă, spuse Bill. Cu primul avion. Dă-mi adresa Sarei.

— De ce?

— Pentru că dacă tu nu poți să ai grijă de ea, atunci o să am eu grijă.

— Nu te întorci, spuse ea. Nu trebuie să te întorci. Uite, știu ce părere ai despre Sara. Și e adevărat că a avut probleme în trecut. Dar s-a calmat mult în ultimii câțiva ani. De când s-a lăsat de băut și toate celelalte, e mult mai drăguță, mult mai naturală. Psihoterapia a făcut minuni cu ea. Iar Holly este în totală siguranță și e fericită, iar eu voiam să-ți spun - serios -, dar știam că o să sari în sus.

Atunci se pierdu.

— Știai că *o să sar în sus*? Fac mult mai urât, Becca. Când aveai de gând să-mi spui? Și să-mi spui când sar prea sus pentru tine.

— Dar e numai până când tata este destul de bine ca să se poată îngriji singur, explică Becca, sincer nedumerită de ieșirea lui. Asta îl înnebuni. Și toți se poartă așa de frumos cu Holly. O iubesc atât

de mult. Sara, copiii ei. Toți. În special partenerul Sarei.

Partenerul Sarei.

Partenerul de pat al Sarei.

— Este temporar, Bill, continuă Becca, foarte calmă și dorind ca și el să fie calm. Doar până când tata e puțin mai bine. Iar Holly e foarte fericită. Te rog să mă crezi.

— Nu-mi place.

Și apoi oftatul ei. Oftatul ei îl înnebunea. Ar fi fost minunat dacă n-ar mai fi oftat.

— Ce nu-ți place?

— Nu-mi place ca Holly să stea cu străini.

— Sora mea nu e un străin.

— Nu, e un fulg de zăpadă. E nebună. Mereu a fost. Acum e măritată, acum e lesbiană...

— Oh, aia a fost doar o fază. După ce s-a destrămat prima ei căsnicie. S-a potolit mult, Bill. Crezi că aş pune-o pe Holly în pericol? Sara m-a ajutat mult. Trebuie să mă crezi.

Dar el nu o credea.

— Nu-mi place, zise el. Ar trebui să fie cu tine.

— Dar eu stau cu tata.

— Tot nu-mi place.

Atunci ea își pierdu răbdarea și se sătură de insinuările lui, așa că îi răspunse cu o răceală pe care și-o suprimase, dar pe care o folosea mereu când el sărea calul.

— Dar tu nu ești aici, nu-i așa? spuse ea. Așa că eu sunt cea care trebuie să se descurce în situația asta.

— Dacă se întâmplă ceva cu Holly n-am să ți-o iert niciodată.

— Oh, du-te dracului, Bill. Cum îndrăznești să sugerezi că așa putea să o pun pe fiica mea în pericol? Dacă vrei să știi adevărul, află că se simte minunat. Se distrează mai bine decât s-a distrat vreodată cu noi. Familia Sarei mănâncă la toate mesele împreună, petrec timp împreună...

— Și noi nu? De ce, Becca? Pentru că muncesc douăsprezece ore pe zi ca să-ți ofer viața celor bogați și faimoși.

— Crezi că dacă tu faci bani ești scutit de toate celelalte îndatoriri.

— Mereu îmi spui ce gândesc.

— Și asta te enervează?

— Nu, îmi place. Serios. Adevărat. Îmi place al dracului de tare.

Ridică privirea și-l zări pe Shane la celălalt capăt al coridorului. În spatele lui îl așteptau și ceilalți din sala de ședințe.

— Ar trebui s-o pui pe Holly pe prunul loc, spuse Bill, întorcându-i spatele lui Shane. Ar trebui s-o pui pe ea înaintea tuturor lucrurilor.

— Asta fac, Bill, și într-o bună zi o să-ți dai seama de asta, ripostă ea. Dar tu? Care e prioritatea ta? Eu și

Sara discutam pe tema asta aseară. Unii bărbați lasă în urmă familia în clipa în care începe ziua de lucru la serviciu.

— Să nu îndrăznești să mai discuți despre mine sau despre serviciul meu cu cretina aia nebună! strigă el, și auzi telefonul închizându-se la celălalt capăt al firului. O mână îl atinse ușor pe umăr. Se întoarse și dădu cu ochii de Shane.

— Familia e bine, colega? întrebă prietenul său.

— Mai bine ca niciodată, răspunse Bill.

Becca îl zări pe Sarfraz Khan venind spre ele pe coridorul cabinetului de pediatrie cu un zâmbet larg și o clipă crezu că are vedenii.

— Ce faci tu aici? întrebă ea și se gândi cât de necioplit suna întrebarea asta.

— Mă văd cu niște prieteni, spuse el. Se aplecă să o salute pe Holly. Se pricepea la asta, se gândi Becca. Mereu aranja astfel încât să fie la același nivel cu copilul. Iau trenul spre Liverpool mâine-dimineată. O umbră îi trecu scurt peste față. Mama mea nu se simte prea bine.

Se ridică și se uită în depărtare, trecându-și o mână prin părul brunet lucios, iar ea recunoscuse acel sentiment Sentimentul de vinovăție al copilului adult absent.

Becca era conștientă că sora ei se holba la ea și la Sarfraz Khan, așa că făcu prezentările fără prea mare

tragere de inimă. Doctorul dădu mâna cu Sara, iar ochii lui sclipiră imperceptibil pe deasupra părului ei tuns scurt și vopsit portocaliu.

— Totul e în regulă? o întrebă el pe Becca, iar ea știu că se referă la Holly.

— E bine, spuse Becca. Foarte bine. N-a mai făcut nici o criză de astm. Îi place că s-a întors la Londra. Dar îi e dor de tatăl ei, desigur.

— Desigur, admise el, și apoi se ghemui din nou, zâmbindu-i lui Holly. Cum a fost călătoria lungă cu avionul?

— Am văzut cabina, spuse Holly.

— Chiar așa?

— Acolo merge pilotul, dădu ea din cap. Ei m-au invitat acolo.

— Ooo, făcu el, ridicându-se și zâmbindu-i Beccăi. Mi-ar plăcea să primesc și eu o astfel de invitație. Ezită o clipă, făcându-și curaj: Nu ești liberă pentru o cafea, nu-i așa? Se pare că prietenii mei au alte planuri. Încercă să facă o glumă: cât de repede te uită omul! Se uită la Holly și la Sara. Vreau să spun - cu toții. Dacă sunteți libere.

Becca scutură din cap.

— Îmi pare rău, nu pot.

— Oh, du-te, o îndemnă Sara, înghiontind-o, iar Becca zări un pic din vechea nechibzuință a surorii sale. O duc eu pe Holly acasă, iar tu mergi la o cafea cu prietenul tău. Se întoarse spre Khan. Abia dacă a

ieșit din casă de când s-a întors și asta doar ca să vadă vreun doctor.

— Păi, și el este doctor, desigur, o informă Becca, dar părea stabilit.

Becca și Sarfraz le urmăriră pe Sara și pe Holly mergând pe Great Portland Street până când dispărură în Regent's Park. Apoi el se întoarse spre ea fiecându-și mâinile. Ea se gândea că nu mai văzuse până atunci un indian roșind.

— Starbucks? întrebă el. Este una chiar peste drum de hotelul meu.

Becca se strâmbă.

— Nu vedem destul Starbucks în Shanghai? zise ea.

— Atunci cafeneaua de la hotel, propuse el, iar ea se trezi că-l însoțește la hotel.

„Trebuia să fi mers la Starbucks“, se gândea ea.

El avea o cameră la Langham on Portland Place. Era o cafenea în hol, plină de turiști care mâncau chifle cu unt și se bucurau de ceaiul la oră târzie. Comandară cafea și ea începu să se relaxeze. Khan era atât de evident un bărbat decent și era așa de deschis în ce privea sentimentul de vinovăție față de mama lui - care se chinuia cu primele faze de scleroză multiplă, în timp ce unicul ei fiu se afla de cealaltă parte a lumii -, încât se trezi deschizându-și și ea sufletul povestindu-i cât de sfâșiată se simțea. Ruptă între familia ei din Shanghai și

responsabilitatea de la Londra, între rolul de mamă și fiică, și soție.

— Uneori pur și simplu nu știu ce să fac, spuse Becca. Nu, nu e adevărat - niciodată nu știu ce să fac. Se uita în ceașca de cafea. Pentru că cele mai importante lucruri din viața mea - tatăl meu, soțul meu și fiica mea - toți trag de mine în direcții diferite.

Khan se uita îngândurat la ea iar ea presupuse că menționarea lui Bill îl amuțise cumva și se bucura de asta pentru că nu voia ca el să confunde o pauză de cafea cu o întâlnire amoroasă. Dar apoi își dădu seama că el doar încerca să-și amintească ceva.

— Asta trebuie să faci, spuse el.

— Poftim?

— Asta trebuie să faci, repetă el din nou. „Lubește pământul, soarele și animalele, disprețuiește bogățiile, dă de pomană tuturor celor care cer, rezistă în fața celor proști și nebuni, dedică-ți veniturile și munca altora, urăște-i pe tirani, nu te certa în privința lui Dumnezeu, ai răbdare și îngăduință față de oameni, nu-ți scoate pălăria în fața lucrurilor cunoscute sau necunoscute, sau a oricărui om sau număr de oameni.”

—Păi, mulțumesc de sfat, spuse Becca. Cu siguranță voi ține minte.

El păru mâhnit.

— Nu-ți place? întrebă el.

— Cred că este unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le-am auzit în viața mea, spuse ea. Ce este? O poezie?

El încuviință din cap.

— Walt Whitman. Știi că a fost un fel de tătăduitor? Îi îngrijea pe cei răniți și muribunzi în timpul Războiului Civil. A fost experiența definitivă a vieții sale.

Ceru nota de plată și încercă să o treacă pe camera lui, dar Becca insistă să plătească ea. Se bucură că el nu opuse rezistență. Când ajunseră în hol, spuse că spera ca lucrurile să fie bine cu mama lui și excursia la Liverpool.

— Să ai grijă de mama ta, îl sfătui ea.

— „Ia-o ușor cu persoanele puternice și needucate“, spuse el, evitând un cărucior plin de valize, apoi continuă: „și cu cei tineri și cu mamele de familie“.

Iar Becca se gândi: „Un doctor care recită versuri!“

— „Citește aceste file în aer liber în fiecare anotimp din fiecare an al vieții tale“, recită el, de parcă ea nu mai era acolo, „analizează din nou tot ce ți s-a zis la școală sau la biserică, sau în orice carte, nu pune la suflet nici o ocară, iar trupul tău va fi un mare poem...“

Nu știa sigur cum se întâmplase.

Îi spusese că a doua zi de dimineață avea să se ducă la librăria micuță din Primrose Hill ca să cumpere tot ce găsește de Walt Whitman. Iar Khan îi spuse că avea un exemplar de opere alese în camera de hotel și că voia să i-l ofere Beccăi.

Ea replicase un: „Oh serios, nu-i nevoie”, dar el insistase, iar ea nu dorise să facă mare caz din asta. Ar fi fost și mai rău. Așa că străbătură holul plin al hotelului Langham pentru că n-ar fi fost potrivit ca ea să aștepte în hol în timp ce el se ducea în cameră să aducă volumul de Walt Whitman, apoi luată liftul cu oglinzi și nu-și vorbiră nimic în timp ce acesta urca Khan intră în camera de hotel. Becca îl urmă.

Era un apartament cu mult mai mare decât se aștepta ea.

— M-au „promovat”, spuse el, luând trufa de ciocolată pe care i-o lăsaseră pe pernă. Mereu stau aici când mă întorc din Shanghai în drum spre Liverpool. E prea lung tot drumul într-o singură zi.

Vorbea prea mult. Se întoarse spre Becca și o clipă rămaseră uitându-se unul la altul și apoi își aruncă bomboana în gură.

— Îți aduc cartea aceea, zise el cu gura plină de ciocolată și merse în cealaltă cameră.

Ea se duse la fereastră și se uită afară, la luminile de la Broadcasting House, la steagurile de la ambasade, la lungul Portland Place care ducea până la Regent's Park, Primrose Hill și la girafele secrete.

Și când Khan se întoarse cu cartea în mâini, Becca dispăruse.

16

Mașina lor se opri și, prin traficul aglomerat din față, Bill văzu camioneta pe partea lui, cu roțile în șanț.

Șoferul stătea lângă mașină, holbându-se la vehicul cu consternare, parcă nu putea să creadă că-l trădase. Ținea încă în mână DVD playerul portabil la care se uita atunci când ieșise de pe șosea.

Era o camionetă de fructe și bloca drumul de la Shenzhen la una dintre fabricile Happy Trousers Trading Company. O avalanșă de culori țipătoare era răspândită pe șosea, o masă de culori vii formată din mere, banane, pepeni verzi, prune, portocale, mango și licii care ieșiseră din cutiile lor de carton, dar rămăseseră în ambalajele individuale de celofan și hârtie, tentându-i pe curioșii care se adunaseră să se uite de pe marginea drumului.

Accidentul trebuie să se fi întâmplat cu numai câteva minute în urmă, pentru că nu apăruseră încă cei de la siguranța publică. O parte din mulțime se puse în mișcare. În timp ce bărbații stăteau în picioare și se uitau, femeile începeau să pătrundă pe carosabil și să adune fructele, repede, nerăbdătoare să-și termine treaba înainte de apariția poliției. Dar

era așa o abundență de fructe, încât, deși adunau foarte multe, și mai multe erau strivite sub picioare.

Bill stătea pe scaunul din dreapta față, cu Nancy Deng și Mitch Nebunul pe bancheta din spate. Se întoarse enervat spre șofer. Omul se uita fără nici o expresie la scena de distrugere a fructelor. Lui Bill îi lipsea Tiger.

— Mai există alt drum, altă rută? întrebă el, iar Nancy se aplecă înainte, traducându-i șoferului în cantoneză.

Mitch Nebunul puse o mână liniștitoare pe umărul lui Bill.

— Liniștește-te, Bill, îl sfătui cel mai bătrân avocat al firmei. O să ajungem în curând.

Bill miji ochii. Mitch nici măcar nu trebuia să fie aici. Shane trebuia să conducă delegația asta. Dar Shane avea încă dureri mari și nu era în stare să facă o călătorie la Shenzhen pentru a vizita Happy Trousers Trading Company. Așa că Mitch se afla aici în locul lui, cu toate că Bill era senior.

— Nu pot să mă liniștesc, Mitch, spuse Bill încet. „S-ar putea să sfârșesc ca tine, se gândi el. S-ar putea să ajung ca tatăl meu.”

Atunci cei de la siguranța publică apărură deodată la fața locului, gonind hoții de fructe și eliberând calea pentru mașinile cu străini importanți care aveau drumul lor spre afaceri în zona liberă.

Bill se uită pe geam la fețele palide ale oamenilor și la fructele care încă acopereau șoseaua, dar care acum erau reduse la o masă viu colorată de roșu și auriu, culorile Chinei.

Mașina se puse în mișcare.

Un audit etic. Așa îl numeau. De aceea se aflau aici.

Unul dintre clienții firmei ceruse un audit etic la Happy Trousers Trading Company, o socoteală morală care să cântărească argumentele pro și contra ale producerii de haine ieftine pentru Vest folosind muncitorii în zdrențe din fabrică.

— Este o Revoluție Industrială, le spusese Devlin. Și, din păcate, nu primești prea multe concedii plătite și pauze de ceai în timpul unei Revoluții Industriale.

Așa că Nancy își lua notițe, în vreme ce un director gras, cu cămașă albă de nailon și cu un rânjat înghețat pe chip, îi conducea într-un tur al fabricii.

Se uitară în dormitoarele fără aer unde muncitorii dormeau în câte douăsprezece cutii de lemn într-o cameră, până sus, în patru grupuri de câte trei paturi. Lumina puternică produse mișcare printre cei care dormeau și îl făcu pe Bill să se cutremure. Se gândea la vapoarele cu sclavi, se

gândea la taberele de concentrare. Închiseră ușa și merseră mai departe.

„Parcă e din alt secol“, se gândi Bill, și încercă să se întărească. Presupunea că trebuie să se obișnuiască cu așa ceva. Companiile străine care se aflau sub presiunea consumatorilor din propriile țări doreau să se asigure că fabricile lor nu încălcau legea chineză, regulile organizațiilor internaționale de muncă și decența umană, așa că acum cereau adesea audituri etice.

Văzură robinetele cu apă rece unde se spălau muncitorii, arătate cu o mândrie grotescă de directorul fabricii cu rânjetul pe față. Văzură terciul pentru care muncitorii stăteau la coadă într-o cantină infectă. Văzură privirile șterse ale bărbaților și femeilor care tocmai uniseră două schimburi de lucru. Iar Bill văzu cu un sentiment de deșertăciune în suflet că mall-urile sclipitoare de pe Bund și turnurile strălucitoare de pe Pudong și toate chestiile aurite ale Republicii Populare Chineze aveau la bază toate aceste lucruri.

Dar Bill mai văzu și fetele de la cantină împărtășind una cu alta o glumă. Văzu poze mici cu copii bine spălați prinse pe pereții căminului fetid și supraaglomerat. Și în timp ce tura de după-amiază ieșea pe porțile fabricii, zări un băiat și o fată muncitori mergând de mână și rezemându-se de

poarta fabricii, cu mâinile împreunate. Și se gândi că poate Devlin avea dreptate.

Deși condițiile erau din secolul al nouăsprezecelea, se întreba dacă tuturor acestor muncitori le-ar fi fost mai bine dacă rămâneau la sate. Pur și simplu nu știa. Nu-i mai rămăsese nici un fel de certitudine. Și aproape că-l auzea pe Devlin spunându-i că, în urmă cu cincizeci de ani, milioane de oameni mureau de foame din cauza Marelui Salt înainte și că acum erau fericiți că aveau burta plină și un serviciu la care să meargă.

Bill voia să-l creadă.

Directorul rânjea încrezător la avocații din Shanghai. Omul mai trecuse prin multe audituri etice până atunci și le demonstra într-o engleză stricată că își știa perfect replicile. Știa cum să le liniștească mințile tulburate, se gândi Bill, știa cum să le ușureze conștiințele lor slabe de occidentali. Bill bănuia că aceste vizite nu schimbau nimic altceva decât abilitatea directorului de a da asigurări cât mai fluente pe care rozalii cu nasul mare voiau să le audă. Dar fără aceste vizite, ar fi putut fi mult mai rău. Cine știe?

Pătrunseră într-o încăpere în care sute de tinere stăteau cocoșate în spatele mașinilor de cusut, cu părul prins în coadă la spate, aproape ascunse după baloturi enorme de bumbac galben. Femeile arătau șleampete, prost hrănite, îmbătrânite înainte de

vreme. Părul lor, dinții, pielea - totul arăta îmbătrânit, deși majoritatea abia dacă trecuseră de adolescență.

Nu erau ca JinJin Li. Nu aveau acea înfățișare. Look-ul fetelor de la Paradise Mansions, look-ul femeilor din Shanghai. Aveau alt gen de înfățișare, aceea pe care o aveau mai frecvent chinezoaicele - aspectul de femei îmbătrânite înainte de a fi tinere. Aspectul, reflectă Bill, unor fructe cu tot sucul stors din ele. Zgomotul pe care îl făceau mașinile lor era asurzitor, parcă se aflau într-un tomberon uriaș aruncat de pe o stâncă. Mitch Nebunul spuse ceva, iar Bill dădu din cap. Conversația era imposibilă. Chiar și să-ți pui două gânduri cap la cap era dificil în mijlocul acestui vacarm.

Apoi intrară într-o cameră plină cu tineri. Toți erau atât de tineri. Bill se întrebă - unde erau bătrânii? Unde erau orașele și satele pe care le lăsaseră în urmă acești tineri? Și cum arătau când toți tinerii erau plecați?

Zgomotul era parcă și mai puternic aici, dacă era posibil așa ceva. Prese gigantice se coborau pe cauciucul modelat, în drumul lor spre linia de asamblare.

Tinerii sortau și întorceau adidașii când aceștia treceau prin fața lor, cu ochii în jos, asupra celui mai cunoscut brand din lume, cu atenția concentrată. În aer se simțea miros de cauciuc ars. Nu se vorbea, nu

exista contact vizual. Se auzea doar zgomotul nesfârșit al liniei de asamblare și sunetul preselor, care coborau cu un zumzăit de aer comprimat, ca o ușă uriașă trântită din iad.

Și atunci, spărgând tot zgomotul industrial, se auzi țipătul.

La început nu părea uman. La început suna ca și cum ar fi fost o piesă a unei mașinării multifuncționale. Un sunet înalt, un geamăt, ca un metal care se freacă de alt metal. Dar apoi toată linia de asamblare se opri și toți ochii se îndreptară spre colțul cel mai îndepărtat, unde un tânăr își prinsese brațul chiar deasupra cotului. Fața lui era albă ca varul, și ochii holbați de neîncredere și de groază.

Îl țineau doi prieteni. Amândoi bolboroseau ceva - ofereau explicații, cereau ajutor, Bill nu-și dădea seama. Unul din ei plângea. Ridică privirea și văzu că Nancy era deja la telefon, chema o ambulanță.

Cel rănit fu așezat pe podea pe-o parte. Încă se ținea de braț. Deasupra cotului, era un amestec de carne și os. Directorul fabricii îngenunche lângă cel rănit și o mare masă de muncitori se adună împrejur ca să ofere sfaturi și păreri, dar mai ales ca să se uite. Apoi sosiră paramedicii și omul fu luat de acolo pe o targă. Nu mai era nimic de văzut. Se dădură ordine, iar linia de asamblare se puse din nou în mișcare. Bill văzu că o femeie spăla presa unde lucrase bărbatul dinainte.

Directorul fabricii li însoți la mașină. Zâmbetul nu îi dispăru în timp ce le dădea asigurări că practicile de lucru erau chiar acum revizuite ca să se asigure că un astfel de accident nu se va mai întâmpla vreodată. Iar Bill nu-și dori decât să plece.

Acesta era un loc crud, abject, unde se muncea cu greu și nu putea să sufere gândul că avea vreo legătură cu el. Fură conduși cu mașina înapoi la hotel, iar Bill stătu sub jetul de apă al dușului mult timp. Când se întâlni cu Mitch Nebunul la bar după vreo două ore, Bill era deja pe jumătate beat.

— Și-a pierdut brațul, spuse Bill. Băiatul de la fabrică. Nancy Deng a sunat la spital. Au trebuit să-i amputeze brațul.

Mitch dădu din cap.

— Mi-a spus Nancy.

O mică pădure de sticle de Tsing Tao se afla în fața lui Bill. Mitch se așează pe scaunul de la bar de lângă Bill și mai ceru două beri.

— Și totul, pentru o pereche de adidași, zise Bill. Totul pentru niște șireturi ieftine cu care să încânte Vestul.

Mitch scutură din cap.

— Nu există haine ieftine, spuse el. Dar adevăratul preț nu este plătit de cei care cumpără lucrurile. Este plătit de cei care le produc. Luă o gură de bere. Dar noi nu ne aflăm aici pentru ei, nu-i așa? Noi suntem aici pentru clienții noștri.

Bill îl privi cu disperare.

— Atunci ce-i spunem clientului?

— Spunem ce am văzut, rosti Mitch Nebunul. Spunem exact ce am văzut. Spunem că fabrica Happy Trousers ține de secolul nouăsprezece. Spunem că trebuie să fii Charles Dickens ca să faci dreptate în locul ăla.

— Și ce-o să schimbe asta?

— Nimic, afirmă Mitch Nebunul. Clientului îi place profitul pe cate îl obține aici. Și clienților lui îi plac prețurile mici. Vestul vrea ambele lucruri: produse ieftine și conștiința curată. Nimeni n-o să înceteze să facă afaceri aici. Și de ce-ar face-o? Nici noi n-o să încetăm să facem afaceri aici, nu-i așa?

— Dar nu văd de ce asta înseamnă că localnicii trebuie să muncească cu doi dolari pe zi, ripostă Bill. Nu văd de ce asta înseamnă că un puști trebuie să-și piardă brațul. Își dădu pe gât berea din sticlă. Nu putem să facem nimic?

— Cum ar fi ce? întrebă Mitch. Nu se atinsese de berea lui.

— I-ai văzut acolo, spuse Bill. Țărani care vin direct de pe câmp ca să lucreze paisprezece ore pe zi. Fac ture duble sau triple până când cad din picioare. Primesc 50 de dolari pe lună și o zi liberă. Iar directorul fabricii se poartă frumos doar când vrea să și-i ia pe clienții noștri de pe cap. Ce putem să facem? Să-l aranjăm pe el, pentru început.

— Poate că Vestul nu poate să aibă ambele lucruri, spuse Mitch Nebunul. Poate că nu poți să ai și adidași ieftini, și fabrici chinezești în care muncitorii să fie tratați ca ființe umane. Și poate că și clientului nostru îi pasă doar cât să-și ia presa de pe cap. Uite - dacă clientul are parte de o prea mare publicitate negativa aici, ce crezi că o să se întâmple? Pur și simplu o să mute fabrica în Vietnam. Sau în India.

— Dar există niște reguli referitoare la practicile de muncă, spuse Bill. Există reglementări privind securitatea. În fiecare zi din an fabrica aceea încalcă niște reguli ale organizațiilor internaționale de muncă, ca să nu mai pomenesc de justiția chineză. Băiatul care și-a pierdut un braț ar trebui să-i dea în judecată. Bill aproape căzu de pe scaunul de la bar, dar se echilibra zâmbind. Știi vreun avocat bun, Mitch?

Avocatul mai bătrân sorbi încet din berea Tsing Tao.

— Noi suntem avocați într-o țară fără justiție, spuse Mitch Nebunul. De unde venim noi, curțile de judecată sunt independente și au autoritate asupra orice. Judecătorii protejează libertatea individuală împotriva statului. Aici nu este așa. Republica Populară Chineză operează cu un sistem juridic comunist. Nimeni, cu nici un fel de putere - financiară, politică sau militară - nu se consideră obligat la nimic de nici o reglementare a nici unei

curți de judecată care nu le place. Așa că acolo unde nu se aplică legea, soluțiile vor fi întotdeauna imperfecte. Băiatul care și-a pierdut un braț n-ar avea nici o șansă într-un proces.

Bill scutură din cap.

— Pot să te întreb ceva, Mitch? zise el.

— Dă-i drumul.

— De ce nu ai ajuns partener? Ce s-a întâmplat? Bill râse, încercând să tempereze lucrurile: Ai slăbit ritmul prea des?

Mitch râse și el.

— La firmă se spune că n-am vigoare pentru Hong Kong și stomac pentru Shanghai. Și probabil că este o apreciere destul de corectă. Dar și practica legii este o industrie de servicii și nu am înțeles niciodată asta. Am crezut că e vorba de adevăr, dreptate, decență și toate chestiile astea demodate. Ridică paharul toastând: Și m-am înșelat.

Nancy intră în local, iar Bill se dădu jos cu grijă de pe scaunul înalt. Știa că trebuia să facă un efort ca să nu cadă cu fața în jos.

— Vii la cină? îl întrebă el pe Mitch.

Mitch scutură capul, făcu o grimasă și se uită lung la colegul mai tânăr.

— Mai poți să mănânci? se miră Mitch. După tot ce am văzut astăzi?

Bill dădu din cap afirmativ, surprins și el, iar Mitch Nebunul îl lovi ușor pe braț.

— Nu-ți face griji, Bill, spuse el. Nu am nici o îndoială că vei ajunge partener.

Restaurantul hotelului era gol, cu excepția unui grup de ruși 1x-ți care-și mâncau porțiile de carne de porc cu sos dulce-acrișor folosind cuțite și furculițe. Bill și Nancy se întoarseră și tocmai intenționau să plece, când observară că, în afară de aceștia, mai era un client care lua masa - Alice Greene. Bill se duse la masa ei, iar ea ridică în semn de salut bețișoarele cu care mânca.

— Butterfield, Hunt and West fac afaceri în Shenzhen, atelierul de muncă la negru lumii, spuse ea. Cine ar fi crezut?

Bill râse.

— Un ziarist în căutarea senzaționalului, spuse Bill. Care sunt șansele să se întâmple asta? Și parcă era *atelierul de lucru* al lumii, nu? Ce-ai făcut? Ai venit cu avionul de la Pudong azi-dimineață? Nu te-am văzut în avion.

— Am luat trenul din Hong Kong, explică Alice. Am fost la sediul ziarului meu. M-au trimis aici când am aflat de accident. Vreun comentariu despre bărbatul care și-a pierdut brațul?

— Este, evident, un accident tragic, zise Bill, conștient că orice ar spune poate fi folosit împotriva lui. Se gândi la rânjetul înghețat al directorului și

cum acesta nu dispăruse nici un moment de pe chipul lui. Fabrica a demarat deja o anchetă.

Alice dădu din cap.

— Devii tot mai bun, Bill, rosti ea, continuând să mănânce din carnea de porc cu miere. Vreun comentariu de la clienții voștri?

Îi dăduse destul.

— N-am avut ocazia să vorbesc cu clienții noștri, o informă el. Sunt sigur că vor fi devastați.

Jurnalista nu păru prea convinsă.

— Ei bine, nu știu dacă vor fi exact *devastați*, Bill. O duzină de muncitori își pierd câte un braț sau picior în fiecare zi în fabricile din Shenzhen. O duzină pe zi! Și sunt de zece ori mai predispuși să moară decât colegii lor din Europa.

„E așa de ușor, se gândi el, înfuriindu-se. Este așa de ușor când ești atât de sigur pe tine.”

— Ți-ar plăcea mai mult dacă ar fi șomeri? întrebă el.

— Aș prefera ca săracii ăștia nefericiți să fie tratați ca niște ființe umane, răspuse ea.

Bill realizează că Nancy stătea stingheră în spatele lui. Le făcu cunoștință celor două femei, iar Alice îi zâmbi lui Nancy.

— Vă alăturați prietenilor noștri ruși și mie pentru cină? întrebă ea, arătând spre cealaltă masă ocupată. Unul dintre ruși își distra prietenii trăgând-o de coada de cal de la spate pe chelneriță, în timp ce

aceasta încerca să le toarne Tsing Tao. Sunt extrem de amuzanți. Chiar înainte de a veni voi, unul dintre ei m-a lovit în ceafă cu o chiflă.

Dar Bill refuză și plecară, lăsându-i pe Alice și pe ruși în restaurantul întunecos al hotelului, și ieșiră pe străzile aglomerate din Shenzhen, o lume de zgomot care mirosea a gaze de eșapament diesel și a rață prăjită.

Se uită la Nancy.

— E o prietenă de familie, explică el, scuzându-se. Din partea soției mele.

Nancy dădu din cap.

— Am văzut-o pe soția ta, spuse Nancy, când porniră prin mulțimea serii. Am văzut-o pe doamna Holden.

Bill încuviință din cap.

— La cina de pe Bund. Își amintea cum se ținuse de mână cu Becca pe ponton, iar rândul de zgârie-nori din Pudong strălucea, asemenea viziunii lor comune despre viitor. Părea cu mult timp în urmă.

— Nu, înainte de acea seară, povesti Nancy. Ea nu-și amintește de mine, dar eu îmi amintesc de ea. Vorbea repede, relatându-i ceva ce, acum își dădea el seama, ținuse pentru ea de multă vreme. Imediat după ce ați venit aici. La muzeu. Muzeul din Huangpi Nanlu din Xiantiandi. Îl știi?

Bill se gândi.

— Acolo unde a avut loc prima ședință a partidului? întrebă el.

Nancy aprobă din cap.

— Cred că soția ta este foarte amabilă, zise ea, iar Bill fu din nou surprins de greutatea pe care o acordă chinezii anumitor cuvinte. Folosesc cuvinte cum ar fi „amabil” sau „dragoste” într-un fel care parcă le schimbă sensul sau le seacă întru totul de sens. Dar Nancy Deng dădu din cap. Știa ea ce voia să spună. Soția ta trebuie să fie foarte amabilă dacă este interesată de acel loc.

Bill încuviință din cap, simțindu-se ca un prost.

— E o dulce, așa este, zise el.

Mulțimea, mirosul de carne prăjită și traficul sugrumat începeau să-l facă să se simtă claustrofob. Toate acestea nu păreau să o deranjeze pe Nancy.

— Îmi place foarte mult locul acela, continuă ea veselă. Nu sunt mulți oameni interesați. Muzeul acela - e mereu gol. Dar eu cred... e un loc foarte interesant. Vor dreptate. Oamenii uită asta acum. Locul acela... ne-au dus acolo când eram la liceu... de aceea m-am făcut avocat.

Bill se gândi la Mitch Nebunul și credința lui în binele intrinsec al legii.

— China nu era un loc prea cinstit atunci și nici acum nu este un loc prea cinstit, spuse Nancy. Ai văzut fabrica, rosti ea disprețuitor, scuturând capul.

Câinii celor bogați trăiesc mai bine decât copiii celor săraci.

Bill se opri.

— Atunci de ce vin la muncă la fabrică?

Era o întrebare stupidă și deja știa răspunsul.

— Pentru că toți vor să facă parte din Noua Chină, explică Nancy. Au văzut la televizor.

Se uită la ea. Cu cincizeci de ani în urmă, ea s-ar fi alăturat Partidului Comunist. Acum încerca să facă din țara ei un loc mai bun studiind la Tsinghua University Law School și mergând să muncească pentru Butterfield, Hunt and West.

— De aceea te-ai făcut avocat? Întrebă el. Ca să schimbi lumea?

— Râzi de mine, spuse ea.

El scutură din cap.

— N-aș râde de tine niciodată, o asigură Bill.

Începură să se miște odată cu mulțimea, după mirosul de rață friptă.

— Tata credea că avocatura e un fel de profesie sacră, spuse ea. Ca și medicina. Și nu doar - nu știu - ca un om de afaceri.

— Tatăl tău trebuie să fie un om bun.

Ea se simți rușinată. Se opriseră la un rând de tejghele cu mâncare. Nancy comandă pentru amândoi. Niște chiftele de pui și câteva felii de rață prăjită pe orez.

— Nu am visuri mari, continuă Nancy. Știu că nu sunt importantă. Dar cred că poate viitorul țării mele nu s-a decis încă. Nu contează ce spun alții. Nimic nu e inevitabil în China.

— Un lucru nu înțeleg, spuse Bill. La Yangdong. De ce oficialitățile locale nu le dau fermierilor compensația? De ce îi înșală?

Ea cumpărase două farfurii de felii subțiri de rață prăjită pe orez și îi dădu una lui Bill, cu o pereche de bețișoare de plastic.

— Confucius e de vină, zâmbi Nancy. Confucius a subliniat ca loialitatea față de familie e mai presus de datoria față de societate. Asta e foarte chinezesc - poate e greu pentru tine să înțelegi. De ce să dai ceva unui străin când poți păstra pentru oamenii tăi fără teamă de pedeapsă? Așa gândesc ei. Unii ca președintele Sun. Așa gândește el. Nancy luă o bucată de carne cu orez între bețișoare și se opri înainte să le ducă la gură. În China, oamenii importanți urăsc corupția tuturor, mai puțin a lor înșile.

— Am văzut un cuplu când eram la fabrică, spuse Bill. Un tânăr și o tânără tocmai ieșiseră de la muncă - și mă întrebam dacă viețile lor ar fi fost mai bune dacă rămâneau acasă în orice locșor din care vor fi venit. Și nu știu. Se uită la ea neajutorat. Chiar nu știu.

Nancy Deng mesteca pe gânduri.

— Atunci nu s-ar fi întâlnit niciodată.

El râse.

— Este și acesta un aspect.

Începu să mănânce. Era cea mai bună came de rață pe care o mâncase vreodată.

— E bun, spuse el.

O văzu apoi comandând o porție de *choi sam* verde și lucios, cu niște sos de stridii.

— Dar ce-o să se întâmple în China? întrebă el. Haide - ești avocat. Ce-ți spune ție educația?

Nancy dădu viguros din cap.

— Bătrânii o să moară, spuse ea. Asta e o certitudine. Bătrânii vor muri. Dar cine știe când? Bătrânii pot să trăiască mult timp.

Apoi nu mai vorbiră o vreme, pentru că amândoi înfulecau bucățile fierbinți. El zâmbi recunoscător când Nancy îi dădu o farfurie de licii. Se simțea mai bine decât se simțise toată ziua.

Discuția cu Nancy Deng la acel colț de stradă din Shenzhen, s-o audă pe această tânără vorbind cu optimism moderat despre viitorul țării ei, să respire aerul nopții plin de miros de gaze de eșapament și să mănânce ce mânca poporul - aici, în sfârșit, era adevărata Chină.

Merseră înapoi la hotel, iar când Bill rămase singur în camera lui, scoase cele trei fotografii pe care le purta cu el peste tot.

Holly arăta adorabil în uniforma ei de grădiniță cu un an în urmă. Becca și Holly pe acea plajă în

Caraibe cu doi ani în urmă, când fiica lui zâmbea de sub o pălărie roz, iar soția sa cu un costum de baie de culoarea lămâii, cu părul strâns într-un coc, arăta ca o stea de cinema din anii cincizeci. Și a treia poză, cu Holly bebeluș, învelită într-un prosop de baie, uitându-se fix spre cameră în seara primei băițe.

Se uită la fotografiile cu familia lui o vreme și apoi le puse pe măsuta din camera de hotel, mica lui baricadă împotriva lumii din spatele ferestrei.

17

Crampele de stomac îl treziră, spasme puternice de durere care îl făcură să se târască împleticindu-se pe orbecăite spre baie.

Bill îngenunche în fața scaunului de toaletă și vomă până își goli stomacul, tremurând și fiind surprins de transpirația care îl năpădise, apoi ieși din baie, dar se întoarse numaidecât și încercă să mai vomite, icnind dintr-un stomac gol, până când scui pă sânge.

Se clătină spre dormitor și se aruncă pe pat.

O alarmă îi suna în urechi și dură câteva secunde până să își dea seama că era doar ceasul. Unde se afla? Era în Shanghai. Era luni dimineață. Era timpul să meargă la serviciu.

Se duse înapoi la baie și se chină să-și facă un duș și să se bărbierească. Probabil că se tăiasă pe

față, pentru că atunci când se văzu obligat să se aplece din nou în genunchi, stomacul lui secăt încercând să se golească din nou, câțiva stropi de sânge i se prelinseseră de pe barbă și pătară dalele de gresie.

Se îmbracă cu mâini tremurânde și se întinse pe pat, obosit și transpirat. Camera se învârtea cu el. Se ridică în picioare și se opri. Mormăind încurajări, Bill ieși din apartament, amețit și suferind îngrozitor.

În lift își dădu seama că picioarele nu îl țineau, așa că se rezemă de ușă până când aceasta se deschise la parter. Lumina părea prea puternică și dura. Făcu câțiva pași în curte și realizează că n-avea să ajungă la serviciu.

Se rezemă de un BMW care fusese parcat acolo peste noapte și încercă să-și tragă sufletul. Annie ieși din blocul de vizavi, îmbrăcată pentru sala de sport, și se uită la el ciudat, cu fața ei aspră. Bill întinse o mână spre ea, o rugăminte fără cuvinte, dar ea plecă repede încălțată cum era în adidași, aruncându-i o privire dezaprobatoare peste umăr. Nu știa că Louis Vuitton făcea adidași.

Timpul parcă se oprise, în vreme ce el încerca să ajungă la mașină. Se uită după portar, dar nu era nici urmă de el. Avea să sune la birou, asta avea să facă. Scotoci în buzunar după telefonul mobil, dar și-l uitase în apartament.

Bill ridică privirea și se uită la norii care se mișcau prea repede pe cer, iar mintea lui încerca să facă un plan. Se va întoarce în apartament, asta va face. Înjură, se îndepărtă de mașina de care se rezemase, dar înainte să poată ajunge la lift, se prăbuși.

Cineva făcu tot posibilul să-l prindă. Simți niște mâini care aproape că-i stopară căderea, și apoi mâinile îl apucară de reverele hainei, ridicându-l din genunchi, și apoi încă o pereche de mâini îl ajutară să se ridice în picioare.

Deschise ochii și le văzu pe Jenny One și pe Jenny Two de o parte și de alta, discutând între ele în șanhaieză, în timp ce-l duceau spre lift. Amândouă erau îmbrăcate în negru. Numai negru. Dar, cumva, nu se gândi că se duceau la o înmormântare.

Cele două Jenny îi scotociră în buzunare și găsiră cheia de la apartament. Încercară să-l ducă în dormitorul principal, dar el se trase înapoi și în curând se așeză în fața vasului de toaletă, iar Jenny Two îl bătea pe spate, în timp ce el icnea, grohăia și transpira, deși nu mai era nimic de dat afară.

În dormitorul mare, Jenny One trăsese draperiile. Era prea obosit ca să le explice că acesta nu era dormitorul lui, că dormitorul lui era în cealaltă cameră, cea de oaspeți, că dormitorul principal era locul unde dormeau soția și fiica lui, sau cel puțin acolo dormiseră, dar totul era atât de

complicat și efortul prea mare, așa că nu spuse nimic, ci doar făcu tot posibilul să le ajute când îl dezbrăcau până la chiloții Calvin și-l băgau în cearșafuri. Cearșafurile erau reci și proaspete. Era un pat minunat.

Apoi trebuie să fi dormit o vreme, pentru că deodată JinJin era acolo, și apoi o conversație pe care n-o înțelese, iar ușa se închise și cele două Jenny plecară. Dormitorul începu să sc învârtă, dar chipul ei rămase stabil în fața ochilor lui, centrul slabii al universului.

— Dormi acum, spuse ea.

— Tu meriți, începu el, căutându-i mâna, încercând să se ridice în capul oaselor. Era atât de mică. Cum putea cineva să aibă mâini atât de mici? Ea își trase mâna cu o privire mânioasă. El voia să vorbească, erau lucruri pe care trebuia să le spună, dar ceva nu era în regulă cu respirația lui, se sufoca, iar asta îl distrăgea și uită ce anume merita ea, ce dorise să spună.

— Prea multă vorbă, spuse ea, scuturând capul și umflând pernele fără rost.

El închise ochii, cu stomacul gol și dureros, cu ochii împăienjeniți de transpirație și mai obosit decât credea că era posibil să se simtă cineva.

El se întinse din nou spre ea și de data asta, când îi luă mâna, ca nu și-o mai trase. Undeva suna un telefon. Il ignorară.

Rămase cu el toată ziua, cărându-l la toaletă când avea nevoie să meargă să îngenuncheze și să se roage, iar mai târziu el ajunsese la concluzia că îl văzuse într-o stare fizică mai jalnică decât îl văzuse oricine până atunci.

Și dimineața, când se împliniră 24 de ore de când tremura și transpira, iar el dormise în acel pat minunat cu nimic altceva în stomac decât crampele din interior, ea îi căută în buzunare după portofel, încercând să găsească pe cineva căruia să-i telefoneze.

— Vorbim despre crize cardiace, dar expresia este înșelătoare, spuse cardiologul. În sens medical, criza cardiacă este un termen relativ. Criză implică faptul că inima nu mai pompează sânge în artere, iar pacientul este decedat. Buzele lui subțiri se subțiată și mai mult într-un fel de zâmbet sau grimasă. Și asta, desigur, se poate întâmpla.

Becca, tatăl ei și Sara se aflau în cabinetul lui. Becca se gândi că era un cabinet extrem de mic pentru un specialist atât de căutat și de scump. Era un bărbat de cincizeci și cinci de ani, cu pielea bronzată de la schi, în așteptarea pensionării, în așteptarea weekendului. Tatăl lui avea programare la ora două, dar medicul întârziase. Trebuiau să-și închipuie asta, se gândi Becca. Dacă iei programările de dimineață ai mai puține șanse să stai în sala de

așteptare, răsfoind reviste lucioase vechi și întrebându-te dacă rezultatul final avea să fie viața sau moartea. Trebuiau să-i spună camera îndoielii, se gândi ea.

Asistenta cardiologului, o femeie grasă cu halat albastru, fixa radiografiile pe un ecran iluminat. Nu semăna cu tatăl ei. Nu semăna cu o inimă.

Becca stătea acolo între tatăl și sora ei și se întreba: „Câți vede într-o zi?” Simțea un fel de compasiune față de meseria cardiologului. Văzuse totul până atunci, se gândi Becca. Teroarea de pe fața pacientului, neîncrederea de pe fețele celor dragi, foamea disperată după o veste bună. Câte sentințe la moarte, câte amânări? „Prea multe ca să poată fi numărate, reflectă ea și noi suntem doar programarea de la ora doua”

— Gândiți-vă la o inimă nesănătoasă ca la un muncitor ineficient, spuse cardiologul. Muncitorul ineficient lucrează de două ori mai mult decât cel eficient, dar obține pe jumătate rezultatele acestuia. Inima sănătoasă...

Telefonul Beccăi începu să sune în geantă. Asistenta cea grasă se uită la Becca de parcă ar fi vrut s-o omoare. Becca dădu drumul la mâini tatălui și surorii ei și-și scoase repede telefonul. Văzu pe ecran APELANT NECUNOSCUȚ și îl închise.

— Scuze, spuse ea tuturor, dar mai ales asistentei grase care voia s-o omoare.

Apoi Becca simți mâinile tatălui și surorii lui căutându-le pe ale ei, degetele lui îi săpau în palmă, ținând-o pentru confort și reasigurare, împiedicând-o parcă să fugă.

— Puteți să vă ridicați chiloții și pantalonii, îi spuse doctorul Khan lui Shane. În timp ce australianul se îmbrăca, Khan merse la toaletă și-și dădu cu apă rece pe față. Părea epuizat. Trecuseră doar câteva ore de la zborul de la Heathrow și se simțea copleșit de oboseală crâncenă din cauza diferenței de fus orar. Când se întoarse la birou, îl așteptau.

Soția lui Shane stătea lângă el, dar pentru Shane era ca și cum ar fi fost complet singur. Cumva, prezența Rosalitei în cabinetul doctorului îl făcea să se simtă mai singur decât dacă ar fi fost acolo fără ea.

Se aflau aici pentru că durerea nu încetase. Durerea din bucata lui de came de încredere și cele două bijuterii, servitorii lui credincioși de atâta vreme și în atâtea aventuri. În sfârșit, îl trădaseră, pentru că uneori durerea de acolo, de jos, dispărea puțin, dar nu pentru prea mult timp. O vreme crezuse că se întâmpla ceva foarte grav cu el. Astăzi avea să afle ce se întâmpla.

Era un moment în care avea nevoie de un prieten, de un aliat și de o soție. Cineva care să-i spună că va fi bine - orice s-ar întâmpla, va trece

peste asta. Că vor trece împreună peste asta. În schimb, se simțea cel mai singur om din lume.

— Nu este cancer și nu este hernie de scrot, spuse doctorul Khan, dar ceva din tonul lui îl avertiza pe Shane că nu era: momentul să răsufle de ușurare.

Cel puțin, examinarea fusese blândă. Shane pe canapea, cu pantalonii și chiloții lăsați în jos, dar nu scoși de pe el. Degetele în mânuși de cauciuc localizaseră sursa durerii, îl cercetară cu pricepere, iar acum doctorul Khan anunța încrezător că nu era lucrul de care Shane se temuse cel mai tare. Nu era cancer. Mănușile de cauciuc se îndepărtaseră de testicule, în sus, presând; deasupra vintrelor și pe abdomen, și apoi din nou în jos, peste marginea sursei durerii. Dar nu era nici hernie. Iar din felul în care doctorul Khan se pronunță asupra acestor lucruri, Shane înțelese că nu exista nici o îndoială.

Dar era altceva.

— Din păcate, s-ar putea să fie torsiune testiculară, spuse doctorul Khan, iar Shane se gândi: „Torsiune?” Era un cuvânt pe care nu-l mai întâlnise niciodată, nu visase niciodată la asta. Shane petrecuse săptămâni în șir cu enciclopediile medicale, citind despre lucrurile care s-ar fi putut întâmpla cu el dacă nu era doar efectul secundar al faptului că fusese lovit în cea mai intimă zonă.

Cancer? Poate. O hernie de scrot? Posibil și, cu toate că ar fi neplăcut, ar fi de departe de preferat

față de Marele C. Dar torsiune? Nu auzise niciodată de torsiune. Oare torsiunea apărea în Dicționarul Medical? Oh, cu siguranță. Dar el nu căutase asta. "Asta o să te omoare", se gândi Shane.

Ceva ce nici măcar nu poți numi.

Torsiunea este o răsucire anormală a țesuturilor, explică Khan. Imaginați-vă o minge care este răsucită. Shane își încrucișa picioarele și apoi le desfăcu, depărtându-le și mai mult, i aci își imagina foarte bine.

Shane încercă un zâmbet curajos, dar erau multe lucruri pe care nu le știa și prea multe de care se temea.

— Care este cel mai rău scenariu? întrebă el, cât de încet putu.

Doctorul Khan se uită țintă la ei.

— Ei bine, dacă este torsiune și dacă v-ați pierdut funcționalitatea aceluia testicul - dacă nu mai ajunge sângele la el, dacă este esențialmente mort atunci va trebui să fie îndepărtat pe cale chirurgicală cât mai curând posibil.

Shane era prea amorțit ca să-i mai fie frică.

Își simțea respirația și inima bătându-i în piept și-și vedea viața virând într-o direcție nebună, neașteptată. „Torsiune! Acum am auzit de asta!“ Apoi vorbi soția lui, cu vocea rece, plată și puternică.

— Va mai putea să aibă copii? se interesă ea, ca și cum tocmai suferise un afront personal.

Doctorul Khan alege să ocolească întrebarea.

— Trebuie să îți facem o radiografie imediat, spuse el. Se află aici un radiolog consultant, cel mai bun din oraș, și vreau să stați la ușa cabinetului lui până când vă poate primi. O să-l sun acum, ilar pentru că nu aveți programare, mă tem că trebuie să așteptați acolo până vă poate primi.

Shane dădu din cap, încă în stare de șoc. Unde altundeva trebuie să meargă? Ce mai era dincolo de camera asta? Soția lui stătea tăcută lângă el. Nu îl atinse deloc, iar el aproape că uitase ca se afla și ea acolo.

Telefonul de pe biroul doctorului Khan sună, iar el apucă receptorul nervos.

— Fără telefoane când sunt cu un pacient, știi asta!

Secretara își ceru scuze.

— Este o urgență, domnule doctor Khan, spuse ea, iar engleza ei se poticnea din cauza emoției. În legătura cu domnul William Holden de la JinJin Li. Zice cunoașteți dumneavoastră.

Khan aproape că izbucni în râs. Doamne, ce obosit era!

— JinJin Li? spuse el. Asta e altceva. Cred că sunt cincizeci de milioane de JinJin Li în China.

Dar prelua apelul, cerându-și scuze de la Shane și Rosalita. Se auzi un clic și apoi vocea ei la telefon.

— Domnul doctor Khan? întrebă ea. Nu mă cunoașteți.

În patul mare și ciudat, Bill rătăcea între vise și somn fără vise. Tremura și se scutura sub cearșafurile ude de transpirație, auzind-o plimbându-se prin apartament, iar mintea epuizată i-o lua razna.

Dacă problema nu era să cunoști pe cineva minunai - ci să cunoști mai mulți oameni minunați? Dacă problema nu era să găsești pe cineva care să merite dragostea ta, ci să cunoști un număr nelimitat de oameni care să merite să fie iubiți? Atunci ce se întâmplă? Era acesta negativul unei vieți fericite? Sau rețeta pentru dezastru?

Îl transportară de urgență la International Family Hospital and Clinic de la Xian Xia Lu, unde o perfuzie îi înțepa brațul. Îi pătrundea prin vene ca o gheață topită, iar el tresărea de durere. JinJin stătea stingheră într-un colț al camerei de spital, nesigură dacă ar trebui să rămână sau să plece.

— Nu știu ce ai mâncat, spuse Khan. Dar asta este un gen de infecție virală a stomacului și a intestinelor. Arată ca dizenterie amibiană. Te reținem pentru analize. Și desigur ești foarte puternic deshidratat. Asta putea să te omoare.

— A sunat-o cineva pe soția mea? Întrebă Bill. A sunat cineva la firmă? O să se întrebe unde simt.

— A venit cineva de la biroul tău când dormeai. Doamna Deng, așa este? JinJin dădu din cap afirmativ, dar Khan nu o văzu. Însă își dădu seama că doctorul face tot posibilul ca nici măcar să nu observe prezența ei. Cei de la tine de la birou cunosc situația. Doamna Deng a spus că o va suna personal pe Becca. O va suna pe soția ta. Poți s-o suni și tu când vei fi în stare.

— Mulțumesc, spuse Bill, iar doctorul Khan dădu scurt din cap și se uită în altă parte.

Se trezi fără să știe unde se află, dezorientat de zgomotele din spital.

Cineva plângea în somn. Niște roți treceau pe lângă camera lui. Asistente care discutau pe coridor. Un telefon care suna și nu răspundea nimeni.

Perfuzorul lângă el, dar punga se golise pe jumătate, iar el gemu când simți durerea de gheață care i se strecura în sus, pe braț.

Acum își amintea.

Khan plecase. JinJin plecase. Dar în penumbra nopții care se insinua pe deasupra ușii, văzu trupul masiv cunoscut al lui Shane care stătea pe scaunul de lângă pat.

— Ești bine, colega?

Bill închise ochii și clătină ușor din cap, liniștit de sunetul aspru al vocii australianului.

— Te-ai pricopsit cu ceva, nu-i așa? spuse Shane. Se întâmplă și la case mai mari.

— Nu știu ce am mâncat, gemu Bill. Ultima mâncare pe care și-o amintea era una într-o seară târzie, niște tăieței Dan Dan cu Shane și nemții pe Bund. Dar Shane evident supraviețuise tăiețelilor. Bill închise ochii. Nu se simțise niciodată atât de obosit.

— Dizenterie amibiană, se strâmbă Shane. E la fel de posibil să fie din apă, cât și din mâncare. Probabil de la vreun cub de gheață stricat. Ține-te departe de apă, colega. Voi, britanicii, chiar nu știți nimic? Îl bătu ușor pe braț pe Bill. Oricum - toți de la birou îți transmit dragostea lor. Ia-ți liber cât vrei de mult, spuse Devlin. Shane se foi ciudat. Și eu am avut o zi nenorocită. Am primit jeleu cald întins pe bijuteriile coroanei. Bill deschise ochii și se holbă la prietenul său. Shane oftă când își aminti și nu prea reuși să zâmbească. Multă lume ar da bani frumoși pentru asta, colega. Când doctorul a zis „scanare”, am crezut că e vorba de operațiunea aia prin care te bagă într-o mașinărie mare, ca un coșciug. Cum se numește mașina aia, colega?

— RMN, spuse Bill. Se numește Rezonanță Magnetică. RMN.

— Da, RMN. Dar scanarea era genul de ecografie pe care o fac femeile când au un pui la copt. Când le pune jeleu cald pe burtă, ca să vadă piticul din burta lor.

Bill se gândi la ecografiile pe care le făcuse cu multă vreme în urmă Becca, în timp ce el o ținea de mână, și se minunau de fiica lor încă nenăscută. Atunci erau cele mai bune vremuri. Ba nu, când a fost mai mare și mergea în picioare și puteai să vezi fetița care avea să devină, atunci au fost cele mai bune vremuri. Ba nu, se gândi el, poate mai târziu, când puteau să vorbească unul cu altul. Atunci au fost cele mai bune vremuri.

Shane povestea despre ecografie.

— Genul de ecografie pe care o face femeia când e sus pe masă și scoate o grămadă de ooh și de aah, spuse el. Se mișcă jenat pe scaun. Ei bine, au fost o grămadă de ooh și de aah când au început să-mi pună jeleu pe biluțele mele Elgin.

Bill închise ochii și râse. Nu voia să râdă, pentru că îl durea prea tare, dar nu se putea abține. Gheața se strecură în sus pe vene, iar el gemu de durere.

— Ești bine, Shane?

Australianul cel mare se foi în întuneric. Nu prea vorbise despre asta. Ținuse totul în el.

— Doctorul credea că s-ar putea să-mi extirpe un testicul. Mi se trage de la noaptea noastră la Pudong, îți amintești?

Bill se uită la el, fără să mai râdă.

— Isuse, Shane! „Secretele pe care le ascundem”, se gândi el. Îmi pare atât de rău. Și chiar îi părea rău și se simțea responsabil și știa că dacă nu s-ar fi

apropiat niciodată de JinJin Li, atunci prietenul lui n-ar mai fi nevoit să treacă prin ce trece.

— A fost bine, spuse Shane încet. Radiologul a spus că nu e misiune. Un tip de treabă! Un bărbat minunat. El e de părere că sunt doar efectele unei lovituri puternice. Dar mintea îți joacă feste, nu-i așa? Mintea îți joacă tot felul de feste.

— Atunci e bine, Shane, spuse Bill, cu vocea ca un croncănit. Vocile lor erau scăzute în noaptea de spital, ca și cum ar mai fi fost cineva, o a treia persoană, care dormea în aceeași cameră și pe care încercau să n-o deranjeze. Atunci este minunat.

— Îmi amintesc când a murit bunica mea de cancer la sân, povesti Shane. O bătrână minunată. Și a făcut cel mai generos și mai curajos lucru pe care l-am văzut vreodată la cineva. A luat mâna mamei mele și a pus-o să simtă gâlma - a pus-o să afle ce avea s-o omoare. Și bunica a spus: „Asta să cauți mereu, iubirea mea, de asta trebuie să te ferești, îngeraș, iar dacă găsești așa a-va, să-l stârpești. Trebuie să-l localizezi timpuriu și să-l dai afară din corpul tău și așa o să trăiești". Iar când eu m-am gândit « a ar putea fi cancer de testicule, m-am gândit: „Să mă ia dracu'! oricât de mult l-aș iubi pe Bill Holden, n-am să-l las să-și bage mâinile în pantalonii mei ca să afle ce mă omoară!”

Bill răsese din nou, acum mai tare, ca și cum le-ar fi fost luată o greutate de pe umeri și nu-i mai păsa de durerea din brațul lui.

— Până la urmă, a ieșit bine, zâmbi el. Totul e bine când se termină cu bine.

Shane aprobă dând din cap.

— Dar așa ceva aruncă o lumină asupra vieții tale. Își frecă ochii cu degetele. Aruncă o lumină asupra căsniciei tale. Serios. Când se întâmplă așa ceva - când pare că o să începi să tai bucățele din tine -, ei bine, atunci îți dai seama ce ai și ce nu ai. Își întoarse fața, cu toate că Bill nu putea să-l vadă în întuneric. Avea bagajele făcute, Bill. Am văzut. Nu literalmente, dar am trecut prin chestia asta singur. Dacă ar fi fost ceva rău, Rosalita ar fi plecat.

Bill se gândi la prietenul lui care vorbea despre femeia ce îi devenise soție înainte de a-i fi măcar prietenă. Se gândi cât de repede se putea năruți totul.

— N-ai de unde să știi asta, spuse Bill, căutând printr-un clișeu să-i dea asigurări prietenului său, dar fără să creadă nici el. Ar fi putut să scoată ce e mai bun din ea. Poate v-ar fi apropiat mai mult.

Shane pufni.

— Un fel cam radical de a-mi suda căsnicia, colega. Să fac o mică operație la urmașii familiei. Scutură din cap. E trist că nu este alături de mine așa cum ar trebui să fie o soție. Nu-mi este cel mai bun prieten.

Bill închise ochii. Voia să-l ajute pe prietenul lui. Dar era așa de obosit acum. Singurul lucru care-l ținea treaz era gheața care i se strecura în sânge și care-l făcea să geamă de durere.

— Nu e ca tine și Becca, spuse Shane. Eu și Rosalita - nu suntem așa. Noi nu suntem parteneri. Suntem - nu știu ce suntem. Ne-o tragem cu verighete. Asta-i tot Și în ultima vreme, de la noaptea aia în Pudong, nici măcar atât. Shane își acoperi fața cu mâinile, iar Bill auzea respirația prietenului lui în întuneric. Tu ai genul de căsnicie la care visează orice bărbat, adăugă Shane, iar Bill știa că așa era.

„Dar mintea îți joacă feste, se gândi el.

Mintea îți joacă tot felul de feste.”

— Mă simt groaznic, spuse Becca. Mă simt îngrozitor. Foarte groaznic.

De cealaltă parte a lumii, Bill râse ușor.

— Salutare, șopti el, și dintr-un singur cuvânt ea își dădu seama cât de grav fusese. Auzea vocea soțului ei ca și cum acesta ar fi fost golit pe dinăuntru.

— Îmi pare atât de rău, iubitoare, spuse ea.

— De ce îți pare rău?

— Îmi pare rău că a trebuit să venim acasă. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta singur. Trebuia să fiu acolo.

— Nu-i vina ta că tatăl tău s-a îmbolnăvit.

— Știu, dar - vreau să avem o viață fericită. Serios. Asta e tot ce vreau. Vreau să fim din nou împreună.

— Și eu la fel, o asigură el.

Era un lucru atât de simplu și de evident cel pe care și-l doreau, iar ea nu-și mai amintea măcar de ce își doriseră altceva mai mult.

— Ce mai face tatăl tău?

— Nici o schimbare, îl informă ea. Analizele nu au fost concludente. Are o bătaie de inimă neregulată, dar nu își dau seama ce nu e în regulă. Nu știu. Deodată pare un bătrân, Bill.

— Și Holly? întrebă el, și-și aminti de cearta lor, dar voia să evite alta.

— E bine, Bill, rosti ea repede. E bine cu Sara și cu copiii ei. O scurtă pauză. Te rog să mă crezi, iubitele. Intenționat nu-l menționase pe partenerul Sarei. Știa că pomenindu-l atingea o coardă sensibilă. Și-ți promit că e doar pentru scurt timp, doar până când tata va putea să aibă singur grijă de el.

— Asta e bine, spuse el, încercând să adopte cel mai neutru ton cu putință.

— Tu cum ești? Când te întorci la serviciu?

— Sunt mai bine. Serios. Nu-ți face griji. Devlin mi-a spus să stau deoparte o vreme. Asta e bine. Sunt o grămadă de lucruri pe care le pot face de-acasă.

— Totuși, poate ar trebui să vin acolo, propuse ea. Am să vorbesc cu doctorul Khan.

— Nu, spuse Bill. Te rog, nu face asta.

Nu era adevărat că nu putea face nimic în legătură cu asta, se gândi Becca când închise. Ar fi putut să stea cu el. Dar n-avea sens să se mai gândească la asta acum. Ce era mai rău trecuse, reflectă ea, mergând în bucătărie ca să prepare niște paste cu salată pentru ea și tatăl ei. Tatăl ei moțăia în fața știrilor de seară, iar Becca îl trezi când cina fu gata. Scotea tot felul de sunete de încântare și de apreciere la adresa mâncării, dar abia dacă se atinse de ea.

După masă, Becca sună la Sara ca să-i spună noapte bună lui Holly. Apoi se uită vreo două ore la televizor împreună cu tatăl ei, schimbând canalele ca să urmărească știrile. Sau mai degrabă Becca se uita la televizor, în vreme ce tatăl mai mult moțăia.

Era ciudat. Noaptea nu putea să doarmă, iar ea îl auzea adesea foindu-se prin casă, dar n-avea nici o problemă să doarmă pe canapea, când nu era timpul de somn.

Spre miezul nopții îl trezi din nou și așteptă până când îl auzi că terminase cu urcatul scărilor, cu baia și cu luminile, și abia atunci merse și ea la culcare.

Și Becca zâmbi cu nostalgie și se gândi ce ciudat era că acum venise vremea ca ea să meargă în camera de oaspeți și să se urce într-un pat de o persoană și să doarmă singură.

Ceaiul era bun pentru recuperarea lui, spuse JinJin. Și aerul curat și plimbarea.

Așa că atunci când era deja de câteva zile acasă, într-una din acele dimineți în care nici *amah*, nici Tiger nu-i făcuseră cumpărături de la alimentară și nici Shane nu se oprise pe la el ca să vadă ce mai face sau poate doar ca să întârzie pe drumul de la serviciu acasă, JinJin sună la ușă și anunță că îl scoate afară. Recomandă Orașul Vechi, Yu Gardens și ceainăria de pe lac.

Merseră acolo cu mașina ei roșie, iar el nu se putu decide dacă ea era cel mai prost șofer pe care îl cunoscuse sau doar un șofer de curse tipic pentru Shanghai. Dar ajunseră întregi și nevătămați, iar ea îl luă de braț în timp ce se plimbau prin Orașul Vechi, până ajunseră la podul în zigzag care ducea la ceainărie, îi simțea trupul lung presându-se de al lui și se opri să se uite la ea. Ea își întoarse privirea la apa care bolborosea de mulțimea de pești aurii de sub ei și apoi din nou la fața lui.

— Bun tată, bun soț, bun bărbat, rosti ea, apoi dădu din cap o dată, ca pentru a întări cele spuse sau ca și cum luase o decizie importantă. Se uitară unul la altul un moment lung. Da, așa cred.

Apoi o sărută. Potrivire perfectă. Gurile lor se potrivoră perfect. De obicei, ceva nu era în regulă cu felul în care se potriveau gurile, se gândi el. Limbi prea active sau pasive, buze prea aspre sau umede,

dinți care stăteau în drum. Nasuri peste tot. Dar nu și cu ea.

— N-o să se întâmple, explică el, dându-se un pas înapoi, vrând s-o ia în brațe, dar dându-se la o parte ca să nu poată face asta. N-o să se întâmple pentru că, dacă se întâmplă, atunci nu sunt nici unui din lucrurile astea, nu-i așa? Adică tată bun, soț bun, bărbat bun - totul se duce de râpă, JinJin. Nu mai sunt nimic din toate astea dacă noi doi începem ceva.

Ea dădu din cap gânditoare, aprobându-l.

— Nu putem să mergem nicăieri, spuse ea.

Nu știa dacă ea voia să spună că relația lor nu putea să meargă nicăieri sau dacă voia să spună că nu puteau să iasă împreună ca nu cumva să fie văzuți - ceainăria de pe lac era mult mai goală în timpul săptămânii, nu prea erau șanse să se întâlnească cu cineva de la firmă astăzi, dar tot exista posibilitatea - sau dacă voia să spună că era imposibil să aibă o aventură în vreunul din cele două apartamente ale lor.

Poate voia să spună toate aceste lucruri.

— Nu, nu, nu, zise el, acum disperat, dându-se înapoi de pe marginea stâncii. Nimic nu se poate întâmpla vreodată. Nu te pot duce acolo unde doarme soția mea și unde se joacă fiica mea. Și nu putem merge nici la tine în casă - poate veni prietenul tău. Nu putuse să scoată accentele de gelozie din voce. Doar are chei, nu-i așa?

JinJin confirmă asta pe tonul ei devastator de limpede.

— Are chei, da, admise ea. El deține apartamentul. Începură să meargă încet spre ceainărie. Ea zâmbi, ca de-o glumă bună. Nu facem dragoste în apartamentul lui William. Nu facem dragoste în apartamentul lui JinJin.

Nu putea să-i împărtășească amuzamentul. Deja chestia asta ajunsese prea departe. Săratul fusese o greșeală. Dar fusese atât de bună cu el și arăta atât de bine, iar el fusese atât de singur de atâta vreme.

— Cum am putea? spuse el. Cred că ești minunată - știi asta dar cum am putea?

Apoi nu-și mai vorbiră deloc până când fură serviți cu ceai în două cești. Și, în timp ce așteptau să se răcească apa fierbinte, JinJin își deschise geanta și, fără să spună nimic, îi dădu un plic cu două bilete la Dragon Air, cu numele lor pe ele. Se uită mai atent. De la Shanghai la Guilin. Cu plecare mâine-diminează. „Imposibil, se gândi el. Nici o șansă.”

— Nu, refuză el. Nu merg la - unde-i asta? - Guilin. Mă întorc la serviciu. Se holba la bilete, scuturând din cap. N-am auzit niciodată de Guilin. Ridică biletele. Ea nu făcu nici o mișcare ca să le ia, ci își suflă în ceai. El se aplecă înainte. Ascultă-mă. Uită-te la mine. Nu sunt liber, JinJin. Trei cuvintele înainte să înceapă orice. *Nu sunt liber.*

— O să-ți placă Guilin, ciripi ea, ridicând ceașca, dar cu grijă, căci era încă prea fierbinte ca să poată bea.

Apoi nu mai vorbiră până când mașinuța roșie cu steagul Chinei pe capotă țâșni ca un bombardier spre est, spre New Gubei, iar ea se întorcea să pălăvrăgească cu el pe banda de viteză de pe autostradă, povestindu-i că tatăl ei venea de la Guilin, așa că avea un părinte din nordul îndepărtat și un altul din sud, de departe, și claxona doar ca să-și anunțe prezența pe lumea asta, mergând prea aproape cu mașina la depășirile pe interior, sau stând la o coadă de mașini bară la bară, făcând semn cu farurile, fără să arate nici un pic de teamă.

Asta îl speria cel mai mult. Totala lipsă de frică, de parcă JinJin nu avea nici cea mai mică idee despre cât de rău putea să iasă toată treaba.

18

Pe un pod de lemn peste râu, se strânseseră în brațe sub o umbrelă cu numele hotelului pe ea și se uitară la un pescar cu cormoranul lui.

După lăsarea întunericului, erau bărci care îi duceau pe turiști să vadă pescarii cu păsările lor. Bill și JinJin ieșiseră în prima lor seară la Guilin, iar luminile de pe barcă îi iluminau pe pescarii aplecați pe puntea bărcii lor, cu cormoranii în față și cu o

lampă cu cherosen între ei, omul și pasărea adunați în jurul lămpii ca la un foc de tabără.

Când păsările erau puse la treabă, se aruncau în apă și imediat explodau înapoi cu un pește miraculos în cioc. Pescarii - pitici fără vârste, numai mușchi maronii și foarte puternici - aruncau cea mai mare parte din pești într-un coș mare. Dar o dată cam la al șaptelea pește prins, eliberau strânsoarea metalică de la gâtul păsării, dându-i voie să înghită prada. Noaptea, înconjurați de turiști chinezi mirați, părea un fel de truc inteligent de circ. Dar ziua, când oamenii pescuiau cu cormoranii și nu era asistență, îi vedeai pescuind liber de pe podul înalt de lemn și știai că doar așa pescuiau, nu mai avea nici o legătură cu turiștii. Lui Bill i se părea că arată ca o viziune de acum o mie de ani.

Guilin era China pe care o văzuse în tablouri. Dincolo de oraș se întindeau munții de culoarea lămâii, parcă conștienți de pitorescul lor, unii dintre ei atât de triunghiulari, încât arătau ca aceia din desenele fiicei sale, și toată priveliștea scăldată în ceață aștepta să o captezi pentru posteritate.

Părea capătul Chinei, iar el simți că era capătul lumii, chiar dacă știa că Vietnamul se întindea de partea îndepărtată a acelor munți. Dar cu toate că era cea mai încântătoare țară pe care o văzuse vreodată, frumusețea de carte poștală a Guilinului nu o acapară precum vederea pescarului cu pasărea lui.

— Asta este China pentru mine, spuse el.

Mult sub ei, pe apa sticloasă a râului Li, râul care avea același nume ca ea, pescarul singuratic elibera strânsoarea metalică de la gâtul păsării. Peștele din ciocul ei era înfulecat imediat.

— Pescarul acela, îi spuse el, pasărea aceea.

JinJin ridică din umeri. Îi zâmbi lui Bill și îi strânse brațul, dar lumina din ochii ei nu se schimbă, parcă vederea pescarului și a cormoranului nu era ceva așa de special pentru ea, parcă doar îl amuza pe el. Parcă țara ei și lumea întregă erau un loc cu mult mai simplu decât credea el.

— Practic, spuse ea, în timp ce pasărea se scufundă încă o dată în apă și ieși cu un pește ce nu-i fu permis să-l păstreze de data asta. Pur și simplu practic.

Acesta era momentul când pur și simplu nu se mai sătura de ea.

Ziua se plimbau prin Guilin. După-amiază târziu puneau semnul pe ușă, ca să o facă pe cameristă și întreaga lume să dispară, iar el gemea, o iubea, transpira și adormea în brațele ei.

Totul avea sens perfect și era în același timp un fel de nebunie - pentru că lumea dispărea, iar când era cu ea în acea cameră, asta era singurul lucru care conta. Nu știa cum, n-avea nici cea mai vagă idee cum, dar avea să se descurce ei cumva. El va face ca zilele la Guilin să continue și când se vor întoarce în

lumea reală. Va face ca vacanța romantică să dureze o veșnicie. Tot ce trebuia să facă era să-și dea seama cum va face asta.

În același timp, sentimentul de vinovăție era la fel de real înlăuntrul trupului lui cum fusese boala - sentimentul nimicitor de vinovăție și de rușine veni asupra lui ca o bătă de baseball în ceafă când stătea întins lângă ea, iar ea dormea. Vina era la fel de neîndoielnică precum fusese boala, la fel de groaznic cum era și gândul că dacă ar avea ocazia s-o ia de la capăt, atunci ar face exact același lucru, ar lua-o pe JinJin Li de mână și ar merge la aeroport și ar lua avionul spre Guilin și ar privi pescarii cu păsările lor.

Se miră că ea vru să-și vadă tatăl.

În prima dimineață la Guilin, inspirată de apropierea orașului natal al tatălui ei, îi povesti istoria de groază a copilăriei ei, cu accesele de violență ale tatălui, iar Bill presupuse că pierduse orice contact cu el după ce părinții ei divorțaseră. Dar tatăl se afla într-un sătuc în zona rurală a orașului Guilin, puteau merge cu taxiul, aflase că este bolnav, iar pentru JinJin era evident că trebuie să-i facă o vizită.

— Un astfel de tată, spuse Bill, mâniaș în locul ei, în Occident n-ai avea nimic de-a face cu el.

JinJin ridică din umeri.

— Dar noi nu suntem în Occident, îi aminti ea.

Așa că luară un taxi până în satul lui, cu munții de culoarea lămâii, râul limpede precum cristalul și câmpurile de catifea de-o parte și de alta a drumului, în timp ce Bill își amintea poveștile de groază despre copilăria ei, la celălalt capăt al țării. Tatăl care le bătea la palmă cu bețe subțiri pe ea și pe sora ei dacă îl enervau la masă. Tatăl care o țâra pe mama lor s-o bată cu cuvintele: „Ia-ți adio de la copii - n-o să-i mai vezi niciodată”. Și tatăl ei care le părăsise în final, dar nu le lăsase niciodată în pace și care se certase în stradă cu JinJin când această avea cincisprezece ani și el patruzeci, iar lumea îi lua drept amanți.

Era jucător de noroc. Violența i se trăgea de la jocuri. Muncea, puneă toți banii în joc, iar atunci când pierdea totul, se întorcea acasă ca să dea vina pe soția lui și pe cele două fiice și să le pună lor totul în cârcă.

Satul se afla într-o vale, între două dealuri. Cioturile unor copaci tăiați cu ani în urmă se iveau acum pe dealuri ca niște cruci de piatră după vreun război uitat. Satul însuși părea o combinație de așezare ilegală și tabără de refugiați. Colibe din lemn și tablă ondulată se găseau alături de corturi maronii grosolane. Copii cu picioarele goale ieșeau din corturi ca să caște gura la sosirea taxiului. Abia dacă se putea numi un sat, se gândi Bill.

— Ce s-a întâmplat aici? întreba Bill.

JinJin ridică privirea spre dealuri.

— Inundație, spuse ea. În trecut, au fost tăiați mulți copaci prin împrejurimi. Căuta cuvântul. Sol? Când vine taifunul, solul alunecă repede de pe dealul fără copaci. Ridică repede mâna, cu palma în jos. Vin ploile, râul se ridică - înțelegeți?

El aprobă din cap.

— De când trăiesc oamenii ăștia în corturi? întreba el. Când a fost inundația?

Se gândi puțin.

— Acum trei ani. Haide, să-l găsim pe tata.

Tatăl lui JinJin era la depoul de autobuze, unde lucra. Avea o mustață ă la Clark Gabie și părea la fel de lat pe cât de înalt. Era atât de diferit fizic de fiica lui cea suplă, încât lui Bill îi venea greu să creadă că aveau același sânge. El rânji timid la Bill în timp ce pălăvrăgea cu JinJin și, poate pentru că ea se purta așa de natural cu el, Bill nu-l putea uri.

— Eu fata asta tată! anunță el, iar Bill dădu din cap, amândoi zâmbind de această revelație șocantă. Cei doi prieteni chicotiră amuzându-se de măiestria lui la limbi străine.

— Nu vorbește nici un pic engleză spuse JinJin scuzându-l.

Tatăl ei nu prosperase în anii de când își părăsise familia. Jocurile de noroc și violența îl făcuseră să mai ruineze alte două mici familii, iar acum locuia singur într-o colibă de lemn, chinuit de probleme la plămâni și de mlaștină trăind cu un

regim care JinJin spusese că ar consta în orez, țigări răsucite și un soi de ceai care îi înnegrise dinții.

Lângă depou era o cantină, iar Bill îi urmări pe amândoi cum își sorbeau cu zgomot supa cu tăieței în timp ce el - dintr-odată conștient de problemele cu stomacul - nu mâncă nimic. Chiar și lăsat pe dinafară de conversația lor din cauza limbii, își dădea seama că balanța puterii se inversase între ei. Tatăl îi răspundea fiicei aproape roșind, fără să poată menține prea mult timp contactul vizual. Fiica era cea care puneă întrebările.

— Tata spune că autoritățile locale sunt foarte proaste, îi traduse JinJin lui Bill. După inundație, a existat un fond de ajutorare strâns pentru sat de către guvernul central. Dar satul nici măcar nu a știut despre el până când ei n-au trimis un reprezentant la Beijing ca să protesteze.

Tatăl ei rânji rușinat pe sub mustața Clark Gabie.

— Tata spune că i-ar plăcea să te invite la el în casă, continuă JinJin. Dar sunt foarte săraci aici și îi e rușine să te invite într-un loc atât de mizer.

Bill ridică o mână a protest.

— Vă rog, domnule, nu trebuie să vă rușinați, sunt fericit să vă cunosc.

Dădură mâinile entuziaști, fără sens și, fără să stea pe gânduri, Bill scosese portofelul și îi îndesă un pumn de yuani în mână tatălui. Acesta protestase

puțin, dar apoi ridicase sprâncenele fericit, uitându-se la bani fără să-i vină să creadă.

— Eu fata asta tată! spuse el, în vreme ce JinJin se uită în altă parte, parcă nu suporta să se uite la nici unul.

Părinții lui făcuseră ca lucrurile să pară atât de simple. „Găsești pe cineva și apoi rămâi alături de el, părăsindu-i pe toți ceilalți până când doar moartea vă mai desparte. Îți ții marile promisiuni pe care le-ai făcut în pat și la biserică și nu le uiți toată viața. Asta trebuie să faci, iar viața ta este simplă și viitorul clar.“ Nu părea imposibil, inimaginabil.

Așa că el de ce nu putea?

Ce nu era în regulă cu el?

Zburaseră departe de aeroportul șocant de modern de la Guilin și se săturase de asta. Deja se săturase. Nu voia o aventură și nu voia să fie genul de bărbat care calcă pe alături. Nu voia să fie chinezul dintr-un Porsche argintiu. Nu voia să facă aranjamente, târguri, secrete împărtășite. O voia pe aceea care îl putea face să uite de toate celelalte. Asta voia. Asta voise întotdeauna.

O găsești pe cea care le umbrește pe toate celelalte și asta rezolva imediat toate problemele, rezolvă totul, pune capăt dorinței pentru că, odată ce începi să dorești, niciodată nu e destul, până când inima încetează să-ți mai bată și atunci nu poate fi

vorba nici de odihnă, nici de pace și nici de fericire adevărată. Tot ce trebuie să faci este s-o găsești pe cea care te face orb în fața întregii lumi. Asta era tot ce-și dorea, la fel ca oricine altcineva. Nu i se părea că cere prea mult.

Iar fata asta care stătuse pe scaunul de la geam lângă el, frunzărind revistele din avion - această fată minunată - îi umplea sufletul. Dar când ajunsese în apartament și își deschise telefonul, văzu toate apelurile pe care le pierduse. „APEL RATAT. ACASĂ“, spunea., APEL RATAT. ACASĂ.”

Părinții lui făcuseră ca totul să pară simplu și poate că până la urmă era simplu. Atâta vreme cât îți ții promisiunile. Dacă îți încâlci promisiunile, atunci dintr-odată tot restul devine ușor de încălcat.

Se întoarse acasă târziu după prima zi la serviciu de după vacanță și văzu că toate luminile de la apartamentul ei erau stinse. Știa că nu dormea. Știa că venise mașina după ea.

Era furios și gelos, și fericit. „Bine, treci peste asta, pune-i capăt.“ Crezuse el oare că va sta lângă telefon așteptând apelul lui? Oare crezuse el că Guilin însemnase că nu mai era nimeni altcineva care să aibă pretenții asupra timpului ei liber? Se aștepta să stea acasă, cu picioarele alea lungi încrucișate, și să-și petreacă seara dezlegând cuvinte încrucișate? Da, da, da - în nebunia lui cu camera de hotel cu două încuietori și semnul „Nu deranjați” pe ușă, se

așteptase la toate aceste lucruri, chiar dacă știa că nu poate decât să fie dezamăgit. JinJin ieșise în seara asta, singurul loc unde putea fi, iar el se bucura - „încheie toată nebunia acum“ - chiar dacă se simțea ca și cum ar fi primit o lovitură în burtă.

La miezul nopții, când ea se întoarse acasă, el o aștepta pe scări lângă ușa ei. Se gândise la ce avea să se întâmple dacă bărbatul o însoțea. N-ar fi fost plăcut. Dar mașina Porsche o lăsă la apartamentul ei închiriat și apoi plecă, iar el se ridică în picioare când ea scoase cheia.

— N-am să fac asta, spuse el. Nu pot s-o fac. Îmi iubesc soția și pe micuța noastră fiică. N-am să le părăsesc. Și nu vreau o femeie pe lângă. O iubita permanentă. Asta nu e pentru mine. Nu pot să fac asta - tu ieși cu el, iar eu aștept să te întorci. Cum merge asta? Cum mă face să mă simt eu?

Ridica vocea acum. O voce de femeie de vârstă mijlocie se auzi strigând în chineză din spatele unei uși închise. Amândoi se uitară în direcția din care se auzise protestul și apoi din nou unul la altul.

— Cum ar putea să funcționeze asta? întrebă Bill din nou. Te avem amândoi alternativ noaptea?

Intră în apartament fără să se uite la el. El o urmă înăuntru, apucând-o de umăr și răsucind-o spre el.

— Sau ai de gând să te întâlnești cu amândoi în aceeași noapte? continuă el. N-o văzuse niciodată atât de tristă. Știi ce face asta din tine, nu-i așa?

— O termin, spuse ea. Mereu folosea timpul prezent atunci când era obosită sau stresată, sau rănită. O termin cu bărbatul acela.

El se uită fix la ea. Nu știa ce să spună. Se simțea ca și cum mereu se grăbise s-o judece și mereu se înșela.

— În seara asta îi spun, îl anunță ea. „Nu mai putem continua.” Acum ea se uita la Bill. Pentru că nu vreau așa. Scutură din cap. Nu vreau să o iau pe calea aceea și pentru că te iubesc tot timpul.

Apoi se trezi în brațele lui, iar el era nebun după ea, flămând de ea își mormăia dragostea și scuzele, îi părea rău iar, enorm de rău pentru tot, și nespus de recunoscător, și toate deciziile lui înțelepte umbrite de atingerea buzelor lor.

„Nu vreau să o iau pe calea aceea.”

„Te iubesc tot timpul.”

Și el o iubea tot timpul.

19

— Bunicul o să moară, nu-i așa? întrebă Holly.

— Nu, îngeraș, spuse Bill, simțind cum distanța dintre ei îl apasă ca o rană proaspătă. Bunicul tău n-o

să moară. Este încă tânăr. Are niște doctori grozavi care au grijă de el.

— Martin spune că toată lumea moare până la urmă.

Martin era cel mai mare dintre copiii surorii. Bill simți că îl apucă ura față de acel copil, urmată imediat de un sentiment de vinovăție. Sara - se chinuia să se gândească la ea ca fiind Sara, iar nu sora nebună - stătea deoparte ca să le fie mai ușor să discute când o suna pe Holly și mereu o puneă să aștepte lângă telefon atunci când trebuia să sune tatăl ei, sau nu prea departe.

— Ascultă-mă, îngerăș, spuse el afectuos. Nimic nu durează veșnic. O floare nu trăiește veșnic, așa este?

Holly se gândi la asta. Parcă o auzea gândindu-se.

— Pinguinii nu trăiesc veșnic, spuse ea.

— E adevărat, încuviință el. Nu m-am gândit la asta.

— Nici dinozaurii nu au trăit veșnic.

— Dinozaurii. Așa este.

— A fost o schimbare de temperatură a pământului care i-a omorât pe dinozauri.

— Ooo, făcu el, sincer impresionat. Unde ai învățat asta, Holly?

— La școală.

— E foarte bine.

— Bunicii nu trăiesc veșnic, mormăi ea, pe gânduri.

Filosofia era nouă. Cu un an în urmă, la trei ani, conversația cu Holly era un șir nesfârșit de întrebări și de ordine, propoziții care începeau fie cu „De ce...”, fie cu „Trebuie să...”. Bunăoară: „De ce poartă tigrul Tony bavețică dacă este adult?” sau „Trebuie să fii prințul acum, tati”. Dar la patru ani, Holly se lupta cu chestiuni importante, iar el nu știa ce să-i spună. Adevărul părea prea dur, iar a minți nu părea corect.

— Toți murim, spuse el. Dar peste mult, mult timp. Pauză. Mă ascuți, îngeraș?

Dar atenția ei fusese distrasă. Începuseră reclamele la televizorul care se auzeau în fundal. Se desluși o voce adultă convingătoare, urmată de țipete entuziaste de copii. Bill așteptă răbdător. Erau și alte zgomote. Sunetele casei aglomerate, necunoscute, a Sarei. Copii care se certau. Uși care se trânteau. Sara rugându-se la masă: „încă o dată... mănâncă doar una... doar o îmbucătură.. Asta împărțea el cu Holly, se gândi el. Era altfel atunci când erai singurul copil la părinți. Nu erai tot timpul înconjurat de toată zarva și de gălăgia fraților. Erai lăsat singur cu gândurile tale mai mult timp.

— Și tu vei muri, tari?

Se uită afară, pe fereastra de la birou, la luminile din Pudong și auzi sunetele din partea lui de lume. Shanghaiul avea propriul sunet distinctiv, își dăduse

el seama, mai ales noaptea, un zumzăit metalic, care părea format din traficul de pe șosea și de pe râu, pe de o parte, și viețile a alte douăzeci de milioane de oameni, pe de altă parte.

— Da, voi muri într-o bună zi, spuse el. Dar după mult timp. Și știi ceva, îngeraș? Dacă ar fi posibil să mă întorc și să fiu pe lângă tine, atunci exact asta aș face și aș fi lângă tine tot timpul. Oriunde te-ai duce. Tu vei fi adult, dar eu voi fi tot acolo. Voi fi în razele de soare de pe fața ta, voi fi în ploaia de pe pantofii tăi și voi fi în vântul din părul tău. Voi fi acolo când te trezești dimineața și voi fi acolo când dormi noaptea. Și voi continua să îți veghez somnul lângă pat când dormi noaptea, iar tu mă vei simți că-ți zâmbesc și nu vei fi niciodată singură, pentru că eu voi fi mereu acolo, mereu și pentru totdeauna.

Legătura telefonică pârâi și se făcu liniște.

— Mă auzi, îngeraș?

Dar Holly nu-l mai auzea. Se uita la reclame.

Era ceva ciudat în ochii ei. Ochii aceia mari căprui - era ceva misterios la ei, ceva ce nu putea înțelege, deși petrecuse timp fără sfârșit uitându-se în ei.

Văzu acum că nu erau urme de dermatograf negru. Nu era asta. Se înșelase. Nu folosea farduri, niciodată nu se farda și totuși i se părea că era tot timpul fardată. Nu înțelegea asta. Era un bărbat

însurat și se obișnuise de mult cu ritualurile femeii, cosmeticele și ceremonialul aplicării acestora, retușarea și demachierea. Știa că soția sa arăta cu totul altfel atunci când se farda și atunci când nu se farda. Când ieșeau în oraș și Becca se farda, avea o frumusețe studiată, sofisticată, iar atunci când veneau acasă și-și ștergea fardurile, frumusețea era tot acolo, dar proaspătă și simplă, naturală și drăguță, minunată în alt chip.

Cu JinJin nu era la fel.

O privea iar și iar și pur și simplu nu-și dădea seama, nu înțelegea linia groasă neagră și total inutilă care nu avea nevoie niciodată să fie ștersă sau înlocuită. Misterul fu rezolvat numaidecât ce deschise discuția.

— Machiaj permanent, spuse ea într-o seară când stăteau întinși pe canapea, cu fața unul la altul, iar el se uita din nou la ochii aceia care nu aveau nevoie de ajutor ca să arate frumoși.

— Permanent? se miră el, fără să poată îndepărta sentimentul care îl copleșea. Ce - nu vrei să spui tatuaj, nu-i așa?

Dar era exact ce voia să spună.

— O să-l schimb, spuse ea, simțind că nu-i place, sărind de pe canapea ca să se uite în oglindă, cu trupul ei lung și subțire palid în lumina lunii. Pun să scoată. Engleza ei se deteriora cu cât se uita mai mult în oglindă: Eu îndepărtez asta.

Iar el merse după ea și o ținu în brațe din spate, spunându-i că el nu voia ca ea să treacă prin asta, totul era în regulă, ea era minunată, doar că era surprins. Nu pomeni că nu mai văzuse niciodată așa ceva. La fetele din Occident. Ochi tatuati. Dar JinJin Li nu era o fată din Occident, iar el uita asta uneori.

— Eram tânără, spuse ea, iar el se gândi că suna ca o actriță despre care se aflase că pozase goală în tinerețe. „Eram tânără, aveam nevoie de serviciu.” Eram elevă de liceu. Nu știam despre chestiile astea. Și ne puteam permite. Și voiam să arătăm ca doamnele din reviste.

— Îmi pare rău, e în regulă, o asigură el, ducând-o cu grijă înapoi de la oglindă pe canapea, dorindu-și să nu fi pomenit niciodată de asta, știind acum că nu va mai pomeni niciodată, de teamă să nu vadă într-o bună zi că și-a îndepărtat chirurgical machiajul permanent. Doar gândul la asta îl făcea să tremure carnea pe el.

Cu toate astea, îi părea rău de tatuajele de pe marginea ochilor ei mari, fantastici. Nu avea nevoie de mizeria asta, iar acum era pentru totdeauna. Orice lucru de genul ăsta era o greșeală.

— Soțiile sunt ca focul, îi spuse Tess Devlin lui Bill. Se sting dacă nu sunt supravegheate.

Se uitau la Rosalita, care-și croia drum spre o formație muzicală într-un bar de hotel aflat la optzeci

de etaje deasupra orașului. Trupa era de filipinezi, ca majoritatea celor din Shanghai, dar nu-i arătară prea multe semne de familiaritate Rosalitei care se unduia spre ei cu un Mojito în mână.

Solista formației, o frumusețe slabă ca un băț, îmbrăcată într-o rochie neagră cu spatele gol, n-avea mai mult de douăzeci de ani. Ea se dădu repede la o parte când Rosalita se apropie să discute cu muzicienii, stropind împrejur cu cocteil din pahar. Băieții din formație dădeau din cap rezervați, pentru că știau că asta nu se putea termina decât cu lacrimi.

— Shane îi acordă întreaga atenție, spuse Bill. N-o neglijează. Chiar nu face asta. E nebun după ea.

Prietenul lui era de cealaltă parte a mesei și discuta cu un partener londonez în trecere spre Hong Kong, care clipea de oboseală după zborul lung cu avionul. Shane nu se întoarse nici măcar atunci când soția lui se lansă într-un *Right Here Waiting For You*. Avea chipul unui bărbat care se întărea pentru ceva rău ce avea să urmeze.

Vocea Rosalitei era la fel de dulce și pură ca întotdeauna, dar își târșâia picioarele înainte și înapoi nesigură, cu profesionalismul ei pus la încercare de lipsa de spațiu și de efectul paharelor de Mojito. Când îl călcă pe picior pe basist făcându-l să sară într-o parte protestând, Shane tot nu se întoarse. Nu dădea nici un semn că auzea râsetele din bar.

— Indiferent ce-i dă, continuă Tess Devlin, evident nu este de ajuns.

Devlin și Nancy erau de o parte și de alta a mesei și se uitau de la Shane la soția lui și de la ea la el. Shane nu reacționa nici când Rosalita trecu la al doilea cântec. Îi povestea partenerului londonez o istorioară interesantă despre Bao Lou, un restaurant unde luaseră cina și cum își începuse acesta existența ca un stand de tăieței într-un atelier de reparat biciclete. Devlin se ridică și veni repede lângă Bill.

— Fă-l să-și controleze soția, te rog, murmură el nervos.

Bill ridică din umeri neajutorat, dar când o zări pe Nancy croindu-și drum spre scena micuță unde Rosalita își freca șoldurile cântând *I Will Always Love You* - iar formația cu totul altceva se ridică să o ajute. Amândoi ajunseră la Rosalita exact la timp pentru a o vedea de aproape căzând în fund. Ținând-o fiecare de câte un braț, o ridicară în picioare, în aplauzele sarcastice ce veneau din colțurile mai întunecate ale barului.

— Spectacolul s-a terminat, Rosalita, spuse Bill încetișor. Hai să mergem cu toții să bem o cafea.

— Nu mă lasă niciodată să mă distrez, se plânse Rosalita.

Se îndepărtară de ring, spre ușurarea formației. Bărbați nevăzuți strigau cerând bis. Femeile râdeau.

Rosalitei îi străluceau ochii de furie și de milă de ea însăși.

— E un tip așa de ieftin, spuse ea.

Ajunseră la masă, în vreme ce formația începuse o versiune a piesei *The Girl From Ipanema*. Rosalita strigă în ceafa soțului ei:

— Un tip așa de ieftin!

Shane clipi, dar nu se întoarse.

Bill și Nancy o însoțiră pe Rosalita la bar și comandară cafea. Li se spuse că nu era cafea la bar. Doar room-service-ul putea primi cafea. Bill aruncă nerăbdător un pumn de yuani pe tejghea, iar barmanul merse să aducă niște cafea.

Rosalita își puse capul pe umărul lui Bill și îi spuse că el era un bărbat de treabă și că-i plăcuse întotdeauna de el. Apoi fredonă refrenul de la *Yesterday Once More*, își șterse o lacrimă, își puse capul la el în brațe și adormi. Femeia de pe scaunul de alături se uită la ea, apoi întoarse privirea, disprețuitoare.

— Carpenters, spuse Alice Greene. Mereu i-am urât pe nenorociții de Carpenters.

Bill se întoarse, în timp ce Shane se așeză pe scaunul de bar de lângă el. Bărbatul masiv se uită în jos la soția sa adormită și întinse o mână. O ținu întinsă deasupra părului ei negru lucios, neîndrăznind s-o atingă.

— O să fie bine, îl asigură Bill.

— E adevărat ce se spune, rosti Shane cu tristețe. Poți să scoți femeia din bar. Dar nu poți să scoți barul din femeie.

— Dar tu nu ai făcut asta, spuse Bill. N-ai scos-o din bar. Este o fată obișnuită.

Shane voia să-l creadă.

— Da, zise el, uitându-se la soția lui cu un amestec de teamă și de dorință. O fată obișnuită.

El dădu din cap aprobator și se întoarse cu spatele, bătându-l ușor pe Bill pe umăr o dată, fără să se uite în ochii lui. Alice i se adresă din nou.

— Deci, cum merge treaba la Butterfield, Hunt and West?

— Mai bine decât la tine, spuse el. Bill căutase reportajul ei online, cel despre bărbatul de la fabrica Happy Trousers care-și pierduse un braț, dar nu apăruse nicăieri. După câte își dădea el seama, nu apăruse nimic scris de Alice Greene de luni de zile.

Ea râse.

— Da, mă rog, zise ea, iar el își dădu seama că n-o văzuse niciodată până atunci rușinându-se. Simți un pic de simpatie față de ea Ziarul meu s-a săturat de atrocități etice, explică ea Vreau să spun, câte reportaje poți să faci despre furtul de pământuri sau poluare industrială, sau despre câte un nefericit dintr-o fabrică mizeră care moare de oboseală? Se uită fix în paharul ei, ca și cum acolo ar fi fost răspunsul. Sau care își pierde un braț pentru că

nimănui nu-i pasă cu-adevărat? Vreau să spun - de câte ori? Până la urmă, e ca un copil care moare de foame în Lumea a Treia sau ca o bombă în Orientul Mijlociu. Toată lumea a auzit de asta. Și toți s-au plictisit de moarte de chestia asta.

Se uită la Bill peste rama ochelarilor.

— Ții minte ce ți-am spus? Atunci când Becca a găsit bebelușul acela?

Bill dădu din cap. Își amintea. „Nu-i nici o noutate.”

Alice dădu și ea din cap.

— Ei bine, nimic din toate astea nu e o noutate. Nu mai este. Vor jurnaliști care să facă reportaje despre miracole. Asta vor editorii ăștia. China ca o bombă. Shanghaiul modern. Spune lumii că Beijingul este Washington și Shanghaiul este New York. Toate chestiile astea. Toată porcăria aia veselă și strălucitoare.

Ridică paharul într-un toast ironic. Barmanul se întoarce cu trei cappuccino.

— Cafea neagră, spuse Bill. Am cerut cafea neagră.

Barmanul părea stânjenit.

— Doar cappuccino, zise el. Nu mai e cafea neagră.

Deasupra spumei de pe fiecare cană ciocolata fusese rasă în formă de inimă.

— Ai câștigat, spuse Alice. Tu și cei ca tine. Noroc!

— Cei ca mine? se miră Bill, uitându-se la Nancy care încerca s-o trezească ușor pe Rosalita. Ei nu sunt ca mine.

Dar Alice nu mai asculta.

— Trebuia să mă fi născut mai devreme, spuse ea, făcându-i semn barmanului să-i umple paharul. Trebuia să fiu în Piața Tienanmen. Se uită la Bill pe sub ochii strânși. 4 iunie 1989. Atunci a început totul. Toată chestia asta. Lăcomia, corupția, otrava din toate acestea.

Nancy se uita țintă la ea, dar Alice nu observa. Avea o băutură proaspătă în față. Rosalita își sorbea ceașca de cappuccino pe care i-o oferise Nancy. Ciocolata în formă de inimă se împrăștie și se topi la atingerea buzelor ei.

Alice îl impuse cu degetul pe Bill.

— Crezi ca e o coincidență că cel care a trimis tancurile în piața Tienanmen e același cu cel din spatele miracolului chinezesc? întreba ea. Crezi ca e o coincidență că Deng Xiaoping e responsabil pentru toate astea? Nu e o coincidență. Piața Tienanmen este locul de unde au trimis mesajul pentru fiecare bărbat, femeie și copil din China: „Dacă ne sprijiniți vă vom îmbogăți, dacă vă opuneți nouă vă vom termina”.

Alice își sorbi băutura și scutură din cap.

— Trebuia să fiu acolo!

— Stai pe-aproape, spuse Nancy, iar ei întoarseră privirile spre ea. Alice, Bill. Chiar și Rosalita, cu ochii ei încețoșați de Mohito. A avea un inel de ciocolată în jurul gurii. Serios, ar trebui să stai pe-aproape, repetă Nancy. Pe buzele ei, expresia suna ca împrumutată dintr-un ghid de călătorie Berlitz. Stai pe-aproape. Poate că ai pierdut masacrul, îi zise Nancy lui Alice, zâmbind plăcut, dar probabil că ai ajuns exact la timp pentru următorul.

În loc să se ducă acasă, Bill se plimbă în jos pe Bund, croindu-și drum printre turiștii care admirau luminile și printre cerșetorii cu bebeluși în brațe, și printre oamenii de afaceri beți, și printre fetele ieșite la plimbare, și printre tinerii chinezi îmbrăcați la modă care continuau să creadă că vechile străzi erau încă ale lor. Se întâlnea cu JinJin în barul de la Peace Hotel. Și doar după ce se așeză la o masă în barul aglomerat și-și sorbea din Tsing Tao, în timp ce formația cânta „I'll Be Seeing You” își dădu seama că probabil era un loc prost ales pentru întâlnire.

La ce se gândise el? Barul de la Peace Hotel părea un loc minunat pentru un bărbat și soția lui să iasă în oraș pentru o ocazie specială. Ce nu-și dădeau seama mulți era că formația de la Peace Hotel obișnuia să cânte piese la cerere. Așa că puteai să stai acolo toată noaptea și să-i asculți cântând piesele tale preferate.

Era un loc bun pentru toate astea. Dar nu și pentru un mincinos.

Barul se umpluse de oameni din afara orașului, ca întotdeauna, însă Bill era conștient că cineva cunoscut - oricine - ar putea intra în orice clipă. Orice expatriat cu o rudă în vizită din țara natală trebuia să vină să viziteze acest bar. Orice om în costum din Pudong, care voia să scoată în oraș un client aflat pentru prima oară în Shanghai, trebuia să bea ceva aici. Dacă ceasul lui biologic îl trezise deodată la realitate, atunci era posibil ca tocmai partenerul londonez să fi adus aici în seara asta de către Devlin și doamna Devlin.

Bill se uita la ușă conștient că inima îi bătea cu putere și că bea prea repede. O zări pe JinJin intrând în bar și-i văzu fața serioasă scanând mulțimea, fără să-l vadă. El zâmbi pentru că îi plăcea acest moment - când putea să se uite la ea, fără ca ea să știe că era privită. Îi plăcea și momentul când ea îl zărea și frumusețea aceea perfectă pe care o arunca pe fața ei rânjetul bleguț, și devenea altceva, ceva mai bun, ceva ce putea pretinde ca fiind al lui însuși. Chipul acestei fete.

JinJin avansă prin mulțime spre el.

„Nu e vina ei, se gândi el, rușinându-se. Ea nu trebuie să se ascundă de nimeni. Ea n-are nici un motiv să stea cu ochii pe ușă.“

El era mincinosul, nu ea.

Ea îl sărută pe gură și-i luă mâna pe care o ținea pe sticla de bere. Barmanul o întrebă ce dorește să bea.

— Trebuie să mergem, îi spuse Bill, ținând-o în continuare de mâna mică și strângând-o, dar sub bar, nu la vedere.

Se așezară la o masă în spate la Suzy Two, iar JinJin se apucă repede să le povestească o întâmplare celor două Jenny și lui Annie, în timp ce Bill se uita pe ringul de dans.

Era ceva - o șmecherie, un truc, o îndemânare - pe care o aveau toate fetele care lucrau la Suzy Two. Abordau un bărbat cu o privire atât de plină de tandrețe și de generozitate, încât acesta nu se putea abține să nu se simtă unic, special și ales. Ca și cum această incursiune pe strada Tong Ren Lu îi putea oferi tot ce nu avea acasă, ca și cum ar fi putut găsi aici pe cineva care chiar îl dorea pe el, doar pe el.

Dacă bărbatul refuza compania, atunci fetele de la Suzy Two se îndepărtau cu regret, ca și cum suferiseră o mică pierdere - asta era trucul magic, se gândi Bill, abilitatea lor de a-și juca mai departe rolul după o respingere. Dar dacă bărbatul era interesat și răspundea cu un gest crucial - o băutură, un dans, contact corp-la-corp - atunci lumina se schimba în ochii femeii și, cu toate că zâmbetul nu dispărea niciodată, căldura era înlocuită de un profesionalism

rece, dur, care-ți tăia răsuflarea. Bill se întreba ce se întâmpla cu acei bărbați care confundau comerțul cu afecțiunea, dorința sau dragostea. Ce se întâmpla cu ei?

Văzu că ceea ce se vindea la Suzy Two nu era sexul, ci visele și ghici că, dincolo de comerțul rece și dur care umplea aerul la fel ca fumul și berea, și hiturile lui Eminem, visul de vânzare aici era râvnit de un număr surprinzător de bărbați. Visul mării iubiri neîntâlnite, visul că ai putea să cunoști pe cineva care să țină la tine cu adevărat, visul că dimineața ai putea să te trezești în brațele cuiva la fel de frumos și de neatins, și de neschimbat ca JinJin Li.

Îl usturau ochii de la fum. Îi țiuiau urechile de la *The Way I Am* și *Lose Yourself* și multe piese pe care nu le cunoștea. Trebuiau să fi mers pur și simplu în apartamentul lui JinJin și să închidă ușa - nu o dusesse până atunci la el în apartament și, fără să discute despre asta, amândoi știau că n-avea s-o ducă niciodată acolo -, dar se apropia Festivalul Primăverii și JinJin voia să-și vadă prietenele înainte ca toată lumea să plece acasă pe durata vacanței chinezești. În curând venea vremea să ridice tabăra. În curând, toată țara se punea în mișcare.

Conversația de la masa lor părea nesfârșită și complexă. Nici măcar nu putea ghici subiectul. JinJin și Jenny One se certau cu Annie, care protesta și plângea inocentă. Bill nu crezuse niciodată până

atunci că Annie era în stare de vreun fel de emoție, dincolo de atitudinea ei perfect înghețată. Jenny Two și Sugar dădeau din cap gânditoare și o țineau de mâini, dar Annie își eliberă mâinile și își ridică mâneca, cu ochii plini de lacrimi.

Bill văzu un tatuaj proaspăt pe brațul ei drept, Uterele mari care compuneau un nume cu caractere chinezești. Sub luminile de la Suzy Two, carnea ei proaspăt pictată strălucea fluorescent.

— El s-a enervat foarte tare când a văzut, explică JinJin în engleză, incluzându-l și pe Bill în poveste, iar Bill nu trebui să întrebe cine era acel „el“.

— Și i-a spus că trebuie să plece, adăugă Jenny Two, aparent mai preocupată de problemele lui Annie decât de ale ei. Dar ea a făcut asta pentru el. Doar pentru el!

— Și el a refuzat-o, interveni Jenny One. Așa spuneau când o fată era părăsită. „El a refuzat-o.“ Annie se uita întruna la pielea ei distrusă, un angajament dezastruos față de bărbatul care o adusese la Paradise Mansions, și toate se uitau la Bill cu ochi rugători, ca și cum el ar fi putut să explice ciudățenia, misterul și natura schimbătoare din sufletul acelui bărbat.

El scutură din cap scuzându-se.

— Trebuie să mergem, spuse el.

Întorși în apartamentul ei, îi zise să se întindă cât face el un ceai.

Și, în vreme ce vocea unei tinere care citea știrile la TV ajunse până în bucătărie, Bill deschise ușile dulapurilor până când găsi cești și ceai. Îl dădu deoparte și scotoci mai departe pentru că, deși bea în fiecare zi, totuși nu era un mare fan al ceaiului chinezesc.

Ceaiul chinezesc era unul dintre acele lucruri, ca jazzul sau crichetul, pe care încercase din răspuțeri să le agreeze, dar nu reușise să le vadă sensul. Credea că ceaiul chinezesc nu era mai mult decât bunicel. Așa că fu încântat să găsească un pachet nedeșfăcut de ceai englezesc pentru micul dejun, ceva exotic pe care JinJin îl cumpărase de la magazinul Carrefour local și nu-l folosise niciodată. Bucătăria ei era plină de astfel de suvenire. O sticlă prăfuită de Perrier. Un borcan de cafea instant fără cofeină. Un pachet uitat de musli. Un bax de șase cutii de Coca-Cola. Erau ca niște mesaje în sticlă spălate de vreun țarm străin despre care doar citise în reviste.

Se întoarse în living cu o tavă pe care se aflau două cești aburinde cu ceai englezesc, o cutie de carton cu lapte și un bol cu zahăr brun pe care îl folosea ea câteodată la gătit. JinJin se uita cu interes la tânăra care citea știrile la televizor. Se uită apoi la el și se strâmbă.

— Ceai englezesc, spuse el. Ca să mai schimbăm.

Ea ridică o sprânceană.

— Ceai cu lapte?

— Încearcă numai, zâmbi el. Te rog. Puse apoi cu grijă tava pe măsuța din fața ei. Apoi ezită: JinJin?

JinJin se întorsese din nou spre tânăra care citea știrile. Știa la ce se gândea. „Pot să fac asta.”

— Ce este, William?

— Ești tot în apartament, spuse el, arătând evidența a ceva ce îl nedumerise multă vreme. Apartamentul acesta, vreau să spun. Locuiești încă în el.

Ea se întoarse și se uită la el, uitând de tânăra cu prompterul.

— Da.

— Cum se face? întrebă Bill, așezându-se lângă ea. Vreau să spun - nu e apartamentul tău. Nu ești tu proprietara.

Ea se uita la el, așteptând.

— El deține apartamentul. Bărbatul. Fostul tău prieten. Nu putu să-i spună soț. Niciodată așa. Mă întrebam - de ce nu te-a aruncat afară când ai pus capăt relației?

Ea păru șocată.

— El nu e așa, ripostă ea. Poate că a știut întotdeauna că am să întâlnesc pe cineva. Că va veni și ziua aceea. Sorbi din ceai și făcu o grimasă. Pot să stau aici pentru totdeauna. Știu asta. Dar el niciodată

- căută expresia brutală a lui Bill - nu m-ar arunca afară.

Bill își puse mâinile în jurul ceștii, apoi le retrase.

— Trebuie să te fi iubit foarte mult, spuse el.

— Ține la mine, încuviință JinJin.

„N-o numește dragoste, observă Bill. Ceea ce a împărtășit cu acel bărbat. Niciodată nu-i spune dragoste.”

— Ești în regulă cu banii? întrebă el.

— Am destui bani, spuse ea. Pentru moment.

— Cum e ceaiul? întreba el.

Ea se strâmbă.

— Ceai cu lapte. Oribil!

El râse și se întinse după bolul cu zahăr.

— Unii oameni îl preferă puțin mai dulce, spuse el, punându-i o linguriță de zahăr și amestecând.

JinJin sorbi cu grijă.

— E mai bun? întrebă el.

— Puțin mai dulce, spuse ea.

Devreme în dimineața următoare, Bill ieși în curte, unde Tiger stătea la volan, cu noul laptop pe genunchi, iar degetele îi alergau pe tastatură. Tiger era atât de pierdut în imaginile care i se perindau prin fața ochilor, încât nici nu-l observă pe Bill apropiindu-se de mașină, înfofolit în noua sa haină Armâni ca să se protejeze de frigul de ianuarie, și nu-l văzu încercând ușa de la locul din dreapta față.

Tiger nu-l văzu pe Bill decât atunci când răpăi cu degetele pe parbriz.

— Poți să faci asta în timpul tău liber, îi spuse Bill, strecurându-se în mașină. Făcu un semn cu capul spre laptopul pe care Tiger voia să-l pună pe bancheta din spate. Ce e atât de fascinant?

— Nu-i nimic, șefii', zise Tiger, roșind de rușine. Bill scutură din cap și luă laptopul de la Tiger și-l deschise. Se aștepta la femei goale sau mașini noi, dar în schimb se trezi uitându-se la un scaun de forma și mărimea unei cabine de telefon. Era un scaun roșu, un model vechi chinezesc, făcut din lemn lăcuit, cu sculpturi elaborate pe o parte și un scris caligrafic pe cealaltă parte. Niște copii în picioarele goale stăteau în jurul scaunului, iar jos era o explicație foto în limba engleză: „Hong Kong, 1963”, spunea. „Tinerele rude încearcă să se uite la mireasă, în timp ce aceasta e condusă la nuntă.”

— Ce-i asta? întrebă Bill.

— Asta e afacerea mea, șefii', explică Tiger. El zâmbi nesigur. Acesta este website-ul meu. Pot să arăt?

Bill îi zâmbi încurajator, iar Tiger îi luă laptopul. Degetele îi dansau pe taste și începură să-i apară în fața ochilor imagini cu obiecte de mobilier. Comode, negre lăcuite. Cufere de călătorie, paravane pictate manual, măsuțe de cafea, cutii pentru perne și un pat cu baldachin. Lămpi roșii care ar fi putut apărea într-

un film cu Gong Li. Era o frumusețe austeră în toate acestea.

— Așa am să ajung eu bogat, spuse Tiger, zâmbind timid. Acesta e drumul meu. Am contacte la Hong Kong și Taiwan. Și sunt fabrici în sud. Multe fabrici, șefu'.

— E o piață mare pentru chestiile astea, Tiger?

— O piață foarte mare, șefii'. În vremurile rele de demult, a fost distrusă multă mobilă tradițională chinezească. Acum sunt mulți proaspăt îmbogățiți în China. Nu vor mobilă din Vest. Nu-i interesează. Vor mobilă chinezească. Tiger se uita la el cu ochi rugători: E o idee proastă, șefu'?

Bill clătină din cap. Era impresionat și puțin trist, pentru că avea să-l piardă pe Uger. Dar ăsta era Shanghaiul.

Toată lumea voia să se îmbogățească.

— Este o idee bună, Tiger, zise el. Este o idee minunată. Și-ți doresc succes. Chestiile astea sunt adevărate sau false?

— Fac și clasice, și contemporane, spuse Tiger, dând din cap. Multe capodopere din dinastiile Ming și Quing. Am oameni buni care pot să facă restaurări. Dar și replici originale de la fabricile din sud.

Ca întotdeauna, se gândi Bill, nu exista o linie clară de demarcație între ce era real și ce era fals. Depindea foarte mult ce voiai să crezi și cât de mult erai pregătit să plătești. Lucrurile puteau fi găsite sau

puteau fi restaurate, sau puteau fi reproduse. Dar în timp ce defilau prin fața lui imaginile cu mobila sculptată manual sau pictată manual, neagră sau roșie, Bill își dădu seama că nimic din toate acestea nu era ușor de copiat. Era nevoie de puțin geniu ca să falsifici ceva atât de strălucit, încât nu-ți puteai da seama niciodată atunci când aveai obiectul în fața ochilor.

20

Aeroportul era congestionat de atâta lume. Părea că toată lumea din China se întorcea acasă, parcă toată țara se pusese în mișcare, înfolfiți împotriva temperaturilor sub zero grade, cărând valize burdușite. Ori încotro te uitai, lămpile roșii celebrau Festivalul Primăverii.

Zăpada neagră de februarie era strânsă grămadă pe marginea șoselelor. Changchun era un loc aspru, urât, iar oamenii de la aeroport păreau diferiți de cetățenii încrezători din Shanghai. În Changchun erau în mod clar mai săraci, mai puțin mercantili, parte din vechea China, zgâindu-se la Bill și la JinJin și dând la iveală dinții ca niște pietre de mormânt vandalizate.

Bill avea o cameră la hotelul Trader din centrul orașului Changchun, iar JinJin veni cu el să se înregistreze. Ea urma să stea cu familia ei în

apartamentul de la periferia orașului. Spunea că mama ei n-ar fi de acord ca ea să stea cu Bill la hotel, și cumva asta îl făcu fericit. Voia ca ea să fie prețuită. Voia ca ea să fie protejată.

Îl lăsă singur câteva ore și, când veni să-l ia, era îmbrăcată într-un pulover de un roșu aprins, cu obraji roșii de frig. Orașul cenușiu se transforma în roșu pentru Festivalul Primăverii.

În holul hotelului era mare agitație, la fel și la coada lungă de la taxiuri și pe străzile orașului. Parcă era Crăciunul, Anul Nou și prima zi a vacanței de vară, toate împachetate într-o singură sărbătoare.

Un taxi îi duse departe de centru și trecură pe lângă blocuri ca niște cutii de apartamente cenușii care parcă nu se mai terminau. Părea un oraș comunist, un oraș construit fără nici cea mai mică preocupare pentru individ, fie el bărbat, femeie sau copil, însă o lampă roșie strălucea aprinsă în fiecare fereastră a acestor apartamente hidoase, mici stropi roșii de culoare peste locuințele acestea teme de stat.

Când Changchun rămase oarecum în urmă, el o luă pe JinJin de mână și se întrebă cum crescuse ea aici, o văzu copil pe fețele țăncilor de pe străzi, înfofoliți ca niște eschimoși, mergând pe jos spre casă împreună cu părinții, cu chipurile strălucind de entuziasm. Poate că fusese mult mai greu pentru ea. Avea o idee despre cât de săracă fusese familia ei. Aflase în acele momente când dorise să afle totul

despre ea și înregistrase totul în memorie. Văzuse asta la degetele ei mari de la picioare.

Degetul mare de la fiecare picior nu era de mărimea de care ar fi trebuit să fie. Degetele ei mari erau pipernicite, ițite lângă degetele de alături de mărime normală. Era mândră de degetele ei ciudate, bucuroasă să arate această minoră desfigurare, mereu fericită să respingă afirmația lui că era frumoasă. Ii spusese că se născuse astfel, că ieșise din mama ei cu acele degete mari răsucite, dar el știa că nu era adevărat. Faptul că fuseseră săraci îi făcuse degetele să arate așa.

Pantofii ei nu fuseseră schimbați destul de des atunci când creștea. Pantofii mici îi deformaseră creșterea picioarelor. Erau un semn al sărăciei. Toți baniiăștia care intrau în China, se gândea Bill, și nici unii nu ajunseseră la ea în copilărie. Nici măcar nu putuse să aibă o pereche nouă de pantofi atunci când avusese nevoie.

Ajunseră la blocurile de apartamente unde crescuse ea. Aici, ca peste tot, câte o lampă roșie veselă lumina fiecare fereastră, dar când intrară printre blocuri, văzu că erau doar puțin mai mari decât niște cutii de chibrituri gigantice, făcute din tone de beton, locuințe mizerabile în stil sovietic pentru masele ne iubite care lucrau în fabricile din Changchun, în anii când orașul încă mai avea fabrici care lucrau non-stop.

Scara blocului arăta mai mizerabil decât oriunde intrase el vreodată și încercă să-și ascundă șocul. Pereții cenușii, treptele de piatră, tavanul care parcă îți cădea în cap - totul era acoperit cu negrul zecilor de ani de poluare industrială scuipată de fabrici. Cu o formalitate blândă care îi frânse inima, JinJin îi luă mâna și îl conduse sus, în locuința familiei sale. Nu exista lift, iar el se simți ridicol pentru că se așteptase să găsească un lift.

Familia ei îl aștepta. Mama ei, solidă și fericită, o mică Buddha în pantaloni strâmți, cu un Tsing Tao în mână, toată numai zâmbete. Și sora mai mică a lui JinJin, Ling-Yuan - timidă și curioasă, frumoasă într-un mod angelic, dar nu longilină și suplă ca JinJin, mai scundă și mai plinuță, ca mama lor.

Și se agitară în jurul lui, aducându-i ceai, vorbind cu el încrezătoare în mandarină - mama - și în frânturi de engleză - sora - Bill simțind cât de greu trebuie să le fi fost acestor trei femei. Două fiice născute chiar în anii de dinaintea decretului „un singur copil” din 1978, două fiice și nici un fiu și apoi lipsa speranței de a mai avea vreunul. Cum primise tatăl lor asta? Tatăl lor fusese unul dintre *xiagang*, milioanele de muncitori concediați ai țării, Changchun era plin de astfel de oameni și atunci când plecase, când JinJin avea treisprezece ani, mama își crescuse cele două fiice singură, muncind la trei slujbe doar ca să supraviețuiască, fiica cea mică

fiind adesea lăsată în grija celei mari. În acest apartament curat, minuscul, mama dormea pe canapea, iar JinJin împărțea patul cu Ling-Yuan. Chiar și acum, cu mulți ani mai târziu, Bill aproape că simțea foamea de bani.

Mama nu vorbea deloc engleză. Sora vorbea puțin și se chinui să-i explice lui Bill ritualurile Festivalului Primăverii, în timp ce mama îi turna Tsing Tao. Îl făcură să se simtă ca acasă, iar generozitatea și bunătatea lor îl impresionară.

Oare știau că era un bărbat însurat? Oare știau despre Becca și Holly? JinJin nu-i spusese, iar el n-o întrebase. Era destul că el se afla aici, în seara asta, ajutându-le să facă pachetele *jiaozi*, din carne și pește și legume, cu un bănuț într-unul dintre ele pentru noroc, la fel cum mama lui Bill puneă o monedă de cinci penny în plăcinta de Crăciun.

Atunci auzi bebelușul care plângea.

Ling-Yuan merse în dormitor și se întoarse cu un copil care plângea în brațe. Avea în jur de doi ani, bănu Bill, cu părul ca Elvis. Era îmbrăcat cu o salopetă albastră cu inimioare mai închise și așa Bill își dădu seama că era băiat, iar familia avea în sfârșit un fiu. Ling-Yuan îl legăna ca să-l liniștească, iar lacrimile i se transformară într-un scâncet ușor. Apoi, cu ochii larg deschiși și fără să zâmbească, copilul se uită la Bill și izbucni din nou în lacrimi.

Toată lumea râse, iar Ling-Yuan îi dădu copilul lui JinJin.

— ChoCho, zise ea, legănându-l. Nu plânge, micuțule ChoCho. Nenea ăsta rozaliu cu nasul mare e un om de treabă, îi plac foarte mult bebelușii.

Era o seară frumoasă, minunată, cu micul ChoCho care se țâra printre ei în timp ce făceau pachetele și fiecare îl ținea în brațe pe rând, chiar și Bill, cu care se obișnuise încet-încet, în ciuda ciudăteniei aspectului lui.

La miezul nopții izbucniră dintr-odată artificiile și ieșiră cu toții pe balconul înnegrit de funingine ca să vadă luminile și exploziile de artificii, înfofoliți împotriva nopții înghețate, iar capul bebelușului se ițea din haina de blană artificială a lui Ling-Yuan, cu ochii închiși și tremurând de frigul năprasnic. Mama era într-o haină verde de armată cu câteva numere mai mare. JinJin purta o geacă galbenă de schi, cu gulerul ridicat și gluga pe cap, doar ochii mari i se vedeau, în timp ce-l ținea de mână pe Bill.

Când se făcu prea frig pentru copii, intrară din nou în casă și mâncară pachetele și-și urară unul altuia un An Nou fericit. Și, în timp ce se auzeau ultimele artificii afară, Bill se simțea chiar ca și cum ar fi fost anul nou, chiar dacă era mijlocul lunii februarie.

JinJin vru să-l însoțească înapoi la hotel, dar el îi spuse să rămână cu familia ei. Dacă îl însoțea, atunci el ar fi vrut să rămână și știa că era imposibil.

Așa că el își luă la revedere de la mama ei, de la sora mai mica și de la micul ChoCho. JinJin își puse geaca galbenă și îl conduse până pe palier, unde el se lovi de o bicicletă care fusese abandonată la capătul scărilor. Ea se asigură că avea la el un cartonaș cu numele hotelului scris în chineză ca să-l arate șoferului de taxi. El descheie fermoarul de la geaca ei galbena ca să-și poată vârî mâinile înăuntru și s-o sărute de noapte bună. Trupurile le tremurau unul lângă altul. Ultimele artificii explodară undeva.

— E frig, spuse el. Mergi înăuntru. Ne vedem dimineață.

— Bine, William, zise ea, ridicând privirea spre el.

Îl sărută lung și apoi îl lăsă să coboare în stradă, încercând să nu cadă și să-și rupă gâtul pe scările negre ca noaptea, vrând să evite zidurile slinoase și bicicletele preistorice parcate la fiecare etaj.

Bill stătea în umbra blocurilor de beton, scoțând aburi în noapte, iar pe șoseaua largă nu se vedea nici un taxi pe care să-l ia. Se uită în sus la palierul unde geaca lui JinJin era un petic de galben în întuneric. Ea îi făcu semn cu mâna, iar el îi răspunse. Își dori ca ea să intre în casă. Blocurile negre și pătrate se ridicau în toate direcțiile, cât vedea cu ochii.

Nu se apropiase niciodată de o asemenea sărăcie. Nici nu știuse măcar că există. Dar în fiecare fereastră a acelor blocuri urâte de beton, o lampă roșie strălucea pentru Festivalul Primăverii și nașterea unui alt an lunar.

Luna se afla în spatele norilor, iar el începu să meargă pe jos spre centrul orașului și în timp ce se uita la apartamentele nesfârșite cu toate acele vieți necunoscute, nu mai vedea nimic din mizerie, sărăcie și beton.

Tot ce vedea Bill erau luminile roșii frumoase.

Adormi în patul de la hotel gândindu-se la copilaș.

Ea avea pe burtă o linie neagră care mergea de la buric până la smocul rar de păr pubian. Acesta era un alt mister al trupului ei - ca și degetele de la picioare, ca și ochii tatuați cu negru, ca și cicatricile de pe genunchi dintr-o copilărie de cățarat pe ziduri și de căzături, și alte distracții de acest fel dar linia neagră de pe abdomenul ei era acea enigmă pe care nu voia s-o rezolve, pentru că deja știa ce însemna.

Linia însemna că fusese însărcinată.

Linia verticală de pe burta ei nu era ca degetele strâmbe sau precum cicatricile de pe genunchi - nu voia să știe de unde o avea; nu era interesat, pentru că orice răspuns l-ar fi durut.

Crezuse că însemna o sarcină întreruptă. După seara asta, se pare că se înșelase. Luase de bună presupunerea lui că acel copil pe care îl purtase în pântece nu se născuse niciodată. Tatăl trebuie să fi fost vreun băiat din Changchun, sau bărbatul din Shanghai, sau altcineva, un alt bărbat inimaginabil și nu voia să știe. Nu conta.

Era o țară în care avortul era liber și disponibil pentru oricine. Ce-i spusese Khan? Era mai ușor decât să-ți scoți un dinte.

Cât de tare se înșelase!

Copilașul explica de ce fusese nevoită să renunțe la cariera de profesoară. Avea o întregă familie de susținut - mamă, sora și copil - și facturi care nu puteau niciodată să fie acoperite de salariul de profesoară la Școala Gimnazială numărul 251. Linia de pe abdomenul ei spunea totul - de ce îi părăsise pe elevii pe care îi iubea, de ce locuia la Paradise Mansions și de ce trebuia să fie practică.

Știa despre linie. Știa chiar cum se numea - *Unea alba*, linia albă, atunci când nu era vizibilă, și *Linea nigra*, linia neagră, atunci când era vizibilă.

Mai văzuse acea linie în alt pat, în altă vreme, la altă femeie.

Mai văzuse acea linie întunecată pe burta albă ca zăpada a soției lui și mai de aproape, trecându-și buzele pe pielea întinsă ca o tobă, tremurând de bucurie gândindu-se la ce se afla înăuntru.

Se întâlnește cu el la hotel, unde veni îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de cașmir. Mama ei se temuse să nu-i fie frig. Se plimbară pe străzile goale și, chiar înainte să ajungă la parc, ea se opri, îl ținu de mână și îi povesti despre bărbatul însurat care era tatăl copilului ei.

Se gândise la un iubit din copilărie, la un prieten sărac de vârsta ei și se înșelase și în aceasta privință. Îi povesti lui Bill cum îl iubise ea pe acel bărbat din toată inima și cum apăruse mama ei la banca unde lucra bărbatul, țipând că îi abuzează fiica. Relația se terminase, iar bărbatul nu-și părăsise soția. Dar ea păstrase copilul.

— *Bei-beluş*, pronunța ea, în timp ce îl ținea strâns. Am știut mereu că îmi voi păstra bebelușul.

În primele zile la Paradise Mansions, atunci când ea era încă femeia pe care venea să o ia Porsche-ul argintiu, se întrebese de multe ori: „Este o astfel de femeie capabilă de iubire?”

Dar nu era ce credea el, ce credea lumea. Ce ar fi crezut cei care îl bătuseră pe el și pe Shane. Nu era sex pentru bani, niciodată nu fusese vorba despre sex pentru bani.

Era vorba de sex pentru supraviețuire, poate, și o relație cu un bărbat pentru că erau guri de hrănit. Era practic. Venea dintr-un loc fără așteptări și fără speranță. Ajunseseră în parc. Erau standuri cu

mâncare chiar la intrare. JinJin cumpără ceva care arăta a măr copt pe un băț.

Era un lac înghețat unde oamenii patinau pe niște cutii de lemn, ajutându-se cu un fel de schiuri scurte. Era ca patinoarul pentru role din Shanghai, unul dintre acele locuri antice de distracție, care nu se știe cum supraviețuiseră în noul secol.

Închiriară câte o pereche de cutii și se lansară pe gheață și, când se uită peste umăr la ea, se îndrăgosti de ea, se îndrăgosti de ea exact în acel moment în Changchun. Îi văzu geaca galbenă pe albul gheții și al zăpezii dimprejur, fața ei zâmbitoare, ochii căprui strălucitori, și nu se putu abține să nu se îndrăgostească. Continuă să se uite la ea peste umăr, înregistrând totul în memorie, pentru că trebuia să rămână exact așa cum era acum.

— Uită-te pe unde mergi, William!

Se întoarse chiar la timp ca să evite o coliziune cap în cap cu doi adolescenți. Se lăsă într-o parte și alunecă de pe gheață pe iarbă și o simți pe JinJin căzând peste el, râsul ei transformându-se într-un rictus de durere, atunci când una dintre patinele lui Bill îi străpunse dosul palmei.

Rănită, își scoase mânușile și-și duse gura la pata roșie. Zâmbea încă, spunându-i că nu era nimic, iar el se gândea: „Am să mă însor cu fata asta“.

O iubea, vezi tu!

Când JinJin plecă acasă, Bill își deschise telefonul.

” Aveți douăsprezece apeluri pierdute...”

Așteptase telefonul - colapsul brusc al inimii, goana la spital, verdictul medicului. Dar nu tatăl Beccăi era pe moarte. Ci tatăl lui.

Ascultă mesajele și apoi le mai ascultă încă o dată și-i trebură câteva minute lungi, pline de confuzie, ca să accepte realitatea. Plămâni bătrânului. Era ceva în neregulă cu plămâni bătrânului și asta se întâmpla de multă vreme. Și Becca îl sunase - când el era cu JinJin. Becca avea grijă de familia lui și încercase să ia legătura cu el în tot acest timp, tot timpul ăsta cât el nu îndrăznise să-și deschidă telefonul, pentru că dacă o făcea, trebuia să mintă.

Își făcu bagajele și îi dădu telefon lui JinJin în drum spre aeroport, pentru ca ea să nu aibă ocazia să-l însoțească înapoi la Shanghai. Nu voia să-i strice Festivalul Primăverii. Pentru că, începuse să creadă că strică totul pentru oricine se apropia de el.

În taxiul spre aeroport ascultă din nou mesajele. Tonul vocii soției sale îl făcea să se cutremure. Vocea ei era răbdătoare, exasperată, sugrumată de tot felul de sentimente - vocea unei femei care îl cunoștea prea bine și îl iubea mult, mult mai mult decât merita.

Când zbori din Asia spre Europa timpul rămâne în urmă. Ștergi prezentul, te avânți spre trecut, iar

vechea ta viață se aruncă spre tine. Pur și simplu nu poți împiedica asta.

Bill petrecu noaptea în aeroportul înghețat din Changchun încercând să prindă un zbor, orice zbor, înapoi spre Shanghai, iar dimineața se afla într-un Dragon Air hurducăitor, zburând spre sud, primul zbor de dimineață, cu toate locurile ocupate, și apoi încă trei ore petrecute la Pudong, așteptând zborul spre Heathrow.

În sala de așteptare de la Pudong, o fată îi aduse o ceașcă de ceai englezesc. Cincisprezece minute mai târziu, îi aduse o farfurie cu mâncare. Fu prima oară când zâmbi în ultimele 24 de ore cât fusese nevoie ca să ajungă de unde era, acolo unde trebuia să fie.

Dar indiferent câte ore făceai, Asia era mereu înaintea Europei și mereu avea să fie așa, iar lungul drum înapoi, acolo unde începuse totul, n-avea să schimbe niciodată acest lucru.

Becca și Holly îl așteptau la poarta de sosiri și când le zări fețele și le văzu pe amândouă îmbrăcate în tricouri roz și hanorace de schi cu pantaloni verzi de camuflaj, ca două fete soldați, una mare și una mică, i se puse un nod în gât și își dori din toată inima mai bine să fi fost mort, incinerat și aruncat în șapte zări, în loc să fi iubit pe altcineva în afară de ele, de soția și de fiica sa.

Lucrurile fuseseră simple și bune, iar el le făcuse complicate, toxice și imposibile, vedea totul acum, înțelegea într-o singură clipă, în sfârșit înțelegea ceea ce era atât de evident chiar și pentru un orb. Le luă în brațe pe Becca și pe Holly, tânjind după acea simplitate și după vremea când putea să-și țină telefonul deschis, să iubească fără să mintă și să se uite la cele două siluete din fața lui fără să se rușineze.

Apoi, cu soția lui ținându-l de mână și cu fiica pe genunchi, în timp ce fetița râdea de încântare la vederea subită a tatălui, cu dințișorii ei albi, egali și perfecți, luară un taxi negru londonez până la spital, spre ceea ce Bill Holden considera a fi pedeapsa lui.

PARTEA A TREIA Chemarea casei

21

Bill trase perdeaua și-l găsi pe tatăl său pe patul de spital. Se duse repede la el și-l sărută pe obraz, încercând să-și ascundă șocul.

Tatăl lui, se gândi Bill, chinându-se să-și țină în frâu lacrimile, de teamă să nu se facă de râs. Ce se întâmplase cu el?

Tatăl lui arăta neîngrijit pentru prima oară în viață. Cu fața nerasă, cu părul prea lung, cu ochii încețoșați de medicamente și perplexitate. Nu mai arăta ca Picasso acum. Fu ca sărutul morții înseși.

În numai câteva luni, ceva îl măcinase pe tatăl lui, îl devorase pur și simplu. Era doar o fantomă a ceea ce fusese, carapacea bărbatului mândru și puternic care fusese întotdeauna.

Trupul lui vânjos de boxer părea stors de putere. Tânăra asistentă filipineză îi aranjă pernele ca să-și primească noii vizitatori, tubul cu oxigen stătea ca o santinelă neagră lângă pat, iar bătrânul arăta ca un copil bolnav - slab, pasiv, neputincios să facă singur chiar și un lucru simplu ca respiratul.

Bill îl îmbrățișa, apoi se îndreptă de spate și privirile lor se întâlniră. Becca și Holly îl sărutară și ele pe bătrân și ceva se simți între cei doi bărbați, tată și fiu, ceva nerostit și imperceptibil, dar apoi dispăru, înlocuit de zgomotele salonului de spital.

— Ce-avem noi aici? spuse Bill, uitându-se în sacoșele pe care le căra.

Cadouri! striga Holly.

Pe noptiera de lângă pat, Bill puse o cutie de dulciuri cu fotografia zgârie-norilor din Pudong pe ea și o pungă de la duty-free cu un DVD player portabil și un pachet cu DVD-uri, purtându-se jovial, ca un Moș Crăciun într-un raion de magazin în Ajunul Crăciunului.

— Preferatele tale, tată, spuse Bill. Fondante și filme cu cowboy. Neștiind ce altceva să facă, Bill începu să scoată DVD-urile din punga de duty-free. Să vedem - ai aici *Hoarda sălbatică... Shane... Omul care l-a ucis pe Liberty Valance... True Grit... La amiază...*

Bătrânul cercetă cutia cu dulciuri.

— Gary Cooper și Bertie Bassett, rosti el oarecum ironic, cu vocea ca un șuierat. Cine și-ar putea dori mai mult? Vechea lui voce dispăruse. Acum avea o nouă voce. Se întoarse spre asistentă: Acesta e fiul meu, adăugă el. E un mare avocat.

Asistenta rânji spre Bill.

— Primește mai mulți vizitatori decât oricine, spuse ea și apoi adăugă, ridicând vocea, de parcă era surd sau prost sau amândouă: Este *foarte popular*.

— Nu mă cunosc, dragă, spuse bătrânul.

Asistenta era o femeie de treabă, își dădu seama Bill, dar era ceva din tonul ei, combinația de condescendență și amabilitate în măsuri egale, care lui Bill îi repugna, pentru că îl făcea să-și dea seama că boala bătrânului îl diferenția de restul lumii.

Becca și Holly se așezară pe pat, Holly povestind entuziastă ultimele noutăți de la cursurile de balet, bătrânul și Becca zâmbindu-i în timp ce ea îi dădea înaintea cu povestea. Bill încercă să-și facă de lucru despachetând cadouri, aruncând flori uscate și ducându-se după ceai.

Când se întoarse, veniseră doi vecini mai în vârstă și discutau despre faptul că bătrânul era îngrijit de aceste asistente atrăgătoare. Iar atunci când bătrânului îi fu imposibil să mai respire, toți se uitară în liniște cum își pune o mască de oxigen pe față și pe nas și se chinuie să-și umple plămâni oboșiți cu încă o gură de aer.

Becca o duse pe Holly la toaletă. Când bătrânul termină operațiunea, se lăsă pe spate, cu masca de oxigen într-o mână, scuturând din cap. Apoi Becca se întoarse cu Holly, iar fața pământie și aspră fu dintr-odată numai zâmbet.

Asistenta avea dreptate. Erau mulți vizitatori. Veneau întruna aducându-i fructe și curând spațiul înconjurat cu o draperie se aglomeră. Bill se gândi cât de prost putuse să fie să creadă că tatăl său ar putea să moară singur. N-avea nici o șansă. Prea mulți oameni îl iubeau pe bătrân ca să-l lase să moară singur.

Fuseseră o familie mică atâta vreme, doar el și bătrânul lui, o familie atât de mică, încât Bill crescuse și plecase de-acasă, își întemeiase propria familie și tot se întreba dacă el și tatăl lui puteau fi considerați o familie. Fără mamă, fără soție, fără nici o femeie. Doar un tată și fiul său.

Însă bătrânul avea propria familie în spate, frații care mai trăiau și văduvele celor care nu mai trăiau, iar Bill văzu că erau mulți oameni care îl iubeau pe tatăl lui pentru ceea ce era și fără obligații de sânge. Veneau cu toții și era un fel de măreție tristă în aceste ultime zile la spital, ca și cum toți prietenii, vecinii și colegii de muncă de-o viață trebuiau să se adune aici, în acest loc special, ca să arate că țin la el și să-și ia la revedere.

Iar Bill se gândea: „Cine va fi aici ca să plângă după mine?” Poate că gândul acesta îi tulburase somnul în timpul lungului zbor cu avionul spre casă - nu gândul că tatăl lui ar putea să moară fără ca nimeni să nu se afle lângă patul lui, ci gândul că atunci când va veni rândul lui, cu siguranță așa va fi.

Când sosi timpul ca Becca și Holly să plece, îl sărutară pe bătrân și Bill le conduse până în holul principal. Dincolo de ușa de sticlă, un bărbat în vârstă în pijamale și papuci fuma o țigară. Becca o luă în brațe pe Holly, iar Bill își puse brațele în jurul amândurora.

— Ești mort de oboseală. Vino acasă, Bill, spuse Becca.

Însă vechea lor casă era închiriată familiei unui avocat din New York, iar Becca stătea la sora ei cu Holly acum, că tatăl ei se mai înzdrăvenise puțin. Iar Bill voia să mai rămână la spital.

— Nu pot să-l las, Bec, se scuză el, iar ea nu-l contrazise.

El le sărută și le lăsă să plece. Apoi se întoarse la mulțimea din jurul patului tatălui său. Spațiul acela înconjurat de o draperie căpătase un aer festiv. Erau acolo oameni pe care nu-i mai văzuse de ani de zile, oameni pe care nu-i întâlnise niciodată. Se făcură prezentări, se strânsură mâini, se sărutară obraji.

Dar până la urmă, toți îl părăsiră pe bătrân, cu excepția lui Bill, pentru că se făcuse târziu și nu poți rămâne lângă un pat de spital pentru totdeauna. Nu exista un orar pentru chestiile astea, își dădu seama Bill. Încercă să facă saltul mental la faptul brutal că asta e, nu era decât un singur sfârșit și, cu toate că doctorii afumaseră că era vorba de săptămâni mai degrabă decât de luni, nu știa cu siguranță. Bill nu

putea să creadă, nu putea concepe măcar că lumea va continua să se învârtă fără tatăl lui.

Era târziu acum, iar el o urmărea pe asistentă, alta, o cehoaică înaltă, ținând masca de oxigen la gura tatălui său. El și tatăl său se uitară unul în ochii celuilalt o secundă, iar apoi bătrânul închise ochii. Era speriat, văzu Bill, și asta îl surprinse într-o clipă, deși se gândea: „Cine n-ar fi?”

— Fiul meu, spuse bătrânul când asistenta îi îndepărta masca de la gură. Un diavol frumușel, nu-i așa?

Nu-l mai auzise niciodată pe tatăl său lăudându-se cu el până atunci și i se păru hilar, fals, complet diferit de felul lui de-a fi.

Asistenta îi aranja păturile. Sub cearșaful bătrânului se afla o pânză cauciucată, de genul celor pe care le avusese și Holly când era foarte mică.

— Mă întorc mai târziu pentru spăl, spuse asistenta.

— Avem multe de recuperat, zise bătrânul, luptându-se din nou să respire, tremurând de efort, și preț de o clipă Bill se întrebă dacă nu cumva recipientul de oxigen era gol.

Asistenta îi lăsă singuri. Luminile se stingeau în clădire. Auzeau zgomotele de spital noaptea. Acel sunet de ecou care nu reușea niciodată să se stingă până la liniștea deplină. Voci îndepărtate, somn neliniștit.

Cei doi bărbați își zâmbiră, iar Bill luă mâna tatălui său și acest gest păru atât de natural, cu toate că nu-l mai ținuse pe tatăl său de mână de când avea cinci ani.

Mâinile acelea de constructor bătrân. Mâini de om puternic, un om care muncise toată viața cu trupul, nu cu mintea, un om capabil fizic.

— Nu muri, tată, șopti Bill, iar ochii i se umplură de lacrimi, văzându-l. Te rog, nu muri!

Aveau multe de recuperat.

Bătrânul se trezi în noapte, zvârcolindu-se în pat, iar Bill se trezi brusc și el, ridicându-se în picioare și lovind cu putere butonul de urgență. Era prea multă durere, nu putea să suporte. Bill stătea în picioare lângă pat, când intră o asistentă negresă pe care Bill n-o mai văzuse până atunci și-i dădu calmă o pastilă albă într-un păhărel de plastic. Femeia îi aranjă cearșafurile, îi aruncă lui Bill un zâmbet obosit și apoi plecă. În patul de alături, un bărbat striga în somn numele unei femei. Bill îl mângâie pe tatăl său pe mână, în timp ce acesta stătea întins pe spate, cu ochii închiși, cu gura deschisă, fiecare respirație constituind încă o bătălie.

— Mi-aș dori să fi fost mai bună relația dintre noi, începu Bill după o vreme, foarte încet, aproape pentru sine însuși, iar sentimentele pe care le reprimase atâta vreme ieșiră la iveală. Mereu ai fost

eroul meu. Te-am admirat mereu. Mereu am crezut că ești cel mai bun om din lume. Mângâie mâna tatălui său atât de delicat, că abia îl atinse. Mereu mi-am dorit relația pe care ai avut-o tu cu mama. Bill tăcu o clipă. Era liniște acum, dar simțea toate acele trupuri aflate dincolo de perdea. Inspiră adânc. Și te-am iubit mereu, tată, spuse el. Poate că nu părea așa, dar te-am iubit mereu.

Tatăl lui dormea.

Câteva ore mai târziu, spitalul era în picioare. Se auzeau voci, mirosul de mâncare, se lumina. O tavă cu micul dejun stătea neatinsă în fața bătrânului.

— De când știai? îl întrebă Bill.

— De ceva timp, îi răspunse bătrânul. N-am vrut să te îngrijorez. Împinse tava cu mâncare mai departe. Aveai și-așa destule. Bill îi auzea respirația în plămâni bolnavi. Povestește-mi despre viața ta, îl îndemnă, închizând ochii. Vreau să aud. Spune-mi cum merge acolo.

— Sigur, spuse Bill și-și trase scaunul mai aproape de pat. Merge bine, tată. Când te simți mai bine, o să vii din nou. Când se întorc Becca și Holly. Te aduc eu cu avionul. Te aduc. La clasa întâi, de data asta, tată.

Se gândea la toate momentele în care tatăl său îl plictisise sau îl făcuse nerăbdător, sau îl făcuse să se rușineze cu el și voia să-și ia revanșa pentru toate

acestea, voia să retragă totul și acum era prea târziu, acum nu putea decât să fie prea târziu.

— Te vom aștepta la aeroport și va fi minunat. Vei sta cu noi, tată, spuse Bill, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi, pentru Oft știa că la fel de bine ar putea să-i promită și o excursie pe lună. Vei sta cu mine, tată, vei sta cu noi și totul va fi bine.

Iar bătrânul mângâie ușor mâna lui Bill, ca și cum fiul său era cel care avea nevoie de mângâiere și liniștire.

Ziua nu puteau să stea de vorbă, cu atâția vizitatori în jur, cu toată vorbăria și simpatia lor. Noaptea, dacă bătrânul nu avea dureri prea mari și nu era prea amețit de medicamentele pe care i le administrau, atunci puteau să recupereze din timpul pierdut.

— Sunteți bine? Tu și Becca?

Bill își dori să aibă curajul să mintă. Dar se săturase de asta. De aceea nu va putea el să ajungă niciodată un mincinos notoriu. Pentru că îl rodea pe dinăuntru. Îi răpea ceva ce nu avea să mai recupereze niciodată.

— Nu știu, spuse el.

Bătrânul se uită la el cu ochi mijiți, iar Bill simți ceva din vechile sentimente pe care le simțise mereu față de tatăl său.

— Ai pe altcineva, nu-i așa? spuse bătrânul, ghicind totul dintr-odată, iar Bill se întrebă cum de

știa atât de multe despre fragilitatea unei relații modeme tocmai acest bărbat dedicat unei singure femei.

Bill se gândi să mintă, ultima șansă să mai mintă și atunci dădu din cap afirmativ. Aștepta și alte întrebări, dar bătrânul nu zise nimic.

Bill se uită la el.

— Tu și mama ați rămas împreună. Dacă ea n-ar fi murit, ați mai fi fost împreună și acum. Cum ați făcut asta? Cum stai cu cineva o viață întregă?

Bătrânul gemu de durere. Expiră o dată și păru că se chinuie între perne. Bill se ridică repede, dar bătrânul îi făcu semn să se așeze înapoi.

— N-am fost perfecți, povesti el. Copiii mereu cred că părinții sunt făcuți din alt material decât ei. Dar nu eram cu nimic diferiți. Am avut și noi momentele noastre.

Bill încercă să și-i închipuie pe mama și pe tatăl său în acele momente, dar în lumea modernă, încercă să și-i imagineze într-un loc precum Paradise Mansions, în nebunia în care-și transformase el viața. Dar era dincolo de puterea lui de a-și închipui.

— Dar ați rămas împreună, spuse el. Orice s-ar fi întâmplat, ați rămas împreună.

Durerea era puternică acum. Se putea citi pe toată fața bătrânului. Bill se ridică din nou în picioare. Bătrânul ținea în mână cutia de metal cu

butonul roșu, dar nu-l apăsă, parcă nesigur dacă să cheme asistenta acum sau să mai aștepte.

— Pentru că nu-ți lași copilul pentru o femeie, șopti bătrânul, și-i aruncă lui Bill o privire de parcă acesta nu știa nimic: Nimeni nu e atât de bun în pat!

Bătrânului îi plăcea să se laude la asistente. Parcă trebuia să impresioneze până și ultima tânără femeie pe care o cunoștea.

— Uită-te la asta, spuse el, scoțând DVD playerul portabil, în timp ce asistenta cehoaică îi verifica starea. Unul dintre cele mai noi aparate. Tata mi l-a adus.

Bill râse neîncrezător. Tatăl lui i-l adusese? Nu putea să-l lase pe bătrân să scape cu asta. Însemna că-și pierde sănătatea mintală. Și asta îl înspăimânta pe Bill. Atinse brațul tatălui său, acoperit de urme negre și galbene de la acele pentru analize de sânge, perfuzii și injecții contra durerii.

— Eu am fost, spuse Bill, cu un zâmbet menit să-i ușureze sarcina. Îți amintești? Eu ți l-am adus.

Lacrimi neașteptate năvăliră în ochii bătrânului, nedumerit și umilit de această contradicție.

— Dar tatăl meu a *fost* aici, spuse el cu furie reală. L-am văzut.

Asistenta cehoaică îi aruncă o privire lui Bill, iar pe fața ei impasibilă el citi mesajul clar: „îi lasă

mintea, știi. De la toate chimicalele astea. Până la această fază, ei se află deja în propria lume de vise“.

— Vreți bărbierit? întrebă asistenta, ridicând vocea. Vreți frumos fac mic bărbierit?

— Fac eu asta, spuse Bill.

În cea de-a șaptea zi, Bill nu-și mai putea ține ochii deschiși. Cădea în față în scaunul de lângă pat, iar capul i se legăna, nevenindu-i să creadă că era atât de obosit.

— Du-te acasă, hârâi bătrânul. Du-te acasă și dormi o noapte.

Bill se obișnuise deja cu noua voce a tatălui său. Aproape că uitase cum suna vechea voce. Asta era normală - vocea croncănită, plămânii fără aer, durerea de nesuportat a inspirării și expirării. Toate i se păreau normale acum. Bill auzea fiecare respirație, ca o rană. Dar cu toate că Bill se lupta să-și țină ochii deschiși, tatăl său părea mai treaz decât fusese de mult timp. Durerea se retrăsese acum și cu ea și dozele de morfină Bătrânul părea aproape readus la starea de dinainte de boală. Îi dădea ordine fiului său, știa ce este mai bine pentru el și nu era dispus să negocieze.

Bill se ridică să-și dezmoștească spatele.

— Poate fac asta, spuse el. Poate mă duc să trag un pui de somn, tată. Și mă întorc dimineață.

— Bună idee! Tatăl său stătea ridicat în fund pe perne. Dar așa stătea și atunci când dormea. Bătrânul îl încuraja din cap, mai puțin încăpățânat acum. Chiar voia ce era mai bine pentru fiul său.

— Doar câteva ore, îl asigură Bill, uitându-se la fața proaspăt bărbierită a tatălui său, moale ca a unui bebeluș, iar el își aminti dintr-odată ce voia să-i spună. Tată?

Bătrânul se adâncise din nou în pernele lui. Nu era nici urmă din durerea care îi paralizase fiecare mușchi de pe față. Era împăcat și liniștit. Ca și cum se pregătea și el să închidă ochii și să tragă un pui de somn.

— Ce?

Era atât de simplu. Și atât de evident. Și atât de necesar.

— Te iubesc, tată! spuse Bill. Și apoi râse rușinat. Bătrânul deschise ochii și zâmbi.

— Da. Știu că mă iubești. Și eu te iubesc. Și știi că te iubesc.

Bill lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău, tată.

— Pentru ce?

— Pentru că nu ți-am spus-o niciodată până acum.

Bătrânul zâmbi la copilul lui, acum adult.

— O dată e destul.

Îl sunară dimineață ca să-i spună că tatăl său murise.

Știa despre ce era vorba chiar înainte să răspundă la telefonul mobil, în camera de oaspeți din casa Sarei. Deja știa.

O lume fără tatăl lui în ea.

Fusese un apel de un minut de la cineva pe care nu-l cunoscuse și n-avea să-l cunoască niciodată. O persoană pe cât se putea de amabilă în aceste împrejurări. Bill se așeză pe marginea patului și rămase cu privirea ațintită la telefon. Era cel mai natural lucru din lume, dar și cel mai mareț. Sfârșitul vieții bătrânului. I se părea deopotrivă obișnuit și de poveste.

Bill merse la fereastra mică, se uită pe strada de suburbie și încercă să simtă ceva. Dar nu putea. Nu putea nici măcar să plângă. Tot ce simțea era o eliberare sinistră că dispăruse toată durerea, un sentiment agasant de vinovăție că nu fusese acolo la sfârșit și recunoștință că bătrânul fusese tatăl său.

Coborî la parter de unde auzea voci. Nu simțea nevoia de Companie, dar Sara și Becca erau în bucătărie. Soția lui se uită la el și se ridică în picioare - și dintr-odată știi, pur și simplu își dădu seama, se duse în brațele lui și îl lăsă să o ia în brațe înainte să schițeze un zâmbet umil. Sara îi atinse brațul și se strecură afară din încăpere.

Becca îl trase mai aproape, iar el se rezemă de ea, cu părul ei blond pe fața lui, cu gura pe pielea ei, iar el se cuibări în soția lui, îi inhală mirosul, voind să se piardă în ea.

— A fost un om minunat, spuse ea. Îmi pare atât de rău, Bill. Se uită la fața lui. Ar trebui să mai dormi puțin.

— Dar sunt atâtea de făcut, Bec, și se simțea amețit la gândul ăsta.

Trebuia să ia lucrurile tatălui său de la spital. Trebuia să se ocupe de înmormântare. Trebuia să-i anunțe pe toți cei care îl cunoscuseră și îl iubiseră pe bătrân. Trebuia să meargă să scoată certificatul de deces. Toate lucrurile acestea administrative banale ale morții. Trebuia să facă toate astea. Și n-avea nici cea mai mică idee cum să facă toate aceste lucruri.

— Toate pot să mai aștepte puțin, îi spuse Becca și îl mângâie pe spate, în timp ce el o ținea în brațe. Știu, șopti ea. Știu, Bill. Dar ne ai pe noi.

El clătină din cap, apoi se întoarse, ascunzându-și fața. În hol dădu peste Sara, care se ocupa de copii. „Să-i scoată din casă, se gândi Bill. Să ne dea spațiu.” Erau două fete de șase și opt ani și un băiat de zece. Și atunci se trezi în brațele Sarei, iar el fu emoționat de lacrimile ei, lacrimi pe care nu le putea scoate el însuși.

Sara era o versiune mai în vârstă, mai sportivă, a Beccăi, îmbrăcată cu un tricou cu reclamă la orele ei

de Pilates, iar părul tuns scurt și vopsit roșu era singurul semn al unei alte vieți dincolo de cea pe care o ducea acum.

Becca avusese dreptate în privința Sarei, iar Bill se înșelase. Sara trecuse de faza aventurilor și dispozițiilor schimbătoare și devenise o soră adevărată pentru Becca, o mătușă iubitoare pentru Holly și o prietenă pentru familia lui Bill, chiar dacă el nu știuse asta până acum.

Partenerul Sarei - Joe - coborî scările. Dădu mâna cu Bill, îi prezentă condoleanțe și le spuse copiilor Sarei că vor merge în parc. Era un bărbat înalt și liniștit, îmbrăcat într-un trening, un fel de antrenor personal. Bill se înșelase și în privința lui.

Iată mica familie care se ocupa de Holly atunci când Becca avea grijă de tatăl său, cu siguranță erau cu toții niște oameni atât de cumsecade, atât de buni cu Holly și atât de triști să afle de moartea tatălui lui, încât Bill roși de rușine. Nu numai pentru ceea ce gândise despre ei, ci și pentru ceea ce gândise despre soția sa. Cum putuse măcar să creadă că Becca ar fi putut vreodată s-o lase pe Holly undeva unde nu era în siguranță și iubită? Cum de putuse să-și imagineze așa ceva? Ce nu era în regulă cu el?

— Mulțumesc, le spuse Bill. Pentru tot. Mă duc la Holly.

Ea se uita la un DVD cu Wonder Pets în sufragerie.

O ridică în brațe, dar ea se zbatu, cu ochii tot la ecranul televizorului.

— Vreau să mă uit la asta, zise ea.

Camera era rece și întunecată, singura lumină venea de la ecran, unde animalele minune salvau un fel de ou.

— Dar când este finalul fericit? îl întreba Holly.

El zâmbi.

— Sunt sigur că vor ajunge și acolo până la urmă, răspunse el, ridicându-se și luându-și fiica în brațe. Grea, se gândi el. Tot mai grea. Dar tot fetița lui, bebelușul lui. Ea se uita încă la DVD peste umărul lui Bill. El voia să-i spună cumva. Voia să treacă și acest moment dificil.

— Draga mea, bunicul e în ceruri acum. Nu știa ce să-i spună. Nu știa cum să-i explice fiicei sale de patru ani moartea. Nu știa de unde să înceapă. Te-a iubit atât de mult. Pur și simplu, atât de mult. Și mereu se va uita în jos la tine și nu va înceta să te iubească.

— Știu, spuse ea, întorcând ochii albaștri de la televizor spre tatăl său. Bunicul a fost aici.

— Da, bunicul Joe este mereu aici și te iubește și el, spuse Bill. Nu vorbesc acum despre tăticul mamei tale. Nu vorbesc despre bunicul Joe.

Holly scutură capul nerăbdătoare.

— Nici eu. Nu bunicul Joe. Celălalt bunic. Cel care a murit. Se uita la el acum și nu-și mai întoarse

privirea clară de la el. Tatăl tău. A fost aici. Și mi-a zâmbit. Holly dădu din cap, ca și cum era totul stabilit acum. E adevărat, să știi.

Se uită la ea un moment și apoi o strânse în brațe mai tare decât o făcuse vreodată. Soarele de iarnă pătrundea în cameră, ferestrele casei din suburbiile Londrei devenind un bloc auriu, iar Bill trebui să închidă ochii de atâta lumină neașteptată.

— Știu că e adevărat, îi șopti el fiicei sale, iar inima lui era așa de plină de dragoste și suferință, și un pic de teamă că nu va putea nega.

Cheia se răsuci în broască, iar Bill trebui să împingă cu putere ca să miște toate scrisorile venite prin poștă de la ușă.

Becca îl urmă în întunericul și aerul stătut din casa tatălui său, privindu-l în timp ce el se opri să se uite în jur, de parcă vedea pentru prima oară locul în care crescuse.

Găsi un întrerupător și aprinse lumina.

— Ești bine? îl întrebă ea, atingându-i brațul.

El aprobă din cap.

— Nici nu poți respira aici, constată el.

— Voi deschide câteva ferestre, spuse ea.

Căută cheia de la ușa din spatele casei și o găsi sub covorașul pe care scria „Casa noastră” cu litere șterse, răsucite, ca niște flori. Becca deschise ușa și se

uită la grădina neglijata, umplându-și plămâni cu aer care nu mirosea a tutun și a boala.

Bill era în living, uitându-se prin bibliotecă. Sub un braț ținea un pachet de cutii de carton, iar în cealaltă mână un sul de saci de gunoi. Asta era treaba lor astăzi. Să decidă ce mergea la Armata Salvării și ce era aruncat la gunoi.

— Îți amintești de asta? o întrebă el, iar Becca se bucură să-l vadă zâmbind.

Se uita la o fotografie cu Holly. Avea trei ani, ținea în mână un creion ceramic roz, ca o sulică în miniatură, și zâmbea la negresa micuță care stătea în picioare lângă ea.

— Prima zi la grădiniță, spuse Becca. Ochii lor cercetară rafturile. Era o bibliotecă ce nu conținea nici o carte, doar câteva exemplare răsfoite din *Reader's Digest* și *National Geographic*, niște suvenire din vacanțe în străinătate - castaniete spaniole, o păpușă chinezească - și raft după raft cu fotografii de familie.

Părinții lui Bill în ziua nunții. Bill bebeluș în brațele mamei sale. Bill mergând în picioare, tuns scurt, cu tatăl său în genunchi lângă el, băiatul stând pe coapsa tatălui. Bill și Becca în ziua nunții. Și Holly peste tot, de la naștere și până acum. În timp ce Becca se uita repede printre rafturi, parcă o vedea pe Holly crescând în fața ochilor ei.

— Era singur, spuse Bill.

— Mulți oameni îl iubeau, zise ea Ai văzut la înmormântare.

Bill luă ghidul TV de pe măsuta de cafea, încă deschis la ziua în care tatăl lui fusese dus la spital. Degetele sale încercuiseră cu roșu programele preferate. Seriale cu polițiști, teme de spital, sport.

— Începem? întrebă Becca. Sau vrei să facem asta altă dată?

El clătină din cap.

După ce umplu câțiva saci de gunoi cu conținutul dulapurilor din bucătărie, majoritatea cu termen de valabilitate din secolul trecut Becca urcă la etaj. Bill era în dormitor, stătea pe pat cu o cutie verde pe genunchi. Ea se așeză lângă el. Ținea în mână o fotografie tăiată dintr-o revistă, o fotografie cu Bill cu cravată neagră și Becca în rochie de seară lângă el. Țineau în mâini cupe de șampanie și-și zâmbeau unul altuia nesiguri.

— Prima noastră seară Bums la firmă. Arătam atât de tineri.

El aprobă dând din cap, iar ea văzu că acea cutie de pe genunchii lui era plină cu tăieturi din ziare de afaceri. Bill nu făcu nici o mișcare să le atingă, așa că Becca începu să răsfoiască printre ele, de parcă îi era teamă să nu se dezintegreze în mâinile ei.

— Uite, spuse ea, arătându-i lui Bill un certificat plastifiat cu numele lui pe el - PREMIILE SĂPTĂMÂNII DE DREPT - LOCUL AL DOILEA.

— Păstra toate gunoaiele astea, se miră Bill. Scutură din cap și-și acoperi fața cu mâinile. Voiam doar să-l fac să fie mândru de mine.

Becca își puse brațul în jurul umerilor lui.

— Uită-te în jurul tău, spuse ea. Ai reușit să-l faci mândru de tine.

Continuă să-și țină mâinile pe față.

— Să nu renunți la mine, Bec, șopti el.

Ea râse la gândul acesta.

— De ce-aș face asta? se miră ea.

Toți trei stăteau la poalele dealului, așteptând. Singurele sunete erau bâzâitul îndepărtat al traficului după-amiezii, vocile copiilor mici jucându-se în parc și vântul suflând printre crengile goale ale copacilor de pe Primrose Hill.

Holly căscă. Bill se uită la Becca.

— N-o să se întâmple, spuse el. Să mergem.

Becca scutură capul.

— Așteaptă. Hai să mai așteptăm încă puțin.

Holly oftă preocupată.

— Oh, *haide*, mami, o îndemnă ea, cu umerii căzuți teatral, mimând epuizarea. *Te rog!*

— Încă un minut, spuse Becca, fără să se miște. Ii simți pe soțul și pe fiica sa schimbând priviri exasperate și îi ignoră. Ea tot mai credea.

Atunci o zări, în timp ce Bill și Holly se foiau iritați și se uitau în altă parte, Becca zări dintr-odată

girafa apărând în fața ochilor pe deasupra liniei copacilor, uitându-se la ei trei cu coada ochiului și rumegând cu gura plină de frunze, iar înainte să poată striga, mai apăru una și apoi încă una, uitându-se toate la mica familie cu un dispreț ironic.

— Uite, uite, uite! strigă Becca, temându-se că tovarășii ei morocănoși ar putea să le rateze, dar deja Bill și Holly râdeau și ei, cu gura până la urechi în soarele palid de iama și aplaudând frenetic apariția girafelor secrete.

Bill voia să se mute la un hotel, dar Sara nici nu voia să audă.

Holly dormea în camera celor două fete, iar Becca și Bill stăteau în camera de oaspeți. Becca știa că nu era ceea ce își dorea el. Bill era nerăbdător să fie din nou cu familia lui și să închidă ușa lumii. În ultima noapte acolo, o văzu venind în pat doar în chiloți și într-un tricou, iar ea cunoștea acea privire. Stătea în picioare lângă pat, zâmbind spre el.

— Bill, mă întorc la Shanghai săptămâna viitoare, spuse ea. Iar pereții sunt foarte-foarte subțiri.

El se întristă.

— Putem doar să ne strângem în brațe.

— Da, sigur. Cunosc eu strângerile tale în brațe.

Ea se strecură în pat lângă el, iar el își puse brațele în jurul ei, așteptase asta de mult timp. El îi șopti numele la ureche.

— Ar trebui să fim foarte, foarte liniștiți, spuse ea, înăbușindu-și un hohot de râs. Vorbesc serios, Bill.

El dădu din cap, gata să promită orice, ridicându-i tricoul.

— Îmi pun amortizorul de sunete, spuse el, iar ea îi simți gura pe buzele ei, pe fața ei, pe coastele ei și el simți cât de mult o dorise, i se părea familiar și nou în același timp.

Mai târziu el stătea pe spate, iar ea pe-o parte în brațele lui, amândoi aproape adormiți, așa cum obișnuiau mereu.

Becca se întrebă - când încetaseră să mai doarmă așa? După ce se căsătoriseră? După ce se născuse Holly? Când ajunsese dormitul în brațele lui ceva de care ea nu mai avea parte?

— Vino cu mine, șopti el. Dimineață. Veniți amândouă. Pot să vă iau cu mine în avion. Nu e prea târziu, Bec.

— În curând, promise ea, mângâindu-i pieptul. Foarte curând.

El părea disperat.

— De ce nu acum?

— Școala lui Holly. Tatăl meu. Casa noastră. Oamenii ăștia cărora le-am închiriat casa au făcut o

mizerie de nedescris acolo, Bill. Am un milion de lucruri de făcut. Mai dă-mi câteva zile. Săptămâna viitoare, OK?

Dimineață, el se întoarce singur în China.

22

De pe bancheta din spate a mașinii, Ling-Yuan privea puhoaiile de muncitori care ieșeau din fabrică, fata ei drăguță încercând să ascundă frica, în timp ce sora ei mai mare stătea pe scaunul șoferului și vorbea cu ea încetișor în mandarină. O încuraja, se gândea Bill. Avea grijă de ea, chiar și atunci când o pregătea să plece.

O sirenă anunța schimbul de tură. Muncitorii erau în majoritate tineri și femei, iar mulți dintre ei erau încă îmbrăcați în halatele albastru-deschis pe care le purtau la locul de muncă. Unii mâncau în timp ce mergeau, luau cu bețișoarele orez din niște holuri de plastic pe care le țineau la numai câțiva centimetri de gură. Arătau trecuți, flămânzi, ca niște refugiați.

— Ce produc aici? întrebă JinJin, întorcându-se spre el.

— Fac ornamente pentru Crăciun, spuse Bill. Surorile se uitau la el șocate. Moși Crăciuni și reni. Îngeri și clopoței argintii. Știți voi - chestiile acelea care se atârnă în pomul de Crăciun.

Nu știau. Nu chiar. Toți brazii de Crăciun pe care îi văzuseră până atunci erau în malluri - monștri gigantici spânzurați cu ghirlande de lumini, cu toate că amândouă aveau vagi amintiri cu mai domesticii pomi din filmele de la Crăciun de la Hollywood văzute doar pe jumătate. Dar înțeleseseră.

— Ca o fabrică de jucării, concluziona JinJin. Nu prea conta ce făceau acolo. Fabricile erau toate la fel până la urma.

Ling-Yuan îi spuse ceva, iar sora mai mare se răsti la ea. Bill se uită la JinJin.

— Vorbește din nou despre modelling, îi traduse ea, apoi un potop de sfaturi furioase către Ling-Yuan. Îi spun - uită de modelling pentru moment.

„Ling-Yuan vrea să fie model. Unul dintre noile vise chinezești”, se gândi Bill. Iar ea era destul de tânăra și destul de drăguță. Dar chiar și Bill își dădea seama că era prea scundă și prea plinuță ca să facă altceva decât să scoată banii pe care i-i dăduse JinJin pentru un curs de modelling de o lună în Shenyang. Terminase cursul, primise o diplomă, dar nu apăruseră oferte de modelling. Așa că acum stăteau la porțile fabricii, în timp ce muncitorii curgeau pe lângă ei, iar JinJin îi spuse ceva surorii sale, mai încet acum, iar Ling-Yuan se aplecă spre el, cu fața palidă de îngrijorare.

— Mulțumesc, William! zise ea.

El scutură capul. Își dorea să fi făcut mai mult, își dorea să-i fi putut găsi o slujbă mai bună. Dar nu există miracole economice pentru o adolescentă necalificată.

— Să vin înăuntru cu tine? întrebă el.

JinJin scutură din cap.

— Am numele, spuse ea, studiind o bucată de hârtie.

Ele ieșiră din mașină și începură să meargă spre porțile fabricii, o soră atât de înaltă și de suplă, cealaltă atât de mică și de rotundă. Ling-Yuan ducea o gentuță cu Hello Kitty, în Occident, ar fi putut merge la sala de sport, se gândi Bill. Aici, se îndrepta spre o nouă viață. Nu-i de mirare că era înfricoșată.

Își dorea să poată vorbi cu sora cea mică în limba ei și să-i spună că știa ce înseamnă să fii atât de speriat, să fii atât de terifiat de schimbare. „Dar e doar o puștoaică, se gândi el. E prea tânără ca să se simtă așa.”

Surorile dispărură dincolo de porțile fabricii, iar Bill rămase acolo și se uită la expresiile epuizate de pe chipurile muncitorilor, până când JinJin ieși singură.

Făcură dragoste în noul apartament, cel pe care ea îl închinase cu banii pe care el îi transferase în contul ei, iar el avea nevoie de ea și o iubea și îi era așa de rușine de ea, atât de rușine că-și părăsise

vechea slujbă de profesoară la școală pentru alt bărbat, bărbatul dinaintea lui, bărbatul care plătise pentru apartamentul din Gubei și tot ce era în el, inclusiv pentru ea, iar lui Bill îi era rușine de el însuși și, chiar dacă se pierdură în patul mare și nou din frumosul apartament nemobilat, el știa că povestea lor n-o să aibă niciodată un final fericit, nici într-un milion de ani, indiferent cât de mult s-ar iubi, pentru că rușinea o să iasă mereu la iveală.

— Acesta este apartamentul *nostru*, spuse ea cu o voce sigură, iar optimismul ei îl impresiona. Nu era apartamentul lor. Contractul de închiriere era pe numele ei. Era tot ce putea face el, dar și cel mai important lucru. Pentru că el deja avea o casă.

Erau fericiți. Asta era amuzant. Asta era nebunia. Râdeau din nimic, râdeau de toate. Erau mereu fericiți când erau împreună. Dar apoi venea momentul când el trebuia să se dea jos din pat, să se îmbrace și să meargă acasă. Ea își îngropa fața în pernă, părul brunet îi venea peste ochi și nu se uita niciodată direct la el, niciodată nu-i dădea ultimatumuri, iar asta înrăutățea lucrurile și mai mult.

— Nu pot să rămân, se scuză el, pregătindu-se să se întoarcă în lumea reală. Știi asta.

Știa asta. Era gata să se culce. Ca o persoană normală. Și el era obosit. Dar venise vremea să se îmbrace și să iasă afară în noapte. Fusese o zi lungă -

condusesse mașina până afară din oraș, la fabrica din suburbiile din nord, își luase rămas-bun de la sora ei mai mică, se întorseseră în Shanghai, făcuseră dragoste, se ținuseră în brațe, timpul trecuse.

Orice om normal se pregătea să se culce.

Și, în timp ce Bill se uită la fiica lui învelită și adâncită în vise în fosta lui cameră, și apoi merse în dormitorul mare și se strecură în pat lângă soția sa adormită, știa că n-avea să se mai simtă niciodată un om normal.

Ea îi ciocănise la ușă.

După ce Holly și Becca se întorseseră, iar ea știa că erau aici, JinJin făcuse ceva de necrezut: traversase curtea și ciocănise la ușa lui cu un zâmbet pe față. Acesta fusese lucrul care îl șocase atunci când deschisese ușa și o văzuse stând acolo - faptul că zâmbea.

— Negare, spuse Shane mai târziu. Așa numesc ei chestia asta, colega: negare. Bill nu știa dacă fusese negare. Cum poate cineva să-și nege soția și copilul? Dar nu putea să creadă că era un lucru care ținea de răutate. În ciuda a tot ce văzuse pe lume, era ceva inocent la JinJin. Probabil că pur și simplu fata dorise să-l vadă. Pur și simplu. Ea își urmase impulsul inimii. Și pur și simplu ? fusese practică.

— Dar JinJin, spuse el, fără să poată înțelege ce căuta ea aici, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă

Becca ar fi deschis ușa, ce s-ar fi întâmplat dacă soția și fiica lui n-ar fi dormit încă din cauza diferenței de fus orar și a oboselii de după zborul cu avionul. Nu se poate să vii aici!

Și ea nu mai veni. Plecă. Și plânse câteva zile. Totul era o nebunie. La ce se așteptase ea oare? Și când în cele din urmă el se duse la noul ei apartament, trebui s-o țină în brațe și să-i explice cât de blând putea ceea ce îi spusese cu mult timp în urmă și ceea ce ea nu se poate să fi uitat - „Nu sunt liber“ - și s-o mai tină puțin în brațe și s-o lase să i se frângă inima în brațele lui până când ea fu pregătită să-l conducă în pat.

— Cine era la ușă? întrebuse Bece a.

— Nimeni, răspunsese el.

Prietenul lui avea dreptate. I se spune negare.

Apoi n-o mai văzuse o lună de zile.

Familia lui se întorsese, iar el se săturase de secrete, iar la sfârșitul săptămânii, atunci când nu era la serviciu, era cu Becca și Holly, urmărind delfinii la Aquaria 21 de la Changfeng Park duminica după-amiaza, iar duminica dimineața mergeau pe pantele și aleile de la Fun Dazzle din Zhongshan Park, apoi luau prânzul împreună la Four Seasons sau la Ritz-Cariton sau M pe Bund. Odată i se păruse că o vede. Dar erau un milion de fete care arătau ca ea. Și nici una dintre ele nu era ea.

Până la urmă, merse din nou în apartamentul închiriat, urându-se pentru că o lăsase singură atâtea nopți, tresărind la vederea revistelor de cuvinte încrucișate, știind că în oricare dintre acele nopți ar fi putut să treacă pe la ea după serviciu înainte de a se duce acasă și, în timp ce mâncau tăieței pe care îi pregătise ea, el își storcea creierii cum să fure un pic de timp.

Orașul devenise dintr-odată altfel. Existau locuri sigure, locuri nesigure și locuri unde îți asumai niște riscuri, dar nu puteai să știi niciodată.

Noul Gubei era de neînchipuit. Bundul era de neimaginat. Hongqiao, unde închiriaseră apartamentul ei, era încă un teren străin, dar în curând el se sătură de restaurantele locale, pentru că erau pline de bogătași care își instalaseră amantele elegante în anonimatul luxos al blocurilor din Hongqiao. Nu fetele îl îngrozeau, ci bărbații. Bill nu putea suferi să se *afle* în preajma acelor bărbați. Nu putea suferi gândul că era unul dintre ei.

Excursiile erau cele mai bune. Erau mult mai puține șanse să fie văzuți împreună într-o excursie. Când începură să simtă presiunea de a fi limitați la noul ei cartier agreabil, JinJin sugera o scurtă excursie cu barca pe râul Chang Jiang, adică Râul cel Lung, cuvântul chinezesc pentru ceea ce occidentalii cunosc drept Yangtze.

Era credibil, atât acasă, cât și la serviciu, că putea avea treburi presante în Chongqing, capitala urâtă a sudului Chinei și punctul lor de plecare într-o excursie în jos pe Yangtze. Și zburară cu avionul până la portul vechi și mizer, Bill chiar avu o scurtă întâlnire cu niște clienți chinezi de la o companie de transport, în timp ce JinJin cumpără biletele de vapor pentru excursia lor în jos pe Yangtze.

Cele mai bune minciuni «au cele care rămâneau aproape de adevăr, își dădu seama Bill, minciunile pe care aproape că le puteai crede tu însuși.

Sau acestea erau cele mai rele minciuni?

Pe fereastra cabinei lor, ploaia curgea pe stâncile galbene-verzui.

Sus pe stânci erau niște marcaje albe făcute de mâna omului, chiar mai înalte decât norii din care se scurgea ploaia, iar aceste marcaje indicau până unde putea crește apa atunci când barajul celor trei strâmtoari era plin. Lui Bill îi venea greu să creadă, dar în câțiva ani toată această frumusețe imposibilă va fi dispărut cu totul de parcă nici n-ar fi existat. Era ca și cum ai turna beton în Marele Canion ca să-l transformi în cea mai mare parcare din lume. Și totuși, chinezii se așteptau să fii impresionat. Din sistemul de amplificare al vaporului se auzea o voce ca o sonerie subțire constantă urlând în mandarină despre progres. Nu distrugeau numai pământul.

Două milioane de oameni erau mutați din casele lor. Așezări întregi aveau să fie acoperite de apă. I se făcu rău fizic, i se năzări dintr-odată că este foarte departe de casă.

Excursia lor pe Yangtze fusese de la bun început o greșeală.

— Nu știi de ce nu poți să te întorci la meseria de profesoara, spuse el, măsurând cabina cu pasul. Erai bună la asta. Elevii te iubeau.

JinJin stătea pe unul dintre cele două paturi de o persoana din cabina, studiind chipul unei prezentatoare de la televizor.

— Un cal bun mănâncă mergând mai departe, replică ea, fără să ridice privirea.

— Nu știi ce înseamnă asta, spuse el, cu toate că știa exact ce însemna. Însemna că nu te poți întoarce. Ce e asta? O altă vorba de duh din înțelepciunea chinezească?

— Da, încuviința ea, cu acea voce clară, ușoară, pe care o folosea atunci când erau gata să se certe. Un alt proverb înțelept chinezesc. E adevărat că sunt atât de multe.

Se întoarse și se uită la tumul verde de afară, în dreptul ferestrei. „Toată această frumusețe fără folos, se gândi el. Ce aduce bun? Ei n-o să facă altceva decât să ucidă frumosul, o să-l acopere cu beton și cu tone de apă, iar ticăloșii naibii tot vor dori să facă poze.”

Vaporul era groaznic. Ca un bloc de apartamente plutitor, se gândi Bill. „*Ms Kongling* este un vas de croazieră de lux dotat cu cele mai modeme facilități, funcții perfecte și o mare varietate de posibilități de petrecere a timpului, spunea broșura pe care i-o prezentase JinJin mândră, în timp ce așteptau să se îmbarce. „Cele Trei Strâmtoare sunt vestite pentru căderea lor adâncă maiestuoasă, frumusețea izolată, bancurile de nisip periculoase, stâncile și praveleștile mărețe. Când va fi finalizat Proiectul Celor Trei Strâmtoare, aceste comori vor fi acoperite de apă, așa că sunteți invitați să vedeți Cele Trei Strâmtoare originale, un peisaj natural de o frumusețe unică, liniște și primejdii, unde veți evada din banalitate și veți rămâne proaspăt și sănătos în Natură și Frumusețe”.

Dar rar se putea vedea ceva sănătos în Natură și Frumusețe pe acel vapor plin de turiști, iar în sufragerie trebuiau să împartă masa cu doi taiwanezi tăcuți care își vârau mâncarea în gură ținând farfuria la mică distanță de față, în timp ce se holbau la Bill și la JinJin de parcă nu mai văzuseră niciodată așa ceva.

Mai erau niște turiști americani în vârstă cu șepci de baseball și pantaloni scurți kaki, și în prima seară unul din ei luă aparatul de fotografiat al lui JinJin ca să le facă o poză celor doi. Un petic de punte fusese transformat în ring de dans și, în timp ce Faye Wang interpreta un cântec de dragoste, Bill o ținea

pe JinJin în ceea ce-și închipuia el că era stilul vechi, felul în care tatăl lui probabil că o ținuse pe mama lui la dans.

În afară de Bill și de bătrânii americani, toți cei de la bord erau chinezi, iar el știa că asta era adevărata problemă cu *Ms Kongling*. Acesta era un vas de lux doar dacă erai chinez. Dacă nu erai chinez, atunci era ca o închisoare, dar cu mâncare mai proastă și mai multe reguli și reglementări.

Un clopoțel sună anunțând prânzul și deasupra capetelor auziră turiștii grăbindu-se să fie hrăniți. Lui Bill aproape i se făcu râu la gândul taiwanezilor înfulecând cu gura deschisă. JinJin aruncă revista TV într-o parte și-și încrucișa picioarele. Era îmbrăcată cu o fustă scurtă, ghete și un pulover negru pe gât. Avea părul prins într-o coadă la spate, iar lui îi plăcea așa, pentru că însemna că putea să-i vadă fața. Indiferent cât de simplu se îmbrăca, arăta mereu minunat. Se uitară unul la altul, iar ea îi zâmbi și amândoi știură că nu vor merge să ia prânzul.

Vaporul aluneca pe lângă Cele Trei Strâmători în ploaie, iar el știa că asta era cea mai mare problemă. Mintea îl îndemna s-o lase baltă, dar inima îi spunea că nu va putea face asta niciodată.

Nu atunci când Cele Trei Strâmbai erau la fel de pierdute ca Atlantida, nu atunci când apele se ridicau și munții se coborau, nici într-o mie de ani.

Era un caracter chinezesc care i se întipărise în minte și pe care o recunoștea întotdeauna, acela al numelui ei de familie. Putea citi *Li* atunci când îl vedea scris în chineză. Așa că atunci când ajunseră la sosiri interne la aeroportul din Pudong și văzu unul dintre numeroșii șoferi ținând o pancartă cu numele ei pe ea, el o trase de braț, îi făcu semn din cap spre el și amândoi râseră cu plăcere.

Apoi îl văzu pe Uger.

Se agita la capătul cozii, uitându-se la cealaltă ieșire, iar când JinJin râse și îi arătă un om de afaceri de vârstă mijlocie care se îndrepta spre șoferul cu pancarta cu numele ei - „Uite, William, este domnul Li!“ -, Bill se uită prin mulțime, întrebându-se pe cine aștepta Tiger.

Și atunci îi văzu.

Băieții ieșiră primii, trei maimuțe blonde, cel mai mic jucându-se cu un iPod, iar cei doi mai mari se plesneau și se înghionteau, și apoi părinții lor - Devlin împingea căruțul plin cu bagaje, ridicând o mână spre Tiger, iar Tess în spatele lui, dându-le instrucțiuni fiilor ei și ducând o sacoșă pe care scria *Chek Lap Kok Airport*.

Se întorceau dintr-un weekend petrecut în Hong Kong, își dădu seama Bill. Tocmai când doamna Devlin se întoarse și se uită fix la el.

Apoi Bill dispăru - repede, dar mult prea încet ca să nu fie văzut.

Se întoarce și se îndreaptă în cealaltă direcție și se pierdu în mulțime, cu JinJin chinându-se să țină pasul cu el, conștientă că ceva foarte grav se întâmplase, iar el ura panica aceea sălbatică pe care o simțea, îl făcea să intre în pământ de rușine, dar tot nu se va opri și nu încetini până când nu ieșiră din aeroport și se așezară la coada, din fericire scurtă, la taxiuri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea fără să priceapă și chiar vrând afle. Spune-mi.

— Nimic, spuse el, fără să se uite la ea, fără să îndrăznească să ridice capul să privească în jur, dorindu-și doar să avanseze coada, dorind să fie în siguranță pe bancheta din spate a taxiului, temându-se că va auzi o voce în engleză chiar în spatele lui, rostindu-i numele.

Dar coada se mișcă și se așezară pe bancheta din spate a unui taxi Santana, iar JinJin îl lăsă în pace. Îl cunoștea destul de tune pentru asta. Și era destul de isteată ca să ghicească.

— William, de ce nu-mi spui ce s-a întâmplat? Poate că te pot ajuta.

JinJin stătea pe pat într-un tricou și în chiloți, răsfoind o revistă de cuvinte încrucișate. Asta era ceva neobișnuit pentru ei, își dădu el seama, acesta era un tratament special. Să stea în apartament ca un cuplu normal, ca și cum ar avea tot timpul dintr-o lume normală.

Ca și cum Bill ar fi fost un om bun, care nu trebuia să plece nicăieri de aici.

— Ți-am spus, zise el, cu voce joasă. Nu voia să se răzbune pe ea, nu pe ea, nu merita asta, dar nu putea să se abțină. Nu s-a întâmplat nimic, OK?

— E din cauza femeii de la aeroport? Cea care s-a uitat la noi? Era femeia de la ceainărie, nu-i așa?

„Isuse Hristoase, se gândi el. Ce se întâmplă acum?”

Stătea la fereastră și se uita la traficul de pe Zhongshan Xilu și la luminile de pe stadionul Shanghai și nu vedea nimic din toate astea.

Nu trebuia să fie aici. Trebuia să se fi dus acasă. Să schimbe povestea. Să-și schimbe viața. Pentru că fiica lui îl aștepta. Pentru că Tess Devlin îl văzuse. Și acum avea să știe toată lumea. Acum micul lui secret murdar avea să se răspândească în întreaga lume.

Lucrurile care odată îl făceau să se bucure că era în viață, acum îl făceau să își dorească să fi murit. Nu merita. Să se simtă astfel - pur și simplu nu merita. Se simțea ca și cum ar fi fost rupt în două.

— William? o auzi așezând revista cu cuvinte încrucișate lângă pat.

El nu se mișcă de la fereastră.

— Ce este?

Vocea ei era caldă și înțelegătoare. I-ar fi iertat orice, îl iubea.

— De ce nu vii în pat?

El se întoarse spre ea.

— De ce nu ieși dracului din viața mea?

Merse la baie, nu avea unde altundeva mai bun să se ducă, trântind ușa în urma sa. Se uită la chipul lui din oglindă și numaidecât se rușină pentru că se răzbunase pe ea, când ea nu greșise cu nimic. Înjură, își dădu cu apă rece pe față El era de vină. El era cel care greșise totul. Se duse în dormitor ca s-o ia în brațe, să-i spună că îi părea rău și s-o lase să vadă ca într-adevăr îi părea rău.

Dar până atunci, JinJin se ridicase, se îmbrăcase și ieșise din viața lui.

23

— Trebuie să vezi asta, zise Becca.

Stătea la fereastră, uitându-se în curtea de la Paradise Mansions. Bill i se alătură, amintindu-și când spusese același lucru în prima lor seară aici. Atunci când le privea pe fetele care se urcau în mașini. Acea primă seară, când o văzuse prima oară pe JinJin, aranjată ca o păpușă pentru ieșirea în oraș de sâmbătă seara și bărbatul cu Porsche argintiu. Era aceeași notă de neîncredere amuzată în vocea soției sale acum. „Trebuie să vezi asta.“ Apoi se întoarse să se uite la el, iar el observă expresia îngrijorată de pe fața ei.

— Te simți bine? întrebă ea, trecându-și degetele pe barba lui de-o zi. Dumnezeuule, Bill, arăți groaznic.

— Sunt bine.

Bill stătea lângă Becca la fereastră, iar soția lui își strecură mâna în jurul taliei lui. Se auzeau voci răstite în curte. O chinezoaică de vreo cincizeci de ani țipa în timp ce arunca lucruri pe fereastră din clădirea de vizavi. Rochii, lenjerie de corp, cearșafuri de pat - toate erau aruncate afară și zburau jos pe pământ Annie era în curte, adunându-și disperată lucrurile și plângând în hohote.

— A aflat soția, fu de părere Becca, arătând-o pe femeia de la geam. Asta s-a întâmplat Ea tocmai a aflat.

— Poale, spuse Bill, retrăgându-se de la fereastră. Nu suporta să vadă atâta suferință. Sau poate că a știut tot timpul, dar a venit timpul să ia atitudine.

Becca zâmbi mai larg.

— Ascultă ce spui. Parcă ai fi expert.

El făcu o grimasă.

— Nu știu nimic despre asta, zise el.

Se auzeau bufnituri puternice în curie. Bocetele lui Annie se întesiră exprimând spaimă și nefericire deopotrivă. Soția găsisse stocul de geți Louis Vuitton. Acestea se loveau cu zgomot de pământul din curie ca niște pietre, provocându-i multă suferință lui Armie.

Bill își aminti tatuajul de pe brațul lui Annie, începutul sfârșitului. Se întreba dacă bărbatul îi mărturisise soției, și o lăsase pe aceasta să se ocupe de evacuarea fetei, sau dacă soția aflase prin alte mijloace. Îl ura pe bărbatul acesta pe care nu-l cunoscuse niciodată.

— Mă întreb de ce o fac, zise Becca, întorcându-se de la fereastră. Fetele astea, vreau să spun.

Bill rămase la fereastră, dorindu-și să o poată ajuta pe Annie și știind că nu putea să facă nimic.

— Pur și simplu își doresc ceva mai bun, spuse el. Asta ne dorim toți, nu-i așa?

Becca scutură capul, aruncându-se pe canapea. Luă un catalog lucios.

— Unei femei li lipsește ceva dacă se încurcă cu un bărbat însurat, spuse Becca. E nevoie de o lipsă de imaginație sau lipsă de suflet, sau—nu știu - un fel de optimism nesănătos.

Răsfoia catalogul, trecând cu privirea peste imagini de scaune, mese și pahare de vin cu simbolul chinezesc al norocului dublu. Jos în curte, Annie își aduna gențile dragi. Un vânt ușor ridicase unul dintre cearșafuri și D răsucise în jurul picioarelor ei. Femeia de la fereastră arăta în jos și râdea. Apăreau și alte chipuri la ferestre și-și chemau soțiile sau soții să vină să vadă.

— Este atât de crud! exclamă Becca.

— Ei bine, spuse Bill. Cred că este foarte nervoasă. Nu poate să fie ușor. Să afle așa ceva.

Becca se uită ciudat la el.

— Nu vorbesc despre soție, Bill, spuse ea. Vorbesc despre curva idioată care s-a încurcat cu un bărbat însurat. Nu vezi? Ea e cea rea.

Merseră la cumpărături. Dintr-odată programul lui Holly le oferea aceste ferestre de timp doar pentru ei doi. „Poate că vom continua așa toată copilăria ei, se gândi Bill, și până la urmă nu vor mai avea deloc nevoie de ele.”

— Dar acestea? întrebă Becca, ridicând un pahar de vin cu un simbol chinezesc pictat cu bun-gust. Îți place, Bill?

El dădu din cap.

— Foarte drăguț. Știi, Bec, Devlin spunea că ar trebui s-o ducem pe Holly la Natural Wild Insect Kingdom de pe Fenghe Lu. Este special pentru copii. Pot să țină în mână păianjeni mari și păroși. Băieții adoră asta, se pare.

Becca râse.

— Pun pariu, zâmbi ea, ridicând paharul în lumină. Grozăveniile acelea mici. Dar nu sunt sigură că e chiar ceva ce i-ar plăcea lui Holly. Ar fugi un kilometru dacă i-ai arăta o tarantulă, îi atinse brațul. Știi, nu trebuie să facem mereu ceva.

El se uită nedumerit la ea.

— Știu că hi dai toată silința de când ne-am întors, spuse ea. Delfini. Parcuri de distracții. Târâtoare. Ea râse. Dar uneori putem pur și simplu s-o scoatem cu bicicleta în parc. Să încercăm să-i dăm jos roțițele ajutătoare. Sau putem să stăm acasă. Adoră să deseneze și să coloreze și chestii de genul ăsta. Atinse fața soțului ei. Uneori, putem pur și simplu să stăm împreună. Becca lăsă jos paharul de vin și se uită la ceas: Va trebui să mergem s-o luăm de la balet în curând.

— O iau eu, se oferi el.

— Nu te deranjează? întrebă Becca, trecându-și mâna peste lemnul lăcuit al unei lămpi chinezești. Aș putea petrece toată ziua aici. Luă din nou paharul de vin și îl răsuci. Simbolul chinezesc arăta ca și cum ar fi fost desenat în gheață. Ai vreo idee ce înseamnă asta?

— Noroc dublu, spuse Bill. Înseamnă „sfârșit fericit pentru voi amândoi”.

— Lună plină, spuse profesoara de balet, iar clasa ridică amândouă mâinile deasupra capetelor.

Bill se uită la Holly, fața ei palidă era concentrată la ce făcea și și-o imaginează pe scenă la Royal Ballet, strângând la piept un buchet de flori, în vreme ce publicul o ovaționa, iar mândrul ei tată își ștergea o lacrimă de emoție în lojă.

— Semilună, ceru profesoara, și toate fetele în tutu-uri roz - și un băiețel ciudat cu părul cârlionțat și îmbrăcat în niște pantalonași albi scurți și vestă - își lăsară jos mâna dreaptă, cu excepția lui Holly, care lăsă jos mâna stângă.

Bill zâmbi, în timp ce ea își verifica poziția uitându-se la prietenii ei și se corectă.

— Fără lună, spuse profesoara, iar clasa lăsă și cealaltă mână jos, iar Bill era uimit cum fiica lui, atât de firavă cu un an în urmă, se transforma într-un izvor de nescata energie.

Holly era încă slăbuță, palidă și mai firavă decât fetițele de vârsta ei, dar crizele de astm erau mai rare și mai puțin severe, iar ea nu mai arăta de parcă o putea lua vântul.

În timp ce copiii începură să alerge în cerc, cu fețele strălucind de încântare, cu mâinile bătând ușor pe lângă corp - „Aripioare”, le ceruse profesoara cu voce severă Bill se gândea că fiica lui creștea și se transforma în persoana care trebuia să devină. Devenea ea însăși.

După ora de balet, o ajută să-și scoată combinezonul roz, tull-ul roz și papuceii roz și să se îmbrace în pantalonii de camuflaj, tricou și adidași.

— Pot să mă descurc *singură*, tari, spuse ea nerăbdătoare, ca și cum el ar fi fost cel mai mare idiot din lume. El o privi în timp ce se chinuia să-și bage piciorul stâng în pantoful drept.

Se întâlneau cu Becca la o cafenea peste drum de Gubei International School.

— Am nevoie de creioanele mele, tari, zise Holly, în timp ce el scruta locul în căutarea unei mese.

— Am creioanele tale și niște hârtie, îngerăș, o asigură el, ținând-o de mână în timp ce se îndreptau repede spre singura masă liberă. Fața de masă era acoperită cu bucăți de gogoși pe jumătate mâncate și cercuri lipicioase de cești goale murdare. Bill o curăță, apoi scoase creioanele și caietul din rucsacul ei. OK? întrebă el.

— OK, zise ea fără să se uite la el, ridicând capacul și apucându-se numaidecât de lucra.

Merse să aducă băuturile. Când se întoarse, ea spuse:

— Uită-te la asta, tari, și ridică un desen înfățișând o creatură slabă cu un zâmbet pieziș, cu păr galben vâlvoi și rochie roz. Desena din ce în ce mai bine. Încă desena linii drepte pe post de brațe și picioare, dar fețele erau din ce în ce mai expresive, ochii și gurile capetelor rotunde exprimau emoții reale. Poate că va fi pictor. Poate că va fi un alt Matisse. Poate că fiica lui va fi cel mai mare pictor al tuturor timpurilor.

— Este minunat, îngerăș, spuse el, scoțând un pai din ambalaj și punându-l în sucul ei de portocale. Dar ce reprezintă?

Holly părea aproape insultată.

— Eu sunt, spuse ea, mirată că el era atât de tâmpit să nu-și fi dat seama imediat. Nu vezi?

— Acum ai clarificat lucrurile, spuse el.

Stăteau la capătul unui șir de separeuri. În cel mai apropiat de ei, doi tineri albi în costume se cotau.

— Dar nu poți să compari Bangkokul cu Manila, zicea unul din ei. E ca și cum ai compara o echipă de profesioniști cu o adunătură de amatori.

— Păi asta vreau să spun și eu, cap sec, ripostă celălalt costum.

Bill își dădu seama că amândoi erau britanici, cu toate că nu prea își dădea seama după accent din ce zonă. Dar nu erau londonezi.

— Chestia cu Manila, spuse unul, este că ți-o trag alea de nu te vezi pentru nimic. În timp ce la Bangkok trebuie să le arăți cartea de credit înainte să se uite la puța ta.

— Uită-te la asta, tari, zâmbi Holly, ridicând desenul. Era un bărbat înalt și slab ca un băț, cu un zâmbet prostesc în colțul gurii. Acesta ești tu, spuse Holly. Mă aștepți.

Becca intră la Coffee Planet și veni la ei, toată numai zâmbete, salutându-i pe amândoi și spunând, în timp ce își trăgea un scaun:

— Deci cum a fost? Și apoi, către Bill, uitându-se la fața lui încordată: Ce s-a întâmplat?

— Dar Bangkok și Manila nu se pot compara cu Hong Kong în vremurile de demult, povestea unul din tinerii din separeul alăturat.

Vorbeau destul de tare încât puteai să auzi fiecare cuvânt Holly continua să deseneze. Becca se uită la Bill, iar Bill se uita în gol.

— Bunicul meu, da?, bunicul Pete, a fost în Hong Kong la sfârșitul războiului și a primit un sex oral prin gardul de sârmă.

Costumele râseră.

— Ce? făcu celălalt costum, nevenindu-i să creadă. Chiar și-a băgat puța... - îți spun doar - bunicul Pete a fost în Hong Kong, patrula pe graniță, și și-a băgat-o prin gard și aia i-a supt-o chiar acolo, prin gardul de sârmă. L-a costat un șiling.

— Un șiling? se miră celălalt. Ce-i un șiling?

— Bill? spuse Becca a, dârei pornise deja, împiedicându-se de sacoșa de la Simply Life pe care ea o pusese lângă picioarele lui.

Amândoi bărbații în costume se uitau în sus spre Bill, care stătea deasupra lor, cu pumnii strânși pe masă.

— Vreți să vorbiți mai încet? li se adresă el. Încerca să-și controleze tremurul vocii, dar nu prea reușea. Am o fetiță mică aici.

Cei doi în costume se uitară la Bill și apoi unul la altul. Zâmbiră nesiguri. Erau obișnuiți să facă ce voiau. Apoi unul din ei râse.

Îi o țară liberă, spuse el, și amândoi chicotiră și continuară să râdă până când Bill apucă zaharnița de sticlă și o sparse în zidul dintre cei doi. Bărbații săriră în picioare, sticla și zahărul sărind pe costumele și cămășile lor și dincolo de separeul lor.

O clipă îndelungată, crezu că va trebui să se bată cu ei. Iar aceasta era o perspectivă oribilă, ideea de a se rostogoli pe jos pe podeaua de la Coffee Planet cu doi compatrioți, dar era și bine în asta. I-ar fi bătut sau, mai probabil, ei l-ar fi bătut pe el. Nu prea îi păsa. Nu voia decât să se termine acea conversație pe care fiica lui nu trebuia s-o audă. Dar ei nu voiau să se bată cu el, iar Bill se întoarse și-i urmări plecând. Era conștient că în cafeneaua aglomerată se făcuse liniște deplină. Becca o ținea de mână pe fiica lui și amândouă se uitau la el de parcă nu-l mai văzuseră niciodată până atunci.

— Isuse Hristoase, strigă unul din ei în drum spre ușă. De-acum luăm decofeinizată!

Bill se așeză cu Becca și Holly și încercă să-și bea cafeaua. Dar mâinile îi tremurau mai tare ca niciodată. Puse ceașca jos. Nu vorbi și nu atinse nimic. Pur și simplu tremura prea tare. Așa că doar se uita țintă la masă, așteptând să-și recapete respirația normală. Spera că Becca va spune: „Mulțumesc că ai avut curajul să-i înfrunți pentru noi, Bill, mulțumesc pentru că ești bărbat“. Dar știa că nu sunt șanse reale ca acest lucru să se întâmple.

— Știi ce trebuie să faci cu idioții ca ăștia, Bill? întrebă Becca.

Bill ridică privirea spre ea și înghiți în sec când o văzu pe Holly îngropându-și capul în pieptul mamei sale, ascunzându-se în spatele părului, uitându-se la el prin vălul de păr blond.

— De ce nu-mi spui tu? spuse el.

— Îi ignori, spuse ea. Pentru că ei nu înseamnă *nimic*. Iar dacă te cobori la nivelul lor, atunci și tu devii *nimic*.

Își șterse ochii cu mâneca. Era atât de obosit. Ar fi vrut să se chircească în acel separeu și să doarmă. Apoi își dădu seama că lovise sacoșa de cumpărături a Beccăi când sărise din separeul lor.

Se aplecă, o ridică și o puse pe masă, ca un cadou pentru soția și fiica sa, și o văzu pe Becca tresărind atunci când se auzi sunetul de sticlă spartă dinăuntru.

O căută aproape toată noaptea. Trebuia să o caute. Cum ar fi putut să n-o caute?

O căută pe străzile Mao Ming Nan Lu și pe Tong Ren Lu, croindu-și drum printre mulțimile care refuzau să plece acasă. I se păru că o zărește pe ringul de dans aglomerat de la Real Love, unde se afla o inimă de neon roșu pe perete. Apoi i se păru din nou că o vede într-un separeu de piele roșie cu pete de bere de la BB's, dar era o altă chinezoaică cu

părul strâns în coadă la spate, cu fața acoperită de părul blond al unui occidental. Se 'apropie de ei, cu inima bătându-i să-i sară din piept, iar atunci cuplul care se săruta se despărți, bărbatul ridică pumnul și atunci Bill răsuflă ușurat că nu era ea.

Și o văzu cu ochii minții, în cele mai negre conuri de umbră ale imaginației sale - bătută pe bancheta din spate a unei mașini, violată pe o alee, omorâtă în spatele ușilor încuiate. Abandonată în stradă. Sau înapoi în brațele chinezului ei însurat, sătulă de drama fără sfârșit cu englezul ei, fericită să se afle din nou în cearșafuri cunoscute, murmurând nimicuri dulci și o a doua șansă în limba maternă și gemând de plăcere. Oh, vedea asta atât de clar.

N-avea nici o problemă să vadă asta. Însă o căuta și nu o găsea.

Merse la secția de poliție de pe strada Renmin să raporteze dispariția ei. Nimeni de la recepție nu vorbea engleza. Nimeni nu înțelese câtuși de puțin ce voia el să spună. Niște bărbați care arătau ca niște muncitori refugiați erau țârâți în celule. Un cerșetor de vreo zece ani stătea și plângea de mama focului, ștergându-și nasul murdar și plin de sânge cu mâneca. Un taximetrist și pasagerul său strigau unul la altul și j trebuiră să fie despărțiți de polițiști amuzați. Bill plecă, știind dintr-odată unde ar putea să fie.

La patinoar i se păru că îi vede fața - părul în vânt, silueta ei minunată și rânjetul bleguț de plăcere, cu picioarele lungi în blugi prespălați, alunecând elegant pe niște patine vechi - dar nu era ea, era doar altcineva care semăna cu ea, iar orașul era plin de astfel de fete.

Pe marginea patinoarului, o fată, n-avea mai mult de cincisprezece ani, îl trase de mânecă. Se întoarse spre ea cu speranța renăscută. Era oare una dintre fostele ei eleve? Avea obraji roșii pe care li vezi la muncitorii veniți din alte colțuri ale țării.

— Cauți fata, șefii'?

— Da, aproba Bill din cap. Li *JinJin* - o cunoști? A fost profesoară...

Fata dădea din cap înțeleghătoare.

— Ia-mă cu tine, șefii'. Sunt fată drăguță.

Apoi mai veni una, vorbindu-i în mandarină, și încă una, care știa câteva cuvinte stâlcite în engleză și încă una care știa doar „Fată drăguță, șefu“, de parcă învățase lecția asta la orele de noapte. „Prostituția pentru începătoare, Modulul Unu“, se gândea el, în timp ce niște mâini hrăpărețe îi căutau prin buzunare, explorând ce era acolo, până când reuși să-și croiască drum printre ele, simțindu-se sufocat.

Afară văzu o plăcuță în engleză, lipită pe clădirea urâtă de beton care găzduia patinoarul.

„ACHIZIȚIONAT PENTRU DEZVOLTARE, scria acolo. SPAȚII DE LUX DE ÎNCHIRIAT.”

Și apoi își dădu seama că erau astfel de semne pe toate clădirile de pe acea stradă. **„SE DEMOLEAZĂ”**, scria, iar el trecu încet pe lângă ele pe strada prost luminată. **„SE DEMOLEAZĂ. SE DEMOLEAZĂ. SE DEMOLEAZĂ”**

24

În unele seri se ducea la apartamentul din Hongqiao și intra cu setul de chei pe care le avea și apoi o aștepta, o tot aștepta până spre miezul nopții și când tot nu venea, pleca spre Paradise Mansions la ara la care era așteptat acasă, chiar dacă știa că o să le găsească dormind.

În prima seară se plimbă prin apartament, Înnebunit de semnele și suvenirile a ceea ce era ea - camera Sony cumpărată ca să-i lanseze cariera TV, teancul de reviste de cuvinte încrucișate, colecția de CD-uri și DVD-uri - un CD cu Faye Wang live, un film obscur cu Zhang Ziyi - și poze cu ea pe noptiera patului.

Poza pusă în ramă cu ei doi în ploaia de pe podul Guilin, o altă poză cu el la biroul din Londra, cu cămașă albă și cravată, cu mult mai tânăr, pe care i-o dăduse el atunci când începuseră relația, și o a treia

poză cu JinJin în ziua absolvirii, flancată de mama și de sora ei, acea familie de femei.

Dar apoi, nu mai văzu aceste lucruri, cuvintele încrucișate și pozele, și nu-l mai răniră. Până a doua oară, deja n-o mai suna pe telefonul mobil, care mereu era închis, și nu-i mai lăsa mesaje. Iar a treia oară când veni, stătea în fața dulapului ei de haine plin, cu un *qipao* verde în mâini, își îngropa fața în el și se simți ridicol făcând asta, dar o făcu oricum, încercând să-și întipărească în minte imaginea ei îmbrăcată în acea rochie, când deodată ridică privirea, căci auzise cheia în broască.

Ea intră în apartament cu micul ChoCho în brațe. Amândoi păreau surprinși să-l vadă acolo. El merse la ea și îi luă în brațe pe amândoi.

Ea zâmbi, dădu din cap și-l ridică mai bine pe ChoCho pe coapsă.

— A trebuit să mă întorc acasă, explică ea. Sora mea muncește. Mama e bolnavă. La spital.

— Ce-i cu mama ta?

Ea strânse pumnul.

— Țeapănă, spuse ea. E țeapănă toată. Durere.

— Artrită? întrebă el. Artrită reumatoidă?

JinJin făcu o grimasă.

— Îmbătrânește, spuse ea. Femeia îmbătrânește.

— Îmi pare rău, zise el. Îmi pare rău că am spus acele lucruri.

El o strânse mai aproape. Ea râse și îl sărută. ChoCho se uita încet de la unul la altul cu ochii lui mari și solemni. Apoi în apartament intră un tânăr cărând un cărucior de copil pliat și o valiză plină.

— Ah, mulțumesc, Brad, spuse ea, cu o formalitate și o recunoaștință politicoase.

Brad? Cine dracului era Brad?

Bill îl văzu cărând lucrurile ei înăuntru. Nu era îmbrăcat într-un costum tipic pentru Shanghai. Era în tricou și blugi Levi's, musculos și cu ochelari. Avea acel aer a la Liam Neeson. Ochelarii îl făceau să arate oarecum sensibil, dar mușchii îl făceau să nu arate a tocilar. Poate că era unul dintre acei pierde-vara care predau engleza ca limbă străină în loc să muncească ca să-și câștige existența, se gândea Bill, privindu-l pieziș pe Brad - al dracului Brad - și apoi pe JinJin.

— Brad, el este prietenul meu Bill, îl prezentă JinJin, zâmbind de la unul la altul. Cei doi dădură mâna, iar trăsăturile lui Bill înghețară într-o indiferență politicoasă. „Nu-mi pasă, încerca să transmită expresia lui. Nu însemni nimic pentru mine.”

— Locuiesc sus, explică Brad.

Accent australian. Nu, un pic mai retezat decât australian. Un neozeelandez", se gândi Bill.

— Mă întorceam de la sală când i-am văzut coborând din taxi. Avu apoi tupeul să-l apuce ușor pe ChoCho de obraz cu degetele păroase. Păi, atunci vă

las să vă vedeți de treabă, spuse el, zâmbindu-i lui JinJin.

Bill știa ce voia să facă cu ea, nu doar să-i care bagajele. „A dracului Brad...”

După ce plecă Brad, Bill îl luă pe ChoCho în brațe și o urmări făcându-și de lucru prin apartament. Ușurarea fusese înlocuită de suspiciune. În timp ce JinJin se îndrepta grăbită spre bucătărie, el legăna copilul și-și rula în minte minuțios întâlnirea de mai înainte. Felul în care Brad îi zâmbise lui JinJin în timp ce-i căra bagajele în apartament. Felul în care ea îi atinsese mâna atunci când i-l prezentase lui Bill. Felul în care îl prezentase pe Bill ca fiind „prietenul meu” - ce era asta? îi dădea ghes bărbatul amabil de la etajul superior? îl anunța că avea nevoie de el?

Îl anunța că cele bune sunt mereu ocupate, *mereu* luate de altcineva.

JinJin zâmbi când îl văzu pe Bill ținându-l pe fiul ei în brațe și îi zâmbi și el, știind că aveau să fie o mulțime de oportunități pentru neozeelandezul amabil de la etajul de sus să-i ciocănească la ușă când prietenul ei nu era prin preajmă și, știind că nu putea să aibă încredere în ea, bărbatul acesta care știa că nici el nu era de încredere, bărbatul acesta care știa că o va trăda până la urmă.

Pentru că era o parte din Bill care pur și simplu nu putea să creadă că JinJin era la fel ca el.

— Am fost la Yangdong și va fi așa de frumos, spuse Tess Devlin, ridicând vocea ca să acopere zgomotul din restaurant. Este incredibil ce au făcut acolo sus casele acestea mărețe care se ridică deasupra acelor ferme de capre sau ce-or fi fost acelea... Aruncă o privire către soțul ei. Și ne gândim să cumpărăm una, nu-i așa? Dacă bonusul de anul viitor va fi la fel de mare pe cât sperăm. Ridică paharul spre Shane și spre Bill. Trebuie să munciți mult, băieți.

Bill și Shane râseră îndatoritori.

Ne dăm toată silința, spuse Shane.

Aerul este mai bun acolo sus? întreba Becca. Trebuie să fie mai bun.

— Și e așa de bine să ieși din oraș în weekend, continuă Tess, făcându-i semn chelnerului să mai aducă o sticlă de șampanie. Să le dăm băieților un loc unde să poată alerga în voie.

— Intr-adevăr, spuse Devlin, țeapăn de beat.

Toți erau beți. Cina urmărea să sărbătorească întoarcerea unei soții și începutul căutării alteia, dar băuseră câteva sticle în plus, așa cum se întâmpla mereu cu cinele pe Bund.

— Să-i lăsăm pe toți să-și consume energia, chicoti Devlin.

Erau șase. Bill și Becca, Tess și Devlin, și Shane lângă o tânără femeie blondă sud-africană, pe care o cunoscuse Tess Devlin la ședințele ei de Pilates, una

dintre acele persoane la modă care apăruseră precum ciupercile după ploaie în Shanghai „stilistă”, le spusese ea, dar nici unul n-avea nici cea mai vagă idee ce putea să însemne asta. Mă rog, poate că Becca și Tess știau. Dar Shane și sud-africana nu prea se potriveau - el era prea „macho” pentru gustul ei, iar Shane era încă în doliu după dragostea pierdută a tinerei lui mirese neîmblânzite. Părea posac, timid, închis în prezenta acestei vorbării domestice. Dar când masa se umplu de sticle, i se părea că stilista arată mai bine.

— Vreo șansă de tăvăleală în seara asta? întrebă Shane.

— Toate șansele de tăvăleală, răspunse sud-africana, privind înainte. Dar nu cu tine.

— Am văzut câțiva localnici, îi spunea Tess Beccăi. Mă refer la Marele Popor Nespălat Copiii arătau ca niște coșuri de sobă. Ca niște ștregari din Dickens, știi? Arthur Dodger sau cam așa ceva. Și se uitau cu gura căscată la tine. Pur și simplu stăteau acolo cu *gara căscată*. Gură-cască - e singurul termen pentru asta.

Sud-africana se întoarse spre Tess.

— Am văzut niște muncitori imigranți din aceștia vânzând ceasuri false în față la Piaza 66, spuse ea, dintr-odată animată de subiectul de discuție. Erau odioși. Mi-a venit să vomit.

Bill zâmbi, scuturând din cap.

— Dar, Tess, interveni amabil, copiii aceia-jumătate dintre ei nu ajung să vadă o școală pe dinăuntru. De aceea erau așa de murdari - sunt pe câmp toată ziua. Știi pe ce cheltuie jumătate din bugete școlile de acolo? Pe primire și prânzuri pentru inspectorii școlari. Nu le pot spune acelor oameni importanți că nu au nimic de mâncate...

— Oh, Bill, râse Tess, scuturând capul, ca și cum ar fi încercat. Să-și bată joc de ea.

— Este adevărat! insistă el, dorindu-și să îl creadă. Dar băuse prea mult Știa asta. Nu trebuia să fi început discuția asta. Dar se gândea la băiatul pe care îl văzuse cum era bătut la Yangdong și nu putea să tacă. Copiii acelor fermieri de la Yangdong au fost lăsați în urmă. Nu e nici o diferență între ei și muncitorii concediați de la fabricile de stat din Dongbei. China nu are nevoie de ei.

Becca se ridică să meargă la baie. Bill o zări făcându-i semn și bătând cu degetul în ceasul de la mână. Trebuiau să se întoarcă la Holly, ca bona să poată pleca.

— Este adevărat că există anumite inegalități care trebuie rezolvate, spuse Devlin. Ridică paharul la gură, dar era gol. Mai încercă o dată. Ce se întâmplase cu băutura lui?

— Sunt de acord, spuse stilista sud-africană, fără să înțeleagă de fapt ce voia Devlin să spună.

Muncitorii aceia de exemplu - poliția ar trebui să facă ceva cu ei.

Bill simți mâna soției atingându-l ușor la ceafă în timp ce se îndepărta de masă.

— Anumite inegalități? îi spuse el lui Devlin, ignorând-o pe stilistă.

— Mai bea ceva, colega, îl îndemnă Shane, cu o sticlă neînceptă în mână. Vru să îi umple paharul, încercând astfel să îi distragă atenția prietenului său.

Bill îl ignoră.

— Dar toată chestia asta e construită pe inegalități, spuse el. Până la jumătatea secolului, China va avea o economie mai mare decât America. Și tot vor fi cinci sute de milioane de oameni care trăiesc cu doi dolari pe zi. Și se mai spune că sunt comuniști, la dracu'!

— Nu mai sunt comuniști de mult timp, ripostă Devlin iritat. Știi asta.

— Și, oricum, de partea cui ești tu, Bill? râse Tess.

— Dar te-ai aștepta măcar la o încercare de egalitate, nu-i așa? insistă Bill, dorindu-și cu adevărat ca Devlin să înțeleagă. Își goli paharul. Chiar dacă se pierde apoi, dar măcar o intenție de a lupta cu nedreptatea sau de a-ți păsa de cei săraci. Cum ar fi copiii aceia de la fermele din Yangdong. Dar ei nu doresc egalitate acolo. Egalitatea nu ar funcționa acolo.

Devlin părea suferind. Shane se uita după un chelner și îi făcu semn să mai aducă o sticlă.

— Fără milioanele de sărăntoci care să muncească pentru un castron de tăieței, spuse Bill, și care pot fi înșelați chiar și la asta, locul acesta își pierde atracția. China se îmbogățește doar atâta vreme cât majoritatea oamenilor ei rămân săraci. Se uită la Shane nerăbdător. Unde e băutura aia?

— Oh, Bill, râse Tess. Bill, Bill, Bill...

Shane le umplu paharele din nou. Bill își sorbi șampania. Se săturase de șampanie. Nu-i mai pria această băutură festivă.

— Oh, ce este, Tess? întrebă el. Ce, ce, ce?

Tess se aplecă deasupra mesei, ca și cum acum erau doar ei doi.

— Fără acea inegalitate oribilă, Bill, spuse ea, cu vocea doar o șoaptă, ai pierde totul.

Bill se aplecă și el spre ea cu un zâmbet fals.

— Cum adică, Tess?

Ea clătină din cap, dezgustată dintr-odată.

— Scutește-mă de lacrimile tale pentru marele popor nespălat, Bill. Tot ce avem este construit pe faptul că lucrurile sunt exact așa cum sunt - tot ce ai tu chiar acum, tot ce vei avea când vei deveni partener - și tot ce *ai avut*.

— Ce vrei să spui?

Nimeni nu mai vorbea la masă, se lăsase liniște deplină.

Știa exact ce voia să spună.

— Fără marele popor nespălat - acea mare rezervă de umanitate disperată, nerăbdătoare să muncească, nerăbdătoare să își întindă tentaculele, nerăbdătoare să ne curețe toaletele, nerăbdătoare să mănânce -, noi nu am avea frumoasele stiluri de viață, a doua casă, bonusul, explică ea, și apoi păru să ezite, și apoi se decise și aruncă: Toate lucrurile acestea de care ne bucurăm zi de zi. Iar *tu* n-ai fi putut avea marea ta mică aventură.

El așteptă.

O provoca s-o spună în gura mare.

Se uitară țintă unul la altul multă vreme.

— Este timpul? întrebă Shane. Lătră la cel mai apropiat chelner în mandarină. Devlin puse o mână pe brațul soției sale.

Ea nu păru să observe.

— Nu știu despic ce vorbești, Tess, spuse Bill, dar dincolo de sentimentul de amorțeală confortabilă pe care i-l dădea băutura, simțea că începe să crească panica în el.

— Chiar nu înțelegi. Bill? se miră Tess. Nu plânge pentru marele popor nespălat pentru că totul este fals. Tot ce vând ei.

— Ceasurile acelea sunt cu siguranță false, spuse sudafricana. Voiam să cumpăr unul pentru fratele meu din Durban, dar i-am spus: „Peter, arată atât de ieftin“.

Tess Devlin se dezlănțuie sfidătoare.

— DVD-uri false și software fals, și ceasuri false. Orgasme false, fără îndoială. Dragoste falsă? Cu siguranță. Își goli paharul, îl puse jos pe masă cu zgomot și îi susținu privirea lui Bill. Dragoste cu specific chinezesc.

— Nu știi despre ce vorbești, spuse Bill. N-ai nici cea mai vagă idee. Mă îndoiesc că ai cunoscut vreodată un chinez.

— În sensul biblic, vrei să spui? întrebă Tess.

— Oh, du-te acasă! exclamă Bill.

— Potolește-te, Holden, Îl admonesta Devlin. Cu soția mea nu vorbești așa!

Shane se ridică în picioare, bătând din palme.

— Haide, colega, să te ducem acasă, i se adresă lui Bill. Tiger.

— Poate să-mi cheme cineva un taxi? întrebă stilista sud-africană. Bundid mișună de cerșetori.

Bill rămase pe loc, iar Tess Devlin împunse cu degetul arătător spre el, peste masă.

— Te-am avertizat atunci când ai început, spuse ea. Te-am avertizat de când ai început cu târfulița ta manciuriană, dar *n-ai vrut* să asculți, Bill. Ți-am spus că se va termina într-un fel sau altul - fie îți părăsești soția, fie nu. Ți-am spus - *al dracului că ți-am spus*, Bill, dar *nu* ai ascultat - se termină într-un fel sau altul și mereu se termină prost.

Apoi ridică privirea și la fel făcu și Bill și amândoi o văzură pe Becca la capătul mesei, fără pic de sânge în obraji și înțelegând totul în sfârșit.

Undeva se sparse o cupă de șampanie și izbucniră râsete, iar Shane urla în chineză:

— *Qing bang wo jiezbang, hao ma?* rosti el, lipindu-și degetul mare de arătător.

Era timpul să ceară nota de plată.

Tiger mai văzuse asta până atunci.

Îi duse cu mașina înapoi la Gubei, uitându-se la ei în oglinda retrovizoare și se întrebă de ce oare crezuse că aceștia doi aveau să fie altfel. Dar prea puține căsnicii deveneau mai bune în Shanghai.

Ce era diferit la șeful și la doamna era că nu-și spuneau nimic. Nu *era* nimic din scenele de suferință și de furie, nici un cuvânt scuipat ca și cum ar fi avut gust rău.

Șeful și doamna stăteau într-o liniște deplină pe tot drumul până acasă, ca și cum cuvintele pe care trebuiau să și le spună erau prea groaznice ca să fie rostite și prea înfiorătoare ca să fie auzite.

Ca un cuplu normal căsătorit, intrară în apartament și amândoi se purtară prietenos și politicos cu *amah*, iar ea le spuse că Holly nu dormise prea bine, iar după ce femeia plecă, Becca se duse în dormitor și Bill o auzi liniștind-o pe fetiță.

— Este în regulă, draga mea. Sunt aici acum, este în regulă, draga mea.

Bill stătea pe marginea patului când Becca apăru în prag.

Ridică privirea spre ea și nu putu să suporte.

— Cine este? întrebă Becca rece, pășind în cameră și dându-și la o parte părul de pe față. Este una dintre curvele care locuiesc aici sau una dintre curvele de la Suzy Two? Ea zâmbi amar când îi văzu privirea. Oh da - știu totul despre acel loc. Crezi că soțiile nu știu nimic despre locul acela? Deci ce este? Una dintre curvele de acolo sau una dintre curvele de aici?

El mormăi ceva, iar ea făcu un pas mai aproape de pat.

— Ce? își puse mâna pâlnie la ureche. Nu te aud.

El ridică privirea.

— Am spus, rosti el încet, nu e o curvă, Becca.

Ea îl lovi peste față copleșită de furie.

— Prostule... prostule... prostule...

Cu stânga, cu dreapta, îi lovea gura, ochii, nasul. El își lăsă capul în jos, dar nu încercă să și-l acopere de ploaia de lovituri. Îi simți verigheta de pe deget atingându-i nasul și îi dădură lacrimile.

— Oh, lua-te-ar dracu' și lua-o-ar dracu' și pe ea! strigă Becca, aruncând totul la o parte. Vă meritați unul pe altul. Ce i-ai spus? făcu ea, transformându-și vocea într-un cântat batjocurilor, o parodie grotescă

de clișee romantice: „Soția mea nu mă înțelege... nu ne-am mai culcat unul cu altul de ani de zile... nu va fi mereu așa, iubito... ai încredere în mine, iubito, o să reușim... ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată...”

Și poate că asta și era, se gândi el, și asta fusese întotdeauna. O parodie grotescă după dragostea adevărată. Ea se așeză pe pat lângă el și-și acoperi fața cu mâinile.

— Mi-ai frânt inima, spuse ea, cu vocea înecată. Mi-ai frânt inima de tot, Bill.

— Îmi pare rău, zise el, punându-i o mână pe umăr. Îmi pare atât de rău. Îi rosti numele. Îi rosti din nou numele, iar numele ei suna ca o întrebare. Te rog, nu înceta să mă iubești, spuse el.

— Nu mă atinge, spuse ea, iar el își retrase mâna. Ea inspiră adânc, se opri din plâns, își șterse nasul, brusc, foarte calmă. Nu mă atinge după ce ai atins-o pe ea. Era ca o nouă regulă pentru noua lor viață. Și să nu îndrăznești să o săruți pe Holly cu gura aia care a atins o curvă din Lumea a Treia.

— Să nu-mi sărut fiica?

Becca întări din cap.

— Stai departe de ea. Își îngustă privirea, ca niște linii subțiri de foc. Stai departe de fiica mea, nenorocitul dracului!

El se uita fix la mâini și mormăi cu voce slabă ceva ce ea nu putu auzi, cu toate că o făcu să ridice privirea spre el, cu lacrimi pe față.

— Ce?

— Am spus - este și fiica mea!

Ea strânse din maxilar și-i aruncă printre dinți:

— Ei bine, ar fi trebuit să te gândești mai bine la asta înainte de a începe. Scutură din cap. Pleci acum sau dimineată?

El ridică capul.

— Niciodată.

— Ce?

Becca se ridicase în picioare acum, măsurând camera cu pasul, cu brațele încrucișate pe piept.

— Nu plec. Nu era nici un fel de durere în vocea lui. Toată durerea dispăruse. Rostise cuvintele, dar nu părea convins. Parcă soția avea toată puterea acum. Nu plec niciodată.

Vocea ei era rezonabilă, dar un pic neliniștită, ca și cum ar fi explicat idiotului satului ceva foarte evident.

— Dar, Bill, nu te vrem aici.

— Vrei să spui că *tu* nu mă vrei aici.

— Așa este. Nu te vreau aici.

— Dar nu vreau să plec.

— Dar de ce nu, Bill?

— Pentru că te iubesc.

— Asta e o glumă proastă.

— Și îmi iubesc fiica.

Se gândi că acesta era singurul lucru pe care ea n-avea cum să-l nege sau să-l respingă. Însă făcu asta. Chiar și asta. Stătea în picioare în fața lui, fericită să-i explice de ce el trebuia să plece.

— Îți iubești fiica, dar îi strici casa - și îi frângi inimioara - și îi provoci o rană pe care s-o poarte cu ea toată viața pentru o curvă din Lumea a Treia. Nu știi nimic, Bill. Părinții tăi n-au divorțat. Mama ta a murit. E mai ușor când unul din ei moare. Simți doar tristețe. Atunci când unul din ei moare, te simți trist. Dar atunci când unul din ei *pleacă* - când unul din ei pur și simplu iese din casă -, atunci te simți fără rost. Pur și simplu te simți atât de fără sens, ca și cum ai merita asta, ca și cum tu ai fi făcut ca lucrurile să se petreacă astfel, ca și cum lucrurile s-ar fi petrecut așa pentru că n-ai fost cuminte.

— Atunci lasă-mă să rămân. Lasă-mă să rămân pentru Holly, dacă nu pentru tine.

— Dar tu ai făcut imposibil rămasul tău aici. Nu înțelegi asta?

Becca se dizolva în fața ochilor lui. Ceva se rupea în ea.

— Cum ai putut să fii atât de crud cu noi, Bill? Cum ai putut să fii atât de crud cu cei doi oameni care te iubesc mai mult decât oh, la dracu'! spuse ea și se așeză pe pat, răpusă de durere, iar el nu

îndrăzni s-o mai atingă o dată. Ea se adună și își șterse ochii cu dosul palmei. Te întreb ceva, Bill.

Ce anume? șopti el, înghițind în sec, temându-se de ce avea ea sa spună, temându-se de ce urma.

A meritat? întrebă Becca.

Știa că îl urăște acum. Știa că stricase totul cu Becca și știa că este posibil ca viața fiicei sale să se schimbe pentru totdeauna din cauza a ce făcuse el. Și știa că indiferent de câte ori i-ar fi spus cât de mult le iubea și ar fi implorat-o să rămână, mica lui familie nu va mai fi la fel niciodată.

— Nimic nu merită asta, murmură el, și crezu din toată inima.

Ea îi cercetă fața, încercând să-l înțeleagă, neputând să ajungă până la sufletul lui, înșelată de omul cu care se măritase.

— Oare noi înseamnă atât de puțin, Bill? Adică - eu și cu tine. Căsnicia noastră. Nu pricepi? Căsnicia înseamnă timp. Căsnicia înseamnă încredere. Căsnicia - nu știu ce este, dar știu că nu ajungi să înțelegi asta de la cineva pe care îl agăți într-un bar. Te crezi deștept. Că te furișezi pe la spatele meu. Te crezi deștept.

El scutură din cap.

— Nu, nu mă cred deștept.

— Dar ești un prost! continuă ea, fără să-l audă, cu vocea frântă de emoție și de suferință. Respira greu, chinându-se să rămână demnă. Mai avea de

spus niște lucruri înainte să-și permită luxul să se frângă de durere. Oh, ești atât de prost, Bill, oh, ești doar un clișeu nenorocit! Acum Holly va trebui să crească doar cu un singur părinte, va trebui să fie unul dintre acei copilași sărmani crescuți de un singur părinte pentru că celălalt s-a culcat cu alta, iar asta o va speria și o va răni pentru totdeauna și nu va trece niciodată peste asta.

Crezu că avea să-l lovească din nou, dar ea scutură din cap, mai tristă decât ar fi crezut că e posibil, iar asta era mult mai rău.

— Și totul va fi din vina ta, spuse ea, iar el știa că avea dreptate. Și m-ai trădat și pe mine. Te-am iubit și am avut încredere în tine, iar tu ai dat totul deoparte. Ai tratat toate astea ca și cum nu însemnau nimic pentru tine. Tot timpul ăsta pe care l-am petrecut împreună - nimic! Toate lucrurile prin care am trecut - nimic! Ai stricat tot ce-a fost bun în viața mea.

Își lăsă capul în jos.

— Bec? spuse el. Oh, Bec, nu plânge.

Dar plângea în hohote. Încercă să o ia în brațe, însă ea ridică mâinile, făcându-i semn s-o lase în pace.

— Nu e dragostea vieții tale, Bill. Asta crezi? Este doar micul tău secret murdar. Și nu e pasiune - crezi că este pasiune? Este opusul. Toate minciunile, toată planificarea - e nevoie de o inimă foarte rece ca să

faci asta. Trebuie să fii un nenorocit cu inima foarte rece, Bill! îşi acoperi din nou faţa, dar nu mai plângea: Oh, la dracu'! De ce te-am ales pe tine? De ce am ales un ticălos cu inima rece ca tine? Când mă gândesc la toate locurile în care aş fi putut fi.

— Am să mă revanşez faţă de tine, Becca, îţi jur!
Vocea lui era disperată acum. Mă voi revanşa faţă de tine!

Ea pufni dispreţuitoare, scuturând din cap:

— Dar nu vei putea să te revanşezi niciodată, spuse ea. Se ridică şi merse obosită spre uşă. Am să dorm cu Holly. Nu mai suport să fiu aproape de tine. Te-am iubit atât de mult şi acum nu mai suport să fiu lângă tine. Cum ai reuşit asta, Bill?

— Adu-o pe Holly aici cu tine, spuse el. Merg eu în cealaltă cameră.

Dar ea ajunsese la capătul puterilor.

— Oh, ieşi din viaţa mea, zise ea încet. De-abia se ţinea pe picioare, nu mai simţea nimic altceva decât epuizarea. Fă-ţi bagajele şi pleacă. Mi-e silă şi să mă uit la tine.

El se ridică dar nu făcu nici un pas spre ea.

— Îmi pare atât de rău, Becca!

Ea expiră obosită şi plictisită.

— De câte ori o să mai spui asta?

— Până când mă crezi.

Apoi ea se simţi atât de tristă şi de epuizată, rezemată de tocul uşii dormitorului lor, deja în doliu

după căsnicia lor pierdută, pentru că un lucru preaiubit murise.

— Oh, e prea târziu pentru păreri de rău, șopti ea.

Apoi plecă și o auzi strecurându-se în pat alături de Holly, și după o vreme el își scoase hainele și se vârî în pat și rămase cu ochii în tavan, auzindu-le când se întorceau de pe o parte pe cealaltă în camera de alături din când în când. Holly era cea care începea mereu - o auzea trezindu-se dintr-un vis, și apoi vorbele blânde, liniștitoare, ale Beccăi, urmate de liniștea somnului sau cel puțin a încercărilor de a adormi.

Bill nu dormea, dar probabil că ațipise puțin, pentru că la un moment dat în noapte își dădu seama că ea stătea lângă patul lui.

Și ea era trează, se gândise și voia niște răspunsuri.

— Cine este? întrebă ea, cu vocea răgușită de plâns. Este una dintre fetele de aici?

El dădu din cap afirmativ.

— Dar a plecat. Nu mai locuiește aici.

Avu viziunea Beccăi la fereastra lui JinJin, aruncându-i lucrurile în stradă, cu toate că știa că asta n-avea să se întâmple nici într-o mie de ani. Becca avea prea multă mândrie, era prea bine-crescută. Becca pur și simplu avea să-l scoată din viața ei și n-avea s-o trateze niciodată pe JinJin ca pe

o rivală. Nimeni nu-i furase soțul. El se dăduse singur.

— Care dintre ele? Întrebă Becca Ochii ei erau umflați și roșii de toată suferința și furia nopții, dar își controla vocea acum. Pur și simplu voia să știe. Nu-mi spune, zise ea ca și cum ar fi fost un fel de joc. Pot să ghicesc. Cea cu mini-ul roșu și cu picioare lungi. Ea este? Se uită la fața lui și dădu din cap, nici nu mai avea nevoie de răspuns. Oh, Bill, nu e cu nimic deosebita. Nu e ceva ce nu s-a mai văzut. Sunt altele mai tinere și mai bune aici.

Îi văzu privirea. Sigur că mai erau altele mai tinere și mai bune acolo. Așa era lumea. Mereu erau altele mai tinere și mai bune. Dar asta nu însemna că le vrei.

— Nu-mi pasă ce faci, dar ține-o departe de Holly, ține-ți curva departe de fiica mea, spuse Becca, care primise răspuns la întrebări, iar furia îi revenea ca o febră, mânia o strângea de gât, de față. Crezi că ești un părinte bun, nu-i așa, Bill?

El scutură din cap.

— Nu mă pot lăuda cu asta.

— Dar nu vei fi niciodată un bun părinte până când nu vei pune copilul tău înaintea tuturor lucrurilor, Bill, continuă ea, ignorându-l. Inclusiv înaintea femeii cu care vrei să-ți petreci viața. Inclusiv înaintea femeii cu care vrei să-ți o tragi. Știi - curva ta chinezoaică.

Merse spre ușă, își trase verigheta, chinându-se să o scoată peste prima încheietură a degetului și i-o aruncă din ușă. Verigheta se lovi de perete și o auzi rostogolindu-se pe podea.

În ziua nunții lor, se gândise că verighetele pe care le schimbaseră îi vor ține toată viața. Acum vedea că verighetele se pierdeau, erau furate, erau aruncate la mânia. Acum vedea că puteai să treci prin mai multe verighete într-o căsnicie. Acum îi venea greu să creadă că fusese vreodată atât de tânăr ca în ziua căsătoriei lor, atât de tânăr încât crezuse că n-ai nevoie decât de o singură verighetă toată viața.

Ea veni la el de dimineață, înfășurată într-un halat și tremurând de frig și se uită la el cum își strânge o valiză de lucruri.

— Te iubesc atât de mult, spuse el, fără să se uite la ea, fără să ridice privirea de la ce făcea. Ești cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Nu meriți asta. Acum plângea el, dar avea un fel de plâns reținut, genul de plâns cu dinții strânși și cu maxilarele încleștate, de teamă că dacă și-ai fi dat drumul, atunci ar hohoti. Îmi pare rău că te-am rănit. Știu că te-ai săturat să auzi asta, dar așa este.

Ea se așeză pe pat, alături de valiză. Ținea ochii aproape închiși de atâta plâns. Își puse unul din picioarele goale pe marginea valizei.

— Cum să te iert, Bill?

El ridică din umeri, scuturând din cap.

— Nu știi. Nu văd cum ai putea.

— Adevărul este că nu pot. Avea o față atât de frumoasă, chiar și așa, scăldată de lacrimi și umflată de suferință, iar el se gândi la toți bărbații care umblaseră după ea și se întrebă și el: „De ce m-a ales pe mine?” Și nu mai pot avea încredere în tine, îi spuse ea. Chiar dacă noi - cum aș putea să mai am vreodată încredere în tine? Dar căsnicia aceasta nu mai înseamnă doar noi doi, așa este? Înseamnă și copilul care doarme în camera de alături.

El se uită la ea și își dădu seama ce voia să spună. Ce voia să-i ofere. Ea ridică o mână, dându-i de înțeles să nu se lase purtat de val.

— Ai stricat totul, Bill. Ai stricat totul pentru totdeauna.

Gura ei se schimonosi de dezgust pentru prostia lui, pentru tot ce abătuse el asupra ei, toată acea durere reală, de neimaginat.

— Pentru că te-ai culcat cu alta, spuse ea și-și șterse ochii. Pot să găsesc un soț mai bun decât tine. Dădu din cap, ca pentru a întări cele spuse. Nu era loc pentru negociere aici. Știa asta. Un bărbat mai bun decât tine. Știu că pot găsi un bărbat mai bun ca tine. Crezi că ești cumva deosebit? Dar... Becca râse, scutură din cap și-și șterse fața cu mâinile. Dar nu știu dacă pot găsi pe cineva care să fie un tată mai bun decât tine. Nu știu dacă pot să găsesc un tată mai

bun pentru fiica mea. Pe cineva care s-o iubească așa de mult cum o iubești tu. Nu știu dacă pot să găsesc un bărbat care s-o iubească pe Holly așa cum faci tu, Bill. Și un bărbat pe care să-l iubească fiica mea așa de mult cum te iubește pe tine. Nu cred. Nu cred că pot. Scutură capul. Ceea ce e un păcat al naibii, nu-i așa? Pentru noi toți.

— Nu înceta să mă iubești, imploră el. Te rog, nu înceta să mă iubești.

— Poate că pur și simplu se tocește, spuse ea. Relația dintre mine și tine. Dintre noi toți. Poate că pur și simplu ai topit-o, ai tocit-o. Nu simțeam că suntem tociți. Eu și cu tine, Bill. Te iubeam. Erai bărbatul cu care voiam să-mi petrec tot restul vieții. Este ceva demodat, nu-i așa? E o prostie.

El scutura din cap.

— Dar poate că lucrurile se schimbă atât de mult, încât cu toții ajungem să fim căsătoriți cu niște străini, continuă ea. Total străini. Iar dacă ai noroc, îți place. Ba chiar îl iubești pe cel de lângă tine. Dar nu poți pretinde că este aceeași persoană cu care te-ai căsătorit.

El îi atinse brațul și îi rosti numele, dar ea nu dădu nici un semn că ar fi observat. Se simțea ca și cum ar fi ucis-o.

— Căsnicia începe ca o potrivire de dragoste și se termină ca - nici nu știu ce este - un parteneriat economic, spuse ea. O casă. Un loc unde să-ți crești

copiii. Începe ca o poveste de dragoste și se încheie ca o familie. Se uită repede la el, temându-se ca el să nu priceapă greșit. Asta nu înseamnă că am încetat să te iubesc. Dar o iubesc pe fiica noastră altfel, într-un fel mai important, și te las să rămâi datorită ei. Pe ea am iubit-o de la prima respirație a ei și am s-o iubesc până la ultima ei respirație. Și te las să rămâi din cauza ei. Sunt rațională? Sunt matură? Mă gândesc la fiica mea? Ei bine, să te ia dracu'! Simt că-mi vine să-ți arăt cum este. Să fac asta, Bill? Să găesc și eu pe cineva și să-ți arăt cum este? Se uită la el, de parcă îi venise o idee. De ce ai încetat să mă mai iubești?

— N-am încetat niciodată să te iubesc.

— Ce e amuzant la tine, la voi, toți bărbații, este că voi credeți că sunteți unicul. Singurul care are de unde să aleagă.

Despre ce vorbea? Despre cine vorbea? Dar Becca nu spuse, iar el nu întrebă. Îi era prea teamă de ce-ar fi putut să răspundă, îi permitea să rămână. Asta era suficient și era tot ce conta.

El își lăsă capul în jos, iar ea îl luă în brațe, dar nu îl strânse la piept, iar trupul ei era tensionat și tremura, la fel de fragil ca un pahar de vin cu Dublul Noroc. Se întinseră pe pat și plânseră împreună de cum se schimbaseră dintr-odată trupul atât de cunoscut care stătea întins alături.

El știa că acesta nu era sfârșitul. Știa că această noapte avea să rămână mereu între ei, cu toate că n-

avea nici cea mai mică idee de cât de urâtă avea să fie cicatricea și dacă aveau să poată trăi cu ea. Într-o bună zi, în curând, aveau să apară întrebări - întrebări groaznice, care-ți frâng inima, toate acele întrebări pe care le pui unei inimi frânte în două. Dar acum, când Becca se ridică din pat și o nouă zi începea, și ei auzeau copilul trezindu-se în camera de alături, ea avea o singură întrebare:

— Și s-a terminat?

În curând zburau mai jos, pe deasupra Mării Chinei de Sud, apa făcea valuri sub ei și dintr-odată apărură din ceață vechi bărci de pescari, ca niște nave-fantomă și apoi dispărură brusc.

Dopurile de ceară galbenă nu prea reușeau să acopere zgomotul motorului, care spărgea liniștea și îl lăsa pe Bill singur cu gândurile lui. Zilele astea chiar nu avea decât un singur gând - gândul care îl trezea în mijlocul nopții, soția sa dormind alături de el, același gând care îl ținea treaz în orele tihnite, de vis, după ce făcea dragoste, când JinJin stătea în brațele lui până când se făcea ora să plece.

„S-a terminat?”

Se terminase pentru că acum vedea că nu putea să-și părăsească soția și copilul. Becca putea să-l arunce afară, exista mereu această posibilitate, dar el nu putea pur și simplu să-și părăsească de bunăvoie soția și copilul. „S-a terminat?”

Se gândea că nu se va termina atâta vreme cât încă îl mai mișcau luminile roșii ale aceluși Festival al Primăverii și fața ei pe patinoar și cum arăta ea în haina galbenă. Nu se va termina câtă vreme își va mai aminti toate acestea și era sigur că acestea se numărau printre lucrurile pe care și le va aminti până în ziua morții.

„S-a terminat?” Putea să n-o mai vadă niciodată în viața lui și nu se va termina. „S-a terminat?” Ea putea să se mărite cu altcineva și să aibă copilul aceluia și apoi alt copil și tot nu se va termina. „S-a terminat?”

Nu se va termina până nu-și va întări inima și nu va înceta să o vadă, iar ea nu va înceta să-l iubească de parcă ar fi fost ceva deosebit la el, nu se va termina până când ea nu va înceta să-l iubească de parcă ar fi fost un bărbat bun.

25

Elicopterul decola și foarte curând zburau pe cerul Hong Kongului, fără să se uite la el, planând amenințător ca o insectă uriașă în fața clădirii de oțel și sticlă a Băncii Chinei, cu șirul de blocuri-tum înălțându-se până la jumătatea Victoria Peak, piscul verde înconjurat de ceața ca de un șirag de perle și cu vulturi rotindu-se pe deasupra.

Nu era nimic banal pe cerul Hong Kongului. Nu era ca în Shanghai, unde știai întotdeauna că marile clădiri de pe Bund erau chiar frumoasele reminiscențe ale unui vis colonial. Acesta era un loc neatins de nici o ideologie, un oraș care nu adorase nici un alt bun cu excepția banilor. Chiar acum, îmblânzit de țara-mamă, Hong Kong era tot ce aspirau să fie marile orașe ale țării.

Șapte dintre ei plecaseră spre Macau. Bill și Shane, Mitch și Nancy, cei doi nemți de la DeutscherMonde și președintele Sun. Pilotul australian spuse ceva la stația radio, complet indescifrabil, iar elicopterul își ridică botul, se îndreptă spre vest și bâzâi peste port, un petec de apă acoperit cu bărcuțe de lemn, un vas uriaș de croazieră și ambarcațiunile verde cu alb de la Star Ferries care făceau naveta între Kowloon și insula Hong Kong.

Nu se va termina decât atunci când ea va înceta să-l iubească tot timpul. Nu se va termina decât atunci când el va ști că ei îi era bine fără el. Până atunci, nu se va termina.

Noaptea trecută, Bill venise de la birou după miezul nopții și o găsisse pe Becca trează și așteptându-l, făcută ghem pe canapea cu o carte, îmbrăcată în halat și cu papuci. Fața ei era palidă și fără pic de culoare, iar când ridică privirea spre el, când intră în apartament, i se păru că tremură. Își

strânse halatul în jurul gâtului, iar gestul acesta îl duse cu gândul la boală și spitale.

Ar fi vrut să o ia în brațe, dar nu îndrăzni.

— Nu trebuie să mă aștepti, spuse el, urând această formalitate care apăruse între ei.

Ea râse și dădu din cap.

— Oh, dar te am așteptat, Bill. Oh, dar te am așteptat pentru că nu știu unde ești, nu-i așa? Și nu știu cu cine ești, nu-i așa?

Nu era chiar o acuzație în cuvintele ei. Era o afirmație de fapte brute, rostită încet. Dar el simțea răceala și cruzimea sentimentelor ei și înțelegea de ce îi era Beccăi imposibil să doarmă. Nu avea încredere în el și poate că nu va mai avea niciodată încredere în el, iar Bill nu înțelegea cum puteau trăi așa.

— Este vorba de problema asta de la Yangdong, explică el, povestind despre treburile zilnice de la birou. Sunt atâtea de făcut înainte de a deschide. Se uită în ochii ei și ridică din umeri neajutorat. Am fost la birou, Bec.

Ea râse și-și șterse ochii cu dosul palmei.

— Știu. Știu, dar nu pot crede.

El se așeză pe canapea, iar ea se ridică, cu cartea într-o mână și cu cealaltă la gât.

— Îmi pare atât de rău, spuse el, pregătit să o repete de un milion de ori, să o repete până când ea ajungea să creadă.

Ea dădu din cap și oftă.

— Dar părerile de rău nu sunt de ajuns.

Înainte să se întoarcă să plece, el zări cartea din mâna ei și-și dădu seama că recunoscuse formatul subțire, de culoare verde. Era ceva ce-și amintea din școală. *Fire de iarbă* de Walt Whitman.

Nu știuse niciodată că soției sale îi plăcea poezia.

Se dusesse la JinJin și îi spusese că s-a terminat și se ținuseră în brațe și simțise lacrimile pe fețele lor și știa că erau de la amândoi.

— Nu vezi? zise el. Asta ar putea să mai meargă încă cinci ani, încă zece ani și atunci unde vom fi? Tu vrei să îmbătrânești așteptând ceva ce nu se va întâmpla niciodată? Asta vrei?

Iar ea se gândi. Își șterse ochii și se gândi. Pentru prima oară, crezu el. Se văzu ca amanta de patruzeci de ani a cuiva. Fără copii, dormind singură și la câțiva ani depărtare de orice șansă la un final fericit.

— Nu vreau să-ți rănesc familia. Rupse o bucată de prosop de hârtie de bucătărie și-și șterse fața. Fetița ta. Soția ta. Nu mi-au făcut niciodată nimic rău. Nu vreau să te fur.

— Nu poți să furi oamenii, spuse el, nevrând să o lase să-și asume responsabilitatea pentru tot. Oamenii nu pot fi furați.

Discutară și plânseră până când obosiră amândoi. Apoi, în cele din urmă, el se ridică să plece,

dar ea îi luă mâna și i-o plimbă pe fața ei, pe gât, pe piept.

El scutură din cap și încercă să se retragă. „Nu asta. Nu acum.”

Și atunci ea li puse mâna pe sânul ei, iar el scutură capul și mai violent și încercă să se retragă, dar ea îi ținu palma acolo până când simți. Era pe partea dreaptă a sânelui ei.

O umflătură de mărimea unei mingi de golf, o umflătură la fel de reală ca lumea în care trăiau.

Elicopterul ieși din ceață și dintr-odată apăru strălucirea de neon a orașului Macau, cu arhitectura sa portugheză arătând ca niște forturi de jucărie dintr-o grădiniță de copii victoriană și dominând totul, luminile orbitoare ale cazinourilor uriașe.

Macau era vârful peninsulei chinezești, capătul Chinei, sau poate că începutul, și firmele de neon care identificau Hotel Lisboa, cazinoul în stilul cel mai „gaudi” dintre toate, strălucea puternic în crepusculul argintiu, templu al unei religii care însemna pentru poporul chinez mai mult decât însemnaseră vreodată comunismul sau capitalismul, adunând masele la rugăciune.

— Într-o bună zi, vor exista jocuri de noroc în China, spusese Devlin. Poate că nu prea curând. Poate că nu înainte de a dispărea Partidul. Poate nu înainte de Taiwan.

Printre înțelepții mai în vârstă din Beijing, aceasta era cea mai populară teorie despre cum va dispărea în cele din urmă Partidul Comunist din China - bătrânii din Beijing vor lansa în cele din urmă războiul patriotic îndelung promis asupra Taiwanului și vor fi înfrânți în mod groaznic. Avioanele lor vor fi doborâte, rachetele lor nu-și vor găsi ținta sau vor fi interceptate, AEP, Armata de Eliberare a Poporului, nu va ieși de pe plaje. Atunci vor cădea bătrânii din Beijing și vor cădea pentru totdeauna, vor cădea - luând cu ei ideologia învechită și statuile președintelui Mao - cu viteza și permanența cu care Zidul Berlinului devenise o mare grămadă de cărămizi.

— Chinezii adoră jocurile de noroc, este în ADN-ul lor, le spusese Devlin înainte să plece. Intr-o bună zi vor apărea cazinouri în China continentală și vor face ca Las Vegas și Atlantic City să pară doar niște jocuri automate de pe o plajă din Anglia. Până atunci - este Macau.

Iar Bill se gândea la tatăl lui JinJin, cu salariile de la fabrică duse pe mahjong, care venea acasă la soția și la cele două fiice cu furia celui care pierde, tunând și fulgerând la micul dejun, scoțându-și încet cureaua de la pantaloni. Ea n-avusese nici o șansă, se gândi el.

Mamma-san le aducea câte șase fete o dată. Nancy se întorsese la hotel după cină. Mitch

dispăruse pe drumul de la restaurant la barul karaoke. Acum rămăseseră doar ei cinci, stăteau pe canapelele jerpelite de piele cu băuturile în fața lor, uitându-se la fete.

Fetele erau toate în jur de douăzeci de ani, prea tinere ca să-și ascundă adevăratele sentimente. Încercau să-și disimuleze acele sentimente afișând o expresie indiferentă, dar nu prea reușeau.

Erau pe rând plicticoase, disprețuitoare, obosite, amuzate, speriate și dulci - deși Bill știa că era acea dulceață care putea repede să se transforme în profesionalism dur atunci când ajungeau la o înțelegere cu un bărbat.

Își mută privirea de la chipurile lor la televizorul uriaș cu plasmă. Pe ecran, doi iubiți se plimbau pe o plajă cu niște blocuri-turn în fundal, în timp ce literele chinezești ale cuvintelor cântecului erau iluminate pe nisipul plajei. O melodie dulceagă acompania cuplul. Bill nu știa cântecul. Nu știa nici unul dintre cântecele de aici.

Nu trebuia să știe cântecele. Locul acesta nu era pentru băieți albi.

— Trebuie să fii cel căruia îi pasă mai puțin, spuse Shane. Asta e greșeala pe care am făcut-o eu. Mi-a păsat mereu mai mult mie decât ei - mereu am pus mai mult suflet decât soția mea. Mare greșeală. Să ții minte mereu asta, colega, cel care pune suflet mai puțin are puterea.

Era un bar karaoke pentru chinezi - jucători de noroc care umpleau cazinoul ce ocupa etajul de dedesubt sau își lungeau rănile pe drumul înapoi spre hotelul aflat patru etaje mai sus.

Vânzarea aici era cu mult mai dură decât orice întâlnise Bill vreodată în Shanghai. Fetele erau mai frumoase decât toate femeile pe care le văzuse el, dar barul karaoke îl făcea să simtă că sexul cu una dintre ele era ca și cum ar fi cumpărat o felie de pizza. Îi mărturisise aceste sentimente lui Shane.

— Dar ce-are pizza? se miră Shane.

În cămăruța închisă, fetele stăteau în picioare și așteptau, în timp ce bărbații ședeau și se uitau la ele, iar ecranul TV aștepta cu două microfoane pe el, pregătit pentru alte cântece de dragoste, iar ei se uitau la fete și fetele se uitau la ei.

Shane vorbi cu mamma-san în cantoneză, iar aceasta discută cu el în spatele unui zâmbet prefăcut, arătându-și dinții pătați de ceai în galben-verzui. Trebuie să fi fost frumoasă odată, dar fața ei era acum plină de urme de vărsat, iar lui Bill i se părea că avea ochi de cadavru. Cu toate bunele maniere îndelung exersate în „meseria” de mamma-san, totuși ea nu se simțea confortabil în prezența atâtor occidentali.

Doar chineza fluentă a lui Shane și faptul că mai fusese aici și cheltuisese enorm, plus atitudinea

autoritară a președintelui le făcea prezența tolerabilă. Dar devenea nerăbdătoare și agitată.

Modul în care funcționa barul karaoke era următorul: cinci fete erau aduse înăuntru, câte una pentru fiecare client, iar ele stăteau să bea ceva și să cânte, apoi mamma-san venea și le scotea pe tinere din încăpere. După aceea mamma-san se uita singură la clienți, așa cum făcea chiar acum, rânjind grotesc conspirativ, așteptând ca ei să se decidă care fete se pot întoarce, care fete trebuie înlocuite și care fete vor să fie trimise în camerele lor de hotel.

Într-o noapte aglomerată - și cu toți chinezii aceștia transformați în cei mai mari călători din lume, toate nopțile erau aglomerate - numărul de fete nu era nelimitat. Barul karaoke era un labirint de cămăruțe fără aer și toate aveau nevoie de came proaspătă de fete. Dincolo de zâmbetul înghețat, Bill înțelese că mamma-san devenea din ce în ce mai frustrată. Când aveau de gând să se hotărască ce fete aveau să ia la noapte în cameră?

— Ai de gând să rămâi cu cea pe care o ai? îl întreabă Shane pe Bill, iar acesta dădu din cap.

Bill își petrecuse ultima oră stând cu o tânără din Zhuhai, chiar dincolo de graniță. Majoritatea fetelor de aici nu vorbeau deloc engleză, în acest bar karaoke cu doar două caractere chinezești pe fuma luminoasă și nici un nume englezesc de alint pentru nici una dintre ele, dar Shane și mamma-san

reuşiseră să-i găsească una nouă, drăguță, și un pic înfricoșată, și care luase câteva ore de engleză.

Bill îi arătase pozele cu Holly pe care le avea în portofel, iar fata scosese sunete impresionate în timp ce-și sorbea sucul de portocale. N-avea să-i cunoască numele, cu toate că încercase să îl pronunțe de câteva ori, dar pur și simplu era prea dificil pentru ca el să-l priceapă și, deși ea spuse că numele ei de bar este *Lovely*, pur și simplu nu-i venea să o strige așa.

Le dădeau nume așa de ridicole!

Încercă generoasă să-i găsească în catalogul gros un cântec pe care să îl știe el - „Elvis, îi spusese Bill, încearcă să găsești ceva de Elvis“ - dar ea nu auzise niciodată de Elvis și, în plus, nu existau cântece pentru cei ca el în locul acesta. Ei erau doar tolerați aici. Dar nu era nevoie de ei. Acum parcă era secolul altcuiva. Cei cu nasul mare și pielea rozalie nu mai erau necesari.

Fata știa suficiente cuvinte englezești pentru ca Bill să înțeleagă că studia ca să devină cosmeticiană și că fratele ei mai mic punea deoparte bani frumoși ca să se facă actor. Înainte de a părăsi încăperea, el îi strecură discret un pumn de dolari din Hong Kong. Îi părea rău pentru copila aceasta.

— Vrei să-i plătești consumația de la bar? întrebă Shane, deja cunoscând răspunsul, dar împins de la spate de mamma-san. Ochii acesteia străluciră la Bill când acesta se întoarse cu spatele, scuturând

din cap. Sex cu o străină. Exact de ce avea el nevoie. La fel de tare cum avea nevoie de o gaură în cap.

Seara trecea încet. Bill simțea pe costum fumul de țigară de la vreo douăsprezece cazinouri și simțea efectul a prea multe sticle de Tsing Tao. Băuturile erau insultător de scumpe, dar mamma-san nu voia ca ei să stea aici toată noaptea. Voia ca ei să cumpere câteva rânduri de băutură, să achite consumația fetelor și să meargă la culcare devreme.

Shane se conversă cu mamma-san. Unul din nemți, Martin, cel care arăta de parcă își petrecea weekendurile exersând loviturile de golf, făcuse o alegere. Celălalt, Wolfgang, cel de patruzeci de ani îmbrăcat în haină de piele, spuse că voia să mai bea ceva, dar apoi voia să plece la hotel singur, cum făcea mereu. Ca și Mitch Nebunul câteva ore mai devreme, Wolfgang avea acel aer de somnoros pe care îl afișează mereu cei virtuoși în astfel de locuri.

Shane era cu o tânără pe care o știa de data trecută când mai fusese aici și avea de gând să ceară să i-o trimită în camera de hotel, cu toate că gândul acesta nu-i făcea deloc plăcere.

Președintele Sun se distrase cu aceeași fată toată seara, impresionând-o cu balade siropoase în mandarină cântate cu o voce de buldog, dar ea îi turnase un pahar întreg de vin roșu fără să mai lase loc pentru Sprite, iar acum, dintr-un impuls, voia s-o schimbe. Era foarte beat.

Cu mâinile în fața pieptului, cu degetele pătate de nicotină răsfirate pe piept ca să arate niște sâni mari, el descrie calitățile pe care să le caute *mamma-san*, ca un *connoisseur* într-ale vinurilor consultând lista de băuturi.

— Atunci, încă o rundă, spuse Shane, iar *mamma-san* ieși și se întoarse cu toate fetele care veniseră până atunci, mai puțin cea care îi ținuse companie președintelui. Bill rămase cu privirea ațintită la înlocuitoarea acesteia. Nu putu să se abțină. Și după un moment în care rămăsese stană de piatră, i se făcu rău simțind șocul de a o recunoaște.

Mamma-san rânji și ridică mâinile, ca un magician la sfârșitul numărului de magie. Fata era scunda și cam grasuță, dar avea fața drăguță și, ca și cum ar fi fost solicitată în mod special, ca un fel de mâncare pentru vegetarieni, avea sâni mari.

Președintele miși ochii ca un cunoscător, în semn de plăcere, dar Bill continua să se uite la fată, care purta același tutu ca toate celelalte, clătinându-se nesigură pe tocurile înalte și care-i veneau prost, ca niște balerine într-un magazin de articole pentru box, iar el continua să se uite țintă la ea și sări de pe canapea și se repezi la ea trăgând-o spre ușă.

Pentru că era Li Ling-Yuan.

Pentru că fata era sora lui JinJin.

— Ce faci aici? întrebă el și chiar în timp ce punea această întrebare stupidă, era neplăcut

conștient de protestele mânioase ale lui mamma-san și de urletele președintelui din spatele lui.

Ling-Yuan se uită la el și în cele din urmă văzu că era Bill, iar surpriza ei se transformă în îmbufnare într-o secundă, prezența lui nu păru s-o sperie așa cum credea el că ar fi trebuit. Acesta nu era locul lui.

— Ce faci? o scutură nervos. Răspunde-mi, Ling-Yuan!

Atunci Shane îi puse o mână pe umăr și îl strigă pe nume o dată și încă o dată, încercând să-l calmeze, dar el o ținea încă pe Ling-Yuan și nu-i dădea drumul. Ea încerca să se elibereze, dar el o ținea de încheietura mâinii acum, iar el se întoarse spre ceilalți și încercă să le explice, convins că avea ceva de clarificat.

— O cunosc pe fata aceasta, zise el, de parcă asta ar fi spus totul. O cunosc pe fata aceasta.

— Ea nume Cherry, interveni mamma-san. Bună fată.

— Numele ei nu este Cherry, la dracu'! exclamă Bill mânios. O cunosc pe această fată.

Președintele pocni din degete de două ori, iar Ling-Yuan făcu o mișcare spre el. Bill ridică mâna, oprind-o. Președintele striga la Shane în mandarină, Mamma-san lătra în cantoneză, iar Ling-Yuan se alătură corului, cu vocea plângăcioasă a unei adolescente răsfățate care fusese pedepsită pe nedrept.

— Plecăm, îi spuse Bill lui Ling-Yuan și se întoarse spre Shane. Nu discut! Este sora lui JinJin. Nu o s-o fută el, OK? Se uită la mamma-san. Nimeni n-o fute pe fata asta în noaptea asta! Își dă demisia. Apoi ridică vocea la președinte. Găsește-ți pe altcineva.

— Dar nu poate să-și dea demisia, pur și simplu, spuse Shane încet și parcă îl durea ceva, arăta chinuit. Nu funcționează așa.

— Atunci plătește-i consumația la bar, spuse Bill. Nu-mi pasă. Dar pleacă acum cu mine. Vorbesc serios, Shane. Merge să se schimbe și ieșim de aici chiar acum.

Doi bodyguarzi stăteau la ușă. Shane discută cu președintele ca să-l calmeze și apoi negocie cu mamma-san. Nici unul nu păru impresionat. Președintele scutură din cap furios, fără să-și dezlipească ochii de la sânii lui Ling-Yuan. Mamma-san se dădu un pas înapoi și se așeză între cei doi bodyguarzi. Rânjetul cu dinții pătați de ceai dispăruse.

— Ce faci tu aici? o întrebă Bill pe Ling-Yuan, parcă ar fi fost doar ei doi acolo.

— Muncesc, răspunse ea, dându-și ochii peste cap de întrebarea lui prostească. El se aștepta ca ea să întrebe: „Și ce faci *tu* aici?” Dar ea nu spuse asta. Nu spuse nimic altceva. De parcă era prea evident ca să mai fie nevoie să spună ceva.

Shane se consultă cu mamma-san și se ajunge la o înțelegere.

— Poți să-i plătești consumația de la bar, îi zise el lui Bill. Dar este aceeași înțelegere ca și pentru celelalte fete. Ridică o mână, pentru că Bill începuse să protesteze. Îmi pare rău, colega. Îi dăm banii lui mamma-san. Și îi mai dăm numele hotelului nostru, numărul camerei și ora. Apoi ea va ciocăni la ușa ta.

— Dar asta este...

Shane clătină din cap, își pierde răbdarea cu el.

— Îi plătești consumația și ești de acord să te întâlnești cu ea mai târziu sau o lași să se întoarcă la muncă. Tu alegi. Apoi își înmuie glasul și zâmbi, în timp ce Bill îi dădu drumul fetei. Ea se uită țintă la el, ca un copil sfidător. Shane își puse brațele în jurul prietenului lui și se uită la el cu o tristețe infinită.

— Vezi tu, acum e altfel, spuse Shane amabil. Jucăm după regulile lor. Sau nu mai jucăm deloc.

Vedea China de la fereastra hotelului.

Nu era cine știe ce priveliște. Doar drumul pe coastă până la cel mai apropiat oraș de pe teritoriul Chinei, Zhuhai, cu casele răzlețe de un alb spălăcit, majoritatea acum întunecate și abandonate, și palmierii sălbatici tremurând sub un șir de lumini galbene în bătaia puternică a vântului. Din când în când, cerul era brăzdat de câte un fulger care lumina priveliștea ca ziua. Începu să cadă ploaia.

Se gândi să o sune pe JinJin. Se gândi să o sune pe Becca. Dar până la urmă nu mai sună pe nimeni și rămase în picioare, așteptând-o pe Ling-Yuan să vină, urmărind traficul de noapte pe șoseaua spre Zhuhai și uitându-se la ceas.

Apoi se gândi - poate că nu va veni. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se părea mai rezonabil. De ce-ar veni? Dacă nu venea, nu avea să mai primească banii. De ce să vină în camera lui, ca să țipe la ea prietenul surorii sale? Era sigur că n-avea să vină.

Și atunci o auzi bătând la ușă.

Arăta schimbată. Dispăruseră costumul și machiajul vulgare. Purta un tricou negru, adidași și blugi pe care, când intră în cameră, văzu că scria pe spate *Juicy*. Cum ar fi purtat și sora ei mai mare. Poate chiar o pereche mai veche de la JinJin. Nu, nu erau nici pe departe de aceeași mărime. Își cumpăra singură haine acum. Nu mai primea haine purtate de sora ei mai mare. Avea banii ei. Intră în cameră și când trecu pe lângă el, zări la spate o porțiune de piele și puțin din chiloții tanga între partea de jos a tricoului și betelia blugilor. Se întoarse în mijlocul camerei cu fața spre el, iar el scutură din cap.

— Nu pot să cred, începu el. Ce-ar spune mama ta? Ce-ar spune sora ta?

Dar era pregătită. Acum înțelese de ce trebuise să vină în camera lui. Ca să se justifice.

— Sora mea are pe cineva, spuse ea furioasă. Avea acea abilitate chinezească de a se aprinde dintr-o dată, de a trece brusc de la starea de placiditate la o furie oarbă. Sora mea are mereu pe cineva care să aibă grijă de ea. Bărbatul, bărbatul din Shanghai. Acum tu. Străin bogat. Dar eu nu am pe nimeni să aibă grijă.

El scutură din cap. Nu era un motiv suficient de puternic.

— Ling-Yuan, dacă ai nevoie de bani, puteam să-ți dau. Sora ta putea să-ți dea. Vocea lui era coborâtă, blândă. Încă mai credea că o putea salva. Nu așa, Ling-Yuan - nu asta e calea pe care trebuie să apuci. Trebuie să știi asta.

Dinții ei mici și albi erau deja aliniați disprețuitor.

— Fabrica la care m-ai dus tu *nu bun*, spuse ea. Bani doar *mănânci*. Șeful *om rău*. El fac *lucruri rele* la fete. Banii *nu destul* trimit acasă. Înțelegi? Mama *bolnav*. Înțelegi?

— Știu că mama ta e bolnavă.

Ridică degetele și le răsfiră.

— Banii de la karaoke - de patru ori, de cinci ori mai bine decât fabrică. *De zece ori* mai bine, seară bună.

— Te vinzi pe tine însăși - asta vrei să faci? Nu pot să cred că asta vrei să faci.

— Fabrică foarte râu, repetă ea, întorcându-i spatele și mergând la fereastră. O văzu că privește la ploaia de afară și la luminile de pe șoseaua îndepărtată. Vântul plângea și șuiera printre crengile palmierilor. Ploua mai tare acum. Ceva se mișca pe șosea. La început i se păru că era un vehicul mare, un camion cu frânele stricate, dar era un panou de reclamă care fusese desprins de pe un perete sau de pe stâlpii de afișaj. Pe el apărea o fată zâmbitoare cu un telefon mobil roz în mână și părea că îi zâmbește lui Bill, în timp ce panoul se ridică și se răsuci și dispăru în întuneric, pe șoseaua spre China, cu mișcări grațioase ca un zmeu uriaș.

— Începe sezonul taifun, spuse Ling-Yuan, ca o prezentatoare meteo letargică. Început iunie. Mereu la fel. Taifunul vine. Iunie, iulie, august. Asta vreme foarte rea. Poate mai multe taifun.

El veni lângă ea, neștiind ce să spună.

Simțea că râul fusese deja făcut. Chiar dacă adevăratul râu nici nu începuse încă.

— Aceea este șoseaua spre Zhuhai, zise el încetișor. Poți să vezi China continentală de aici.

— Știu, spuse ea, surprinzându-l și apoi șocându-l prin faptul că fetei îi plăcea ce îi spunea: Eu fost hotelul acesta înainte. Se uită în jurul ei, parcă ar fi căutat ceva ce lăsase aici. Poate chiar camera asta... El zâmbi când îi văzu expresia feței. Eu Macau de o lună - deja știu fiecare hotel. Număra

copilărește pe degete: Știi Hotel Lisboa, Tin Tin Villa, Fortuna, Mandarin Oriental...

Lista hotelurilor îl umplu de disperare.

— Le știi pe toate, nu-i așa? Întrebă el.

Ea dădu din cap, foarte mândră.

— Fată foarte populară. Mamma-san spune: „Tu fată *bună*, Cherry. Tu cea mai bună fată bar“.

El ridică o mână.

— Te rog, fa-mi o favoare, OK? Numele tău nu este Cherry.

Ea se uită la el vădit indignată.

— Nume frumos. Cherry. Nume *american*.

El izbucni.

— Este un nume prostesc. Nimeni nu se numește Cherry în Vest. Nimeni nu se numește Cherry în lumea reală. Mamele nu le pun copiilor numele *Cherry*. Este numele unei fete de bar din Asia, este numele pe care i-l dă mamma-san unei fete prostule ca tine. Ascultă-mă, te rog. Îi luă mâinile, dorindu-și s-o facă să înțeleagă. Dar eșuă, pentru că fata avea ceva din privirea surorii sale. O versiune mai tânără, mai corpolentă a lui JinJin.

Cele două surori erau foarte diferite fizic - una înaltă și zveltă și cu sânii foarte mici, iar cealaltă mică și rotundă ca o minge. Una ca o dansatoare, cealaltă ca o lăptăreasă sau poate ca o barmaniță. Dar se uită la sora cea mică în timp ce-i lua mâinile și

nu putea să nege că vedea în ea fantoma tinerei pe care o iubise.

— Numele tău este Ling-Yuan Li, îi aminti el, amintindu-le asta tuturor bărbaților din hotel, amintindu-și sie însuși.

Ea îi arată din nou dinții mici și albi. Parțial zâmbet, parțial grimasă.

— Ah, dar în locul acela, în această viață nouă, numele meu *Cherry*.

El scutură din cap.

— Nu știu ce voi face cu tine, spuse el, conștient de răceala mâinilor ei, mâini colțuroase, diferite, și simțind că i se pusese un nod în gât. Ea ridică din sprânceană și zâmbi, mai larg acum, ca și cum ceea ce spunea el nu era tocmai adevărat. El îi lăsă mâinile și se îndepărtă de ea. Dar continuară să se uite unul la altul, ca și cum se vedeau pentru prima oară.

Apoi ea nu mai zâmbi și rămaseră tăcuți, iar când în cele din urmă vorbi, vocea ei abia se auzea peste zumzetul aparatului de aer condiționat.

— Bucură-te de timpul tău, spuse ea, făcându-i un semn din cap, atât de direct și de evident că se simți ca lovit în cap cu un ciocan.

Doar un moment dură, dar poate că momentul era încă prezent și fusese acolo mereu și va fi mereu acolo, iar toate gândurile lui de dragoste veșnică părură doar niște artefacte de fantezie occidentală.

Erau acolo doar momentul și fata, și umbrele din camera de hotel, și tot ce voiai. O luă în brațe și simți cum i se ridică o căldură în corp, iar ea mergea încetșor cu spatele, conducându-l spre pat.

Apoi, brusc, Bill o împinse deoparte și o trase spre ușă apucând-o de un cot și îi făcu vânt afară pe coridorul hotelului înainte să mai aibă vreo șansă să se răzgândească.

— Du-te acasă la mama ta, îi spuse el nervos, iar ea își ridică sprâncenele aproape inexistente și îi râse în nas ca de-o glumă bună, sau ca și cum el era un prost, sau ca și cum ea nu se va mai întoarce niciodată acasă.

El trânti ușa după ea și merse la fereastră și se uită la furtuna care se stârnea în China continentală în timp ce încerca să-și controleze inima și respirația. Fulgere despicau noaptea și luminau fiecare picătură de ploaie. Apăsă un buton de pe noptieră.

Draperiile începură să acopere fereastra și el se bucură.

Se săturase să mai vadă China.

26

Veniră ploile și nu se mai opriră.

Timp de trei săptămâni, doar asta auzeai. Râuri care rupseseră zăgazurile în estul și sudul Chinei. Milioane de oameni evacuați din casele lor în

Zhejiang, Fujian, Jiangxi, Hunan și Guangxi. De la sud de Shanghai și până la granița cu Vietnamul, ploile și vânturile parcă nu se mai terminau.

Doar asta auzeai. Inundații și alunecări de teren, ferme sub apă, case distrase. Elicoptere militare duceau apă îmbuteliată și tăieței instant celor evacuați. Un caz de febră tifoidă raportat în Hunan. Ultimele cifre cu cei dispăruți și morți.

Shane stătea în parcare de lângă blocul lui, cu bagajul pentru o excursie de-o noapte alături, cu costumul șifonat de la scurta ședere în mașină în terminalul aeroportului.

Trebuia să plece la Hong Kong din nou cu nemții, dar nu zburau avioane nici din Pudong, nici de la Pudong. „Veniți mâine, îi spusese fata de la biroul Dragon Air. Poate e mai bine mâine.”

Așa că stătea în mașină în costumul lui șifonat, amânând momentul când avea să urce în apartament, temându-se că soția lui s-ar putea să fie acolo și temându-se și mai tare că s-ar putea să fie în altă parte.

Bill își lipi fața de geamul maternității.

Se nășteau bebeluși de toate culorile la International Family Hospital and Clinic, dar toți erau înfășați strâns în stilul chinezesc, înfolfiți ca niște pachete mici albe, cu mânuțele mititele lipite de

corp. Și totuși, ochii lui se întorceau spre același bebeluș.

O fată. Era sigur că era o fată, chiar dacă nu putea ști cu siguranță. Jumătate chinezoaică, jumătate europeană. Nici adormită, nici cu totul trează, cu gurița ei ca un boboc mișcându-se de o nemulțumire nerostită.

Copilașul adormit îl făcu să zâmbească. Era ceva în acest sânge amestecat care făcea să iasă bebeluși uimitor de frumoși, se gândi el. Vedea toată frumusețea lumii în acel bebeluș adormit.

Se uită la ceas în timp ce se întorcea cu spatele la peretele de sticlă al maternității, chiar când Sarfraz Khan ieșea din lift. Khan trecu pe lângă Bill cu capul în jos, studiind niște hârtii, ușurând lucrurile pentru amândoi.

JinJin era în camera ei, stătea în capul oaselor pe pat, cu bagajele strânse, aproape gata să meargă acasă. Avea încă fața palidă după anestezia generală. El o sărută pe obraz.

— Mai aștept doar rețeta, îi spuse ea. Îmi dau antibiotice și antiinflamatoare apoi pot să plec.

El se așeză pe pat, luându-i mâna. Era un cu totul alt vocabular, se gândi el. Lexiconul sănătății bolnave. Conștientizarea faptului că, într-o bună zi, corpul tău avea să te trădeze.

La spitalul chinezesc la care fusese ea mai întâi, îi spusese că tumoarea e benignă și că va trebui pur

și simplu să se obișnuiască să trăiască cu ea. Asta era vechea China. Trebuia să iei ca atare lucruri pe care nu trebuia pur și simplu să le iei ca atare. Bill o convinsese să meargă la International Family Hospital and Clinic unde suferise o operație minoră ca să-i extirpe excrescența și îi spusese că cicatricea avea să fie atât de mică că abia dacă va mai ști că a fost acolo. Dar necesitatea operației fu un șoc pentru amândoi. Ca și cum lumea reală venea să le ceară socoteală.

Acum Bill își puse brațele în jurul ei foarte ușor, pentru că știa că încă avea dureri foarte mari și era încă amețită de la anestezia generală. Nu era îmbrățișarea unui iubit, se gândi el. Nu, deloc ca a unui iubit. Trecuseră dincolo de asta.

Îi sărută din nou obrazul și se gândi că nu era sărutul unui amant. Era mai mult sărutul celui mai bun prieten, mai mult ca sărutul unui bărbat și al unei femei care rămăseseră alături la bine și la rău, un cuplu căsătorit de multă vreme.

Îl văzură pe vecin pe scări. Tipul de la etajul de sus. Brad.

— Ești bine, JinJin? întrebă el foarte preocupat. Parcă poți să intri dintr-odată în viața cuiva și să pretinzi că-ți pasă. Parcă legăturile se fac într-o clipă, se gândi Bill, parcă nu iau timp. Brad avu tupeul să-i ia mâinile. A mers bine? o întrebă el.

Deci ea îi spusese. Erau destul de apropiați pentru asta. Acum el stătea în picioare pe scări, pregătindu-se să iasă, și se purta ca și cum îi păsa, se lipise cu spatele de perete în timp ce JinJin zâmbea și dădea din cap, și-și trăgea mâinile. Bill se strecură pe lângă el cu câte o geantă în fiecare mână.

— Este bine, spuse Bill, fără să se oprească.

Apoi intrară în apartament și ea își făcu duș, iar el rămase în pragul ușii și se uita la ea cum încerca să evite sânul stâng, un punct de sânge negru închegat se vedea prin bandaj, și când termină, se întinseră în pat unul lângă celălalt.

El nu putea să rămână. Nici măcar în seara asta, când ea abia se întorsese de la spital. Aceasta era tristețea fără glas dintre ei. Amândoi înțelegeau că avea să vină momentul aproape de miezul nopții când el se va ridica, va pleca și se va întoarce acasă. Voia să-i arate că ar face orice pentru ea. Voia nu doar să spună asta, dar și să-i demonstreze prin fapte. Dar în final nu putea nici măcar să rămână aici în noaptea asta, iar ceea ce voia nu mai însemna nimic. Rămase întins acolo lângă ea și-i ascultă vocea, vocea ei minunată, ușoară, în noapte, ca și cum ar fi gândit cu voce tare:

— Îți spui că ieși cu un bărbat neînșurat. Dar apoi îl vezi că se uită la ceas. Apoi vezi că se controlează în oglindă să nu fi rămas cumva vreo urmă de ruj. Și apoi îți dai seama că nu poate să ia

acasă cu el cadourile tale de ziua lui și de Crăciun sau că trebuie să le ascundă, dacă le ia. Și te întrebi câte cadouri a aruncat la gunoi, cadouri pentru care ai pierdut mult timp ca să le alegi, pentru că ele spun cât de mult îl iubești. Iar când sunteți împreună, și e atât de bine, totul pare atât de... frumos. Pe cuvânt. Acesta este cuvântul. Frumos. Știu că uneori folosesc cuvintele greșit. Dar acum acesta este cuvântul potrivit. Pur și simplu, totul pare frumos și corect. Și apoi, când stai singură - după ce el a plecat, și în nopțile când ești singură -, totul pare atât de urât. Și acesta este tot cuvântul potrivit.

JinJin întoarse fața spre el.

— Ce-o să mă fac eu acum, Bill? Ce-o să se întâmple cu mine?

El se întoarse pe o parte și îi puse mâna peste burtă și o ținu în brațe și nu putu să spună nimic. Exista o limită a minciunilor pe care le putea spune. Înțelegea asta acum.

— Trebuie să plec, spuse el, strecurându-se din pat.

— Dar înainte să pleci, spuse ea, iar el își dădu seama că planificase asta de mult, vreau să-ți arăt niște poze.

Erau poze cu sora ei și noul prieten al acesteia. Un neamț masiv cu un braț în jurul unei Ling-Yuan zâmbitoare, care de când o văzuse ultima oară la

Macau își mai adăugase câteva kilograme și un inel de logodnă.

— Arată foarte bine, spuse JinJin despre acest bărbat extrem de normal. Nu crezi că arată foarte bine? E al dracului de încântător! exclamă Bill, și apoi ezită.

— Dar atunci când a fost plecată? Se uitară unul la altul. Ce se întâmplă cu acea perioadă? întrebă el.

JinJin clătină din cap, frunzărind rapid grămada de poze, ca un crupier care amestecă cărțile la cazinou.

— Nimeni nu vorbește despre asta, explică ea. Nu mai este important. Studie fotografiile pe gânduri. Dar cred că eu am fost o soră mai bună pentru ea decât a fost ea pentru mine.

El se întinse spre ea, iar ea nu se retrase. Nici nu se clinti la atingerea lui, așa cum se așteptase el să facă. De asta erau atât de diferiți, prin asta se diferențiau atât de mult lumile lor. Ea nu putea să renunțe și să lase totul în urmă atât de ușor cum o făcea el.

— Vreau un singur lucru, spuse ea. Mi-aș dori să am un copil de la tine. Nu-mi pasa că rămâi cu soția ta. Se corecta: îmi pasa, dar nu spun nimic. Făcu o pauză, apoi continuă: Dar vreau bebelușul nostru. *Bay-bee*, spuse ea. *Bay-bee*. Asta vreau.

Și o parte din el voia acest lucra. Chiar și acum. Pentru ca ar fi fost un bebeluș minunat. Un bebeluș

care să arate exact ca mama lui, dacă ar mai putea fi alta la fel. Dar știa că asta l-ar fi omorât. Începutul acelei noi vieți ar fi însemnat sfârșitul propriei vieți. Pentru că abia atunci ar fi însemnat că ar avea două case, doua soții și două vieți, iar aceste două vieți l-ar sfâșia în două. Îi plăcea să creadă că ar face totul pentru ea. Îi plăcea să-și spună asta lui însuși. Dar, la final, nu putea să facă nimic. Pentru că el deja avea o soție și un copil care îi umpleau sufletul. Iar dacă soția lui nu-l mai dorea, tot îi umplea sufletul. Rămăsese în pană de timp.

— Trebuie să plec, spuse el, iar ea încuviință din cap, cu lacrimi în ochi, pentru că acum nu exista drum înainte și drum înapoi și nimic despre care să mai discute, și abia la ușă vocea ei îl opri.

— Am văzut la televizor - spuneau că bărbații nu se căsătoresc niciodată cu femeia pe care într-adevăr o iubesc. Crezi că este adevărat?

Bill clătină din cap.

— Nu, nu cred că este adevărat, spuse el trist. Dar nu e minunat să crezi asta?

Se auzea muzică în apartament. Shane o auzi înainte să scoată cheia din broască. Nu era muzica lui. Nu era Eddie și Hot Roads. Nu era Thin Lizzy. „*Guess who just got back today? Those wild-eyed boys who have been away*“. Era unul dintre acei cântăreți care îi plăceau soției sale. Un cântăreț ras în cap, cu

lanțuri și tatuaje. Care făcea seducția să semene a amenințare cu violența fizică. Nu era *96 Tears* al lui Eddie and Hot Rods. *Do Anything You Wanna Do*. Nu era *The Boys Are Back In Town*. Rosalita și prietenul ei special nu ascultau cântecele lui Shane. Ascultau un cântec nou.

Își ascultau cântecul lor.

Shane nu-l recunoscuse imediat pe bărbatul care se afla în pat cu soția sa. Apoi își dădu seama. Era unul dintre proprietarii barului de pe Mao Ming Nan Lu, nu prea departe de Suzy Two, unul dintre acele localuri cu muzică live. Asta îl surprinse pe Shane, pentru că ar fi putut să parieze pe basist. De la început îl suspectase pe basist, de când se uitase la el cu atâta ură, ca și cum Shane ar fi venit să strice totul. Și avea dreptate. Totul era stricat și nimic n-avea să mai fie bine.

Cearșafurile erau pe jumătate trase, iar proprietarul de club era lungit pe spate pe o grămadă de perne, iar Rosalita era îngenuncheată în fața lui, cu capul între picioarele bărbatului.

Pielea ei era atât de cafenie pe lângă pielea palidă a europeanului.

Ce era? Francez? German? Vedeai francezi și nemți peste tot în Shanghai. Celelalte națiuni europene abia începeau să apară pe-aici. Ea îl avea în gura ei, gura care îl sărutase pe Shane în ziua nunții,

gura care el crezuse odată că se potrivește perfect cu a lui.

Muzica era tare și ei nu-l auziseră intrând, însă apoi îl văzură și începură să înjure, despărțindu-se, iar bărbatul era atât de nervos, încât Shane se gândi că va trebui să se bată cu el, simți că i se strâng pumnii, știu că poate să-l răpună, chiar dacă sângele clocotea încă în celălalt.

Dar bărbatul, acest proprietar de bar al unuia dintre locurile unde aveau muzică live pe Mao Ming Nan Lu, era furios pe Rosalita, era furios pe soția lui Shane, nu pe Shane, pentru că, până la urmă, ea nu trebuia să aducă un bărbat în casă dacă soțul ei nu era cu siguranță reținut la birou sau plecat în călătorie de afaceri.

— Vacă proastă, mormăi bărbatul, strecurându-se din pat în timp ce Rosalita își acoperea fără rost sânii cu un cearșaf făcut ghem și, cumva, insulta adresată soției sale fu lucrul care îi încinse sângele lui Shane.

Mai mult decât adulterul, mai mult decât vederea pielii cafenii mult iubite pe carnea moale și albă a europeanului, mai mult decât ce făcea ea cu gura ei înșelătoare, mai mult decât faptul că se întorsese acasă la muzica altcuiva în sistemul lui audio. Insulta asta reușise să-l enerveze. „Vacă proastă.”

„Trebuia să fie atent ce spune”, se gândi Shane.

Atunci bărbatul și Rosalita începură să se certe, în timp ce Shane merse la seiful din perete, tastă codul, ziua de naștere a soției sale, și se întoarse în dormitor cu Makarovul în mână.

Ei se holbau la el. Și se holbau la pistolul ieftin rusesc. Shane oftă. Liniște, în sfârșit. Cu excepția muzicii altcuiva.

„Muzica este atât de groaznică, se gândi Shane. Atât de plină de ură adevărată.” Se simțea foarte calm, deși era conștient că parcă nici nu respira.

Apoi proprietarul de bar râse la Shane. Mai fusese aici.

— N-ai să mă împuști, spuse el încrezător, trăgându-și pantalonii și încheindu-și fermoarul. Rosalita este prietena ta și este și prietena mea, așa că n-ai să mă împuști.

Și atunci Shane îl împușcă în burtă, cu o singură mișcare scurtă a degetului arătător de la mâna dreaptă care apăsă pe trăgaci, urmând spectacolul bărbatului aruncat pe spate cu mâinile strânse de mirare la rana din burtă care avea să-l ucidă lent, nu imediat, nu că Shane ar fi plănuit așa, iar bărbatul înjură o dată tare nevenindu-i să creadă, și se prăvăli în față în genunchi, cu capul plecat parcă de rușine, rușine în sfârșit, iar sângele țâșni pe cearșafurile albe.

Dar Shane nu văzu nimic din toate astea pentru că se uita la soția lui, care striga după ajutor: Săriți,

ajutor, mă omoară!" cu acel accent spaniol curios pe care îl au vorbitorii de tagalog când vorbesc engleză și se târî peste pat și apoi pe podea, iar el își simți din nou degetul pe trăgaci, carnea și oasele îi tremurau pe metalul ieftin și negru. Și apoi simți că se oprește.

Părul îi căzu, nestrâns la spate și aruncat pe un umăr ca de obicei, ci lăsat liber, așa cum făcea doar în pat, fie când dormea, fie când făcea dragoste. Și așa cum era cu părul desfăcut, putu în sfârșit să vadă cu claritate pata de cerneală de la ceafa ei.

Iată-l, pentru ultima oară, semnul din naștere pe care Rosalita încercase să-l ascundă aproape în fiecare moment când era trează. Shane știa că o iubea și că era fericit că se însurase cu ea și că ar face din nou același lucru într-o clipită.

Shane văzu semnul din naștere al Rosalitei și știu că soarele răsare și apune odată cu ea. Așa că lăsă pistolul jos, apoi îl ridică din nou și îl puse pe propria tâmplă și în final apăsă pe trăgaci.

Și în clipa care mai trecu până să-și piardă cunoștința, se gândi cum arăta ea prima oară când o văzuse, atât de plină de viață, nu vedeai pe nimeni atât de plin de viață, iar el era recunoscător pentru toate astea, pentru tot, și-și aminti, și mai departe, un răsărit de soare de mult uitat, în Australia, soarele se ridica în timp ce el ieșea din mare, cu placa de surf în mână, apa era atât de rece de la brâu în jos încât aproape că-și pierdea răsuflarea chiar dacă simțea

soarele pe față și pe umeri, și-și aminti primele nopți în Asia, trebuie să fi fost în Hong Kong, pe partea cu Kowloon, nu mai știa bine dacă era pe insula Hong Kong, dar era minunat, prima rață Peking cu sos hoisin pe care o mâncase vreodată, prima bere Tsing Tao și cine mai mâncase vreodată rață ca asta sau băuse bere ca asta și nici măcar nu știuse că există, cu sucul de prună pe limbă, și cerul acela deasupra portului care strălucea de stele, și era recunoscător pentru toate astea, și apoi mergea mai departe pe mare cu placa de surf și sărea pe ea și apa de pe pielea lui aproape că se uscăse și soarele ieșea, aproape orbindu-l...

Doar o fracțiune de secundă din viața lui, dar era conștient de toate lucrurile bune pe care le cunoscuse și toate cele pe care le simțise, iar acum nu mai simțea decât valul de tristețe pe care îl simți atunci când ceva atât de dulce, de ciudat și de minunat nu se va mai întoarce niciodată.

PARTEA A PATRA Ne mai vedem noi

27

Îi spusese că era un sat, dar nu era chiar un sat - doar o adunătură de colibe puse de-a valma, înconjurată de câmpuri cu orez, spălate de ploaie pe o parte, și un râu lat, ridicat din matcă, de cealaltă parte. Pe maluri se vedea un noroi roșu gros. Acesta era motivul pentru care Nancy Deng se afla aici.

Mașina se hurducăia pe un drum de țară plin de hârtoape, iar șoferul cel nou al firmei, nu Tiger, ci un bărbat mai în vârstă, care era mai puțin probabil să se alătore goanei după aur, trase de volan și încercă să evite o femeie care pedala pe o bicicletă pe marginea drumului, cu picioarele goale pline de noroi. Nu mai erau alte mașini aici.

— O văd, zise Bill. Oprește.

O văzu pe Nancy afară pe câmp. Era înconjurată de un grup de săteni, siluete mici în impermeabile de plastic transparent, care arătau ca niște fantome pe pajiștea verde udă. Bill coborî din mașină și o apucă pe una dintre potecuțele care brăzdau câmpurile de orez, cu umbrela legănată de vânt. Peste tot pe câmpuri se vedeau pârâiașe. Acestea erau de

culoarea ruginei. O strigă pe nume, iar ea ridică privirea.

— Îmi pare rău de... Shane, spuse ea, rostindu-i numele pentru prima oară.

Bill dădu din cap. Sătenii începură să se împrăstie, cu capetele în jos în ploaie. Se îndreptau în șir indian pe o potecuță din câmpul de orez spre casele lor, iar lui i se păru că arătau ca o procesiune de înmormântare. Se uita țintă în jos la apele de culoare portocalie de la picioarele lor.

— Asta este, nu-i așa? spuse el. De la fabrici.

Nancy arătă spre râu.

— Am un om de știință care mă ajută. Pro bono. Își scoase ochelarii și-i șterse cu degetele. El a găsit urme de metale grele în apă de la fabrici. Își puse ochelarii la ochi. Își deversează mizeriile în râu și nimeni nu-i oprește.

Apa roșie șiroia la picioarele lui.

— Ce produc acolo?

— Pesticide, insecticide, fluoruri, materiale plastice. Sătenii au nevoie de acest râu pentru cultura lor de orez și pentru apă potabilă. Cultura de orez e compromisă din cauza apelor otrăvite. Bebelușii se nasc cu malformații. Așezarea asta are o populație de câteva mii de oameni, iar sute dintre ei au murit.

Bill se uită la colibe micuțe și șubrede. Un sat de canceroși.

Așa i se spunea.

— Dar ce poți să faci tu, Nancy? întrebă el.

— Să opresc, spuse ea. Să stabilesc legătura dintre fabrici și boli. Să forțez guvernul să-și aplice propriile legi. Să demonstrez că fabricile din amonte i-au otrăvit pe acești oameni. Să-i protejiez pe cei în viață. Să aduc compensații celor deposedați. Să am grijă de cei bolnavi. Sunt aici copii fără părinți. Mame și tați care mor. Toți i-au lăsat baltă. Nu au pe nimeni. Nici partidul. Nici guvernul. Nimeni nu luptă pentru ei.

— Ei bine, spuse el. Acum au.

Ea scutură din cap.

— Eu nu sunt nimic. Știu asta. Dar mai sunt și alții ca mine. La centrele de asistență legală. Au linii de telefon de tip hotline. Lucrează cu universitățile. În toată țara.

Mereu simțea speranță în ce privește viitorul atunci când se uita la Nancy. Știa că există nenumărate sate ca acesta, dar mai știa și că există tineri avocați chinezi la fel ca ea, care își oferă serviciile pe gratis, sau pentru un salariu de mizerie, uneori luându-și slujbe la firmele de avocatură comercială doar ca să-și sponsorizeze munca pro bono, sau până când își permiteau să-și dea demisia și să lucreze pentru o cauză care însemna ceva în afară de un salariu gras și un viitor strălucit. Iar Bill își dădu seama că exact asta făcuse Nancy în toți

acești ani la Butterfield, Hunt and West. Pusese bani deoparte pentru ziua în care știa că va trebui să muncească pe gratis.

— Ce vreau eu, îmi explică ea lui Bill, ce vreau eu este ca toți oamenii săraci ai pământului să aibă acces la legile pământului. Se uită în jos la apele de culoarea ruginei de pe ghetetele ei. Cred că îți este foarte dor de el, spuse ea. De prietenul tău.

Bill întoarse privirea într-o parte.

— Îmi lipsește, recunosc eu. Tuturor ne lipsește. Apoi se uită din nou la ea. De aceea sunt aici. Devlin m-a trimis. Avem de lucru mai mult decât putem face față. Mai vin niște țipi noi de la Londra, dar tot nu va fi de-ajuns. Firma vrea să te întorci. Avem nevoie de tine.

Ea scutură din cap și arătă spre fantomele învăluite în plastic care dispăreau în casele lor modeste.

— Ei au mai multă nevoie de mine, spuse ea.

Nu insistă. Știuse că nu se va întoarce. Îi spusese lui Devlin că n-avea să vină. Și în sufletul lui, nici nu voia ca ea să se întoarcă. Voia ca ea să rămână aici și să lupte pentru acești oameni. Nu voia ca ea să fie ca el.

— Trebuie să ai grijă, Nancy. Auzise ce li se poate întâmpla tinerilor avocați idealști care lucrau pro bono pentru popor. Ai de-a face cu oameni care scapă chiar de crime.

— Voi fi bine, promise ea, ca și cum nimic nu putea s-o atingă, iar el știa că se înșela. Nu contează cât de bogați ajungem. China va fi mereu o țară din Lumea a Treia atâta vreme cât tribunalele nu sunt dispuse să protejeze omul de rând. Până când nu vom fi stat de drept, vom fi o națiune de țărani.

— Parcă ai fi Mitch Nebunul, spuse el.

— El a fost cel care mi-a vorbit despre statul de drept și domnia legii. Ai observat? Vorbea tot timpul despre asta. „Statul de drept înseamnă că legea se aplică fiecăruia în măsură egală. Acolo unde nu se aplică principiul statului de drept, soluțiile legale sunt imperfecte. Principiul statului de drept este rădăcina și tulpina democrației.” Mitch credea că ceea ce facem noi este o profesiune sacră. Ca aceea de doctor, știi? Era un avocat bun.

— Dar total nepotrivit pentru acest loc, spuse Bill. Nu prea există lucruri sacre în Republica Populară Chineză.

— Și tu ce mai faci? îl întrebă Nancy.

Păru aproape rușinat.

— O să mă facă partener.

Ea îl felicită, zâmbind pentru prima oară, cu-adevărat fericită pentru el, pentru că știa că asta își dorea și că de aceea se afla el aici și numai pentru asta muncise atâta.

Bill îi mulțumi și rămaseră în picioare sub umbrela lui, urmărind cum cade ploaia peste

câmpurile de orez și peste râul roșu, știind că va fi plecat de mult atunci când râul va ieși din matcă, dar că ea va fi tot aici.

Părinții lui Shane erau foarte în vârstă, tulburați și șocați de durere.

Bill îi însoți la consulatul australian de la etajul 22 din CITIC Square și-i ajută amabil să treacă prin toată birocrăția celor două națiuni pentru a permite transportarea trupului fiului lor.

Se cazaseră în apropiere alături de consulatul lor, la Portman Ritz-Carlton din Shanghai Center, dar Bill hotărâse că pe ploaia asta era mai bine să facă acest drum scurt cu mașina. Și fusese o greșeală. Traficul nu se mișca deloc pe Nanjing Xilu, iar părinții lui Shane stăteau într-o tăcere mormântală, cu ochii roșii, pe bancheta din spate a mașinii firmei, în timp ce Bill ocupa locul din față și se uita țintă la mulțime. Și atunci îi văzu. Pe soția sa și pe bărbatul acela. Ședeau la o masă de la fereastră în Long Bar.

Becca și doctorul Sarfraz Khan.

Primul gând al lui Bill fu la Holly. Discutau despre Holly și astmul ei. Dar probabil că nu era vorba despre astm. Sau era vorba despre Holly și alte lucruri. Nu știa Stăteau de o parte și de cealaltă a mesei, aplecați unul spre celălalt, Khan vorbea întruna iar Becca asculta soția lui doar asculta.

Și știa că ea avusese dreptate - mereu apăreau alte opțiuni, existau mereu opțiuni pentru toți. Și pentru prima oară Bill își dădu seama că nu căutarea rătăcirii și despărțirea aveau ceva magic, ci rămânerea împreună.

Stăteau pe pista pentru avioane la Pudong și se uitau la cei care încărcau sicriul în avion.

Părinții lui Shane se strângeau în brațe sub o umbrelă cu numele hotelului lor pe ea „Nu trebuia să faceți asta se gândea Bill. Nu trebuia să vă îngropați copilul. Nimeni nu trebuie să facă ce faceți voi.“ El nu-și putea imagina viața dincolo de pierderea copilului. Ce fel de viață ar mai putea fi după așa ceva?

Bill stătea de o parte a părinților lui Shane, iar de cealaltă parte un bărbat de la consulatul australian. Probabil că era un funcționar mărunț, la vreo douăzeci și ceva de ani, dar prezența lui aici dădea momentului un aer ceremonial.

În timp ce sicriul era încărcat în avion, pe aceeași bandă rulantă cu viteză mică pe care o foloseau pentru bagaje, tânărul rămase tot timpul drept, sobru și plin de respect. Bill se bucura că bărbatul acela se afla aici, dar în timp ce sicriul era strecurat în compartimentul de bagaje, parcă și auzea vocea ironică a lui Shane: „Am vreo șansă să mă promovezi, colega? M-au băgat la valize!”

Mama, o femeie în vârstă, corpulentă, cu părul grizonant, tresări scuturată de un fior atunci când sicriul cu fiul ei dispăru în avion, iar lui Bill îi veni s-o ia în brațe. Tatăl - mai scund de înălțime decât soția sa și hotărât să-și țină sentimentele în frâu - părea mai stăpân pe sine. Dar din experiența lui Bill, așa sunt mereu tații.

Sicriul dispăru în avion. Văzură cum se închide ușa specială. Acesta fu ultimul lucru înainte de decolare. Tânărul de la ambasadă își aruncă o privire la ceas. Mama lui Shane se întoarse spre Bill și-și puse brațele în jurul gâtului lui, agățându-se de el, ca și cum el o ținea pe ea în brațe. Apoi se desprinsе brusc.

— Să vii să ne vezi, îl invită ea. La Melbourne. Cu soția și fetița ta.

— Așa voi face, spuse Bill, știind că era puțin probabil să se mai întâlnească vreodată. La picioarele ei se afla o geantă de piele. Geanta lui Shane pentru excursiile de-o noapte. O văzuse de o sută de ori: aruncată în portbagajul mașinii lui Tiger, în spatele elicopterului care i-a dus la Macau, pe biroul lui Shane la serviciu, gata să-l însoțească pe proprietar într-o excursie în jurul țării sau al continentului. Mama ridică geanta de jos și i-o dădu lui Bill.

— Au găsit asta în mașină, explică ea. Sunt în mare parte lucruri de la birou.

— Noi nu o vrem, spuse tatăl.

Geanta era întredeschisă, ca și cum se uitaseră prin ea și nu găsiseră nimic interesant. Bill zări dosare, un bilet electronic de avion nefolosit într-un plic de plastic, laptopul lui Shane. Haine și o gentuță cu strictul necesar pentru baie. Și o carte groasă. *The Rise and Fall of the British Empire*¹² de Lawrence James.

— Am eu grijă de ea, spuse Bill.

Tatăl îi întinse mâna, iar Bill i-o strânse. Deși era un om mărunțel, iar toată masivitatea lui Shane provenea de la mama lui, tatăl avea felul de modă veche de a da mâna, în care se credea că ești efeminat dacă nu încerci măcar să-i rupi celuilalt câteva oase. „Sau poate că e doar suferința, se gândi Bill. Poate că nu-și dă seama ce face.”

— Cum s-a putut întâmpla așa ceva? întrebă bătrânul, iar vocea lui tremură în sfârșit, își mușca buzele cu dinții într-un efort disperat de a nu cădea pradă emoțiilor. Asta nu pot să înțeleg.

Bill clătină capul. Nu avea răspuns. Moartea însăși era singurul răspuns.

— Shane era singur, spuse Bill. Cred că se simțea foarte singur.

Bătrânul explodează.

¹² Nașterea și căderea Imperiului Britanic (în limba engleză, în original)

— Prostii! strigă cu o furie atât de mare, încât Bill se dădu un pas înapoi. Cum putea să fie singur? întrebă tatăl lui Shane. Era însurat, nu-i așa?

Stătea pe pat și se uita la fiica lui care dormea, când auzi cheia Beccăi răsucindu-se în broască. Holly dădu la o parte pătura de pe ea dintr-o mișcare, iar el o acoperi din nou cu blândețe. Ținea pumnișorii strânși deasupra capului, ca un halterofil de greutate.

O auzi pe Becca intrând încetișor în cameră, dar nu se uită la ea. Îi atinse umărul cu mâna. El se întinse și dădu la o parte o șuviță de păr blond de pe fața lui Holly.

— Ce s-a întâmplat cu *amah*? întrebă ea în șoaptă, în camera fetei.

— Am trimis-o acasă, spuse el încet.

— Putea s-o culce ea pe Holly.

El tot nu ridică privirea spre ea.

— Îmi place să fac asta, spuse el.

Ea își puse brațele în jurul gâtului lui. Îi simți obrazul aproape de al lui. Părul îi căzu pe fața lui, îi simțea respirația în ureche. O simțea mirosind a parfum și a vin. Și mirosul țigărilor fumate de alții în jurul ei.

— Îmi pare atât de rău, Bill, șopti ea.

El tăcu un moment lung.

— Pentru ce îți pare rău? întrebă el.

— Pentru Shane, spuse ea, ridicându-se surprinsă. Îmi pare rău pentru Shane. Este groaznic! Părinții lui - nici nu pot să-mi imaginez prin ce trec părinții lui.

Holly mormăi în somn, iar Bill se întinse și o mângâie pe umăr.

— Nimeni nu putea să facă nimic, spuse el. Ridică privirea spre soția lui, care stătea aplecată spre el, și se întrebă ce fel de viață ar fi aceea după ce ea îl va părăsi. Ceva rău avea să se întâmple cu Shane. L-am iubit, dar felul în care trăia făcea acest lucru inevitabil.

Ea își trecu degetele prin păr, dându-și-l la o parte de pe față. Și scutura din cap.

— Nu, spuse ea. Orașul acesta este de vină. Shanghai. Se întoarse și îl lăsă singur să se uite la copilul adormit. Scoate tot ce e mai rău din oameni, adăugă ea în timp ce ieșea pe ușă.

Și apoi el se duse din nou s-o vadă.

Merse din nou s-o vadă pentru că nu știa ce altceva să facă. Merse din nou s-o vadă pentru că nu putea să stea departe de ea. Nu vedea nici un motiv pentru care magia să fie vreodată ruptă. Atât de stupid era el atunci.

Dar ea plecase. JinJin plecase și nimeni nu știa unde.

Vechile fete de la Paradise Mansions se aflau în apartamentul ei, făcând pachetele cu came. Așa cum făceau atunci când le cunoscuse.

La început se simți parcă ținut pe loc, fostul prieten dificil, tontălăul obsedat care face totul prost, care nu știe când e timpul să meargă mai departe.

Dar în timp ce-i luau haina udă și-i dădeau câteva șervețele ca să-și usuce pârul, iar el le refuză farfuria de colțunași oferită, își dădu seama că era adevărat. Chiar nu știau unde plecase. Își făcuse bagajele și o sunase pe Jenny Two, îi lăsase un mesaj pe telefonul mobil spunându-i că lăsase cheia sub covorașul de la ușă și că erau bine-venite să folosească acel loc în absența ei.

— Este un vecin, spuse Bill, uitându-se la tavan. Un tip de la un etaj mai sus care se purta prietenos cu ea. Brad. Poate că el știe. Poate că i-a spus ceva.

Ele se uitară una la alta iar lui îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă dar înțelese înainte ca Jenny Two să scuipe cuvintele. „Cât de proști sunt bărbații, se gândi el. Și cât de prost sunt eu! Cum de nu am văzut chestia asta? Cum de am putut să cred că inima ei nu se va schimba niciodată?”

— Au plecat împreună, William, spuse Jenny Two mijindu-și ochii. Nu era loc de dat înapoi din acest moment. Îmi pare rău.

El dădu din cap și zâmbi ca un idiot fericit, zâmbi ca și cum nu auzise decât vești bune toată ziua și se

așeză între Annie și Sugar, cu fața la cele două Jenny, înghițind nodul de durere care i se ridicase în gât. „Deci așa se termină, se gândi el. Ea o șterge cu primul tip care apare.“ Era aproape amuzant.

Întrebat din nou, acceptă o farfurie de pachetele cu came și-și dădu seama că nu voia să fugă de ele și să-și ascundă sentimentele. Gustul, mirosul și sfârâitul colțunașilor care se prăjeau în tigaie aproape că îi aduceau înapoi vocea ei și mândria de a fi o Dongbei ho. „Colțunași Jiaozi de la Shenyang. Ca ravioli. Știi?”

Îi spuseră poveștile lor. Annie se întorsese în baruri după ce fusese gonită de la Paradise Mansions, dar cunoscuse alt american care o ducea în Hawaii.

— Voi conduce un Mustang și voi face surf, îl informă ea mândră. Tu vezi. Eu postez pe YouTube.

Lui Jenny Two îi lăsase destui bani fostul ei prieten ca să înceapă propria afacere. Oscila între un fast-food și un internet-cafe.

— Voi fi și eu parte din miracolul economic al țării mele, spuse ea.

Bill își dădu brusc seama că nu mai purta ochelari, așa că arătă spre ochii ei.

— Operație laser, explică ea. La mail.

Francezul lui Jenny One se întorsese. Bill își dădea seama cum pot încă să funcționeze lucrurile pentru ea, înțelese cum un bărbat căsătorit și singur

din Paris ar putea să se trezească într-o noapte și să creadă că femeia pe care o crezuse o simplă aventură era de fapt dragostea vieții sale. Își dădea seama cum se poate întâmpla așa ceva.

Sugar lucra într-unul dintre noile baruri de pe Mao Ming Nan Lu, dar gândul ăsta nu prea o deprima, poate pentru că doar ea dintre toate nu se așteptase să fie salvată de acolo.

Și de la Sugar află că barurile se schimbau. După aproape o sută de ani, vechea anarhie a nopților șanhaieze devenea istorie, pentru că fetele care lucrau pe cont propriu ajungeau în sfârșit sub controlul barurilor unde lucrau. Viața de noapte a orașului nu devenea neapărat mai respectabilă, dar, oricum, mai reglementată.

— Și am fost promovată, îi spuse Sugar. Eram Customer Care Agent, dar acum sunt Guest Relations Officer.

Toate erau niște exemple de final fericit, iar el se bucura pentru ele, pentru că ajunsese la un stadiu al vieții când se lupta să creadă în finaluri fericite. Dar pe de altă parte, se aflau în Shanghai, unde simplul fapt de a supraviețui era un final fericit.

Apoi veni timpul să plece. Se adunară în jurul lui la ușă.

— Ne mai vedem noi, spuse Jenny Two și lui i se păru că suna ca o expresie recent învățată la un curs de limbi străine.

— Da, zâmbi Bill și le sărută pe toate pe obraz, iar ele îl îmbrățișară pentru că țineau la el, parcă le părea rău că se terminase între el și JinJin, ca și cum el - care avea să devină în curând partener la Butterfield, Hunt and West - era cel de care trebuia să le fie milă. Ne mai vedem, fetelor!

Și plecă, știind că acum avea motivul lui să nu se mai întoarcă niciodată, să n-o mai vadă niciodată și, în cele din urmă, să și-o scoată din suflet și din viață. În final, era atât de evident Trebuia să se fi așteptat la asta.

„Un nou bărbat. Desigur. Ce altceva?”

Se întrebă cum de fusese atât de prost, cum de putuse vreodată să creadă că ea era altfel pentru el.

Era doar o altă fată. Era doar o altă femeie.

Cum altfel era posibil să se termine? Cunoscuse un nou tip. Corect. Desigur. Aproape că-i venea să râdă. Dar, cumva, firescul acestui lucru era greu de conceput. „Un nou bărbat? JinJin cu un nou bărbat? Da, cu toții avem opțiuni.” Pentru o parte din el, tot era incredibil.

Un nou bărbat, când ea îi spusese că nu va mai fi nici un alt bărbat și că îl va iubi până în ziua când va muri. Toate chestiile alea pe care le pun în cântece. Toate acele minciuni pe care ți le spun, iar tu ești atât de nerăbdător să le crezi.

Doar tu, pentru totdeauna, ca un cântec vechi.

Wherever *you go, whatever you do - I'll be right here waiting for you*¹³. Asta îi spusese ea, asta ieșise din gura pe care o cunoștea așa de bine, iar el o crezuse și îi făcuse viața imposibilă pentru că însemna că nu putea să renunțe la ea niciodată. Însemna că, într-o bună zi, nu se știe cum, ei vor fi împreună. Erau legați unul de altul ca doi montani arzi. Dar acum ea rupsese legătura.

Păși afară în ploaia care cădea pe fața lui, pe pantofi, murându-i costumul, dar nu o vedea, nu o simțea. Nu îl atingea cu adevărat. Pentru că o vedea doar pe ea, în brațele noului iubit, iar asta era mai real pentru el decât ploaia care îl uda până la oase. Vedea totul.

Era ca și cum se afla în aceeași cameră cu ei. Aproape că îi simțea mirosul, aproape că o putea auzi. Fața ei, picioarele ei, suspinele și gemetele ei, cicatricea de pe sânul stâng. Brațele ei lungi și subțiri încolăcite în jurul gâtului noului bărbat. „Bine. Minunat. Dacă așa trebuie să fie. Pune-l pe el să te ducă la spital data viitoare, se gândi el. Pune-l pe el să-ți găsească un apartament Pune-l pe el să-și strice viața și să-i distrugă pe toți cei pe care îi iubește. Pune-l pe el să-ți asculte minciunile. Pune-l pe el să-și frângă sufletul în două.”

¹³ Oriunde mergi, orice faci - eu rămân aici și te aștept, versurile unui cântec de Richard Marx. (n.tr.)

Bill începu să meargă, repede, dar fără direcție sau scop. Ploaia îl orbea.

„Poate să te aibă, se gândi el.

La dracu', poate să te aibă!”

28

Bill stătea în picioare la fereastră și urmărea ploaia care cădea în curtea de la Paradise Mansions.

Auzea sunetul apei curgând și râsete.

Amah îi făcea baie lui Holly. Iar în dormitorul principal, vocea soției sale era un murmur neclar care venea și se ducea, după cum se apropia ea sau se depărta de ușă, vorbind la telefon, ca și cum nu putea să stea pe loc. Probabil că vorbea cu tatăl ei, se gândi el. Sau poate că nu.

Simțea cheile de la apartamentul lui JinJin arzându-i pielea. Bill le scoase din buzunar și apoi le puse înapoi. Se gândi să le arunce, dar izgoni acest gând. Se gândi să le pună într-un plic și să le lase la portar, dar asta era un act de lașitate, iar ea însemnase prea mult pentru el ca să se poarte așa. Ar putea să se întoarcă și să lase cheia fetelor. Dar nu voia ca fetele să vadă ce simțea.

Bill știa exact ce trebuie să facă. Era atât de evident. Trebuia să i le dea ei. Trebuia să-i pună cheile în palmă și s-o elibereze și să se elibereze și pe el însuși.

Becca ridică privirea când el intră în dormitorul principal cu geanta de voiaj. Stătea pe pat acum, cu telefonul mobil încă în mână, dar convorbirea se încheiase.

— Trebuie să plec, o anunță el.

Începu să deschidă sertare și să arunce lucruri în geanta de voiaj. O cămașă, șosete, chiloți, setul de bărbierit. Pașaportul britanic pentru identitate. Nu mare lucru. Doar pentru o singură noapte. N-o să-i ia mult timp.

— Trebuie să pleci? Unde?

— La Changchun. Este în nordul Chinei.

— Știu unde este Changchun, la dracu'! exclamă ea.

Ea stătea în fața lui, cu mâinile încrucișate pe piept și îl privea cum împachetează.

— Nu vei găsi nici un avion, spuse ea.

— Aeroportul este deschis, rosti el, închizând fermoarul genții și punând-o pe pat. Și am să zbor înspre vremea mai bună. Spre nord. Toate problemele astea sunt în sud.

— Tați, uite! strigă Holly, intrând în cameră îmbrăcată în pijama, cu părul ei auriu ud și încurcat. Ținea în mână o poză cu ursulețul ei panda. *Amah* veni după ea cu uscătorul de păr.

— Este minunat, draga mea, spuse el, strângând-o în brațe pe fiica lui, sărutându-i obrazii. Apoi se întoarse spre soția lui. Nu sunt taifunuri acolo. Este

prea departe în nord. O singură noapte. Doar de atât am nevoie.

Își sărută din nou fiica și aceasta alergă cu poza în mână, iar *amah* se chinui să țină pasul cu ea.

— Nu pleci, îl opri Becca. Îi desfăcu geanta și începu să-i scoată lucrurile din ea.

— O singură noapte și s-a terminat, explică el. Întinse mâna spre ea, dar ea se trase. Te rog, Becca.

— Nu pleca, repetă ea. Nu vreau să pleci. Nu vreau să te duci la curva aia din Lumea a Treia și să discutați despre încheierea socotelilor sau ce prostii ai tu în cap.

Ea ridică geanta cu susul în jos și scutură ce mai rămăsese înăuntru. Bill începu încet să pună lucrurile înapoi.

— Îmi pare rău, zise el.

— Mereu îți pare rău, îi reproșa ea și îi trase un pumn în piept. Avem o viață aici sau nu? Vreau să-i citești lui Holly o poveste. Vreau să desenezi cu ea. Vreau să doimi cu mine în noaptea asta. Vreau să fim normali, Bill. Sau nimic. Înțelegi tot ce-ți spun?

— Trebuie să mai fac doar acest din urmă lucru.

— De ce?

— Pentru ca să se termine.

Ea zâmbi disprețuitor.

— Și chiar te aștepți, cinstit vorbind, să mai fim aici când te întorci? întrebă ea, clătinând din cap,

apoi îl concedie cu o mișcare a mâinii, ca și cum ar fi renunțat la el în sfârșit.

Avionul se pregătea de aterizare, iar el văzu munții de sub ei, conici și negri, reluări satanice ale munților de un verde-gălbui de la Guilin.

În timp ce aparatul de zbor se întorcea spre destinație, munții rămaseră în spate de o parte și de alta, iar el văzu că nu erau deloc munți. Nu erau munți conici aici. Aceștia erau munți făcuți de mâna omului. Ce văzuse el erau niște grămezi uriașe de zgură și cărbune, iar acum vedea că erau oameni pe ele, aplecați de mijloc, trăgând la suprafață bucăți pe care le puteau folosi drept combustibil.

Apoi vârfurile negre dispărură, iar avionul coborî prin niște nori pufoși, și văzu că nu erau de fapt nori, ci emisiile de gaze care se ridicau pe coșurile fabricilor de fier și oțel care mai rămăseseră. După aceea avionul ieși din norii făcuți de mâna omului și sub ei se ridicau fabricile abandonate pe câmpurile de gunoi, ca niște mușchi pe brațele unui bărbat pe moarte.

Avionul lovi pista de aterizare cu un scrâșnet, iar el se trezi în orașul ei natal Changchun, metalul din buzunar presându-i încă în came, și se întreba cum de văzuse vreodată ceva romantic în acest loc mizerabil și părăsit.

Stătea în fața blocului gri de apartamente și se uita în sus la ferestrele în care atârâseră lămpi roșii în timpul Festivalului Primăverii. Ferestrele erau goale acum. Cerul era și el cenușiu. Călătorise dincolo de linia ploilor.

Urcă pe scara înnegrită de fumul de la fabricile moarte de mult, pregătindu-se pentru momentul când avea să-i vadă fața, să-l vadă pe noul bărbat și să-i înapoieze cheile.

Mama lui JinJin deschise ușa micului apartament, toată numai zâmbete, iar Bill păși înăuntru, unde își dădu seama că femeia era singură.

Ea îl pofti înăuntru și în timp ce îi făcu ceai, vorbea rapid în mandarină, cu numai câte un cuvânt în engleză pe ici-colo.

— Tata. Bolnav. Guangxi.

— Guangxi?

Dar asta era în sud. Asta era în celălalt capăt al țării. Duse ceașca la gură și se fripse. Asta era acolo unde munții priveau spre Vietnam, acolo unde urmăriseră ei pescarii cu păsările lor. Asta era acolo unde îl văzuseră pe tatăl ei, iar Bill îi dăduse bani omului, iar JinJin se uitase în altă parte.

— Guangxi! repetă mama ei. Guangxi!

Avea un ziar și i-l arătă. Era o hartă a țării pe prima pagină, cu ultimele știri despre taifunuri și inundații și, cu toate că era un ziar chinezesc și nu putea să citească nici un cuvânt, înțelegea totul.

Pentru că titlul mare de pe prima pagină nu era decât un număr: 20 000 000 - spunea. Douăzeci de milioane. Numărul celor strămuțați.

Zhejiang, Fujian, Jiangxi, Hunan, Guangdong, Guangxi. Nu mai era nici un colț din sudul și estul Chinei care să nu fi fost afectat. Era imposibil de cuprins cu mintea. Era un teritoriu mai mare decât toată Europa de Vest.

Mama ei bătu cu un deget butucănos în partea de jos a hărții, chicotind de veselie. Apoi el își dădu seama că râsul ei era acel răspuns la dezastru specific chinezesc. Era îngrozită.

— Aici! Aici!

JinJin era în celălalt capăt al țării. Era cât de departe se putea, în sud, la Guangxi, cu tatăl ei și noul bărbat.

Era în sud, printre inundații.

Bătrâna rânji, arătându-și dinții maro, pătați de ceai. Odinioară îl înnebunise acest obicei de a răspunde dezastrului cu încântare. Dar acum înțelegea. Își împachetau durerea într-un zâmbet. Râsul lor în fața dezastrului era ca un bandaj aplicat pe o rană. O mângâie pe bătrână pe braț și dădu din cap. Își camuflau durerea într-un zâmbet. Asta făcea ea. Asta făceau toți.

Înțelegea acum și el.

Schimbă patru avioane ca să ajungă la Guilin.

De la Changchun zbură spre sud și spre vest la Xian și apoi la Chongqing. La Chongqing așteaptă împreună cu turiștii care fuseseră pe râul Yangtze, iar apoi aceștia pleacă cu avioane spre Beijing, iar Bill își petrecu noaptea în terminalul aeroportului. Dimineața se trezi și dădu cu ochii de două bătrâne în fața lui. Privirea îi fu atrasă de picioarele lor anormal de mici. Se uită în altă parte, consternat, și apoi se uită din nou la ele.

Bătrânele erau scunde de statură, însă cu toate acestea picioarele lor erau ca de păpuși, ca de jucării, ca de o altă vârstă. Știa că fuseseră legate chiar înainte ca una din ele să-și scoată absentă papucul din picior ca să-și maseze degetele deformat.

Jumătatea de sus aabei piciorului era ca un membru pipernicit ce fâlfâia precum o ușă în vânt. Își puse papucul înapoi și se uită în gol, prin Bill.

Dintr-odată fu anunțat zborul lor, iar ele se ridicară și se grăbiră spre poarta de îmbarcare, cu biletele în mâini. Le urmări plecând. Picioarele lor nu fuseseră legate, ci distruse. Parcă ar fi fost ținute în menghină, nu într-o eșarfă. Picioarele pe care le văzuse erau ca un memento al vechii Chine. Dar pentru bătrâne erau doar niște picioare. Asta fuseseră timp de ani, zeci de ani, o viață de om. Asta era ciudat. Normalitatea tuturor acestor lucruri.

Se gândise că nu va supraviețui pierderii ei și se înșelase. Va trece peste asta. Va fi dureros, dar el va

trăi și la fel va face și ea. Bill se uită la bătrânele care se îndreptau spre poarta de îmbarcare.

Te obișnuiești cu toate.

Era singurul pasager al zborului pentru Guilin.

Stewardesa se așază pe scaunul de lângă el, își legă bine centura de siguranță și îl strânse de mână, în timp ce pilotul reuși să aducă aeronava la sol. Loviră pista de aterizare, se ridicară puțin, loviră pista din nou și intrară într-un fel de jet de apă. Bill simți apa pe pistă trăgând în jos trenul de aterizare, încercând să-l răstoarne.

Dar pilotul frână cu un scârțâit ca de cauciuc, iar aparatul de zbor se opri într-un zid de apă. În timp ce avionul rulă apoi ușor spre locul lui de la terminal, stewardesa vomită în liniște într-o pungă de hârtie. Bill își lipi fața de geam. Afară ploaia cădea fără încetare.

În aeroport era haos. Parcă tot orașul încerca să plece. Uniformele verzi ale celor de la siguranța publică se vedeau peste tot, ținându-i în frâu pe oameni. Bill își croi drum prin mulțime, mergând în direcția opusă.

Birourile de închirieri mașini erau abandonate, așa că ieși la șirul de taxiuri. Era gol, iar el stătu acolo ascultând vântul, neștiind ce să facă. Șuierul vântului părea un avertisment, o lamentare. Nu mai auzise niciodată asemenea vânt. Un taxi Santana roșu vechi

trase și din el începu să coboare o familie încărcată de valize. După ce îi plătiră șoferului, Bill își vârî capul pe geam.

— Trebuie să ajung la Yangshuo, spuse Bill. Un sat lângă Yangshuo. Își dădu seama că nici măcar nu cunoștea numele satului unde locuia tatăl ei. Dar își amintea șoseaua. Putea să-l conducă acolo.

— Yangshuo nu, spuse șoferul. Drumurile tot închise Yangshuo.

Bill își deschise portofelul și scoase din el toți banii pe care îi avea și îi îndesă în mâna șoferului, închizându-i apoi pumnul cu banii în el. Șoferul cercetă ghemotocul de yuani și-și arătă dinții galbeni.

Avea respirația rău mirositoare.

— Drumul tot închis, zise el cu regret, deși nu făcea nici o mișcare să-i înapoieze banii.

— Cât de aproape se poate, spuse Bill, urcând în mașină.

Șoferul se uita țintă în față, mormăind ceva pentru el însuși, în timp ce vântul făcea ploaia să cadă orizontal.

„Ploaie într-o parte, se gândi Bill. Cum se obține ploaia orizontală?” Un val continuu de trafic și de pietoni venea din direcția opusă, croindu-și drum spre aeroport. Peste tot erau valize care fuseseră lăsate jos sau aruncate, sau azvârlite de pe plasele de pe acoperișul mașinilor. Peste tot erau crengi de copaci și bucăți de reclame stradale. Copacii și

reclamele erau primele lucruri care cădeau într-un taifun, își dădu el seama și, uitându-se pe geam, i se părea că parcă nu mai fusese niciodată la Guilin, parcă visase timpul petrecut aici.

Vârfurile munților calcaroși se pierdeau în ceață, însă râul era cel care făcea ca locul să i se pară complet necunoscut, ca și cum nu-l mai văzuse niciodată.

Râul ieșise din matcă și transformase totul.

Câmpurile de orez erau acum lacuri și arătau de parcă ar fi fost acolo de o mie de ani. Pe râul unde se uitaseră la pescarii cu cormorani se afla o barjă încărcată cu ceva ce semăna a nisip, dar plutea în derivă abandonată. Și cum se uita Bill la ea, barja se despică în două, cu un trosnet ca de fulger.

Se forța să vadă membrii echipajului luptându-se pentru viața lor. Nu apăru nimeni, iar cele două jumătăți imense rupte se scufundară repede sub ape. Apoi dispărură, de parcă nu fuseseră acolo niciodată sau parcă doar își imaginase barja.

Nu era deloc poliție atât de departe de aeroport. Aici erau doar soldați din AEP, Armata de Eliberare a Poporului. Văzu un grup de oameni care pescuiau ceva din râu și îl așezară pe o foaie de cort pe marginea drumului. Era trupul unui alt soldat.

— Nu drum Yangshuo! strigă șoferul, dându-se înapoi la vederea cadavrului înecat.

— Condu mai departe! strigă Bill în spatele lui, iar acesta conduse, în timp ce Bill se simți prost pentru că ridicase vocea la om, pentru că știa că nu va putea ajunge la ea fără ajutorul lui.

Bill era sigur că aveau să reușească. Dar apoi ajunseră la o baricadă, erau soldați peste tot, cu camionul lor parcat într-o parte a râului, blocând totul, iar un soldat le făcu semn cu un steag să se oprească. Scoase capul pe geam, iar Bill își dădu seama că le spunea să se întoarcă. Dincolo de soldați, Bill vedea că drumul se pierdea sub noroaie. Parcă era un râu maro închegat, care se ascunsese sub deal. Șoferul se văicărea întruna.

— Mai e alt drum? întrebă Bill. Mai e alt drum spre Yangshuo?

— *Acesta* drum Yangshuo, spuse șoferul, lovind volanul cu pumnul, în timp ce soldații începură să țipe la el, gesticulând și mai violent. Șoferul începu să întoarcă taxiul.

— Du-te dracului, omule, OK? îi spuse el lui Bill, cu accent american.

Bill își scoase ceasul de la mână.

— Acesta este un ceas bun, OK? Face o grămadă de bani. O grămadă de bani, OK? Ia ceasul ăsta și găsește alt drum.

Șoferul îi arătă lui Bill încheietura mâini. Avea deja un ceas. Ba era chiar un Rolex. Probabil că era fals, dar oricum era un Rolex și era evident că nu voia

altul. Bill își scoase portofelul gol și îi oferi șoferului cârdul său de credit negru American Express. Șoferul întoarse privirea.

Bill coborî din mașină, lăsându-și geanta pe bancheta din spate și începu să meargă spre soldați. Cineva îl apucă de braț. O femeie tânără, cu părul roșu și accent irlandez. Un fel de voluntar.

— Nu puteți merge acolo, îi spuse ea. Bântuie bolile acolo. Febră tifoidă, febră Dengue, malarie.

El dădu din cap politicos și merse mai departe. Femeia strigă ceva, dar vântul bătea prea tare, iar el nu înțelese. Ajunse la soldați. Erau foarte tineri.

Aveau puști pe umeri. Se uitau la noroiul care aluneca. Trecu pe lângă ei. Brațul unui copil se ițea de sub noroi. Bill simți că i se face pielea ca de găină de groază, dar merse mai departe aplecat înainte, împotriva vântului. Auzi voci răstite în chineză și, mai în urmă, irlandeza care îi tot repeta că nu poate să meargă acolo. Apoi simți că niște degete îi pătrundeau în braț, se întoarse și puse mâinile pe pieptul tânărului soldat și doar cu atâta forță cât îi era necesar, îl împinse în spate. Soldatul se împotmoli doi pași în spate și dintr-o singură mișcare își dădu pușca jos de pe umăr și-l lovi cu patul puștii pe Bill în față.

Nu ar fi căzut, dar nu-l mai țineau picioarele și se clătină ca beat, iar în ochi vedea doar lumini roșii și galbene. Fusese izbit pe partea dreaptă a feței și încă

mai simțea lovitura, de parcă ar fi fost lovit încontinuu. Senzația pornea de la aproximativ cincisprezece centimetri de sub sprânceană până chiar deasupra pomelului. Durerea îi umplea capul, un balon de durere care parcă se umfla tot mai mult cu fiecare secundă, dar răul cel mai mare era la ochi. Ochiul său drept. Sprânceana și pometele absorbiseră cea mai mare parte a loviturii, dar fusese lovit și în ochiul drept, iar când se mai estompară luminile roșii și galbene, niște stele negre îi apărură în vederea încețoșată.

Bill îi adresă soldatului un zâmbet bolnav, nesigur, și se întoarse și pași ascultător înapoi pe drum. Soldatul îl urmări plecând și ținând pușca ca pe o bătă, în caz că se mai întorcea. Taxiul plecase, dar irlandeza stătea în același loc.

— E de la apele stătute, spuse ea, ca și cum conversația lor nu se întrerupsese deloc. Boala Țânțarii și apa stătută.

Bill nu știa despre ce vorbea femeia. Deja uitase de boală. Partea dreaptă a feței îi pulsa Stelele negre plonjau și săreau, parcă purtate de vânt și ele.

— Mai este vreun drum spre Yangshuo? întrebă el, fiicându-și încet falca Era stropită de sânge, dar nu mult. Clipi repede, încercând să-și limpezească vederea Stelele negre continuară să-i zboare în față, distrăgându-l și sperându-l. Își închise ochiul drept.

Celălalt era în regulă Chiar trebuie să ajung la Yangshuo.

Irlandeza părea înțelegătoare.

— Aveți familie acolo? întrebă ea iar el nu știu ce să răspundă.

Cobori dealul prin noroi. Soldații erau pe drum, deasupra lui. Vedea cioturi de copaci care fuseseră tăiați și râul maro înghețat care se strecurase peste drum. Dealul arăta de parcă se prăvălise cu totul. Stele negre îi rătăceau în fața ochilor. Dar ochiul i se închidea acum, iar stelele negre nu mai erau așa de rele.

Pământul era lipicios de noroiul ud. Coborând panta, căzu aproape imediat, cu fața înainte, pe palme și genunchi. Se ridică încet, ținându-se de un ciot de copac ca să se sprijine, cu palmele și pantalonii plini de noroi. Merse mai departe, dar mai atent acum, pe margine, cu pantofii împotmoliți în mâl.

Trecu prin noroi, merse înapoi pe șosea și prin traficul amorțit. Auzea un elicopter deasupra lui. Merse mai departe. Simțea că știa acest drum, dar când ajunse la satul tatălui ei, era aproape să iasă din el până să recunoască locul.

Râul era un potop mare și maroniu. Nu erau corturi. Nu erau câmpuri. Toate câmpurile și corturile dispăruseră. Un munte de noroi alunecase

chiar până la marginea satului, îngropând școala și spălând locul de orice reper. Se uită în jur, complet dezorientat.

Parcelele mici de orez pe care și le amintea erau acum doar un lac sticlos. Auzi un sunet și nu putu să-și dea seama ce era. Un bubuit venea parcă din mijlocul pământului. Era ca un tunet subteran. Bill se sperie. Dar acesta era locul, chiar dacă totul se schimbasese.

Nu putea să dea de casa tatălui ei. Se uită împrejur la lumea de noroi care invadase acest loc. Atunci o văzu. Proptită cu niște bârne mari. Casa de alături dispăruse. Pur și simplu dispăruse. Auzi din nou sunetul și de data asta înțelese. Noroiul bubuia în inima pământului.

Ceva îi căzu pe mână, iar el îl plesni și îl omori. Un țânțar cu dungi albe și negre. Elicopterele de pe cer parcă îl urmăreau. Intră în casa tatălui ei. JinJin stătea pe marginea unui pat de o persoană, cu ChoCho în brațe. Tatăl ei era întins pe pat, tremurând incontrolabil. Bill făcu câțiva pași înainte. Bătrânul avea o iritație roșie pe față. Bill se uită la ei cu mirare. N-ar fi ghicit niciodată că ea ar fi venit la tatăl ei. Crezuse că anii de violență îi omorâseră sentimentul datoriei față de bătrân. Dar nimic nu putea să-i omoare acest sentiment.

— William, spuse ea, parcă îl aștepta. Fața ta.

Pe perete se afla o oglindă spartă. El se uită în ea și-și văzu ochiul drept negru îngropat sub o vânătăie purpurie. Se întoarse și nu se mai uită în oglindă. Stelele negre dispăruseră, iar el se bucura. Observă că iritația roșie de pe fața bătrânului apăruse și pe fața copilului.

— Ce s-a întâmplat cu ei? întrebă el.

— Bolnavi de la țânțari, explică ea. De la apa rea.

Febră Dengue. Irlandeza avea dreptate. Își puse brațele în jurul lui JinJin, iar afară auzea tonele de noroi bubuind și mișcându-se. Sau poate doar își imagina el. De noroi îi era lui fiică. Nu-l speriasse pe drum, dar îl speria acum. Uite! Din nou zgomotul de afară. Și mai tare. Era real. Puteau să moară cu toții astăzi.

— Trebuie să plecăm de aici, spuse el, sărind în sus, gata să plece. Trebuie să plecăm, JinJin.

— Soldații vor veni după noi, spuse ea, arătând în tavan. Încă se auzeau. Elicoptere, adăugă.

— Nu vine nimeni. Bill se uită în jurul lui în colibă.

Lipsea ceva. Se uită țintă la ea, încercând să se concentreze.

— Ascultă-mă! spuse el, îngenunchind lângă ea, simțind aproape vie boala din acest loc. Copilul îl speria. Copilul nu plângea. Nu vine nimeni! spuse el. Elicopterele nu vin. Știi de ce? Pentru că nu pot să aterizeze. Își dădu seama că înțelegea totul foarte

clar. Elicopterele care survolau amenințătoare pământul transformat într-o mocirlă schimbătoare puteau să-i vadă, dar nu puteau să atingă pământul. Vor să ne ajute, dar nu ne pot ajuta, așa că trebuie să ne ajutăm singuri.

JinJin zâmbi slab.

— Soldații sunt atât de minunați, spuse ea.

Era cu adevărat patrioată, chiar credea cu adevărat. Poate că toți erau.

— Soldații sunt atât de minunați, dar nu ne pot ajuta, repetă el, ridicându-se. Drumurile au dispărut. Toți sunt împotmoliți. Trebuie să ne ajutăm singuri. Trebuie să plecăm acum sau vom muri. Se uită împrejur prin încăpere: Unde este prietenul tău?

— S-a întors la Guilin, spuse ea, iar vântul se întetea afară. Numai tu ești, William.

Ea tot nu se mișca. Auzeau respirația bătrânului, ploaia care cădea pe acoperișul împletit, vântul suiera, iar el aproape că simțea cantitatea enormă de noroi de afară, așteptând să îi îngroape de vii pe toți.

JinJin rămase unde se afla, iar Bill văzu pentru prima dată că era paralizată de epuizare. Câte nopți petrecuse fără somn, având grijă de tatăl și de fiul ei? Bill îl luă pe ChoCho din brațele ei și îl înfășură în toate păturile pe care le găsi. Apoi îl ajută pe tatăl ei să se ridice din pat. Dacă putea să stea în picioare, atunci putea să meargă, iar dacă putea să meargă,

atunci putea să supraviețuiască. Puteau să supraviețuiască cu toții.

— Eu această fată tată, îi spuse bătrânul lui Bill, aplecându-se asupra lui, iar Bill dădu din cap, suportând greutatea bătrânului. Toată fața acestuia era plină de pete roșii.

— Ascultă-mă! Nu pot să-i car pe amândoi. Nu pot să car pe toată lumea. Nu pot. Bill întinse copilul letargic.

— Înțelegeți?

Bătrânul își luă în brațe nepotul.

Bill o ridică pe JinJin în picioare, o luă în brațe și o scoase afară din cocioabă. Bătrânul se țâra în urma lor, cu băiatul în brațe. Bill o căra în brațe prin noroiul plin de corpuri pe jumătate sau pe trei sferturi îngropate în nămol și printre casele în paragină și viețile acelea ruinate, înjurând cerurile și apoi spunând: „Te rog, Doamne! Te rog, Doamne!”, până când fu prea obosit ca să mai facă chiar și asta.

Ajunseră la șosea. Bătrânul rămânea în urmă. Dar încă mergea. ChoCho era tot în brațele lui. Bill se așază pe ciotul unui trunchi de copac, cu JinJin alături, rezemată de el, aproape adormită, și îi permiseră bătrânului să-i ajungă din urmă și să se odihnească, și rămaseră mai departe să se odihnească, până când Bill auzi un sunet. De pe dealul de deasupra lor, din pământul de sub ei. Amestecat cu vântul groaznic, sunetul a ceva din

adâncuri, gata să erupă și să-i devoreze. Apoi se ridică și merseră mai departe. Bătrânul rămase în curând în urmă Bill strigă la el să meargă mai departe, iar JinJin îl ținea cu brațele încolăcite în jurul gâtului lui, iar el îi simțea respirația pe față, și era ca și cum mai erau încă iubiți.

Ajunseră la baricadă și numai atunci el simți că nu mai poate de oboseală Bill se prăbuși în brațele unui soldat al AEP și simți că i-o ridicau pe JinJin din brațe și cineva îl ținea aproape și nu-l lăsa să cadă, ca și cum atingerea umană ar fi rezolvat totul.

La adăpost îl înveliră într-o pătură și îi dădură o sticlă de apă și un castron de tăieței instant.

Nu erau haine uscate ca să se schimbe, dar se simți bine în pătură și înghiți tăieței, la început prea repede, aproape că îi veni greață și apoi mai încet, ca un copil care învață să mănânce, apoi linse bolul de plastic când se termină, încercând să ia și ultima picătură de bunătate.

JinJin plecă la spital cu copilul și cu tatăl ei. Bill era încă stupefiat că o găsisese aici. Aceasta era acea parte din ea pe care nu și-o imaginase niciodată.

În ciuda tuturor lucrurilor care se întâmplaseră, ea era tot fiica tatălui ei și nu ezitase să meargă la el atunci când avusese nevoie. Crezuse că o cunoaște mai bine decât oricine din lume. Dar poate că nu știa absolut nimic despre ea.

Bill își dădu seama că-i tremurau mâinile și se uită la ele cu ochiul bun, dorindu-și să se oprească din tremurat. Dar continuau să tremure, de șoc, de frig și de ușurare.

Se uită în sus la cer. Ceva nu era în regulă cu cerul. Era altfel. Își dădu seama că se opriseră ploile și vântul nu mai bătea cu putere. Și abia atunci își aminti de chei.

Băgă mâna în buzunar și căută. Nimic. Se pierduseră undeva în noroi, pe deal, la barieră, pe bancheta din spate a taxiului, uitată într-o tavă de plastic de la securitatea unui aeroport pe care n-avea să-l mai vadă niciodată. Nu conta. Nu conta. Nu venise atâtea mii de kilometri ca să-i înapoieze niște chei. Acum înțelegea acest lucru.

Își spusese că venise să înapoieze niște chei, dar acum înțelegea că venise ca să îi spună lui JinJin Li că o iubise, să-i spună că inima lui nu se schimba așa de ușor și să-i spună la revedere.

Apartamentul era gol când ajunse acasă.

Era după-amiaza târziu a doua zi. Trebuiau să fie aici. Era zi de școală, luni, și orice vor fi făcut trebuiau să fie aici deja.

Bill își scoase hainele murate de noroi și, uitându-se în coșul de rufe, hotărî că mai bine le aruncă într-o pungă și apoi în coșul de gunoi. Totul. Erau distruse. Apoi merse la duș și stăm sub cea mai

fierbinte apă pe care o putea suporta până când văzu stele negre pe ochiul rănit și crezu că leșină.

Ieși de la duș, găsi un tricou și niște blugi și merse la fereastră. Vremea în sfârșit se îmbunătățea.

Norii se rostogoleau pe cer, iar cerul la apus se lupta să apară în spatele lor. Curtea de la Paradise Mansions era părăsită. Soția și fiica lui parcă dispăruseră. Încercă să o sune pe Becca pe telefonul mobil, dar îi răspunse doar căsuța vocală. Lăsă un mesaj, anunțând că se întorsese, iar vocea sa răsună slabă și ciudată în apartamentul gol.

Veni vremea cinei, apoi trecu, și tot nici un semn. Nu mănăcă nimic. Parcă plutea. Chiar și lumina slabă a soarelui apus de la fereastră parcă plutea. Se așeză pe canapea și-și masă tâmplele, dar zvâcnetul nu se potolea. Era pierdut, își dădu el seama. Nu se simțise niciodată atât de pierdut. Închise ochii și probabil că adormi, pentru că se trezi tresărind și sări în sus când auzi cheia în broască. Apoi își văzu fiica. Ținea în mână un balon roz pe care scria „Shanghai Zoo“.

— Ce-ai pățit la ochi? întrebă ea.

El își duse mâna la față.

— M-am lovit, îngerăș.

Holly făcu o mutriță.

— Arată groaznic!

— Mâine va fi mai bine, o asigură el.

Ea îl lovi ușor cu balonul peste picioare.

— Am văzut ursuleții panda roșii, îi spuse ea. Și maimuțele aurii.

El zâmbi.

— Ești sigură că nu este invers?

Ea păru încurcată.

— Ce?

— Ești sigură că nu era o maimuță roșie și un urs panda auriu?

Holly scutură capul, îi cunoștea șmecheriile.

— Tați, oftă ea. Trebuie să nu mai fii așa de prostul.

Becca plecase în bucătărie, iar el nu-i văzu fața. Era la frigider, scotea ceva de băut. Probabil că luaseră cina în oraș.

Holly merse în camera ei. O auzea jucându-se. Nu, își dădu el seama. Citea. Deja citea. Îi fusese așa de dor! Se ridică simțind că fiecare mușchi din corp îl durea. Picioarele, brațele, spatele. Merse la soția sa și îi văzu fața în lumina care venea de la frigider.

— Am crezut că ați plecat, spuse el, iar ea se întoarse să se uite la el. Avea trei cutii de carton în mâini. Suc de portocale pentru Holly, de afine pentru ea și lapte pentru ceaiul lui. O băutura pentru fiecare.

Ea scutură din cap.

— N-am plecat, spuse Becca simplu. N-am plecat.

Becca puse pe masă băuturile și rămase în picioare în fața lui. Întinse mâna și îi atinse ușor fața

zdrobita, ținu mâna acolo puțin, iar el ar fi vrut să nu-i mai dea drumul.

Își amintea.

29

— Aici este Suzy Two, le spuse Bill nou-veniților. Toată lumea vine la Suzy Two.

Afacerile mergeau bine. Tortul devenea din ce în ce mai mare. Firma nu mai putea să facă față la atâta muncă. Așa că Devlin zburase la Londra și, peste o lună și ceva, sosiră doi avocați cu contracte pe doi ani și vise de pensionare anticipată.

În prima lor seară în Shanghai, Devlin și Bill îi scoaseră la cina pe Bund, iar apoi Bill i-a dus să bea ceva pe Mao Ming Nan Lu.

Cu râul de după lungul drum, beți și liberi în sfârșit de lanțurile casei, se uitau nevenindu-le să creadă prin Suzy Two. Fetele de la bar. Fetele de pe ringul de dans. Fete peste tot. Nu știuseră niciodată că erau atâtea femei în lume.

Prima lor seară în oraș, se gândi Bill, și aproape că îi invidia, în timp ce făcea semn să li se aducă Tsing Tao la toată masa. Clipi la luminile puternice. Stelele negre aproape că-i dispăruseră din privire, dar luminile aveau câte o aură, ca un halou de ceață. Întoarse privirea într-o parte, amintindu-și prima lui seară în Shanghai.

Jenny One trecu pe lângă ei arătând dintr-odată mult mai bătrână. Îi luă mâna lui Bill și îl sărută cast pe amândoi obrazii. Zâmbi trist și apoi merse mai departe. Bill ar fi vrut s-o întrebe ce se întâmplase cu francezul?

Tipii cei noi erau asaltați de femei. Atârnau de brațele lor, îi întrebau de unde veneau, își unduiiau șoldurile și încercau să-i încurajeze să danseze, pentru că atunci nu mai trebuiau să vorbească.

— Bill - fetele acestea? spuse unul din tipii cei noi.

Cumva, era o întrebare, deși Bill nu știa exact care era întrebarea. În spatele lui se afla o țipă înaltă, cu brațele lungi în jurul taliei bărbatului, iar două mai scunde îl flancau de o parte și de cealaltă, una ca o păpușă și drăguță, cealaltă mai plinuță și cu sânii mari. Bill nu le recunoștea. Parcă Suzy Two era plin de nou-venite. Femeile îl țineau de mâini pe bărbat, încercând să-l convingă să se lege pe melodia lui Eminem, *Shake That*. Bill își dădu seama că ceva gen Elgar era mai degrabă genul lui. Individul era acel gen de englez de modă veche - cu mărul lui Adam mare și cu ochelari, și cu un accent care vădea educație privată. Îl chema Harry nu-mai-știu-cum. Arăta ca și cum se chinase toată viața să cunoască fete. Dar chiar și Harry nu-mai-știu-cum nu mai trebuia să se chinuie cu asta în Shanghai, se gândi Bill. În șase luni, Harry nu-mai-știu-cum avea să se

creadă Errol Flynn. În șase luni, avea să fie cocoșelul de pe Bund. Dar, deocamdată, ochelarii îi erau ușor aburiți de emoție.

— Îți povestesc eu despre fetele astea, spuse celălalt tip. De-abia coborât din avionul de la Heathrow, se credea expert.

Bill îl măsură din cap până-n picioare. Blond, tuns scurt, antrenat oarecum la meciurile de fotbal de duminică dimineața, îl chema Nigel cumva. Nu era atât de evident copleșit ca și Harry nu-mai-știu-cum. Probabil beneficiase de un „pachet“ de vacanță de două săptămâni în Thailanda, presupuse Bill. Probabil că avusese parte de o masturbare la Patpong și acum se credea Marco Polo.

— Fetele astea sunt curve, explică Nigel sigur pe el. Întinse mâna și strânse un sân puțin prea taie. Fata se strâmbă de durere și se retrase scârbită.

Bill inspiră și se abținu să nu explodeze.

—Nu le numi așa, spuse el. Te rog să nu le spui niciodată așa.

Omul se uită la Bill pus pe sfadă, dar nu comentă. Bill se pregătea să devină partener. Era plătit mai bine decât oricine în firmă. În curând, Bill avea să fie șeful lor. Ar putea să le facă viața mizerabilă.

— Atunci ce sunt? întrebă Harry nu-mai-știu-cum. Ochii lui mici dispăruseră complet în spatele ochelarilor aburiți.

Fata cea grăsună cu sânii mari avea o mână în buzunarul pantalonilor lui și îi spunea celeilalte că nu găsește nimic. Aceasta nu este o societate respectuoasă", se gândi Bill.

— Dacă nu sunt curve, atunci ce sunt? întrebă din nou Harry nu-mai-știu-cum.

Bill sorbi lung din sticla de Tsing Tao. Voia s-o lase mai moale cu berea. Voia să nu mai vină la Suzy Two. Nu era ghid turistic. Să-și găsească singuri modalitățile de petrecere a timpului. O ploaie de stele negre îi trecu prin fața ochilor și apoi dispăru.

— Sunt doar practice, explică el.

I se spusese că ele nu simt dragostea așa cum simte el dragostea - că ele răspundeau la acte de bunătate și generozitate cu tot trupul și cu toată inima, dar că aceasta nu era dragoste, i-au spus ele, nu în sensul occidental de un singur, adevărat, partener de viață, iubitul neîntâlnit, în sfârșit găsit. Nu dragoste din aceasta, ca dragostea de acasă, așa cum trebuia să fie, i-au spus ele. Nu dragostea adevărată, așa cum se înțelegea în Vest.

Ele erau doar foarte practice atunci când venea vorba despre dragoste, i-au spus asta până când ajunsese să creadă, până când înțelesese ce voiau să spună, și înțelesese că „noi, în Vest, nu suntem practici deloc - noi pur și simplu simțim, noi doar facem acel pas dincolo de marginea prăpastiei și aterizăm acolo unde ne duce inima".

Orientul este practic. Orientul nu-și permite să iubească. Occidentul este romantic. Pentru că Occidentul își permite să iubească.

Dar ajunsese să creadă că, nu se știe cum, el și JinJin schimbaseră locurile. Ajunsese să creadă că ea, nu se știe cum, încetase să mai fie practică și ajunsese să se molipsească de conceptul occidental al dragostei - și-l iubea chiar și atunci când bunul-simț îi spunea să se retragă, îl iubea chiar și atunci când creierul îi spunea să-și caute pe altcineva, îl iubea când toate instinctele din sufletul ei îi spunea să fie practică - tot îl iubea, îl iubea după toată durerea și trădarea, și tristețea, și continua să-l iubească chiar și atunci când nu era înțelept s-o facă și chiar și atunci când acest lucru nu-i mai aducea fericirea.

Și Bill se schimbase la rândul său. Începuse crezând că era diferit de bărbatul însurat în Porsche argintiu care o adusese la Paradise Mansions. Bill credea că este mai bun decât acel bărbat pentru că avea inimă bună, pentru că îi păsa de ea într-un fel mai profund, mai adevărat decât acel bărbat și pentru că dragostea lui pentru ea era reală. Dar chiar și atunci când credea că o iubea cu-adevărat, nu putea să nege că emitea pretenții de la JinJin.

Investise atât de mult din tot ce avea de dat, riscase să piardă tot ce iubea și-și spusese că - spre deosebire de bărbatul cu Porsche argintiu - nu aștepta nimic în schimb. Asta nu era adevărat. Ceea

ce aștepta în schimb era ca ea să-l iubească și să continue să-l iubească ca și cum el deținea contractul de chirie pe inima ei. Amândoi aveau să fie dezamăgiți.

Era el oare mai bun decât bărbatul care o ținuse la Paradise Mansions? Nu, Bill își dădea seama acum că era mult mai rău decât acela, pentru ca îmbrăcase totul în dragoste. Dar atunci când JinJin Li își aminti în cele din urma să fie practică și plecase, când contractul dintre ei fusese rupt în sfârșit, el se simțise totalmente și fără tăgadă trădat și răspunsese cu o amărăciune care credea că avea să-l sufoce.

”Bill, te porți ca un prost romantic din Vest, își spunea el. Te porți de parcă ea ar avea puterea să-ți frângă inima.”

Și știa că acest lucru pur și simplu nu era practic.

Biroul era întunecat acum.

Singura lumină venea de la cutia de bijuterii sclipitoare care era Pudongul în orele serii și de la strălucirea ecranului laptopului lui Shane. Strălucea pe fața lui Alice Greene în timp ce ea copia fișierele, iar Bill se întreba ce vedea ea. Corupție și dreptate, se gândea el, cupe și premii. Totul era amestecat la ea, se gândi el. Dorința pentru o lume mai bună, nevoia de o viață mai bună. Lăcomie și conștiință. Poate că totul era amestecat la toată lumea.

— De ce păstra toate chestiile astea? întrebă ea, fără să ridice privirea de pe ecran. Vreau să spun - chiar dacă acest personaj, președintele Sun, trebuie să fie răsplătit de către nemți, de ce să păstreze înregistrarea acestui fapt?

— Pentru că el era un avocat bun, spuse Bill. Și un om bun.

Ea pufni.

— Acesta este un oximoron, nu-i așa? Se uită peste umăr și zâmbi. Glumeam doar.

— Mai ai mult? Bill voia ca ea să-și ia ce-i trebuie și să plece de-aici. Mai avea de făcut ceva în noaptea asta.

— Gata, spuse ea.

Erau poate o duzină de CD-uri pe biroul lui Bill. Ea le adună ca un dealer de cărți de joc și le strecură în rucsacul de umăr. Bill o conduse la lift.

— Mulțumesc, zise ea. Vorbesc serios, Bill. Ai făcut ceea ce trebuie.

— Există prima dată pentru orice, spuse el.

Când rămase singur, își descuie biroul și scoase o cutie de pantofi. O deschise și frunzări dovezile timpului petrecut împreună la Guilin, Changchun, Shanghai. Pe barcă, în jos pe Yangtze, cu cele trei strâmtori afară, lângă fereastra cabinei lor. Toate fotografiile lor. Cutia era înțesată. Atât de multe fotografii. Iar acum trebuia să le distrugă. Duse cutia la mașina de tocat hârtii.

Erau prea multe. Avusese o nevoie fanatică de a înregistra fericirea lor. Oare toate erau așa? Sau doar JinJin? Nu știuse niciodată ce era tipic chinezesc și ce era tipic JinJin. Acum n-avea să știe niciodată. Nu mai conta. Începu să hrănească cu amintirile lui mașina de tocat documente. La sfârșit, erau doar două poze pe care nu le putea distruge.

Fotografia pentru pașaport pe care și-o făcuse în vara de dinainte de a-l cunoaște pe el. Singura fotografie de pașaport în care cineva arăta bine. Ochii mari care se uitau în cameră, buzele umede, gura închisă, frumusețea intactă, șarmul bleguț ascuns cu succes. Cea de-a doua fotografie pe care nu se îndura s-o distrugă era cea în care ei doi dansau, poza făcută de americanii aceia mai în vârstă după cina pe vapor pe Yangtze. Aproape că era o glumă, Bill și JinJin dansând pe muzică pop chinezească pe micul ring de dans al vaporului. Dar turistul în vârstă le spusese că arătau așa de fericiți și atât de potriviți împreună, încât insistase ca JinJin să le dea aparatul de fotografiat ca să poată înregistra momentul. Amândoi erau recunoscători și mișcați, chiar dacă Bill nu putea spune cu exactitate dacă bătrânul american era sfânt sau nebun. Poate un pic din fiecare. Și în orice caz, bătrânul american se înșelase în privința lor. Pentru că atât de repede după ce fusese făcută acea poză, relația lor se terminase pentru totdeauna. Poate că acesta era motivul

perfect pentru a face poza. Poate că turistul bătrân de pe acel vapor groaznic de croazieră știa că n-avea să dureze.

Bill își strecură cele două fotografii supraviețuitoare în portofel și apoi rămase acolo, năucit, cu ochii la aparatul de distrus documente și la teancul de hârtie lucioasă de sub ea.

Nu trebuia să fie așa. Crezuse că ar putea cumva să facă un pas înapoi și să se retragă din mica relație pe care o împărtășeau, ca și cum ceea ce socotea partea reală a vieții lui - Becca și Holly, familia și casa, soția și copilul - ar putea să rămână neatinsse de sentimentele lui pentru JinJin.

Se înșelase.

Acum dovezile se redusese la două fotografii supraviețuitoare: fotografia de pașaport și poza cu ei dansând pe vapor. N-avea de gând să le țină pentru totdeauna, doar puțin, și când aveau să dispară și acestea, nu va mai exista nimic care să arate că se cunoscuseră vreodată, cu excepția a ceea ce purtau în ei înșiși.

Poate că ceea ce îl omorâse pe tatăl lui avea într-o bună zi să vină după el. Peste cincizeci de ani sau săptămâna viitoare. Nu conta. Tot va mai avea timp să distrugă cele două fotografii. Cum se numea acest lucru? A, da. A-și pune ordine în viață.

Va face acest lucru. Își va pune ordine în viață. Într-o bună zi. Dar nu putea să facă acest lucru încă. Nu încă. Nu putea încă.

Bill merse la lift și apăăsă butonul. Liftul veni, iar el rămase acolo uitându-se la el. Ușile se închiseră, în timp ce el se întorcea în birou, unde îndesă și ultimele două fotografii în aparatul de distrus documentele.

„Trebuie să-ți amintești vremurile rele, se gândi el. Este singurul mod de a trece peste asta. Este singurul mod de a merge mai departe. Nu trebuie să-ți amintești vremurile bune. Le negi. Le uiți. Doar așa treci peste asta. Doar așa poți să-ți vezi mai departe de viață.”

Fotografia de pașaport. S-a dus. Poza cu ei dansând. S-a dus. Orice urmă a ei și a lor este distrusă de-acum. Era singura cale. „Amintește-ți vremurile rele“, se gândi Bill.

De pe prima pagină a *South China Morning Post*, 1 iunie 200...:

PROBELE CORUPȚIEI DIN SHANGHAI

SE ÎNMULȚESC

Guvernul plănuiește să pună capăt depozitărilor ilegale de terenuri de Song Tiping și Alice Greene.

Forțele vigilente disciplinare ale Partidului Comunist își extind investigația în cazurile de corupție în Shanghai la capii dezvoltatorilor imobiliari, au declarat ieri media de stat.

Urmare a dezvăluirilor din acest ziar privind deposedarea de terenuri din Yangdong, oficialul guvernamental, președintele Sun Yong, a fost arestat la marea deschidere a complexului imobiliar de lux Green Acres și acuzat de „moralitate îndoielnică, crime economice și stil de viață decadent”.

Politia secretă în haine civile, însoțită de ofițeri ai Biroului de Siguranță Publică îmbrăcați în uniforme oliv, l-au escortat pe președintele Sun de la petrecere în cătușe, în timp ce acesta protesta că este nevinovat și ținea încă în mână o cupă de șampanie.

Anticipând verdictul procesului lui Sun, agenția de știri a statului a comentat: „Condamnarea lui la închisoare pentru o lungă perioadă de timp va demonstra pe de-a-ntregul determinarea Comitetului Central de a construi un partid curat și de a învinge corupția”.

La ora actuală, sunt în curs de a fi descoperite mai multe cazuri de autorizări ilegale pentru construcții pentru dezvoltări

imobiliare pe proprietăți private, conducând la cercetarea mai multor oficiali ai guvernului și oameni de afaceri.

Dong Fan, profesor la Beijing Normal University, a afirmat că majoritatea cazurilor de corupție au apărut în timpul stadiului de achiziție a terenurilor.

„Terenul este proprietatea statului și a reprezentanților locali ai guvernului, iar întreaga operațiune de dezvoltare se desfășoară într-un mediu de nepătruns, netransparent“, a afirmat domnul Dong.

Într-un discurs adresat unei audiențe de peste 800 de persoane la banchetul cu ocazia Zilei Naționale a orașului, în ceea ce părea să fie o manevră de a relansa reputația orașului, primarul Shanghaiului și secretarul de partid Han Zheng și-au exprimat ieri optimismul în ceea ce privește bătălia împotriva corupției.

O nouă urgență, în timp ce capetele continuă să cadă.

Devlin aruncă ziarul pe masă. Apoi își puse picioarele pe masă, tocurile ghetelor lui Church odihnindu-se acum pe prima pagină a ziarului *South China Morning Post*.

— Chestia este, spuse el, că atunci când ajung să lupte cu corupția, asta are un pic de-a face cu dreptatea și adevărul și are totul de-a face cu manevrele politice. Lucrul de care este acuzat sărmanul Sun - că și-a tras după el familia, că și-a construit un cuib mai bun, că și-a îndesat în buzunare cât de multe bunătăți a putut - sunt la fel de adevărate despre oricare oficial local sau guvernamental din țară.

Devlin nu-l poftise pe Bill să se așeze.

— OK, Sun a fost un prost, continuă Devlin, oftând ușor. Nu a avut destui prieteni la Beijing. Ar fi trebuit să-și facă niște prieteni la Beijing - sau familiile lor. Mereu se prăbușesc, mai devreme sau mai târziu. Trebuie. Asta e chestia haioasă - l-ar fi prins oricum.

Și, în sfârșit, sclipirea de furie în ochii lui, în sfârșit mânia nestăpânita de a fi fost trădat.

— Fără ca tu să mă vinzi, îi spuse el lui Bill, și fără ziarista asta din Hong Kong.

Cel care definea funcția de partener senior al firmei se uita la Bill deopotrivă rănit și dezgustat. Deasupra capului lui, becul roșu al unei camere de filmat strălucea ca un tăciune aprins al iadului. „Desigur, n-ai fi putut să faci nimic în această clădire fără să te vadă cineva.” Dar Bill știuse asta, nu-i așa?

— Deci tu crezi că ești mai bun decât noi ceilalți, Holden, continuă Devlin. Nu era o întrebare. Gura i se schimonosi de batjocură. Mai pur. Mai nobil.

Bill scutură capul.

— N-am crezut niciodată asta.

— Dar n-ai putut să închizi ochii în fața nedreptăților, spuse Devlin. Avea o privire vicleană acum. Doar pentru că o curvă chinezoaică te-a futut de ți-a scos ochii din cap!

— Ai grijă cum vorbești, spuse Bill încet.

Devlin păru o clipă îngrozit. Dar asta dură doar un moment. El era cel care avea puterea aici. Arătă cu un deget spre Bill.

— Mai mulți oameni ies din sărăcie în țara asta decât oriunde în lume, în orice moment al istoriei omenirii, răcni el. În întreaga istorie a omenirii! Gândește-te la asta! Și cretini ca tine se pun împotriva acestui lucru. Așa că spune-mi cine este idiotul aici, Bill? Cine este ticălosul? Tu sau eu?

Bill nu spuse nimic.

— Și ce va spune soția ta când va afla că tocmai ai dat cu piciorul ocaziei de a deveni partener? Întrebă Devlin. Ce va spune fiica ta, Bill, când va afla că tăticul ei este un cretin convins că numai el are dreptate, dar care nu mai are serviciu?

Bill ridică din umeri.

— Nu știu. Becca va fi dezamăgită. Dar fiica mea este un pic prea mică pentru a putea înțelege. Zâmbi

de o amintire. Ea doar vrea ca eu să mă prefac că sunt Făt-Frumos tot timpul.

Devlin pufni.

—Păi, ești bun la asta, dacă la altceva nu. Să te prefaci că ești Făt-Frumos. Dar nu ești altfel decât oricine din țara asta, Bill. Urăști corupția tuturor, cu excepția propriei tale corupții.

Doi chinezi de la gărzile de securitate se aflau în pragul ușii. Unul ținea o cutie de carton conținând ceea ce-și luase Bill ca bunuri personale. Celălalt îi ducea servieta și haina.

— Luați-l, să nu-l mai văd, spuse Devlin.

Servieta lui Bill îl lovi tare peste stomac. Haina îi fu înmânată. Și apoi îi puseră în brațe cutia de carton deschisă. Se uită în ea și văzu doar ce mai rămăsese din biroul său.

Era timpul să plece.

Toți cei din birou se opriră să se uite la el. Fără Shane. Fără Nancy. Dar Mitch Nebunul era încă acolo, ridicându-se când Bill trecu pe lângă biroul lui și strângându-i mâna. Apoi tipii cei noi, cu fețele o mască de șoc și de încântare. Hanoy arăta ca și cum socotea că va putea să ocupe biroul lui Bill până la prânz. Nigel avea o mușcătură de dragoste pe gât, prea puțin acoperită de gulerul alb al cămășii sale Brooks Brothers. „N-ai să mai poți să te întorci niciodată în Țara Natală, în Regatul Unit, se gândi Bill. Acum ești Domnul Charisma. Ești Brad Pitt. Ești

Errol Flynn. Orașul ți-a făcut asta. Te-a făcut să crezi că ești special.”

Iar chinezii de la gărzile de securitate îl escortară până afară din clădire, în timp ce el se gândea la un tânăr care era convins că lumea era a lui, care nu crezuse niciodată că va cădea sau că-și va dezamăgi familia, se gândea la un tânăr care se înșelase crezând că era altfel și se întreba ce se întâmplase cu acel tânăr.

În apartament se simțea miros de vopsea. Vopsea proaspătă și un fel de lipici. Miros de lucruri care se schimbau și viața care mergea înainte.

Bill își lăsa servieta goală lângă ușă și merse în camera lui Holly. Becca pune tapet, în timp ce Holly stătea pe podea răsfoind o carte. Prințesele lui Disney îi zâmbeau de pe pereți. Albă-ca-Zăpada. Mica Sirenă. Cenușăreasa. Frumoasa Adormită. Pocahontas. Mulan. Belle din *Frumoasa și Bestia*. Și Holly îi zâmbi.

— Tați știe, spuse Becca. Haide, întreabă-l!

— Cum se numește un pui de pinguin? întrebă Holly.

Mintea lui Bill se golise.

— Puii de cai au un nume special, spuse Holly, nerăbdătoare. Și puii de vacă. Și puii de oaie. Dar puii de pinguin? oftă ea. Nu știu ce asta este.

— Nu știu ce este asta, o corectă Becca.

— Nici eu, spuse Holly, iar Becca râse.

El își ridică fiica și o ținu în brațe. Tot mai grea. Cu siguranță, mai grea. Mai robustă și mai plină de viață. Cerându-și dreptul în lume.

— Am să mă gândesc la asta, promise el. La chestia cu pinguinii. Am să mă gândesc, îngerăș.

— Și să-mi spui.

— Așa am să fac. O lăsă jos pe podea și se întoarse spre Becca. Putem să stăm de vorbă?

— Mai întâi, vreau să-ți arăt ceva, spuse ea, cu un fel de stânjeneală, iar el se întrebă dacă avea să fie tot timpul așa între ei. Becca îl duse la computerul din sufragerie și se așeză în fața lui.

— Uite, zise ea.

Pe ecran, apărură poze ale unor proprietăți la care se uitase. O listă scurtă de vieți noi în case de lux noi. Case potrivite pentru familia unui partener la Butterfield, Hunt and West.

El se uită peste umărul ei, în timp ce ea derula opțiunile. WESTWOOD GREEN - NOI CASE ORĂȘENEȘTI CU VEDERE SPRE LAC, GATA ÎN CURÂND - O CASĂ PENTRU SUFLET. Aceasta se pare că era o comunitate internațională cu un garanția unui trai natural. VISUL CALIFORNIAN LA RANCHO SANTA FE - VILE MOBILATE ELEGANT ÎN STIL SPANIOL CU GRĂDINI PRIVATE, LA 30 DE MINUTE DE AEROPORTUL HONG QIAO.

— Nu mai vreau să stau aici, spuse ea. O afirmație. Nu mai vreau să locuiesc aici.

El îi rosti numele, iar ea se uită la el în sus și era o altfel de privire, o privire plină de amărăciune și de durere, ca și cum ea ducea cu ea o rană care era departe de a fi vindecată.

— Casa cea nouă - faptul că o să devin partener - n-o să se întâmple, o anunță el. Lăsă capul în jos, cu un gust amar de umilință pe buze. Era rușinat. Mi-am pierdut slujba.

— Asta era? spuse ea, întorcându-se înapoi spre ecran, clătinând din cap. Am crezut - altceva.

El se uită țintă la ea și înțelese. Ea crezuse că el pleacă. Dar el știa acum că nu va pleca niciodată. Ea va trebui să plece, dacă voia.

Degetele ei se mișcau repede peste taste.

— Dar voiau să te facă partener, spuse ea. Nu era nici un pic de dezamăgire în glasul ei. De parcă abia se cunoșteau.

El scutură din cap.

— Îmi pare rău, Bec. Te-am dezamăgit. Te dezamăgesc în toate felurile.

Era ocupată să șteargă fișierele. Făcea click pe casele de vis cu mouse-ul și trăgea iconurile în coșul de gunoi din josul ecranului. Se întoarse să se uite la el.

— E doar o slujbă, Bill. Îți vei găsi alta.

El lăsă capul în jos, disperat. Ea nu părea să înțeleagă ce însemna asta.

— Va trebui să ne întoarcem. Viața pe care ne-o doream noi...

— Cineva o să-ți dea o slujbă. Muncești din greu. Ești bun ta ceea ce faci.

— Dar Holly - ea ține la micuții ei prieteni de aici...

— Are cinci ani, spuse Becca, izbucnind în sfârșit, fericită că are ocazia să fie furioasă pe el. Își va face noi prieteni. Iar asta va trebui să facă toată viața, la fel ca oricine altcineva. Apoi își înmuie puțin glasul și îi puse o palmă în dreptul inimii: Uite - o să fim bine. Casa noastră - nu este locul de la Londra și nu este nici aici. O luăm cu noi oriunde mergem. Casa noastră înseamnă tu și eu, și Holly. Asta înseamnă casa noastră, înseamnă noi trei. Acum înțeleg asta. Apoi îi atinse fața: Oh, Bill, încă nu știi asta?

El clipi pentru a-și îndepărta lacrimile care stăteau să-i curgă pe obraji.

—Cred că trebuie să continui să te îndrăgostești unul de altul, îi spuse Becca, având ochii uscați și fiind calmă. Un bărbat și o femeie. Un soț și o soție. Cred că asta trebuie să faci. Iar dacă nu poți face asta, dacă nu poți să continui să te îndrăgostești unul de altul, atunci nu cred că ai prea mari șanse.

Și mai târziu, când fiica lor dormea în camera ei și luminile se stinseseră pe prințesele lui Disney, Bill

merse în dormitorul matrimonial și se așeză pe pat, în timp ce Becca se dezbrăca. Dar nu vorbiră despre ce se întâmplase în acea zi sau cum va merge treaba la Londra. Amândoi se cam saturaseră de vorbit. Amândoi simțeau că discutaseră destul până atunci.

Ea își scoase pur și simplu hainele și veni repede la el, cum stătea încă acolo, pe marginea patului, încă îmbrăcat și uitându-se la ea, și nu-și spuseră absolut nimic. Nu ca un cuplu de oameni căsătoriți. Mai mulți ca niște iubiți.

„Soția mea“, se gândi Bill.

30

O mai văzu o singură dată.

Era pe Bund, în fața Peace Hotel, în drum spre casă după ce își închisese contul bancar, una dintre sutele de treburi pe care trebuia să le facă înainte să plece a doua zi, și tocmai atunci JinJin Li trecu pe lângă el cu noul ei bărbat.

Era o zi orbitoare de început de iulie, iar el trebui să se uite de două ori, scos brusc din reveriile sale. Arăta cunoscută, dar nu credea că e posibil să fie ea, pentru că era doar o asemănare pasageră, doar atât, iar dacă era ea, dacă era acea ființă specială, atunci cu siguranță ar recunoaște-o într-o clipa. Cum ar putea s-o confunde cu altcineva? Cum ar putea ea

vreodată să arate ca o simplă imitație a fetei pe care o iubise el?

Dar cum stătea el pe Bund, pur și simplu, stătea și se holba după ea, femeia se uită peste umăr la el și bărbatul se uită la el, punându-și o mână protectoare pe umărul ei, care parcă voia să spună: „Nu-ți face griji, dragă, te voi apăra eu de bărbatul acela râu!”

Și deci era chiar ea.

Era JinJin Li. Și trecură unul pe lângă altul ca niște străini. Bill aproape că râse de absurditatea întregii situații. Atâta emoție risipită și apoi aproape să n-o recunoască.

JinJin și bărbatul își continuară.

Bill se întoarse și se luă după ei, dar n-avea nici o idee ce avea să facă sau să spună. Dar știa că avea ceva de obiectat împotriva aceluia braț al bărbatului în jurul umerilor ei. Obiecta împotriva ideii că JinJin Li ar avea vreodată nevoie de protecție împotriva lui.

Și în timp ce Bill mergea tot mai repede, gata să-i ajungă din urmă, dându-și seama dintr-odată că era ea, înțelese de ce ea nu va ajunge niciodată prezentatoare TV. Mereu bănuise că, într-o bună zi, avea să pornească televizorul și avea s-o vadă citind prompterul și uitându-se fix la el, arătând ca fotografia de pașaport pe care o făcuse cu un an înainte de a-l cunoaște pe el. Dar la fel ca atâtea altele, vedea că asta n-avea să se întâmple.

Strălucirea se dusese, sau strălucirea tinereții, sau magia, sau ce-o fi fost. Poate că nu existase de la bun început decât în ochii lui. Poate că fusese doar acolo, acea lumină magică de dragoste, pentru că voia el să fie și avea nevoie să fie. Dar acum o vedea în lumina aceea stinsă și era doar o chinezoaică atrăgătoare, în jur de treizeci de ani, nici mai mult nici mai puțin, care îmbătrânea, și nimic din toate astea nu era ceva complicat.

Și aici era lucrul amuzant - în timp ce-i vedea caracterul banal, în timp ce înregistra faptul că ea era doar încă o ființă umană care încearcă să-și facă drum prin lume, încercând tot posibilul ca să arate drăguță pentru bărbatul cel nou și pentru ea însăși, Bill Holden încă o iubea - sau, cel puțin, păstra încă în suflet ceea ce rămâne după ce trece dragostea și asta va păstra întotdeauna.

Dar ea nu era pentru el, iar el nu era pentru ea.

Cuplul cel fericit se opri din plimbare. Bărbatul își cumpăra un ziar. Era un occidental, poate puțin mai tânăr decât Bill. Nu arăta deloc special. Arăta ca primul tip care apăruse la orizont. Arăta ca unul pe care îl cunoscuse într-un bar sau la o sală de sport, sau în orice loc în care se întâlnesc oamenii normali.

Bill își dădu seama că ea nu încetase să zâmbească de când îl văzuse, un zâmbet defensiv, ca și cum el era amuzant sau ca și cum ea încerca să se

convingă singură că toată întâmplarea asta era amuzantă.

„Și poate că sunt amuzant, se gândi Bill. Poate sunt un butoi de răs. Sau poate că zâmbetul ei este doar încă un bandaj pe încă o rană.” Nu știa.

Bill și JinJin se uitară fix unul la altul - amândoi purtau ochelari de soare negri, iar Bill era recunoscător pentru acest lucru, nu-i putea suporta privirea în ochi din nou -, iar bărbatul, primul bărbat care apăruse la orizont, bărbatul de la sală sau din bar, își puse brațul în jurul umărului ei din nou - „Nu-ți face griji, te apăr eu de omul ăsta rău, iubito!” „Nu știi nimic, se gândi Bill. Oh, n-ai nici cea mai vagă idee!”

Și dintr-odată, Bill se trezi vorbind banalități:

— Mă bucur să te văd, mă bucur să te văd, spuse el, în timp ce dădea mâna cu amândoi, asemenea unui căpitan de echipă, în spirit de sportivitate, atunci când echipa lui pierde. Mâna bărbatului. Mâna lui JinJin.

Acesta fu rolul pe care el alege să-l joace, singurul la care se putuse gândi: rolul celui care pierde, dar e un bun pierzător. Trei salutări pentru tipul de la sală sau din bar, sau de unde o fi fost. Oare el îi strânsese vreodată mâna lui JinJin? Nu credea asta. Îi fusese prezentat numele noului tip și îl uitase imediat, continuând să spună:

— Mă bucur să vă văd, mă bucur să vă văd!

Drăguț. Atât de drăguț. Totul era atât de drăguț că aproape îl sufoca.

Apoi el se întoarse să plece, dar vocea ei îl strigă, chiar în timp ce el mergea.

— Mama e în oraș, spuse ea, o exclamație fericită, ca și cum ar fi trebuit să însemne ceva pentru el.

Continuă să meargă.

— Atunci transmite-i dragostea mea, strigă el peste umăr și vorbea serios.

Și poate că ea îi spusese pentru că și ea simțea asta - finalitatea groaznică a sfârșitului, a faptului de a-l lăsa să plece, iar ea voia ca el să mai stea doar câteva secunde, pentru că amândoi știau că nu se vor mai vedea niciodată după această zi, și tot ce vor mai avea împreună de-acum va fi doar trecutul și fotografiile pe care JinJin Li nu putuse să le distrugă.

Nu era inocentă. Nu era așa. Provenea dintr-o lume cu mult mai grea decât își putea el imagina, o lume pe care el o cunoscuse doar puțin. Dar dacă ea nu era inocentă, tot avea un fel de inocență și puritate în privire, partea din ea care nu putea fi atinsă sau stricată, sau deținută - nici de către tatăl ei, nici de către bărbatul care o adusese la Paradise Mansions și nici de către Bill. Exista o parte a ei care era de neatins, iar el o invidia și o iubea pentru asta.

Ajunse la capătul străzii, acea stradă faimoasă, unde vechiul Shanghai colonial se uita de peste râu

către viitor, și făcu cu mâna unui taxi, iar când acesta întoarse și o luă înapoi în jos pe Bund, îi zări stând la o masă la o cafenea.

Bărbatul citea un ziar, în timp ce JinJin stătea în fața lui, cu privirea ațintită undeva în fața ei, ignorată de prietenul ei, nici măcar un zâmbet nu se vedea pe chipul ei acum.

Lui Bill îi veni să râdă. Se certau din cauza lui sau se certaseră, și ceea ce spusese ea - „Mama e în oraș!” - și ce vruse să spună cu asta, și poate JinJin voia să o sune și toate chestiile astea și părea cea mai fără sens ceartă din lume - să te cerți în legătură cu el, ceva atât de mort și de îngropat ca relația cu Bill.

Zâmbetul dispăruse, iar JinJin arăta cu totul obișnuită și ei erau doar un bărbat și o femeie care stăteau la o cafenea și încercau să dea un sens faptului că erau împreună, fără să aibă nici un sens acest lucru acum, iar Bill trebui să rânjească pentru că simțea ca și cum avea o putere superioară, că primise un premiu de consolare, el, bărbatul care nu va înceta niciodată să creadă că o iubise primul și cel mai mult și apoi o pierduse. Ridică o mână în semn de adio și, din fața noului ei prieten, JinJin îi făcu și ea semn cu mâna.

Bill știa că undeva, dincolo de ziua aceasta, ea avea să zâmbească din nou, și el nu putea să-i refuze asta, ba chiar putea să fie fericit pentru acest lucru,

chiar dacă n-avea să zâmbească pentru el, cel mai vestit zâmbet din lume al lui JinJin Li.

Planul era ca Tiger să-i ducă cu mașina la aeroport în noul lui BMW. Dar BMW-ul fusese predat înapoi la firma de leasing atunci când afacerea lui Tiger căzuse, așa că planul se schimbaseră.

Jos, în curtea de la Paradise Mansions, Holly se așeză mai bine în brațele tatălui său, în timp ce îl vedea pe Tiger coborând dintr-un vechi VW Santana roșu.

— Tiger este șofer de taxi acum? întrebă ea, gesticulând cu poneiul galben de plastic pe care îl avea în mână.

Tiger râse rușinat, uitându-se de la Bill la Becca și apoi în jos, la pantofi.

— Prea mulți oameni cu aceeași idee, spuse el, întorcându-se spre Bill. Acum prea multă mobilă chinezească în China. Se uită timid la Holly. Da, Tiger e șofer de taxi acum.

— Dar tot era o idee bună, spuse Becca.

Bill îi puse o mână pe umăr.

— O să găsești altceva.

Tiger aruncă un ochi spre Santana roșie.

— Dar trebuia să fie o mașină mai bună. Trebuia să fie o limuzină, șefii'. Ca aceea cu care ai venit.

Bill o lăsă pe Holly jos și ridică prima valiză.

— Suntem recunoscători că ne duci, spuse el.

— Iar limuzinele sunt supraestimate, adăugă Becca, urcând pe locul pasagerului din dreapta. Telefonul din geanta ei sună o dată și apoi din nou, iar când sună a treia oară, ea îl închise.

Bill se așeza pe bancheta din spate cu Holly pe genunchi, și în vreme ce orașul rămânea în urmă, copilul adormi, iar Bill întoarse capul să se uite la Bund, și o singura stea neagră părea să cadă pe cer. În timp ce traversau râul, fiica lui se foi în brațele sale.

— Am ajuns acasă? întreba ea somnoroasă, iar în față Becca râse și se întoarse să se uite la fiica și la soțul ei.

Într-o bună zi, fiica lor frumoasă nu va mai spune aceste lucruri, se gândi el. Dar asta se va întâmpla mai târziu.

Bill o trase mai aproape de el pe fiica sa, cu brațele în jurul ei, cu capul ei frumos odihnindu-se pe pieptul lui. Încă strângea în mână poneiul de plastic galben. Vechiul VW întoarse spre autostrada și ultimele lumini ale Shanghaiului dispărură pentru el.

— Odihnește-ți ochișorii, șopti el, atât de încet că numai fiica lui putea auzi. Acesta este marele secret. Tu doar îți odihnești ochii și apoi ai ajuns acasă înainte să-ți dai seama.

— *Sfârșit* —

PARTEA ÎNTÂI Fii tu Făt-Frumos

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

PARTEA A DOUA Prietena permanentă

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

PARTEA A TREIA Chemarea casei

21

22

23

24

25

26

PARTEA A PATRA Ne mai vedem noi

27

28

29

30